

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ

ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ

Δοκίμιο
Ἑλληνικῆς
Ἰδεολογίας

ΔΑΥΛΟΣ 1981

ΔΗΜΗΤΡΗ Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ

ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ

Δοκίμιο για την πολιτική αλήθεια

ΑΘΗΝΑ 1981

ΣΤΗΝ ΚΑΙΤΗ

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Σάν πρόλογος	9

ΒΙΒΛΙΟ Α΄

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

α. — 'Ο θράχος και ό Σίσυφος	13
β. — 'Αλήθεια και δόγμα	17
γ. — Λόγος και Λογοκρατία	23
δ. — 'Ο Προκρούστης και ή θεά Δίκη	32
ε. — 'Ο ιδεαλιστής και τὸ θηλαστικό	37
στ. — *Έργο και έργασία	41
ζ. — Τὸ νήπιο και οί διαφθορείς του	50
η. — Πολιτική και «πολιτική»	55
θ. — Τὸ *Έθνος και οί «-ισμοί» του	61
ι. — Παιδεία και έξουσία	71
ια. — Τὸ σκοινί και τὸ σκυλί	76

ΒΙΒΛΙΟ Β΄

ΑΡΧΗ ΚΑΙ ΕΞΟΥΣΙΑ

α. — 'Η «ύπερτέλεια» τῆς θελήσεως	85
β. — 'Η κοινωνία στην κυψέλη	88
γ. — 'Η κατάσταση τῆς 'Αρχῆς	90
δ. — Τὸ πραξικόπημα τῶν τρελλῶν κηφήνων	92
ε. — Τὸ σύμπτωμα τῆς έξουσίας	94
στ. — 'Η ἀνθρώπινη έξουσιαστική κοινωνία	96
ζ. — Στην αὐγή τῆς Ιστορίας	99
η. — 'Ο φαῦλος κύκλος τῆς έξουσίας	103

θ. — 'Η ιδεολογική δομή τῆς Ἀρχῆς	107
ι. — 'Ο αὐτοέλεγχος τοῦ ἀνθρώπινου μεγάλερου	113

ΒΙΒΛΙΟ Γ΄

Η ΙΔΕΑ ΕΛΛΑΔΑ

α. — 'Ελληνικότητα καὶ δόγματα	117
β. — 'Ελληνικότητα καὶ ἥρωισμός	122
γ. — Τὸ Εἰκοσιένα: Ἀπ' τὰ κόκκαλα	128
δ. — 'Ελλάδα καὶ Ἕλληνες	133
ε. — Γνώτε ὑμᾶς αὐτοὺς	136
στ. — Οἱ Ἕλληνες καὶ ὁ ἀντισιωνισμός	139
ζ. — Ἡ «μονομαχία» τῆς κοιλάδας Ἡλὰ	143
η. — Ζόφος καὶ φῶς	149
θ. — Παγίδες τῆς Λογοκρατίας	165
ι. — Τὰ Συντάγματα τῆς ἐξουσίας	180
ια. — Τὸ παραμῦθι τοῦ Παρλαμέντου	190
ιβ. — Οἱ ἐλευθερίες τῆς δουλείας	196
ιγ. — Ὁ ἐκβαρβαρισμός τοῦ Ὀλυμπιακοῦ Πνεύματος	205
ιδ. — Λειτουργίες καὶ ἐπαγγελματισμός	211
ιε. — Ἀγωνιστικὲς αὐταπάτες καὶ ἀγωνιστικὴ ἀλήθεια	225
ιστ. — Ὁ Ἕλληνικός Ὅμιλος τῆς Ἀλήθειας	229

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ἰδεολογικὲς ἀφετηρίες τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας	233

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ζητεῖται τὸ ἀρχιμήδειο σημεῖο	235

Σ Α Ν Π Ρ Ο Λ Ο Γ Ο Σ

Είχα δημοσιεύσει για πρώτη φορά το μεγαλύτερο μέρος τῆς ὕλης τοῦ βιβλίου αὐτοῦ τὸ περιοδικὸ «Δαυλὸς» κατὰ τὰ δύο πρῶτα χρόνια τῆς ἐκδόσεώς του. Στὴν παροῦσα ἔκδοση κάνω μερικές προσεφαφαιρέσεις καὶ τροποποιήσεις.

Ἐδηγός μου εἶναι ἡ ἐλευθερωμένη ἔρευνα τῆς πολιτικῆς ἀλήθειας. Ἐκτὸς τοῦ Βιβλίου Β', ὅπου γίνεται συμπύκνωση τῆς ἔρευνας αὐτῆς μὲ γενικώτατη τοποθέτηση τοῦ κεντρικοῦ προβλήματος Ἀρχή — Ἐξουσία, τὰ ὑπόλοιπα μέρη ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἐνδεικτικὲς μόνον ἀναφορὲς σὲ σημαντικὲς πτυχὲς τῆς πολιτικῆς οὐσίας. Θεωρῶ δογματικὸ ὀλισθήμα τῆ σ υ σ τ ῆ μ α τ ι κ ῆ «ἐπιστημονικῆ» θέση τῶν ἐπὶ μέρους πολιτικοκοινωνικῶν προβλημάτων. Καὶ θὰ ἦταν ἀντίθετη πρὸς τὴν ἰδέα τῆς ἀλήθειας οἰαδήποτε ἀπόπειρα συντάξεως ἐνὸς ἰδεολογικοῦ σ υ σ τ ῆ μ α τ ο ς.

Ἡ διερεύνηση τῆς πολιτικῆς ἀλήθειας γίνεται σὲ συνεχῆ ἀναφορὰ πρὸς τὴν ἐλληνικότητα. Πρῶτον, διότι τὸ ἐλληνικὸ εἶ ν α ι σ υ ν ἠ - θ ω ς ἡ ἀλήθεια· καὶ δεύτερον, διότι τὸ ἐλληνικὸ π ρ έ π ε ι ν ἂ εἶ ν α ι π ἄ ν τ ο τ ε ἡ ἀλήθεια. Ὅπως καὶ διότι τὸ ἐλληνικὸ εἶναι συνήθως οἰκουμενικὸ· καὶ πρέπει νὰ εἶναι πάντοτε οἰκουμενικὸ.

Ἡ ἔκδοση τοῦ βιβλίου αὐτοῦ δὲν ἀποκαλύπτει πρόθεση διαδόσεως τῶν ιδεῶν του. Ἡ μαζικοποίηση θὰ ἦταν ἔξουσιαστικὴ ἐπιδίωξη. Ἄν ὑπῆρχε κάποιο Σύμβολο ἢ Ναὸς τῆς Ἀλήθειας, θὰ πῆγαίνα νὰ τοῦ ἀφιερῶσω τὰ χειρόγρατά μου, χωρὶς νὰ τὰ τυπώσω ποτέ. Τὰ ἔκανα βιβλίον, διότι Ναοὶ τῆς Ἀλήθειας ὑπάρχουν μόνο μέσα στὴν ψυχὴ τῶν ἀνθρώπων.

Ἀθήνα, Μάης 1981

Δ.Α.

Βιβλίο Α΄

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

α. — Ὁ Σίσυφος κι ὁ βράχος

Καθὼς ὁ Σίσυφος κινεῖται ἀνηφορικὰ στὴν πλαγιὰ τοῦ λόφου, σπρώχνοντας τὸν βράχο πρὸς τὴν κορυφή, πραγματοποιεῖ δῆματα πρὸς τὴν Ἐλευθερία.

Ἀνεβαίνοντας σ' ἓνα ὁποιοδήποτε ὕψος, φθάνει σὲ κάποιο βαθμὸ ἔ λ ε υ θ ε ρ ὡ σ ε ω ς.

Μόνον ἂν ἔφθανε στὴν κορυφή, θὰ εἶχε φθάσει στὴν ἀδιαβάθμητη καὶ ἀπόλυτη Ἐ λ ε υ θ ε ρ ί α. Τοῦτο ὅμως δὲν συμβαίνει, κατὰ τὸν ἑλληνικὸ μῦθο, ποτὲ —ἀντίθετα, ὁ βράχος κάποτε τοῦ ξεφεύγει καὶ κατρακυλᾷ στὴν κατηφόρα τῆς πλαγιᾶς.

Τὸ σημεῖο ὅπου ἀρχίζει ἡ κίνηση πρὸς τὴν Ἐλευθερία, τὰ ριζὰ τοῦ λόφου, εἶναι ἀπροσδιόριστο, χάνεται μέσα στὰ ἀνεξερεύνητα βάθη τῆς ἀρχῆς τοῦ ὄντος. Ἀρχὴ τῆς Ἐλευθερίας δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἡ «γέννηση» ἢ ἡ «γένεση», —τοῦ ἀτόμου ἢ τοῦ Κόσμου. Ἡ «γέννηση» προϋποθέτει «σύλληψη» καὶ «κύηση», παράγοντες, δηλαδή, πού ἂν καὶ εἶναι «προγενετικοί», καθορίζουν αὐστηρὰ τὴν πορεία τοῦ γεννωμένου. Καὶ ἡ σχέση τοῦ αἰτίου καὶ αἰτιατοῦ δὲν ἔχει ἀρχὴ καὶ τέλος. Τὸ χρονικὸ καὶ χωρικὸ σημεῖο πρὶν ἀπὸ τὸ ὁποῖο δ ἐ ν ὕ π ά ρ χ ε ι κίνηση πρὸς τὴν Ἐλευθερία δὲν εἶναι ἀντιληπτό, ὅπως καὶ στὰ Μαθηματικά δὲν εἶναι ἀντιληπτὴ, καὶ εἶναι συμβατικὴ καὶ αὐθαίρετη —καὶ γι'αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ ὀρισθῇ— ἡ ἔννοια τοῦ «σημεῖου».

Καθὼς καὶ τὸ σημεῖο, μετὰ ἀπὸ τὸ ὁποῖο ὑπάρχει ἡ ἀπόλυτη Ἐλευθερία, ἢ κορυφὴ τοῦ λόφου, δὲν εἶναι ἀντιληπτό· ὁ Σίσυφος δὲν ἀνέβηκε ποτέ, εἶναι σημεῖο - χίμαιρα, πού τὸ κυνηγᾷ αἰώνια χωρίς νὰ μπορῇ νὰ τὸ πιᾶσῃ. Τὸ τέλος τῆς κινήσεως πρὸς τὴν Ἐλευθερία δὲν μπορεῖ νὰ ὀρισθῇ, ὅπως δὲν μπορεῖ νὰ ὀρισθῇ στὰ Μαθη-

ματικά —και είναι συμβατική και αυθαίρετη— ή έννοια του «απέιρου».

Δέν έχει όρια, δέν έχει ούτε άρχή ούτε τέλος ή Έλευθερία. Έλευθερία είναι ο ίδιος ο Θεός. Δέν μπορεί να διατυπωθῆ όρισμός τῆς Έλευθερίας, όπως δέν μπορεί καν να όρισθῆ τὸ τί δέν είναι Έλευθερία —και όσοι όρίζουν τὴν Έλευθερία ἔτσι, άρνητικά, ξεκινοῦν πάντοτε από ανθρωποκεντρική (θα λέγαμε «σισυφοκεντρική») άφετηρία και αφήνουν έξω από τὸν όρισμό του τί δέν είναι Έλευθερία ένα μέρος του Όντος, μέρος που βρίσκεται έξω από τὸν Σίσυφο.

* * *

Φανταστικά, ο Σίσυφος θα μπορούσε κατ' ελευθέραν βούλησιν να καθόριση τὴν άρχή και τὸ τέλος τῆς κινήσεώς του, θα μπορούσε δηλαδή από μόνος του να γίνη είτε ἀπολύτως μή ελευθερος, είτε ἀπολύτως ελευθερος, μόνο στην περίπτωση που θα έπορεύετο σε μιὰ πεδιάδα μονάχος του, όχι στην άνηφοριά του λόφου, και χωρίς τὸν βράχο που σπρώχνει. Τοῦτο θα συνέβαινε, αν ο άνθρωπος ἦταν άναρχος, αν δέν ἦταν δημιουργία τῆς Έλευθερίας, αλλά δημιουργός του έαυτου του —πράγμα αδύνατον. Έτσι, Σίσυφος και βράχος, με τὸ κοινό ανέβασμά τους στην πλαγιά, καθορίζουν τὸ ύψηλότερο σημείο που θα φθάσῃ ή κίνηση πρὸς τὴν Έλευθερία. Μόνος του ο Σίσυφος δέν φθάνει πουθενά.

Εϊδικά, ο ρόλος του Σίσυφου έξαντλείται μέσα στα όρια ενός «διαστήματος» που συμπίπτει με τὴν τροχιά που διαγράφει σπρώχνοντας τὸν βράχο, και μηδενίζεται πριν και μετὰ τὰ βρια αυτά, όπως δὴποτε πριν από τὴν άρχή τῆς άνηφοριᾶς αλλά και όπως δὴποτε πριν από τὴν κορυφή.

Τὸ τρίπτυχο λόφος —Σίσυφος— βράχος, απόλυτα άξεχώριστο, αντικατοπτρίζει τὴν άναγκαστική συνύπαρξη του ανθρώπου με τὸ περιβάλλον του και τὸ έκτὸς αὐτου Όν, τὴν Τύχη και τὴν Άναγκαιότητα. Δέν υπάρχει περίπτωση άπομονώσεως του ανθρώπου, καταργήσεως του «έξωανθρώπινου». Δέν νοεΐται ο Σίσυφος χωρίς τὴν άνηφοριά και χωρίς τὸν βράχο. Ο άνθρωπος και τὸ έξωανθρώπινο υποχρεωτικά «άντιμάχονται», «έρίζουν», αλλά και σὺμπερονοῦν τὰ ζευγαρωτά, άρμονικά και άνηφορικά, άφοῦ ή οὐσία τῆς ύπάρξεως του Σίσυφου τοποθετεΐται άκριβῶς στην Ικανότητά του

νά ὠθῆ, πολὺ ἢ λίγο, τὸν βράχο στὴν ἀνηφοριὰ καὶ ὄχι στὴν ἐγκατάλειψη τοῦ λόφου, ἐγκατάλειψη ποὺ ἴδεν θὰ εἶχε, σὲ τελευταία ἀνάλυση, κανένα νόημα, διότι θὰ ἀφαιροῦσε ἀπ' αὐτὸν τὴν δυνατότητα τῆς κινήσεως πρὸς τὰ ἐπάνω. Καὶ ἡ δυνατότητα αὐτή, σὰν πολυπόθητο αἶτημα τῆς ζωῆς, εἶναι αὐτὴ αὐτὴ ἡ ἀπελευθέρωση, οἴουδήποτε βαθμοῦ, ποὺ ἐπιδιώκει μὲ τὸν ἀγῶνα τῆς ἡ ἀνθρωπότητα, σὰν ἄτομα καὶ σὰν σύνολο.

Ἡ ἐλευθέρωση, ἡ θέωσις, εἶναι ἀκριβῶς ἡ συνισταμένη τῆς ἀντιμαχίας, (τῆς «Ἐριδος», καθ' Ἡράκλειτον) μεταξὺ τοῦ θάρους τοῦ βράχου καὶ τῆς προωθητικῆς δυνάμεως ποὺ καταβάλλει ὁ ἄνθρωπος. «Γέννημα» τῶν δύο ἀντιθέτων αὐτῶν δυνάμεων, τῆς Ἐλευθερίας καὶ τῆς Ἀναγκαιότητας, ἡ ἐλευθέρωση εἶναι σὲ τελευταία ἀνάλυση ἡ ἐναρμόνισις μεταξὺ τους, ἡ ἀφομοίωση, ἡ ταύτιση, ἡ ἐνοποίησή τους (α), ὅπως ἡ συνισταμένη τῆς ἡλιακῆς ἔλξεως καὶ τῆς γήινης ἔλξεως εἶναι ἡ ἤρεμη, ἀδιατάρακτη, ἀρμονικὴ καὶ αἰώνια τροχιά τῆς Γῆς γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτό της καὶ γύρω ἀπὸ τὸν ἥλιο. Καὶ ὅπως ἡ Γῆ ἂν ἀπαλλασσόταν ἀπὸ τὴν ἡλιακὴ ἔλξη, θὰ «ἔχανε τὸν δρόμο της» καὶ θὰ χανόταν καὶ ἡ ἴδια μέσα στὸ Σύμπαν, θὰ αὐτοκαταστρεφόταν, ἔτσι καὶ ὁ Σίσυφος, ἂν σταματοῦσε τὴν ὠθηση τοῦ βράχου στὴν ἀνηφοριὰ τοῦ λόφου, θὰ τοῦ ξέφευγε ὁ βράχος, θὰ κατακυλοῦσε καὶ θὰ πλάκωνε καὶ τὸν ἴδιον. Ἡ συνύπαρξις τοῦ Σίσυφου μὲ τὸν βράχο εἶναι λειτουργία τοῦ Λόγου, τοῦ Κοσμογονικοῦ Νόμου, εἶναι ἔκφραση τῆς ἀρχῆς ποὺ ἐνώνει καὶ συντηρεῖ τὸν Κόσμο. Ἡ ἀρμονικὴ ἀνηφορικὴ συμπόρευσί του μὲ τὸν βράχο εἶναι ἡ «σύνταξις» του, ἡ «συμμόρφωσίς» του πρὸς τὸν Νόμο. Ἡ ἀπόπειρα ἐγκαταλείψεως τοῦ βράχου ἀποτελεῖ παράβασις τοῦ Νόμου, «κατήφορο», καὶ συνεπάγεται τὴν ἐπέμβασις τῆς Δίκης καὶ τὴν καταστροφή τοῦ παραβάτη.

* * *

Ἄσθμα ἐλευθερώσεως, θεώσεως τοῦ ἀνθρώπου —τὸ «διάστημα» τῆς τροχιάς τοῦ Σίσυφου στὴν πλαγιά —εἶναι ἀπεριόριστος, ἀπειρος. Ἡ συμμόρφωσις πρὸς τὸν Κοσμογονικὸ Νόμο, (β) ἂν δὲν φέρῃ στὴν ἀπόλυτη Ἐλευθερία, μπορεῖ ὅμως νὰ ὀδηγήσῃ τὸν ἄνθρωπο

(α) «Πάντα κατ' ἔριν γίγνεται, τὸ ἀντίξουν συμφέρον, καὶ ἐκ τῶν διαφερόντων ἡ καλλίστη ἀρμονία» (Ἡράκλειτος).

(β) «Ὁ λαὸς πρέπει νὰ πολεμᾷ γιὰ τὸν (Κοσμογονικὸ) Νόμο, ὅπως πολεμᾷ γιὰ νὰ ὑπερασπίσῃ τὰ τεύχη» (Ἡράκλειτος).

σὲ ἐπίπεδα γιγαντιαίας φυσικῆς καὶ πνευματικῆς ἀνόδου — καὶ ἡ ἱστορία βρίθκει ἀπὸ παραδείγματα ἀτόμων καὶ Ἔθνῶν ποὺ ἀνυψώθηκαν σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση· ὅπως, ἄλλωστε, βρίθκει κὶ ἀπὸ παραδείγματα αὐτοκαταστρεφόμενων ἀτόμων καὶ Ἔθνῶν ποὺ παρέβησαν τὸν Κοσμογονικὸ Νόμο — ἀτόμων καὶ Ἔθνῶν ποὺ ἄφησαν τὸν βράχο, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ κατρακυλήσῃ καὶ νὰ τὰ πλακώσῃ.

Ἡ σύγχρονη φάση τῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητος, ἡ σημερινὴ ἐποχὴ τῆς παρακμῆς, χαρακτηρίζεται ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν παράβαση τοῦ Κοσμογονικοῦ Νόμου, τὴν ἀνατροπὴ του, μὲσω τοῦ μοχλοῦ τῆς Λογοκρατίας καὶ τεχνοκρατίας.

β. — Ἀλήθεια καὶ δόγμα

Ερευνούμε δύο σκέψεις πού ἀντιπροσωπεύουν ἰσάριθμες κύριες κατευθύνσεις τοῦ ἀνθρώπινου πνεύματος:

Πρώτη σκέψη: Τὰ πάντα ρεῖ (= ὅλα ὑφίστανται συνεχῆ μεταβολή).

Δεύτερη σκέψη: Ἡ ἱστορικοκοινωνικὴ ἐξέλιξη ἀφοῦ διήνυσε τὰ στάδια τῆς πρωτόγονης κοινωνίας, τῆς δουλοκτησίας καὶ τοῦ φεουδαλισμοῦ, μπῆκε στὸ στάδιο τοῦ καπιταλισμοῦ καὶ ἀφοῦ ὀλοκληρώσῃ τὸν κύκλο τῆς καπιταλιστικῆς ἀναπτύξεως, θὰ περάσῃ στὸ στάδιο τῆς «δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου» καὶ ἐν συνεχείᾳ στὸ τελικὸ καὶ ὀριστικὸ στάδιο τοῦ κομμουνισμοῦ, (ὀπωσδήποτε ταυτόχρονα σὲ πολλὰς χώρες πού εἶναι καπιταλιστικὰ ἀνεπτυγμένες καὶ ὄχι στὶς καπιταλιστικὰ ὑπανάπτυκτες ἢ σὲ μίᾳ μόνο χώρα μεμονωμένα).

Στὴν πρώτη σκέψη, πού ἀνήκει στὸν Ἑλληνα φιλόσοφο Ἡράκλειτο τὸν Ἐφέσιο, παρατηροῦμε τὰ ἑξῆς χαρακτηριστικά:

Πρῶτον, ἔχει γενικώτατη ἰσχὺ πού καλύπτει ὅλους ἀνεξαίρετα τοὺς χώρους τοῦ ἐπιστητοῦ, χωρὶς νὰ ἀφήνῃ τίποτε ἔξω ἀπ' αὐτήν. Ὅλα ὑπόκεινται σὲ μεταβολὴ καὶ τίποτε δὲν μένει ἀμετάβλητο στὴ Φύση, στὴ ζωὴ, στὴν ἱστορία, στὴν κοινωνία. Δὲν ὑπάρχει τίποτε, ἀπὸ τὸ πιὸ σημαντικὸ ἕως τὸ πιὸ ἀσήμαντο, ἀπὸ τὸ πιὸ μικρὸ ἕως τὸ πιὸ μεγάλο, πού νὰ μπορῇ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ ἀπόλυτο κῦρος τῆς.

Δεύτερον, δὲν ὑπῴκειται σὲ κανένα περιορισμό, δὲν σταματᾷ σὲ κανένα σημεῖο τοῦ χρόνου ἢ τοῦ χώρου, μετὰ ἀπὸ τὸ ὁποῖο δὲν θὰ ὑπάρχῃ ἢ μεταβολὴ· εἶναι ὑπερχρονικὴ καὶ ὑπερτοπικὴ, ἴσχυε χθές, ἰσχύει σήμερον καὶ θὰ ἰσχύῃ αἰώνια, στὴ Γῆ καὶ στὸ Σύμπαν, ὅπου-δήποτε καὶ ὅποτεδήποτε.

Στή δεύτερη σκέψη, πού ἀνήκει στους «πατριάρχες» τοῦ ἱστορικοῦ καί διαλεκτικοῦ ὕλισμοῦ Κ. Μάρξ καί Φρ. Ἐνγκελς, παρατηροῦμε τὰ ἐξῆς χαρακτηριστικά:

Πρῶτον, δὲν ἔχει ἀπόλυτο κύρος, δὲν καλύπτει τίς ο ὕ σ ί ε ς, ὅλους τοὺς τομεῖς τοῦ ἐπιστήτοῦ, ἀδιαφορεῖ ἂν ἡ ἰσχύς της καλύπτει π.χ. τοὺς χώρους τῆς ἀνόργανης ὕλης, τῆς βιολογίας κλπ., εἶναι ἐντοπισμένη στους τομεῖς τῆς ἱστορίας καί κοινωνίας.

Δεύτερον, θέτει αὐθαίρετους περιορισμούς, παρουσιάζει μερικότητα καί λογικὴν «ἐλαστικότητα», δηλαδή ἀφ' ἑνὸς καθορίζει τὰ στάδια τῆς ἱστορίας μὲ ἀποκλειστικά οἰκονομικά κριτήρια καί, ἀφ' ἑτέρου, ἐντοπίζει τὴν ἱστορικὴ ἐξέλιξη σὲ καθωρισμένο χῶρο (εἰδικά, ὁ Μάρξ πίστευε ἀμετακίνητα, ὅτι ἡ «προλεταριακὴ ἐπανάσταση» θὰ «ξεσπούσε» στίς βιομηχανικά προηγμένες χώρες τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀγγλίας, Βέλγιο, Γερμανία) καί σὲ καθωρισμένο χρόνο (τῆ στιγμή πού ὁ καπιταλισμὸς θὰ συμπλήρωνε τὸ τελευταῖο στάδιο τῆς ἐξελίξεώς του). Ἐπίσης, ἐνῶ δέχεται, ὅτι ἡ ἱστορικοκοινωνικὴ ἐξέλιξη προχωρεῖ σὲ διάφορα στάδια μέχρι τοῦ προκομμουνιστικοῦ σταδίου (στάδιο τῆς «δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου»), σταματᾷ στὸ κομμουνιστικὸ στάδιο, δὲν καλύπτει τὴν «μετακομμουνιστικὴ» ἐξέλιξη καί στὴν οὐσία ἀντιφάσκει πρὸς τὴν ἴδια τὴν «διαλεκτικὴ» τῆς ἐξελίξεως, πάνω στὴν ὁποία στηρίζεται.

Ἡ πρώτη σκέψη τοῦ Ἡράκλειτου εἶναι ἡ ἀ λ η θ ι ν ῆ ἢ ἡ δεύτερη σκέψη τῶν Μάρξ - Ἐνγκελς εἶναι ἡ δ ο γ μ α τ ι κ ῆ.

Ἡ ἀλήθεια (ἀπὸ τὸ α —στερητικὸ καί τὸ ρῆμα λανθάνω = μοῦ διαφεύγει κάτι, κάνω λάθος), ἔχει σὰν κύριο χαρακτηριστικὸ τῆς, ὅτι ξεκινᾷ ἀπὸ τὴν Ἐλευθερία καί καταλήγει στὴν Ἐλευθερία. Ἡ ἀλήθεια ἀναφέρεται σταθερὰ στὴν ἀρχὴ πού συντηρεῖ καί ἐνώνει τὸν Κόσμο, εἶναι στενὰ συνυφασμένη μὲ τὸν Λ ό γ ο πού καλύπτει τὸ εἶναι καί τὸ γίνεσθαι χωρὶς νὰ βρίσκεται ἔξω ἀπ' αὐτά. Ἡ ἀλήθεια δὲν ὑπόκειται σὲ τίποτε ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐλευθερία.

Ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιὰ νὰ «κινηθῆ» κανεὶς πρὸς τὴν ἀλήθεια καί γιὰ νὰ ε ἶ ν α ἰ ἀλήθεια τὸ «τέρμα» τῆς «κινήσεως» του εἶναι ἡ ἔλλειψη περιορισμῶν, ὑποκειμενικῶν καί ἀντικειμενικῶν. Ἐν ξεκινᾷ μὲ κίνητρο μου κάποια «ἐπιθυμοῦσα θέληση», ἐπιδιώκοντας τὴν ἱκανοποίησή της, ἀποκλείεται ἡ ἀντίληψή μου νὰ εἶναι ὀρθή. Ἐπίσης, ἂν ἡ κατάληξη τῆς σκέψεώς μου ἐντάσσεται σὲ κάποια ἐκ

τῶν προτέρων τεθειμένη «λογική» σκοπιμότητα, ἀποκλείεται ἡ τελικὴ κρίση μου νὰ εἶναι ἀληθινή.

Εἶναι ἀπαραίτητο, ἐπομένως, νὰ ἔχω ἕναν ὑψηλὸ βαθμὸ ἐλευθερώσεως, μέσω τῆς ὁποίας θὰ ἐξευρίσκω ἀνάμεσα στὶς ἐπιθυμοῦσες θελήσεις μου καὶ ἀνάμεσα στὶς ἐπὶ μέρους σκοπιμότητες τὴν ὀρθὴ θέληση καὶ θὰ τὴν κατευθύνω πρὸς ἕνα ἀπόλυτα ἐλεύθερο στόχο, ποῦ δὲν ὑπόκειται σὲ τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἑαυτό του. (α) Ἡ ἰκανότητα τοῦ νὰ ἐξευρίσκω τὴν ὀρθὴ θέληση εἶναι ἡ αὐτοκρυπία καὶ ἡ ἰκανότητα νὰ κατευθύνω τὴν ὀρθὴ θέληση στὸν ἀπόλυτα ἐλεύθερο στόχο εἶναι ἡ σοφία. Ὁ ἀπόλυτος στόχος, κάτι δηλαδὴ ποῦ στέκει αὐτοδύναμα καὶ πέρα ἀπὸ τὰ ἐπὶ μέρους φαινόμενα, τὸν ὑποκειμενισμό καὶ τὸ συμφέρον, εἶναι ἡ ἰδέα.

Αὕτὴ ἡ ἰδέα, τὸ σταθερὸ σημεῖο ἀναφορᾶς τῆς σκέψεως γιὰ τὴν προσπέλαση τῆς ἀλήθειας, θρῖσκεται πάνω ἀπὸ τὴν ὕλη. Δὲν τὴν δημιουργοῦν οἱ αἰσθήσεις μας, ἐνυπάρχει σὲ μᾶς. Οἱ αἰσθήσεις μας καὶ οἱ πληροφορίες ποῦ μᾶς παρέχουν δίνουν «ὁμοιώματα» ἀπλῶς τῆς ἀλήθειας, ἀλλ' ὄχι τὴν ἴδια τὴν ἀλήθεια (Ἀριστοτέλης). Μὲ τὴν ἔννοϊαν αὐτὴν, ἔχουν κάποια χαλαρὴ σχέση μὲ τὴν ἀλήθεια — «ἔχει ἀλήθειάν τινα ὄψις καὶ ἀκοή τοῦ ἀνθρώπου» (β)—ἀλλὰ οἱ αἰσθήσεις εἶναι ἀδύνατον νὰ μᾶς δώσουν τὴν ἴδια τὴν ἀλήθεια, ποῦ ταυτίζεται μὲ τὴν ὑπεραισθητὴ ὄντοτητα τῆς ἀπόλυτης ἰδέας (γ).

Ἐπομένως, ἡ ἀλήθεια δὲν ταυτίζεται μὲ τὸ γεγονός — ποῦ ὑπόκειται στὸ χρόνο καὶ τὸν τόπο— δὲν ἔχει ἀρχὴ καὶ δὲν ἔχει τέλος, εἶναι ἀπειροη. Κύριο γνῶρισμα τῆς γνώσεως τῆς ἀλήθειας εἶναι ἡ ἀρμονία μεταξὺ τῆς ὀρθῆς θελήσεως καὶ τῆς ἰδέας πρὸς τὴν ὁποία κατευθύνεται.

Στὴ σκέψη τοῦ Ἡράκλειτου ὑποκρύπτεται ἡ ἰδέα τῆς δικαιοσύνης, καὶ μάλιστα στὴν πιὸ καθαρὴ μορφή της (τὸ ἠρακλείτειο τρίπτυχο «πόλεμος»-«ἔρις»-«δίκη»), ἡ ἀπόλυτη δηλαδὴ αὐτὴ ὄντοτητα ποῦ ἰσχύει καθολικὰ στὴ Φύση καὶ στὴν ἱστορία καὶ ἐκφράζεται στὸν αἰσθητὸ κόσμον μὲ τὸν συνεχῆ ἀγῶνα μεταξὺ τῶν ὄντων, ποῦ δίνει ἀτέρμονη κίνηση, ἀέναη μεταβολὴ στὸ Σύμπαν καὶ στὴ ζωὴ. (δ) Ἡ

(α) «Σοφὸν ἐστὶ πάντων κερωρισμένον» (Ἡράκλειτος).

(β) Πλάτωνος «Φαίδων», 65 β.

(γ) «Πολυμαθὴ νόον ἔχειν οὐ διδάσκει» (Ἡράκλειτος). Πρὸβλ. καὶ τὸ πλατωνικὸ («Νόμοι», Ζ, 5) «πολυπειρία καὶ πολυμαθία μετὰ κακῆς ἀγωγῆς γίνεται πολὺ μείζων ζημία».

(δ) «Ἰδέναί τε δὲ χρὴ τὸν πόλεμον εὐντα ξυὸν καὶ δίκην ἔριν, καὶ γιγνόμενα πάντα κατ' ἔριν καὶ χρεῶν» (Ἡράκλειτος).

ιδέα τῆς δικαιοσύνης εἶναι, ὅπως ὅλες οἱ ιδέες, ἔμφυτη στὸν ἄνθρωπο. Ὁ Ἡράκλειτος μὲ ὀδηγὸ τὴν ιδέα αὐτὴν καὶ ὄχι τὶς αἰσθήσεις του (α), ἐναρμόνισε τὴ σκέψη του πρὸς τὸ Λόγο, τὴν ἀρχὴ πού συντηρεῖ καὶ ἐνώνει τὸν Κόσμο, καὶ συνέλαβε καὶ διετύπωσε ὑπερχρονικὰ καὶ ὑπερτοπικὰ μίᾳ ἀλήθειᾳ («τὰ πάντα ρεῖ»), ἡ ὁποία δὲν ἀνετρέπη οὔτε θὰ ἀνατραπῆ ποτὲ ἀπὸ τὶς ἐξελίξεις τοῦ Σύμπαντος, ἀπὸ τὰ γεγονότα καὶ τὰ φαινόμενα.

Τὸ δόγμα εἶναι ἀντίθετο πρὸς τὴν Ἐλευθερία, ὑπόκειται σὲ κάποιον ἢ κάποιους σκοπούς, ξένους πρὸς τὴν ἀπόλυτην ιδέα καὶ καθοριζόμενους ἀπὸ τὸν φορέα του, μὲ βία ὅ,τι ὑποπίπτει στὶς αἰσθήσεις. Ἡ δογματικὴ «ἀλήθεια» ὑπηρετεῖ κάτι ἔξω ἀπ' αὐτὴν, ἐξαιλοτριώνεται μέσα στὴν ἀναγκαιότητα καὶ στὸν αἰσθητὸ κόσμον, χάνοντας ἀφ' ἑνὸς τὴν ἀ ὕ τ ο κ υ ρ ι α ρ χ ί α τ η ς καὶ ἀφ' ἑτέρου τὴν μοναδικότητα τοῦ ἀ π ὅ λ υ τ ο υ ὑ π ε ρ α ἰ σ θ η τ ο ὦ σ τ ὅ χ ο υ, πρὸς τὸν ὁποῖο κατευθύνεται. Ἔτσι ἡ δογματικὴ «ἀλήθεια» κατανατᾷ νὰ ταυτίζεται μὲ τὸ γεγονός, νὰ ἔχη χρονικὴ ἀρχὴ καὶ χρονικὸ τέλος, νὰ εἶναι ἐπικαιρικὴ, μὴ ἐλεύθερη καὶ πεπερασμένη. Ἡ ἀέναη μεταβολή, πού συνέλαβε ὁ Ἡράκλειτος, μετατρέπεται ἔτσι ἀπὸ τὴν δογματικὴ σκέψη σὲ ἐ ξ ἔ λ ι ξ η, δηλαδή σὲ σειρά γεγονότων πού ἀρχίζουν καὶ τελειώνουν κάπου. (β)

Ἡ ὑποταγὴ αὐτὴ στὸ χρόνο καὶ χῶρον κατὰ κανόνα ὀδηγεῖ στὴν ὑποδούλωσιν τῆς σκέψεως στὴν πράξιν. Γιατὸ ὅλες οἱ δογματικὲς «ἀλήθειες» κατευθύνονται σὲ πρακτικούς στόχους: Στὴν Παλαιὰ Διαθήκην ἡ ἀλήθεια νοεῖται μόνο σάν πράξιν —«τὴν ἀλήθειαν ποιεῖν» (γ) —καὶ στὴν Λογοκρατίαν (Μαρξισμὸς καὶ Ἀστοκαπιταλισμὸς) νοεῖται μόνο σάν ἐξυπηρέτησιν πρακτικῶν αἰσθητῶν στόχων (οἰκονομία, ἐξουσία). Αὐτοδύναμη ἀλήθεια, ἀνεξάρτητη παντὸς περιορισμοῦ, δὲν ὑπάρχει στὸ δόγμα. Κύριον γνῶρισμα τοῦ δόγματος εἶναι ἡ ἀποκοπὴ τῆς θελήσεως ἀπὸ τὴν ιδέα.

Τὸ δόγμα εἶναι ψεῦδος σκόπιμον, καὶ κατασκευάζεται γιὰ νὰ ὑπηρετήσῃ κάποιους. Θὰ ἔλεγε κανεὶς, ὅτι οἱ δογματικοὶ εἶναι δημιουργήματα τῆς ἀνελευθερίας, δηλαδή κάποιας βαθειᾶς συναισθήσεως

(α) «Ἐδιζήσάμην ἐμειωτόν».

(β) Παράβαλε τὴν δογματικὴν δαρβινικὴν θεωρίαν τῆς ἐξελίξεως τῶν εἰδῶν, πού συγκρούεται πρὸς τὴν ἀ μ ε τ α τ ρ ο π ί α τῶν γονιδίων. Παράβαλε ἐπίσης τὴν ἰουδαϊκὴν κοσμολογικὴν ἀντίληψιν περὶ κ τ λ σ ε ω ς τοῦ Κόσμου (γεγονὸς καὶ χρονικὴ ἀρχὴ) καὶ περὶ δευτέρας παρουσίας (γεγονὸς καὶ χρονικὸ τέλος). Ἡ ἐσαχτολογία πού χαρακτηρίζει τὰ δόγματα συγκεκριμενοποιεῖται σὲ παραδείσους, πού μπορεῖ νὰ εἶναι: ὑπερκόσμοι (χριστιανικοὶ) ἢ ἐγκόσμοι (κομμουνιστικοί).

(γ) Ἡσαΐας, κατ' καὶ Τωβίτ, δ, 4.

άδυναμίας, κάποιου πρωτόγονου φόβου, που προσπαθούν να τον αντιπαρέλθουν με την ανάπτυξη της όρμης επιβολής και τη συγκέντρωση εξουσίας. (α) Το δόγμα προσπαθεί να ανακαλύψει δυνάμεις που θα τις χρησιμοποιήσει για την εφαρμογή του (π.χ. την Έκκλησία ή την δύναμη των «προλεταρίων»), τείνει να γίνη με τεχνητά μέσα «πραγματικότητα» (κατ' ανάγκην τεχνητή και ψευδής).

Το στοιχείο του ψεύδους που ένυπηρχε στην σκέψη των Μάρξ - Ένγκελς που αναφέραμε, αποκαλύφθηκε από την ίδια την ιστορικοκοινωνική εξέλιξη: η προλεταριακή επανάσταση δεν έκδηλώθηκε σαν «νομοτελικό γεγονός» στις «καπιταλιστικά ανεπτυγμένες» χώρες Άγγλία, Βέλγιο, Γερμανία κλπ., στις όποιες μέχρι σήμερα δεν υπάρχει καμιά τέτοια προοπτική, αλλά έπεβλήθη τεχνητά και βίαια σαν εξουσία σε μια «καπιταλιστικά υπανάπτυκτη» χώρα, την τσαρική Ρωσία, πράγμα που δεν «προφήτεψαν» ποτέ οι δύο πατριάρχες του Μαρξισμού, προβλέποντας, αντίθετα, ότι στη χώρα αυτή απέκλειετο οιαδήποτε μορφή κομμουνισμού. Έπίσης η επανάσταση δεν έπεβλήθη ταυτόχρονα σε πολλές χώρες, αλλά σε μία —στις υπόλοιπες χώρες (Πολωνία, Ρουμανία, Βουλγαρία, Ούγγαρία κλπ.) εγκαθιδρύθηκε βίαια κατόπιν στρατιωτικής καταλήψεως τους από τα σοβιετικά στρατεύματα (ή, αργότερα σε άλλες χώρες, «μεθοδεύθηκε» κατόπιν καταλλήλων πολιτικών «χειρισμών» της Διεθνούς Έξουσίας). Το μαρξιστικό ψεύδος άπορρέει, πρώτον, από την σκόπιμα στενή οικονομική ανάλυση της Ιστορίας, που στηρίζεται στις αισθήσεις και όχι στην ιδέα, (β) και, δεύτερον, από το δόγμα της κομμουνιστικής κοινωνίας, μιᾶς κοινωνίας, δηλαδή, στηριζόμενης σε μια τεχνητή αρχή, όχι ιδέα, την αρχή της Ισότητας. Η αρχή της Ισότητας είναι δογματική (ψευδής, αυθαίρετη και «συμβατική»), δεν είναι ξμφυτη στον άνθρωπο και δεν ισχύει πουθενά στη Φύση, ούτε στην Ιστορία. (γ)

* * *

Ο μεγαλύτερος έχθρος της αλήθειας είναι το δόγμα. Παρεμβαίνει σαν φράγμα μεταξύ της όρθης θελήσεως και της αλήθειας και καταστρέφει τις προϋποθέσεις για την έλευθερωμένη πορεία της ανθρώπινης σκέψεως προς την ουσία της ζωής και του Κόσμου. Το δόγμα στην πραγματικότητα είναι άνικανο να πράξη κάτι περισσό-

(α) Παράβλεπε τον φόβο, μεταφυσικό και πολιτικό, που χαρακτηρίζει όλες τις εκφράσεις της κατ' εξοχήν δογματικής, ανελεύθερης και εξουσιαστικής σκέψεως, της ιουδαϊκής.

(β) «Κανονί μάρτυρες ανθρώπων όφθαλμοί και ότα βαρβάρους ψυχάς έχόντων» (Ηράκλειτος).

(γ) Ιβλ. σελ. 32.

τερο από την διαστρέβλωση της σκέψεως και τὸ πάγωμα στὴν πρόοδο τῆς Ἐπιστήμης. Τὸ δόγμα ἀπλῶς προσπαθεῖ νὰ ἐκμεταλλευθῆ πρακτικὰ ὠρισμένα γεγονότα καὶ φαινόμενα, φυσικὰ ἢ κοινωνικὰ, γιὰ νὰ καρπωθῆ κάτι ἀπ' αὐτά.

Ἀποτέλεσμα τοῦ δόγματος εἶναι ἡ τεχνοκρατία, αὐτὸ τὸ ὑποκατάστατο τῆς Ἐπιστήμης, ποὺ χωρὶς νὰ προάγῃ τὴν ἀλήθεια, ὑπηρετεῖ τὴν σκοπιμότητα, τὴν ἐξουσία, τὴν οἰκονομία, τὸ συμφέρον. Ἡ «τεχνοκρατικὴ πρόοδος» δὲν εἶναι πρόοδος τῆς Ἐπιστήμης. Ἡ πίστη ὅτι ἡ σημερινὴ Ἐπιστήμη βρίσκεται σὲ πιὸ προηγμένο ἐπίπεδο ἀπὸ κάθε ἄλλη προγενέστερη περίοδο ἀποτελεῖ τὴν μεγαλύτερη ψευδαίσθηση τῆς ἐποχῆς μας. Ἡ σκέψη μετὰ τὴν ἐπιβολὴ τῶν λογοκρατικῶν δογμάτων ὄχι μόνον δὲν πλησιάζει τὴν ἀλήθεια, ἀλλὰ ἀπομακρύνεται σταθερὰ ἀπ' αὐτήν. Ἡ Ἐπιστήμη χάνοντας τὸν ἀπόλυτο στόχο της, τὴν ἰδέα, περιορίζεται ὅλο καὶ περισσότερο στὴ συναρίθμηση διαφόρων φαινομένων, φυσικῶν καὶ κοινωνικῶν, προσπαθώντας νὰ συναγάγῃ «νόμους», μὲ βάση τὴ διαστρεβλωμένη μορφή τῆς σκέψεως, τὴν γνωστὴ σὰν «παραεπιστήμη» τῆς Στατιστικῆς, ποὺ θεωρεῖ ἐξωτερικὰ, ἐπιφανειακὰ τὴν ἀλήθεια, σκέπτεται π ο σ ο τ ι κ ἄ, καὶ εἶναι ἀπολύτως ἀνίκανη νὰ συλλάβῃ ποιοτικὰ τὴν οὐσία τοῦ φυσικοῦ καὶ ἱστορικοῦ εἶναι καὶ γίνεσθαι. Ἡ ἐποχὴ ποὺ ζοῦμε εἶναι ἡ ἐποχὴ τῆς τεχνοκρατίας καὶ ὄχι τῆς Ἐπιστήμης,

Ἡ καθαρὴ Ἐπιστήμη, μὲ ἐλάχιστες ἐξαιρέσεις, βρίσκεται στὴν πραγματικότητα στὸ σημεῖο ποὺ τὴν παρέδωσαν οἱ ἐλευθερωμένοι, οἱ μὴ δογματικοὶ ἐπιστήμονες. Ἔτσι, ἡ Λογικὴ τοῦ Ἀριστοτέλους δὲν ἔχει ἐμπλουτισθῆ σὲ τίποτε ἀπὸ τοὺς νεώτερους, ἡ Γεωμετρία τοῦ Εὐκλείδη παραμένει στὸ σημεῖο ποὺ τὴν ἄφησαν οἱ δημιουργοὶ τῆς ἀρχαίου Ἑλληνες μαθηματικοί, ἡ πολιτικὴ Ἐπιστήμη βρίσκεται ἐκεῖ ποὺ τὴν ἔφθασεν ὁ Ἀριστοτέλης, ἡ φιλοσοφία ἔχει σταματήσει στὸν Πλάτωνα καὶ τὸν Ἀριστοτέλη, ἂν ὄχι στὸν Ἡράκλειτο, καὶ οὕτω καθεξῆς. Ἀπὸ καθαρὰ ἐπιστημονικὴ ἄποψη, στὴν ἐποχὴ τοῦ δογματισμοῦ, οἱ «προσθῆκες» ποὺ γίνονται στὴν ἀνθρώπινη γνώση δὲν ἀποτελοῦν ἀλήθειες, ἀλλὰ κατὰ κανόνα ἀπλές πρακτικὲς ἐφαρμογές, «ἐφευρήματα» ἢ καὶ ὠμές διαστρεβλώσεις τῶν ἀληθειῶν, ἰδίως στὶς θεωρητικὲς ἐπιστήμες, κατὰ τρόπο ποὺ «βολεῦει» καὶ ὑπηρετεῖ τὴν κρατοῦσα τάξη πραγμάτων. Ἡ ἀλήθεια ἔπαψε νὰ εἶναι ἀλήθεια ἀπὸ τότε ποὺ ὑποδουλώθηκε στὴ σκοπιμότητα. Ὁ κόσμος ὅλοένα καὶ περισσότερο βυθίζεται στὸ πέλαγος τοῦ σκοταδισμού, τρέφοντας τὴν αὐταπάτη ὅτι γίνεται σοφώτερος, χάρη στὴν τύφλωση ποὺ τοῦ δημιουργεῖ ἡ λογοκρατικὴ δογματικὴ ἐξουσία, γιὰ νὰ τὸν ἀποκοιμίζῃ καὶ γιὰ νὰ διαιωνίζῃ ἔτσι τὴν ἄθλια κυριαρχία της.

γ. — Λόγος και Λογοκρατία

Γιὰ τὸν Ἑλληνα μαθηματικὸ Εὐκλείδη ὑπάρχει ἡ ἐξῆς πληροφορία: «Ὅταν κάποιος, ποὺ ἄρχισε νὰ διδάσκεται γεωμετρία ἀπὸ τὸν Εὐκλείδη καὶ ἔμαθε τὸ πρῶτο θεώρημα, τὸν ρώτησε τί κέρδος θὰ ἔχη τώρα ποὺ τὸ ἔμαθε, ὁ Εὐκλείδης κάλεσε τὸν δοῦλο του καὶ τοῦ εἶπε: «δὸς του τρεῖς δεκάρες, ἐπειδὴ πρέπει νὰ κερδίζῃ ἀπ' αὐτὰ ποὺ μαθαίνει». (α)

Τὸ ἱστορικὸ αὐτὸ ἀνέκδοτο ἀπεικονίζει καλύτερα ἀπὸ κάθε συστηματικὴ ἀνάλυση τὴν διαφορὰ μεταξὺ τοῦ λειτουργοῦ τοῦ Λόγου, τῆς ὑπερχρονικῆς ἀρχῆς ποὺ ἐνώνει καὶ συντηρεῖ τὸν Κόσμο, καὶ τοῦ ὄπαδοῦ τῆς σύγχρονης καπιταλομαρξιστικῆς Λογοκρατίας. Ὁ πρῶτος ἐξευτελιζει καὶ γελοιοποιεῖ σὰν ἄνθρωπο τῆς δεκάρας τὸν δεύτερο, τὸν ἄνθρωπο, δηλαδή, ποὺ δὲν τὸν ἐνδιαφέρει ἡ ἀλήθεια, ἀλλὰ ἡ τυχὸν ὠφέλεια ποὺ προκύπτει γι' αὐτὸν ἀπὸ τὴν ἀλήθεια, παρουσιάζοντας μὲ ἀριστουργηματικὸ τρόπο μιὰ σύλληψη τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος, ποὺ ἀπέβαλε καὶ καταπολέμησε ὁ σημερινὸς λογοκρατούμενος Κόσμος. Τὸ βεβαιωμένο ἀποτέλεσμα τοῦ θριάμβου τῆς Λογοκρατίας εἶναι ἡ παρακμὴ τοῦ πνευματικοῦ πολιτισμοῦ, τῆς ἐπικοινωνίας, δηλαδή, τοῦ ἀνθρώπινου νοῦ μὲ τὴν ἀλήθεια, ἡ μείωση τοῦ βαθμοῦ ἐλευθερώσεως τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ κατ' ἐπέκταση τὸ ἄγχος, ἡ δυστυχία, ἡ ἐξαχρείωση, ἡ ἀποβλάκωση καὶ ἡ ἀποκτῆνῶσή της. Τὸ πιθανὸ μελλοντικὸ ἀποτέλεσμα τῆς Λογοκρατίας εἶναι ἡ καταστροφὴ καὶ ἡ ἐξαφάνιση τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἡ διαφορὰ μεταξὺ Λόγου (β) καὶ Λογοκρατίας εἶναι διαφορὰ θεωρήσεως τῆς ζωῆς τοῦ Κόσμου. Ὁ λογικὸς θεωρεῖ τὴν ἀλή-

(α) «Παρ' Εὐκλείδη τις ἀρξάμενος γεωμετρεῖν, ὡς τὸ πρῶτον θεώρημα ἔμαθεν, ἤρετο Εὐκλείδην, τί δέ μοι πλέον ἔσται ταῦτα μανθάνοντι; Καὶ Εὐκλείδης τὸν παῖδα καλέσας, «δὸς αὐτῷ, ἔφη, τριῶβολον, ἐπειδὴ δεῖ αὐτῷ ἐξ ὧν μανθάνει κερδαίνειν» (Ἀνθολογία Στωβερίου, ἐκδ. Meineke, τόμ. IV, σ. 205).

(β) Ὁ ὅρος χρησιμοποιεῖται ἐδῶ μὲ τὴν ἔννοια τῆς ἐναρμονισμένης πρὸς τὸν Κόσμο γονιὰ Νόμο ἀντιλήψεως γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὸν Κόσμο.

θεια σάν στόχο τῆς σκέψεως καί τῆς δράσεώς του. Ὁ λογοκράτης, ἐκ διαμέτρου ἀντίθετος, θεωρεῖ τὴν σκέψη του καί τὴν δράση του σάν «δημιουργό» τῆς ἀλήθειας. Στὴν πρώτη περίπτωση τὸ ἄτομο εὐθυγραμμίζεται μὲ τὴν ἀλήθεια. Στὴ δεύτερη περίπτωση ἡ ἀλήθεια εὐθυγραμμίζεται μὲ τὸ ἄτομο, χάνοντας τὴν ἐλεύθερη, ἀπόλυτη ὑπόστασή της (καί κατὰ λογικὴν ἀναγκαιότητα παύει νὰ εἶναι ἀλήθεια). Τὸ πρῶτο, λοιπόν, πρακτικὸ ἀποτέλεσμα τῆς Λογοκρατίας εἶναι ἡ ἀπομάκρυνση ἀπὸ τὴν ἀλήθεια. Ἡ ἐξέλιξη αὐτὴ, ἱστορικά, μεταφράζεται σὲ σ κ ο τ α δ ι ο μ ό.

Ὁ λογοκράτης τοῦ προαναφερθέντος ἱστορικοῦ ἀνέκδοτου μετατοπίζοντας τὴν ἀξία τῆς ἀλήθειας (τοῦ εὐκλείδειου θεωρήματος) ἀπὸ τὸν ἀπρόσωπο χῶρο της σὲ ἀτομικὸ ἐπίπεδο, προσπαθεῖ νὰ τὴν ἐκμεταλλεῖ γιὰ λογαριασμὸ τοῦ ἀτόμου του. Δὲν τὸν ἐνδιαφέρει —σὲ ἀντίθεση πρὸς τὸν λογικὸ— ἂν ἡ ἰσχὺς της ἀφορᾷ σ' ὅλα τὰ πράγματα τοῦ Κόσμου (ἐπὶ τοῦ προκειμένου, σ' ὅλα τὰ ἐπίπεδα καί σ' ὅλα τὰ στερεά, δηλαδὴ σ' ὅλα τὰ σώματα τῆς Γῆς καί τοῦ Σύμπαντος), ἀλλὰ νοιάζεται νὰ θρῆ ἂν ἀφορᾷ στὸν ἴδιο. Ἡ ἀλήθεια σάν σκοπός, ὑποχωρεῖ μπροστὰ στὸ ἄτομο - σκοπὸ. Πρόκειται γιὰ ἀποκοπὴ τοῦ ἀτόμου ἀπὸ τὸν Κόσμο. Τὸ δεύτερο, ἐπομένως, κοινωνικὸ ἀποτέλεσμα τῆς λογοκρατικῆς, θεωρήσεως τῆς ζωῆς καί τοῦ Κόσμου εἶναι ὁ ἀ τ ο μ ι κ ι σ μ ό ς

Ὁ Λόγος ἀδιαφορεῖ γιὰ τὸ σ κ ό π ι μ ο, γιὰ τὸ ἂν π.χ. ἡ ἀτομικὴ θεωρία —πού συνέλαβε καί διετύπωσε ἀριστουργηματικά ὁ Δημόκριτος — μπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ γιὰ τὴν ὑποταγὴ τῶν ἄλλων στὴν τυραννία ἐκείνων πού τὴν γνωρίζουν. Ἀδιαφορεῖ ἂν οἱ νόμοι τῆς Μηχανικῆς πού ἀνακάλυψε μποροῦν νὰ ἐφαρμοσθοῦν γιὰ τὴ συντριβὴ τοῦ ἄλλου. Καί δὲν καταδέχεται νὰ τοὺς ἐφαρμόσῃ κατασκευάζοντας πολεμικὸ ὑλικὸ γιὰ νὰ ἐξουσιάσῃ, παρὰ μόνον γιὰ νὰ ὑπερασπισθῇ τὴν ἐλευθερίαν ἔναντι τοῦ ἐπιτιθέμενου ἐχθροῦ. Ὁ Ἀρχιμήδης ἀρνήθηκε νὰ κατασκευάσῃ πολεμικὲς μηχανές, παρὰ τὴν ἐπιμονὴ τοῦ συγγενοῦς του τυράννου τῶν Συρακουσῶν Ἰέρωνος, «δ ι ό τ ι δ ἔ ν τ ῖ ς λ ο γ ά ρ ι α ζ ε γ ι ά ἄ ξ ι ε ς σ π ο υ δ ῆ ς»,^(α) ἀλλὰ ἀποφάσισε νὰ τὸ πράξῃ, ὅταν οἱ Ῥωμαῖοι ἐπετέθησαν κατὰ τῆς πατρίδας του, καί συνέτριψε στὰ χρόνια τῆς πολιορκίας τῶν Συρακουσῶν ὅλες τὶς Ῥωμαϊκὲς ἐφόδους μὲ τὶς ἐφαρμογὲς τῆς Μηχανικῆς του, ὅπως κατέκαυσε καί τὸν Ῥωμαϊκὸ στόλο μὲ τὶς ἐφαρμογὲς (κάτοπτρα) τῆς Ὀπτικῆς του. Ἡ ἀλήθεια, σύμφωνα μὲ τὸν Λόγο, συμβιβάζεται μὲ τὴν δικαιοσύνη καί τὴν Ἐλευθε-

(α) Πλουτάρχου, «Παράλληλοι Βίοι», Μάρκελλος.

ρία, ἀλλ' εἶναι ἀπολύτως ἀσυμβίβαστη μὲ τὴν ἐξουσία καὶ τὴν τυραννία (τοῦ Ἰέρωνος ἢ τῶν Ρωμαίων, ἀδιάφορο). Ἐκ τῆς ἀποψη Ἐλευθερίας δὲν ὑπάρχει διαφορὰ μεταξὺ ἐξουσιαστῆ καὶ δούλου.

Ἀντίθετα ἡ Λογοκρατία βλέποντας τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τὴ σκοπιὰ τῆς σκοπιμότητος, τὴν κατανατᾶ ὄργανο ἐξουσίας. Ἡ ἀτομικὴ θεωρία ξανάρχεται στὴν ἐπικαιρότητα, μόνον ὅταν διαπιστώνεται ὅτι μπορεῖ νὰ δώσῃ ἐξουσιαστικὲς ἐφαρμογές —ἀτομικὴ θόμβρα— ὅπως καὶ γενικὰ κάθε ἐπιστημονικὴ ἀλήθεια ἀποκτᾶ ἀξία, μόνον ἐφ' ὅσον ὑπηρετεῖ τεχνοκρατικὰ τὴν ἐξουσία καὶ τὴν ὑλικὴ ἰσχύ. Τὸ τρίτο, ἐπομένως, ἀποτέλεσμα τῆς Λογοκρατίας εἶναι ὁ ἐξαναδροπιδισμὸς τῆς ἀνθρωπότητος μὲσω τῆς τεχνοκρατίας γιὰ λογαριασμὸ ἐκείνων ποὺ ἐλέγχουν τὸν «τεχνολογικὸ πολιτισμὸ», δηλαδὴ τῶν ἐξουσιαστῶν τοῦ Κόσμου.

Ὁ Λόγος, ἀδιαφορώντας γιὰ τὸ ὑλικὸ συμφέρον τὸ ὁποῖο μπορεῖ νὰ ὑπηρετήσῃ ἢ ἀλήθεια, βλέποντας, δηλαδὴ, τὴ ζωὴ καὶ τὸν Κόσμο ἐπέκεινα τῆς ὠφελιμότητος καὶ ἰδεαλιστικά, συλλαμβάνει τὴν πραγματικότητά καθολικά, καὶ δὲν στενεύει τὸ «πεδῖον ὁράσεως» σ' ἓνα μόνον τομέα, τὴν οἰκονομία. Ἀντίθετα, ἡ Λογοκρατία κατευθύνει τὴ δράση καὶ τὴ σκέψη πρὸς τὸ μονόδρομο τῆς οἰκονομίας καὶ στενεύει τὴν ἀντίληψη τῆς ἀνθρωπότητος γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὸν Κόσμο, μεταβάλλοντας τελικὰ τὸν ἄνθρωπο σὲ μέσο τῆς οἰκονομίας καὶ ἐγκλείοντας τὴν ἱστορία μέσα στὸ αὐστηρὸ πλαίσιο τοῦ ὑλισμοῦ. Τὸ τέταρτο, ἐπομένως, ἱστορικὸ ἀποτέλεσμα τῆς Λογοκρατίας εἶναι τὰ μονοδιάστατα ὑλιστικὰ - οἰκονομιστικὰ πολιτικοἰδεολογικὰ συστήματα —καί, γιὰ νὰ μιλήσουμε μὲ βάση τὴ σύγχρονη παγκόσμια «πραγματικότητα», ὁ Ἀστισμὸς, ὁ Καπιταλισμὸς καὶ ὁ Καταναλωτισμὸς.

Τέλος, ἡ Λογοκρατία ἐπιβάλλοντας μονομερῶς τὴν κυριαρχία μιᾶς στενοκέφαλης ὠφελιμιστικῆς «λογικῆς» στὸν τρόπο ζωῆς καὶ στὴ διαμόρφωση τῆς ἱστορίας, ἀπορρίπτει ὅ,τι δὲν ἔχει σχέση πρὸς τὴ «λογικὴ» αὐτή. Ἡ ἰδεολογικὴ αὐτὴ ἀφετηρία τὴν ὁδηγεῖ ὑποχρεωτικά στὴν ἄρνηση τῆς Ἐλευθερίας, τοῦ πνευματικοῦ πολιτισμοῦ καὶ τοῦ φορέως ποὺ τὸν δημιουργεῖ, τῆς ἱστορικῆς - πολιτιστικῆς κοινότητος Ἔθνος. Κατὰ βάση ἡ Λογοκρατία ἀπορρίπτει καὶ τὴν ἴδια τὴν Τέχνη, ἐπειδὴ δὲν εἶναι προῖον τῆς «λογικῆς» τῆς, ἀλλὰ τοῦ συναισθήματος, τὴν ἀνέχεται δὲ ἀπλῶς μὲ τὴν προϋπόθεση ὅτι ἡ Τέχνη ὑπηρετεῖ «λογικούς» σκοπούς, π.χ. τὸ κέρδος ἢ τὴν ἐξουσία («ἐμπορικὴ Τέχνη», «στρατευμένη Τέχνη»). Ἀπορρίπτοντας τὴν Ἐλευθερία, τὸν πνευματικὸ πολιτισμὸ καὶ τὸ Ἔθνος, ἡ Λογοκρατία περιορίζει τὴν ἀνθρώπινη πρόοδο μόνον στὸν τεχνολογικὸ

πολιτισμό και δέν προχωρεῖ πιο πέρα ἀπὸ τὴν ἰδέα τοῦ σχήματος ἐκείνου, τοῦ ὁποῖου τὰ μέλη συνυπάρχουν μόνο γιὰ τὴν ἐξυπηρέτηση τῶν στενῶν ὑλικῶν συμφερόντων τους, δηλαδὴ τοῦ σχήματος κοινωνία. Ἐπομένως, τὸ πέμπτο ἱστορικὸ ἀποτέλεσμα τῆς λογοκρατικῆς θεωρήσεως τῆς ζωῆς καὶ τοῦ Κόσμου εἶναι ὁ Διεθνισμὸς (ἀστικός, μαρξιστικός καὶ καπιταλιστικός - καταναλωτικός) καὶ ὁ κοσμοπολιτισμὸς σὰν αὐθαίρετο καὶ δογματικὸ δημιούργημα τῆς ἐξουσίας, σὰν κατασκευάσμα - ὑποκατάστατο, ποὺ παίρνει τὴ θέση τῶν γνήσιων πνευματικῶν πολιτισμῶν, οἱ ὁποῖοι μόνο μέσα στὰ πλαίσια τῆς ἱστορικῆς - ἰδεαλιστικῆς κοινότητος Ἔθνος μποροῦν νὰ ἀναπτυχθοῦν καὶ ποτὲ δὲν προάγονται μέσα σὲ ἀνεθνικὸ χῶρο. (α)

Σκοταδισμός, ἀτομικισμός, ἐξανδραποδισμός, ἀστισμός, καπιταλομαρξισμός, ἀνελευθερία, καταναλωτισμός, Διεθνισμός καὶ Διεθνῆς Ἐξουσία, τεχνοκρατία καὶ κοσμοπολιτισμός εἶναι, λοιπόν, τὰ θλιβερὰ κοινωνικὰ προϊόντα τῆς Λογοκρατίας, τῆς «βαρειᾶς αὐτῆς ἀρρώστιας», ὅπως χαρακτηρίζεται, τῆς σημερινῆς ἀνθρωπότητος. Θεμελιωμένη φιλοσοφικὰ πάνω σὲ πολλές παραλλαγές θεωριῶν, εἴτε σὰν ὠφελισμὸς (J. Bentham) εἴτε σὰν διαλεκτικός καὶ ἱστορικός ὑλισμὸς (K. Marx καὶ Fr. Engels) εἴτε σὰν πραγματισμὸς (W. James, John Dewey, E. Mach) εἴτε σὰν βουλευσιοκρατία (Fr. Nietzsche), εἴτε σὰν θετικισμὸς (Auguste Comte, B. Russel) κλπ., ἡ Λογοκρατία σφράγισε μὲ τὴ σφραγίδα τοῦ ψεύδους, τοῦ δόγματος, τῆς καταπίεσεως, τῆς χαμέρπειας καὶ τῆς ἱστορικῆς παρακμῆς τὸν πολιτισμὸ τῆς ἀνθρωπότητος καὶ βασιλεύει στὸν σύγχρονο Κόσμο μόνο —καί— μόνο ἐπειδὴ ἐξυπηρετεῖ τὸν σκοπὸ τῆς Παγκόσμιας Ἐξουσίας.

Ἄν ἐρευνήση κανεὶς συγκριτικὰ τὰ διάφορα λογοκρατικὰ φιλοσοφικὰ συστήματα, καπιταλιστικὰ καὶ μαρξιστικά, βλέπει, ὅτι παρὰ τίς φαινομενικὲς διαφορὲς τους, ὅλα ἀνεξαιρέτως παρουσιάζουν ἓνα κοινὸ παρονομαστή, κορυφαῖο καὶ καθοριστικό: ὀδηγοῦν κατευθεῖαν στὴν ὑποβάθμιση τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸ ἐπίπεδο τοῦ homo sapiens στὸ ἐπίπεδο τοῦ homo oeconomicus, ἀπὸ τὸ ἐπίπεδο τῆς πνευματικῆς αὐτοτελοῦς καὶ ἐλευθερωμένης προσωπικότητος στὸ ἐπίπεδο τοῦ ὑλικά ἐξαρτημένου δούλου, τοῦ πλάσματος δηλαδὴ ἐκείνου ποὺ ἐξαλλοτριώνει ὅ,τι ἀνώτερο καὶ ἰδεαλιστικὸ τοῦ χάρισε ἡ Φύση, προκειμένου νὰ «ὠφελῆθῃ», μὲ τὴν στενὴ ἔννοια τῆς λέξεως. Τὰ ἄτομα καὶ τὰ Ἔθνη ποὺ ξεκινοῦν ἀπὸ τὴν ὑλιστικὴ

(α) Βλέπε σελίδες 62 κ.εξ.

ἀφετηρία τοῦ ὠφελιμιστικοῦ οἰκονομισμοῦ, ἀδιαφορώντας γιὰ τὶς ὑπερυλικὲς ἀλήθειες καὶ ἀξίες τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἱστορίας, ὄχι μόνον ἐκπορνεύονται πολιτικά, ἀλλὰ καὶ μεταβάλλονται σὲ ἰδεώδη «πρώτη ὕλη» γιὰ τοὺς ἐξουσιαστὲς τοῦ Κόσμου, μὲ τὴν ὁποία οἱ τελευταῖοι χτίζουσι τὸ διεθνὲς καταπιεστικὸν τοῦς οἰκοδόμημα, ἀντλώνοντας τὶς στρατιᾶς τῶν «οἰκονομικῶν ἀνδραπόδων» καὶ τῶν ἠθικῶν ἐξουδετερωμένων ἀτόμων καὶ Ἔθνῶν ποὺ τοὺς χρειάζονται γιὰ τὴ στήριξη καὶ διατήρησιν τῆς κυριαρχίας τοῦς.

* * *

Βασικὸς κοινὸς στόχος τοῦ Ἀστισμοῦ, τοῦ Καπιταλισμοῦ καὶ τοῦ Μαρξισμοῦ εἶναι ὁ ἡρωϊσμός, τὸ ἰδανικὸ αὐτὸ καὶ ὁ τρόπος ζωῆς ποὺ ἀπορρέει ἀπὸ τὸν Λόγον, αὐτὴ ἡ ἐλευθερωμένη ἀντίληψη ποὺ ὠθεῖ τὸν ἄνθρωπον στὸν ἰδεαλιστικὸν ἀγῶνα (πολιτικὸν, ἐπιστημονικὸν, πρακτικὸν, καλλιτεχνικὸν) ποὺ θρῖσκεται πέρα ἀπὸ κάθε ἀτομικισμόν, οἰκονομισμόν καὶ ἐξουσιαστικότηταν. Ὁ Ἀστοκαπιταλισμὸς καὶ ὁ Μαρξισμὸς εἶδαν τὸν ἡρωϊσμόν ὡς προϋπόθεσιν ἐλευθερώσεως, καὶ γι' αὐτὸ τὸν θεώρησαν ὡς τὸν πιὸ ἐπικίνδυνον ἀντίπαλον τοῦ ἀνομολόγητου σκοποῦ τοῦς, δηλαδὴ τοῦ σκοποῦ τῆς Παγκόσμιας Ἐξουσίας καὶ ἀγωνίστηκαν γιὰ νὰ τὸν ἐξαλείψωσι ἀπὸ τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἱστορίαν, ἐπιβάλλοντες ἀντ' αὐτοῦ ὡς ἀντίληψιν καὶ πρακτικὴν τὴν λογοκρατικὴν ἀνανδρίαν:

«Ἀμφότεροι εἶναι ἐξ ἴσου ἐχθρικῶς διακείμενοι πρὸς τὸ μέγαλον ἄτομον, τὸν πολιτικὸν ἢ καλλιτεχνικὸν ἥρωα, ὅστις δαμάζων τὰς ψυχὰς παρασύρει εἰς κοινὴν συγκίνησιν καὶ κοινὸν ἐνθουσιασμόν. Ἀμφότεροι μισοῦσι ἐξ ἴσου τὸ ἀληθῶς ἐλεύθερον ἄτομον, ἐκεῖνο ὅπερ νικά τὴν χρονικότητα καὶ ὁμιλεῖ μὲ τὸ αἰώνιον. “Ἐγὼ ὀνομάσει ὀρθολογιστὴν τὸν ἄστον καὶ ἀντι-ηρωϊκόν. Εἶναι εἰς θέσιν νὰ χρησιμοποιοῦ μόνον ὀρθολογιστικὰ καὶ ἀντι-ηρωϊκὰ μέσα, διὰ νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν θέσιν τοῦ ἢ διὰ νὰ εὐθυγραμμίσῃ ἓνα ἔθνος συμφώνως πρὸς τὴν θέλησίν του”. (α) Ὁ πλοῦτος ἐνῶ δύναται: νὰ ἐξαγοράσῃ ὅλας τὰς μορφὰς τοῦ σεβασμοῦ δὲν μπορεῖ δωρεάν νὰ ἐξασφαλίσῃ καμμίαν.

» Ἀστικὸς καὶ κομμουνιστικὸς ἀτομικισμὸς, ἀφ' ἧς ἐμεγέθυναν τὴν σημασίαν τοῦ μικροῦ ἀτόμου, κατ' ἀνάγκην ὑψώσαν τὴν νομοτέλειαν (ἐν λογοκρατικῶν ἰδανικῶν διαθέτων δυνάμειν ἀντίστοιχον τῶν φυσικῶν νόμων). Ἡ νομοτέλεια διέπεται ὑπὸ τῆς ἰδέας καθ' ἣν ἡ ἱστορία διαμορφώνεται ὄχι ἀπὸ τὴν χαρισματικὴν προσωπικότητα τοῦ ἐνός, δηλα-

(α) J. Robinson, «Ἡ φιλοσοφία τῆς οἰκονομίας», ἑλλ. μετάφρασις ὑπὸ Κ. Βασιλάκη, Ἀθήναι 1969, σ. 22.

δὴ τοῦ μεγάλου ἀτόμου, ἀλλὰ ἀπὸ οἰκονομικοὺς μηχανισμούς, ἐνεργοῦν-
τας «δίκην φυσικῶν νόμων», τ.ἔ. ἀπὸ τὴν ἀναγκαιότητα εἰς τὴν ἱστο-
ρίαν. Οὕτω πως ὁ ἀτομικισμὸς στρεφόμενος κατὰ τοῦ μεγάλου ἀτόμου
ἐπροστάτευσε τὰ μικρὰ ἄτομα. Διὸ ὀρθῶς ἀναφέρεται εἰς τὴν ἱστορίαν
τοῦ πνεύματος, ὅτι ὁ ἀτομικισμὸς συνδυάζεται πρὸς τὴν γένεσιν μιᾶς
κοινωνίας ἣτις ὑποθάλλει τὴν κῆρυξιν τῶν μικρῶν ἀτόμων, ἕτινα
τυγχάνουν μόνιμοι παράγοντες ἀσυμφωνίας καὶ διασπάσεως, ἀτόμων
δυναμῶν νὰ νοηθοῦν μόνον ὡς ἐμπόρων, καὶ ὅταν ἀκόμη δὲν «ἐμ-
πορεύωνται» ἐν τῇ ἐπαγγελματικῇ τῆς λέξεως ἐννοίᾳ (...).

»Τεχνητὸν, μέτριον καὶ ξηρὸν εἶναι τὸ ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἀ-
τομικότητος κατασκευαζόμενον μικρὸν ἄτομον τῆς Λογοκρατίας ἐκ τῆς
ὁποίας ἀρδεύουν τὴν περὶ ἱστορίας ἀντίληψίν των τόσοσιν ἢ ἀστικῇ ὅσον
καὶ ἡ μαρξικὴ κοινωνικὴ θεωρία. Ὁ φιλελευθερισμὸς ἐβιομηχανοποίη-
σε τὴν ἐλευθερίαν τῶν μικροαστικῶς σκεπτομένων ἀτόμων, ἀπολυτρώ-
σας δὲ κατ' ἐπίφασιν τὸ ἄτομον ὑπεδούλωσε τὰς χεῖρας του εἰς τὰς
μηχανάς, αἱ ὁποῖαι ὁλοσὲν περισσότερον ἀποκλείουν τὴν ἀτομικὴν σχέ-
σιν τοῦ ἐργαζομένου πρὸς τὸ προϊόν τῆς ἐργασίας του, ἀποκλείουν
τοῦτέστι τὴν μετάδασιν ἀπολύτως ἀτομικῶν στοιχείων εἰς ἐκεῖνο, τὸ
ὁποῖον ἄλλοτε ἦτο δημιούργημα ὄχι μόνον τῶν χειρῶν, ἀλλὰ καὶ δη-
μιούργημα τῆς ψυχῆς μας. Λογοκρατία, μηχανοποίησις, ἰσότης ἐνώ-
πιον τοῦ νόμου, πολιτικὴ ἐλευθερία καὶ κατανάλωσις συνιστοῦν τὰ βασι-
κὰ χαρακτηριστικὰ τῆς «ἀνοικτῆς κοινωνίας» εἰς τὴν ἐποχὴν μας». (α)

* * *

Ἡ Λογοκρατία ἔχει ἤδη πετύχει τὸν ἐξουσιαστικὸ σκοπὸν γιὰ
τὸν ὁποῖο θεμελιώθηκε θεωρητικὰ καὶ ἐφαρμόσθηκε πρακτικὰ. Ὁδή-
γησε τὸν πνευματικὸν πολιτισμὸν εἰς τὴν παρακμὴν, ἰσοπέδωσε καὶ ὑπέ-
ταξε τοὺς ἀνθρώπους μεταβάλλοντάς τους εἰς μαζανθρώπους καὶ
«καταναλωτικὸν ἀνθρώπου», καὶ ὑπεδούλωσε τὰ Ἕθνη εἰς τὸν μο-
νοδιάστατον «τεχνολογικὸν πολιτισμὸν» καὶ κατ' ἐπέκτασιν εἰς τὴν Διε-
θνή Ἐξουσίαν πού τὸν ἐλέγχει. Ἐξουδετέρωσε τὴν ἐλευθερωμένην ἡ-
ρωϊκὴν προσωπικότητα, ἀντιτάσσοντας σ' αὐτὴν τὴν μάζαν τῶν ἀ-
νικάνων καὶ τῶν «τεχνοκρατῶν», καὶ ἀντικατέστησε τὴν ἰδέαν τῆς
δικαιοσύνης μὲ τὴν ἀφύσικην ἐξουσιαστικὴν ἀρχὴν τῆς ἰσότητος. Αὐτὸ
πού παρατήρησε πρὶν ἀπὸ ἓνα σχεδὸν αἰῶνα ὁ Φρειδερίκος Νίτσε
γιὰ τὸ Ἰουδαϊκὸν πνεῦμα — ἄλλο ἢ ὁ ἴδιος αἰχμαλωτίσθηκε ἀπὸ τὴν
Λογοκρατία θεοποιώντας ἐξουσιαστικὰς, ἐπίσης, «ἀξίεις», ὅπως τὴν

(α) Δημ. Γρ. Τσάκωνα, «Εἰσαγωγή εἰς τὴν Κοινωνιολογίαν», δευτέρα ἐκδοσις,
Ἀθήναι 1971, σ.σ. 217 - 219.

θέληση, και υποβιβάζοντας την αλήθεια από το απόλυτο επίπεδό της —ότι δηλαδή «για την κατηγορία των ανθρώπων που ποθούν τη δύναμη ή παρὰ κ μ ἢ εἶναι μέσον, και τοῦτοι οἱ ἄνθρωποι ἐνδιαφέρονται ζωτικά νὰ ἀρρωστήσουν τὴν ἀνθρωπότητα και νὰ ἀνατρέψουν μὲ ἐπικίνδυνη και συκοφαντικὴ σημασία τὴν ἔννοια τοῦ καλοῦ και τοῦ κακοῦ, τοῦ ἀληθινοῦ και τοῦ ψεύτικου», (α) ἐπαληθεύεται ἀπόλυτα στὸν σύγχρονο παρακμιακὸ λογοκρατούμενο Κόσμο τοῦ Ἀστοκαπιταλομαρξισμοῦ. Ἡ ἀνθρωπότητα ἔχασε τὴν ἐπικοινωνία μὲ τὴν ἀλήθεια και τὴν ἡρεμὴ αὐτάρκεια τοῦ μέτρου ποῦ τῆς χάρισε ὁ ὀδηγὸς της, τὸ φωτεινὸ μετέωρο τοῦ Λόγου, στερήθηκε τὸν οἶστρο τοῦ ἰδεαλισμοῦ και ἠρωϊσμοῦ και ἤδη διαλέγεται μὲ τὸ Χάος, διαγράφοντας μιὰ πορεία ποῦ δὲν ἔχει ἀφετηρία, δὲν ἔχει κατεύθυνση και δὲν ἔχει φῶς.

Ἡ ἐπιβολὴ τῆς Λογοκρατίας, μὲ τὴ μορφή ἀρχικὰ τοῦ θρησκευτικοῦ δογματισμοῦ, και ἀργότερα μὲ τὴ μορφή τοῦ οἰκονομισμοῦ (ἀστικοῦ, μαρξιστικοῦ, καπιταλιστικοῦ και καταναλωτικοῦ) και τῶν ὑλιστικῶν λογοκρατικῶν ἰδεολογιῶν, ὑπῆρξε πραγματικὴ συμφορὰ, θανάσιμο πλῆγμα γιὰ τὸν ὀρθὸ τρόπο σκέψεως και ζωῆς. Ὁ πολιτισμὸς κατεστράφη και ἐκβαρβαρώθηκε, οἱ ἰδεαλιστικὲς ἀρετὲς ἔγιναν στόχος τῶν δογμάτων τοῦ λογοκρατούμενου Κατεστημένου και ὑπέστησαν ἀνεπανόρθωτη φθορὰ ἀπὸ τὸ χυδαῖο και ἀδυσώπητο ἐξουσιαστικὸ και οἰκονομιστικὸ του πνεῦμα. Ἡ νεώτερη κοινωνία παρουσιάζει εἰκόνα πλήρους διασπάσεως και μεταμορφώνεται σ' ἔναν ἀξιοθρήνητο και εὐνουχισμένο συρφετὸ καρριεριστῶν, ἀπατεῶνων, σαλταδέρων και δούλων, πρόθυμων νὰ θυσιάσουν κάθε ἀξία και τιμὴ στὸ βωμὸ τῆς λογοκρατικῆς σκοπιμότητος. Ὁ Διεθνισμὸς και ὁ κοσμοπολιτισμὸς, σὰν γνήσια τέκνα τῆς Λογοκρατίας, συμπληρώνουν τὸ ἔργο τῆς ἐξαρτήσεως και τῆς ὑποδουλώσεως ὀλόκληρης τῆς ἀνθρωπότητος στὴ Διεθνή Ἐξουσία, ἐνῶ ὁ Καταναλωτισμὸς, τὸ τελευταῖο στάδιο τῆς Λογοκρατίας, κάλυψε μὲ τὸ ἄγχος του και τὸν σκοταδισμό του τὴν αἰώνια χάρη και τὸ αἰώνιο φῶς τῆς ἀλήθειας.

Γιὰ νὰ θυμηθοῦμε και πάλι τὸν Εὐκλείδη, τὸν ἀνυπέρβλητον αὐτὸν γίγαντα τῆς Ἐπιστήμης, ἄς δοῦμε τί γράφει ὁ Γάλλος μαθηματικὸς και φιλόσοφος, διευθυντὴς τῆς Ecole Normale Superieure τοῦ Παρισιοῦ, Jules Tannery, εἰρωνευόμενος τὶς μάταιες παραχαρακτικὲς προσπάθειες τῶν νεωτέρων μαθηματικῶν νὰ ἀναθεωρήσουν

(α) Φρ. Νίτσε. «Ὁ Ἀντίχριστος, δοκίμιον ἀντιστροφῆς ἔλων τῶν ἀξιών», ἑλλ. μετάφραση, ἐκδόσεις Μαρξ, σ. 26.

τὴν Εὐκλείδειο Γεωμετρία καὶ ἐλλεινολογώντας ταυτόχρονα τὴν χαμερπῆ ὠφελιμιστικὴ Λογοκρατία ποὺ εἰσέβαλε στὸ χῶρο τῆς σύγχρονης Ἐπιστήμης καὶ τὴν κατάντησε ὑπηρέτρια τῆς ἐξουσίας καὶ τῆς οἰκονομίας:

«Πόσον θὰ εἴχομεν νὰ ὠφεληθῶμεν, ἐὰν ἦτο δυνατόν νὰ ἐπαναφέρωμεν ἐκ τοῦ Ὑπερπέραν τὸν Εὐκλείδην μεταξύ μας! Ὁ Ζεὺς, πατήρ ἀνδρῶν τε Θεῶν τε, εἰσήκουσε τὴν παράκλησιν αὐτῆν τῶν ἀνθρώπων καὶ ἔδωκε τὴν ἄδειαν εἰς τὸν Εὐκλείδην νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν γῆν. Ὁρίσεν ὡς συνοδόν του τὸν Ἑρρίκον Πουανκαρέ. Ὁ Εὐκλείδης ἀκολουθῶν τὴν γεωμετρίαν του καὶ τρέχων διὰ τοῦ κενοῦ ἔφθασεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὸ Βερολίνον ἀστραπιαίως, ὅπου τὸν ὑπεδέχθησαν μὲ μέγαν ἐνθουσιασμόν. Ἐκεῖ τοῦ ἐνεχείρισαν τηλεγράφημα ἐκ Παλαστίνης, (α) διὰ τοῦ ὁποίου παρεκαλεῖτο νὰ μὴ ἀνακινῶσθαι ὅτι ἔφθασεν ἐξ οὐρανοῦ ἀστραπιαίως, διότι τοῦτο ἀπαγορεύεται ὑπὸ τῆς εἰδικῆς θεωρίας τῆς σχετικότητος (β) ἰσχυριζομένης ὅτι δὲν ὑπάρχει ταχύτης μεγαλυτέρα τῆς ταχύτητος τοῦ φωτός.

»Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Πουανκαρέ, ὅστις ἀπεφάσισε νὰ ταξιδεύσῃ πρὸς τὴν γῆν μὴ εὐκλειδεύς, ἐπειδὴ ἐπίστευσεν ὅτι αἱ μὴ εὐκλειδεῖοι γεωμετρίαι εἶναι ἰσότιμοι πρὸς τὴν εὐκλειδεῖον, εἶχε φθάσει εἰς τὸ νεφέλωμα τῆς Ἀνδρομέδας καὶ ἤθελεν ἀκόμη μερικὰ ἑκατομμύρια ἔτη διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν γῆν μὴ εὐκλειδεύς. Ὁ Εὐκλείδης ἀνεκηρύχθη εἰς τὸ Βερολίνον Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς τῶν Μαθηματικῶν ὅλου τοῦ κόσμου καὶ ἀκολούθως μετέδῃ εἰς τὴν Λειψίαν ὅπου ἐπρομηθεύθη παρὰ τοῦ ἐκδοτικοῦ οἴκου B. G. Teubner τὸ περίφημον βιβλίον τοῦ Δανοῦ I. L. Heiberg «Τὰ στοιχεῖα τοῦ Εὐκλείδου».

»Μὲ ἐφόδιον τὸ βιβλίον αὐτὸ ἐπεσκέφθη τὴν πόλιν Γκαίτιγκεν τῆς Γερμανίας καὶ ἤρχισε τὴν ἐπιθεώρησιν τῶν Πανεπιστημίων, ὅποτε ἐπληροφόρηθη ἐκπληκτῶς τὴν ὑπαρξίν μὴ εὐκλειδεῖων γεωμετριῶν. Ἐκεῖ ἔλαθε γινῶσθαι ὅτι ὁ Γκάους δὲν ἐδημοσίευσεν τίποτε τὸ σχετικὸν μὲ τὰς γεωμετρίαις αὐτάς διὰ τὸν φόβον τῶν κραυγῶν τῶν Βοιωτῶν (γ) καὶ ἔμεινε πολὺ εὐχαριστημένος ὅταν ἐπληροφόρηθη ὅτι εἰς τὸ βιβλίον αὐτὸ τοῦ περι παραλλήλων εὐθειῶν εἶχε δοθῆ τιμητικὴ θέσις εἰς τὸ

(α) Ὑπαινιγμὸς κατὰ τῆς ἑβραϊκῆς λογοκρατικῆς σκέψεως.

(β) Ὑπαινιγμὸς κατὰ τοῦ Ἑβραίου Α. Ἀινστάιν.

(γ) Καὶ ἄλλος ὑπαινιγμὸς κατὰ τοῦ διεθνoῦς αἰωνιστικοῦ ἐπιστημονικοῦ Κατεστημένου.

σύστημα αξιωμάτων του Χίλμπερτ (α) και είπε: «Τί θα συνέβαινε εις τόν κόσμον, αν δεν είχε δοθῆ ἡ τιμητική αὐτή θέσις!»

»Κατόπιν ἐρωτώμενος κατὰ τὴν διάρκειαν μιᾶς ἐπιστημονικῆς δεξιώσεως ἀπῆντησεν ὡς δεξιῆς: «Θαυμάζω τὸ ἀξίωμα τῆς συνεχείας τῶν Dedekind - Cantor, τὴν μέθοδον τῆς τελείας ἐπαγωγῆς τῶν Μαιουρόλίκου — Pascal — Bernoulli καὶ τὴν τομὴν τοῦ Dedekind περὶ ἀσυμμέτρων, τὰ ὅποια περιέχονται καὶ εἰς τὰ Στοιχεῖα μου!». Ἐν τῇ μεταξὺ τὸ Σύμπαν διεστέλλετο διαρκῶς καὶ ὁ Εὐκλείδης εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐρωτήσῃ, ποῦ τέλος πάντων κεῖται τὸ κέντρον τοῦ ἀενάως διαστελλομένου σφαιρικοῦ Σύμπαντος.

»Ἀκολούθως ἐξέφρασε τὴν ἀνησυχίαν του, διότι ὁ Πουανκαρέ τρέχων μὴ εὐκλειδεῖως δὲν εἶχεν ἀκόμη φθάσει ἐκ τοῦ Ὑπερπέραν. «Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ συμβαῖνῃ αὐτό;» ἠρώτησε. «Ἔχω ἀκούσει ὅτι αἱ μὴ εὐκλειδεῖοι γεωμετρίαι ἰσχύουν ἰδιαιτέρως διὰ τὰς μεγάλας ἀποστάσεις καὶ τὰ μεγάλα τρίγωνα!»

»Ὅταν ἐδῆλωσαν εἰς τὸν Γενικὸν Ἐπιθεωρητὴν τῶν Μαθηματικῶν ὅλου τοῦ κόσμου, ὅτι οἱ σημερινοὶ ἄνθρωποι μανθάνουν τὴν γεωμετρίαν εἰὰ νὰ κερδίζουσι τὸ ψωμί των καὶ ὄχι διὰ τὴν διάπλασιν τῆς ψυχῆς των, ἀνεπήδησεν ἀπὸ τὸ κάθισμά του, ἤνοιξε τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς του, τοὺς ἔκλεισε πάλιν καὶ εἶπε μονολογῶν: «Τί μεγάλα μεταβολαὶ ἐπῆλθον τῶρα εἰς τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων, ἐνῶ προηγουμένως ὁ λαμπρὸς ἥλιος τῆς Ἑλλάδος, αἱ διαυγεῖς γραμμαῖαι τῶν βουνῶν τῆς, τὸ διαρκὲς γέλιο τῶν θαλασσῶν τῆς, οἱ περίλαμπροι ναοί, τὰ μεγαλοπρεπῆ ἀγάλματα, οἱ ποιηταὶ καὶ αἱ φιλοσοφικαὶ συζητήσεις, τὰ πάντα, τέλος, προσεφέροντο διὰ τὴν ἀγωγὴν τῶν ἀνθρώπων». (6)

(α) «Ἀναθεωρητῆς» τῆς Εὐκλειδείου Γεωμετρίας, ὅπως καὶ οἱ ἀναφερόμενοι παρακάτω.

(β) Jules Tannery, «Science et philosophie», κεφ. 9. Ἡ μετάφρασις τοῦ δημοσιευμένου ἀποσπάσματος τοῦ Tannery πάρθηκε ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ Ε. Σ. Σταμάτη «Ἑλληνικὴ Ἐπιστήμη». Ἀθήναι: 1968, σ.σ. 106 - 107.

δ. — 'Ο Προκρούστης και ή θεά Δίκη

Η έννοια τής ισότητας (α) δέν ἔχει «ἀντίκρουσμα» στή Φύση. Δέν ὑπάρχει κανένα εἶδος ζῶων πού τὰ ἄτομά του νά παρουσιά- ζουν μεταξύ τους ἴσο σωματικό μέγεθος, ἴσες πνευματικές δυνάμεις, ἴσες φυσικές δυνάμεις, ἴση διάρκεια ζωῆς, ἴση γονιμότητα, ἴση δρα- στηριότητα κλπ. Ἀντίθετα ή ἀνισότητα κυραρχεῖ παντοῦ στή Φύ- ση. Διαφορά στό σῶμα, στήν εὐφυΐα, στή δύναμη, στό χρόνο ζωῆς, στήν ἰκανότητα ἀναπαραγωγῆς, στήν δράση. Διαφορά μεταξύ εἰ- δῶν, διαφορά μεταξύ ἀτόμων τοῦ αὐτοῦ εἴδους, διαφορά μεταξύ φύ- λων, διαφορά μεταξύ ἡλικιῶν, διαφορά μεταξύ ὁμάδων, διαφορά με- ταξύ μελῶν τῆς ἴδιας ὁμάδας. Ἡ Μητέρα Φύση, ὁ Κοσμογονικός Νό- μος, ἀρνεῖται νά ἰσοπέδῶση τὰ παιδιά του καί ἐπιμένει νά τοὺς μοιράζῃ ἄνισα τίς ἰκανότητες καί δυνατότητες.

Ἀντίθετα, ή ἰδέα τῆς δικαιοσύνης εἶναι διάχυτη σ' ὅλη τή Φύ- ση, ἀποτελεῖ νόμο τῆς Φύσεως. Ὁ ἰκανός ἐπιβάλλεται τοῦ ἀνίκανου. Ὁ δραστήριος τοῦ νωθροῦ. Ὁ εὐφυῆς τοῦ βλακός. Ὁ ἰσχυρός τοῦ ἀσθενοῦς. Ὁ ὑγιῆς τοῦ ἄρρωστου. Ἡ Φύση ἀπαγορεύει τήν ἀναξιο- κρατία, ἀποτρέπει τήν ἐπιβολή τῶν ἄχρηστων ἐπὶ τῶν ἄξιων, τῶν ἀσήμαντων ἐπὶ τῶν ἔξοχων, τῶν ἀτελῶν ἐπὶ τῶν ἀνεπτυγμένων. Ἡ Φύση ἀποτρέπει τήν ἀδικία καί ἐπιβάλλοντας ὑποχρεωτικά τὸν ἀν-

---

(α) Ἡ έννοια τῆς ισότητος εἶναι δημιούργημα τοῦ Ἑβραϊκοῦ Πνεύματος. Ἐμφα- νίζεται στήν Παλαιά Διαθήκη, τελειοποιεῖται στήν Καινή Διαθήκη — στήν ὁποία, ἐκτός τῆς ισότητος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, εἰσάγεται καί ἀναπτύσσεται ή έννοια τῆς κοινωνικῆς καί οἰκονομικῆς ισότητος — καί γενικεύεται σ' ὀλόκληρη τήν ἀνθρωπότητα κατὰ τή νεώτερη ἐποχή, ὁπότε ὁ σιωνισμός μέσω τῶν ἀστοκαπιταλιστικῶν (égalité) καί τῶν μαρξιστικῶν δογμάτων του, τήν ἐπέβαλε σάν ἰδεολογικό θεμέλιο τοῦ ἐπικρατοῦντος σήμερα ἀνά τὸν Κόσμο λογοκρατικοῦ τρόπου πολιτικῆς καί οἰκονομικῆς ζωῆς. Στήν ἑλληνική πολιτική σκέψη καί πράξη ή έννοια τῆς ισότητος ἀπουσίαζε: σχεδόν παντε- λῶς, πρὶν ἀπὸ τήν νόθευση τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος, συνεπέα τῆς εἰσβολῆς τοῦ δογματισμοῦ. Θεμελιώδης καί κυρίαρχη ἰδέα τῆς ἑλληνικῆς πολιτικῆς σκέψεως καί πράξεως εἶναι ή ἰδέα τῆς δικαιοσύνης, τήν ὁποία οἱ Ἑλληνες εἶχαν θεοποιήσει ἀπὸ τὰ χρόνια τῆς ἀπώτερης ἀρχαιότητος (θεά Δίκη).

ταγωνισμό μεταξύ τῶν ὄντων, συνάγει τὴν ἀδέκαστη κρίση τῆς ἀπονεμόντας ὅ,τι ἀναλογεῖ ἐπὶ δικαίους καὶ ὅ,τι ἀναλογεῖ ἐπὶ ἀδίκους. (α)

Ἡ ἔννοια τῆς ἰσότητος εἶναι ἀπόλυτα ἀσυμβίβαστη πρὸς τὴν ἰδέα τῆς δικαιοσύνης. Καὶ ἀντίστροφα. Ὅπου ὑπάρχει δικαιοσύνη δὲν ὑπάρχει ἰσότης. Καὶ ὅπου ὑπάρχει ἰσότης δὲν ὑπάρχει δικαιοσύνη. Δὲν νοεῖται συνύπαρξη τῶν δύο αὐτῶν ἐνοιῶν. Ἡ μία καταργεῖ, ἀνατρέπει τὴν ἄλλη. Ὅταν κυριαρχῇ ἡ δικαιοσύνη, οἱ φυσικὰ καὶ ἠθικὰ κατώτεροι ὀδηγοῦνται ἀπὸ τοὺς φυσικὰ καὶ ἠθικὰ ἀνώτερους, ἡ μοῖρα τῶν πρώτων καθορίζεται ἀπὸ τοὺς δεύτερους, κάθε ἐξίσωση μεταξύ τους εἶναι ἀδιανόητη καὶ ἀνεπίτρεπτη, ἡ ἐξομοίωση συνεπάγεται τὴν ἀδικία. Καὶ ὅταν κυριαρχῇ ἡ ἰσότης, δὲν ὑπάρχει διάκριση μεταξύ δικαίων καὶ ἀδίκων, ὁ ρόλος τῶν ἠθικὰ καὶ φυσικὰ κατώτερων εἶναι ὁ ἴδιος μὲ τὸν ρόλο τῶν ἀνώτερων, ἡ μοῖρα τῶν ἕξοχων, τῶν ἄξιων, τῶν τίμιων, τῶν ἐκλεκτῶν εἶναι κοινὴ μὲ τὴ μοῖρα τῶν ἀνάξιων, τῶν ἄτιμων, τῶν ἀσήμαντων.

Ἡ ἔννοια τῆς ἰσότητος δὲν εἶναι ἰδέα, δηλαδὴ ἀπόλυτη ὄντοτητα, καὶ δὲν παίρνει ὑπ' ὄψη τῆς ποιοτικῆς ἔννοιες, ὅπως τοῦ ἡθους, τοῦ ἀτόμου κλπ. Στηρίζεται στὴν ἀριθμητικὴ ἐξομοίωση τῶν ἀτόμων, στὴν μετατροπὴ τους σὲ «μονάδες» ἀπολύτως ἴσες καὶ ὅμοιες μεταξύ τους. Καταργεῖ τὴν αὐτοδυναμία καὶ αὐτοτέλεια τῶν ἀτόμων. Πρόκειται δηλαδὴ γιὰ τ ε χ ν η τ ἡ κ α τ ά σ τ α σ η τὴν ὁποία καθορίζει τὸ ποσόν, ὄχι τὸ ποιόν καὶ ἡ ἀξία. Στὴν τεχνητὴ κατάστασι τῆς ἰσότητος ἡ συνείδησι τοῦ ἀτόμου εἶναι ἀνύπαρκτη. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἰσότης εἶναι ποιοτικὰ οὐδέτερη δ ο γ μ α τ ι κ ἡ ἄ ρ χ ἡ, κανόνας ποὺ ἐκμηδενίζει αὐθαίρετα τὴν ἔννοια τῆς ἀξίας καὶ θεσμοθετεῖ τὴν τεχνητὴ ἔννοια τοῦ ἀριθμοῦ, τῆς πλειοψηφίας.

Ἡ δικαιοσύνη ἀντίθετα ἀδιαφορεῖ τελείως γιὰ τὸ ποσόν καὶ συναρτᾶται τελείως πρὸς τὸ ποιόν, δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸν ἀριθμό, τὴν πλειοψηφία, ἀλλὰ γιὰ τὴν ποιότητα, τὴν ἀξία. Κύρια προϋπόθεσι τῆς δικαιοσύνης εἶναι ἡ αὐτοτέλεια, ἡ αὐτοδυναμία τοῦ ἀτόμου, καὶ ἐπομένως ἡ ἠθικὴ του συνείδησι. Τὸ σύνολο —δηλαδὴ ὁ ἀριθμὸς— δὲν παίζει κανένα ρόλο. (β) Γιαυτὸ καὶ ἡ δικαιοσύνη δὲν

(α) «Πόλεμος πατὴρ πάντων μὲν ἐστὶ, πάντων δὲ βασιλεύς, καὶ τοὺς μὲν θεοὺς ἐξείξε, τοὺς δὲ ἀνθρώπους, τοὺς μὲν δούλους ἐποίησε, τοὺς δ' ἐλευθέρους» (Ἡράκλειτος).

(β) «Ἐμοὶ εἰς ἄνθρωπος τρισμύριοι, οἱ δὲ ἀνάριθμοι οὐδ' εἶς» (Ἡράκλειτος).

είναι κανόνας, δεν είναι τεχνητά καθωρισμένο μέτρο, αλλά ήθικο-πνευματική όντότητα, μ' άλλα λόγια ι δ έ α.

Έξ άλλου ή έννοια τής ισότητας είναι απόλυτα άσυμβίβαστη πρὸς τήν Έλευθερία. Μὲ τήν ισότητα καθορίζεται συμβατικά ένα μέτρο κοινό για ὅλους, μὲ τὸ ὁποῖο πρέπει νὰ ἰσωθοῦν ὅλοι, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τίς φυσικές «διαστάσεις» τοῦ καθενός. Πρέπει δηλαδή ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ τὸ κοινό μέτρο τής ισότητας νὰ «συμπυκνωθῆ» καί ὁ μικρότερος νὰ «τεντωθῆ», γιὰ νὰ τὸ φθάσουν. (α) Ἄλλὰ ὅταν ἐγὼ πρέπει νὰ γίνω ὅσο ἐσύ καί ὅταν ἐσύ πρέπει νὰ γίνης ὅσο ἐγὼ, χάνουμε καί οἱ δύο τὸν ἑαυτὸ μας. Μ' άλλα λόγια πρέπει νὰ θυσιασθῆ ή αὐτοτέλεια τοῦ ἀτόμου —καί συνεπῶς πρέπει νὰ καταστραφοῦν οἱ προϋποθέσεις ἐλευθερώσεώς του— στὸ βωμὸ ἑνὸς αὐθαίρετα προκαθορισμένου μέτρου, ξένου πρὸς τὴ φύση του, πρέπει τὸ ἄτομο νὰ ἀπαρνηθῆ τίς φυσικές του ιδιότητες καί δυνατότητες καί νὰ εὐθυγραμμισθῆ μὲ τίς ιδιότητες καί τίς δυνατότητες ἑνὸς κανόνος ποῦ ἄλλοι, ὄχι αὐτός, καθορίζουν —καί μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ὑποβάλλεται σὲ τεχνητὸ ἐξαναγκασμό. Ἄλλὰ ὁ ἐξαναγκασμὸς ἀκριβῶς ἀποτελεῖ τὸ στοιχεῖο ἀποτροπῆς τής ἐλευθερώσεως, ἀτομικῆς, πολιτικῆς, κοινωνικοοικονομικῆς καί ήθικῆς.

Ἀντίθετα, ή δικαιοσύνη ἀποτελεῖ προϋπόθεση τής ἐλευθερώσεως, ὅπως καί ή ἐλευθέρωση ἀποτελεῖ προϋπόθεση τής δικαιοσύνης. Τὸ ἄτομο δὲν ὑπόκειται σὲ ἰσοπέδωση, οἱ ιδιότητες, δυνατότητες καί «διαστάσεις» του ἀναπτύσσονται καί ὀλοκληρῶνονται φυσικά, χωρὶς περιορισμούς, χωρὶς ἐξαναγκασμό. Ὁ ἄνθρωπος μέσω τής δικαιοσύνης ἐναρμονίζεται πρὸς τὸν Κοσμογονικὸ Νόμο. Ὁ μέγας, ὁ αὐτοδύναμος καί αὐτοτελής, δὲν ἐπηρεάζεται ἀπὸ τίς διαστάσεις τοῦ μικροῦ, καί ὁ μικρὸς δὲν ἐξαναγκάζεται νὰ ἰσωθῆ μὲ τίς διαστάσεις τοῦ μεγάλου. Καί οἱ δύο ὑπάρχουν, ὅπως ή Μητέρα Φύση τὸ θέλησε, καί ὄχι ὅπως ἐξαναγκαστικοὶ παράγοντες ὀρίζουν. Καί εἶναι ἐλεύθεροι νὰ ἀναπτύξουν τίς πνευματικές καί φυσικές δυνατότητες καί «διαστάσεις» τους χωρὶς κανένα ἀνθρώπινο περιορισμό. Ἡ δικαιοσύνη εἶναι ἐγγυητῆς τής ἀτομικῆς, πολιτικῆς, κοινωνικοοικονομικῆς καί ήθικῆς ἐλευθερώσεως.

Τέλος, ή ἀρχή τής ισότητας είναι συμβίβαστη πρὸς τήν πρό-

(α) Πρὸς τὸν ἐξοχο ἀρχαιοελληνικὸ μῦθο τοῦ Προκρούστη, αὐτοῦ τοῦ ληστῆ - θιασώτη τής παρανοϊκῆς ἐξουσιαστικῆς ἀρχῆς τής ισότητας, τὸν ὁποῖο ἐξώντωσε ὁ λειτουργὸς τής θείας ἰδέας τής Δικαιοσύνης (καί γι' αὐτὸ ἀνακηρύχθηκε ἀπὸ τὸν Ἐλληνισμό ή μ ε θ ε ο ς), ὁ Θησέας.

οδο και την εξέλιξη. Με την ισοπέδωση των ατόμων οί ήθικά και φυσικά Ισχυροί, που μπορούν να είναι οί «μπροστάρηδες» των άλλων και να τεθούν επί κεφαλής τής κινήσεως, ώθώντας και τους άλλους προς νέες κατακτήσεις, είναι υποχρεωμένοι να βραδυπορήσουν, για να εύθυγραμμισθούν με τους ήθικά και φυσικά αδύνατους, να συγχρονίσουν τὸ βῆμα τους μ' αὐτούς. Τὴν κίνηση τοῦ συνόλου ἐπηρεάζει και καθορίζει ὁ «μέσος ὄρος», ὄχι ἡ ἀξιοτιητα. Ὁ μέσος ὄρος ἀντιπροσωπεύει τὸ μηδέν, και ἐπομένως ἡ ταχύτητα τῆς κινήσεως δὲν εἶναι οὔτε ἀρνητική (ὀπισθοδρόμηση), ἀλλὰ οὔτε και θετική (πρόοδος), εἶναι μηδαμινή —δηλαδή στασιμότητα. Ἔτσι τὰ σύνολα χάνουν τὸν δυναμισμό τους και μεταβάλλονται σὲ στατικούς ὀργανισμούς, σὲ Κατεστημένα.

Ἀντίθετα ἡ θετική κίνηση, δηλαδή ἡ πρόοδος, προϋποθέτει τὴν δικαιοσύνη. Ὅταν χάρη στή δικαιοσύνη τὴν κίνηση τοῦ συνόλου καθορίζη ἡ ἀξιοτιητα, ὁ ρυθμός εἶναι πάνω ἀπὸ τὸ «μέσο ὄρος», πάνω ἀπὸ τὸ μηδέν. Ἡ συνολική κίνηση δηλαδή εἶναι θετική, εἶναι μετατόπιση πρὸς τὰ ἐμπρός, εἶναι πρόοδος. Και τὰ σύνολα ἀποκτοῦν δυναμικό, ἐξελικτικό χαρακτήρα.

* * *

Στὴν πράξη τὸ δόγμα τῆς ἰσότητος μεταφράζεται πολιτειακά σὲ ἐξουσιαστικό πολιτικό καθεστῶς και κοινωνικά σὲ λογοκρατικό οἰκονομισμό. Στὰ ἐξουσιαστικά καθεστῶτα τῆς πολιτικῆς ἰσοπεδώσεως (ὅπως π.χ. ὁ Κοινοβουλευτισμός) ἡ ἱεράρχηση τῆς ὀλότητος στηρίζεται στὴν ἔννοια τῆς πλειοψηφίας. Ὅλα τὰ ἄτομα ψηφίζουν και ὄλοι οί ψῆφοι ἔχουν τὴν ἴδια ἀκριβῶς ἀξία. Ἡ πολιτική ἰσοδυναμία των ατόμων εἶναι ἀπόλυτη. Ἡ ψῆφος τοῦ βλακῶς ἔχει τὴν ἴδια ἀξία με τὴν ψῆφο τοῦ εύφυοῦς και τοῦ σοφοῦ, ἡ ψῆφος τοῦ διεφθαρμένου ἰσοδυναμεῖ με τὴν ψῆφο τοῦ ἔντιμου, ἡ ψῆφος τοῦ παράλογου ἀντιστραίχει πρὸς τὴν ψῆφο τοῦ λογικοῦ. Δύο βλαῖκες ἐξουδετερώνουν ἕναν εύφυῖ ἡ σοφό, δύο διεφθαρμένοι ὑποτάσσουν ἕναν ἔντιμο, δύο παράλογοι κυβερνοῦν ἕνα λογικό. Στὸν λογοκρατικό οἰκονομισμό (ὅπως π.χ. ὁ μαρξιστικός) ἡ κοινωνία στηρίζεται στὸ ἴσο μερίδιο κάθε ατόμου ἐπὶ των ἀγαθῶν. Δὲν ὑπάρχει και ἐδῶ (θεωρητικά) διάκριση. Ὁ τεμπέλης δικαιούται τὰ ἴδια με τὸν φιλόπονο, ὁ ἀντιπαραγωγικός ἀπολαμβάνει τὰ ἴσα με τὸν παραγωγικό, ὁ ἀνίκανος ταυτίζεται οἰκονομικά με τὸν δημιουργό.

Ἐξ ἄλλου, ἡ ἰδέα τῆς δικαιοσύνης πολιτικά ὑλοποιεῖται με τους διάφορους τύπους των ἀξιοκρατικῶν και τιμοκρατικῶν Πολιτειῶν και οἰκονομικά με τὴν δικαιοκρατούμενη κοινωνία. Στὰ σχήματα αὐτὰ ἡ πλειοψηφία, τὸ σύνολο σάν ἀριθμός, δὲν παίζου κανένα ρό-

λο. Τὰ πάντα καθορίζει ἡ ἀξία, τὸ ποιόν, τὸ ἄτομο. Οἱ ἐκλεκτοί, οἱ ἄξιοι καὶ οἱ ἔντιμοι ὀδηγοῦν τοὺς ὑπόλοιπους. Τὸ μερίδιο τῆς συμμετοχῆς στὴ διαδικασία λήψεως ἀποφάσεων εἶναι ἀνάλογο πρὸς τὴν ἠθικὴ καὶ φυσικὴ ἀξία καὶ τὸ πνευματικὸ ἢ ὑλικὸ ἔργο ἑνὸς ἐκαστοῦ μέλους τοῦ συνόλου.

Ἡ δικαιοκρατούμενη κοινωνία στηρίζεται στὴν ἀρχὴ «ὁ καθένας ἀπολαμβάνει ἀνάλογα μὲ τὸ ἔργο ποὺ ἀποδίδει». Οἱ τεμπέληδες, οἱ ἀντιπαραγωγικοί, οἱ κηφῆνες ξεπέφτουν, οἰκονομικὰ καὶ κοινωνικὰ, ἐνῶ οἱ φιλόπονοι, παραγωγικοί, δημιουργικοὶ ἀνεβαίνουν. Ἡ ἱεραρχία τῆς κοινωνίας ἀντικατοπτρίζει δίκαια τὴν κλίμακα τῆς παραγωγικῆς ἀξίας τῶν ἀτόμων ποὺ τὴν ἀποτελοῦν.

Αὕτῃ εἶναι σὲ γενικὲς γραμμὲς ἡ διάκριση τῶν ἐννοιῶν καὶ τῶν πολιτικοκοινωνικῶν μορφῶν ποὺ ἀπορρέουν ἀπὸ τὴν ἔννοια τῆς ἰσότητος καὶ τὴν ἰδέα τῆς δικαιοσύνης. Ἡ πρώτη, ἐπιδαλλόμενη βίαια, τεχνητά, μὲ τὸν ἠθικὰ οὐδέτερο χαρακτῆρα τῆς ἰσοπέδωσε ποιοτικὰ τὴν σημερινὴ ἀνθρωπότητα καὶ τῆς ἐπέβαλε μιὰ ἀναξιοκρατούμενη ἰεραρχία, ἢ ὁποῖα ἀντιβαίνει πρὸς τὴ Φύση, πρὸς τὴν Ἐλευθερία, τὴν ἔννοια τῆς προόδου, τὸν σεβασμὸ τοῦ ἀτόμου καὶ τὴ λογικὴ. Τὰ ἄτομα μεταβλήθηκαν σὲ μονάδες, σὲ «νούμερα», σὲ μέλη μιᾶς ἀγέλης. Ἡ δυνατότητα ἐλευθερώσεως καταργήθηκε, μὲ τὴν μετατροπὴ τῶν Ἐθνῶν σὲ εὐκολοκυβέρνητους συρφετοὺς ποὺ δὲν ὀδηγοῦν προβλήματα στοὺς ἐξουσιαστές τους. Οἱ κοινωνίες καὶ τὰ Κράτη ἔγιναν Κατεστημένα, στατικοὶ ὀργανισμοί. Καὶ αὐτὸς εἶναι προφανῶς ὁ ἀνομολόγητος σκοπὸς τῆς συγκροτήσεως τῶν Ἰκρατῶν καὶ κοινωνιῶν ποὺ στηρίζονται στὴν ἀρχὴ τῆς ἰσότητος: οἱ ἐκλεκτοί, οἱ ἄξιοι, οἱ ἐλεύθεροι ἐξουδετερώνονται ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ἀνικάνων καὶ τῶν δούλων καὶ ἔτσι παύουν νὰ ἀποτελοῦν κίνδυνο γιὰ τὴν κατάστασι τῆς ἀκινήσιας, ποὺ εἶναι ἀναγκαία γιὰ τὴν διαιώνισι τῆς κυριαρχίας τοῦ Κατεστημένου. Ἡ κοινωνία τῆς ἰσότητος εἶναι βαθύτατα ἀντιδική, στὴ σύλληψι καὶ στὴν ἐφαρμογὴ τῆς.

Θέτοντας σὰν θεμέλιο τῶν Πολιτειῶν καὶ κοινωνιῶν τὴν ἰδέα τῆς δικαιοσύνης ἔχουμε τὴν θεωρητικὴ ἀρχὴ τῆς Πολιτείας τῆς Ἀξιοκρατίας καὶ τῆς Ἐλευθερίας. Ἀφήνεται ἀνεμπόδιση ἡ φυσικὴ διαδικασία τῆς ἀναδείξεως τῶν ἐκλεκτῶν καὶ δίνεται στὴν ὀλότητα δυναμικὸς καὶ ἐξελικτικὸς χαρακτῆρας. Δὲν κατοχυρώνεται ἡ ἐξουσία κανενὸς Κατεστημένου, καὶ δὲν «παγώνει», δὲν ἐξουδετερώνεται ἡ ἱστορικὴ ἐξέλιξι. Ἡ κοινωνία καὶ Πολιτεία τῆς Δικαιοσύνης καὶ Ἀξιοκρατίας εἶναι βαθύτατα προοδευτικὴ στὴ σύλληψι καὶ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς.

ε. — 'Ο ιδεαλιστής και τὸ θηλαστικὸ

Πρόδος εἶναι ἡ κίνηση μὲ κανονικὸ ρυθμὸ ἀπὸ μιᾶ κατάστασις πρὸς μιᾶ ἄλλη πού ὑπερέχει ἀπὸ τὴν προηγούμενη. Ἐὰν πρόκειται γιὰ ἄρρυθμη καὶ ἀκανόνιστη κίνηση, δὲν μπορούμε νὰ μιλάμε γιὰ πρόοδο, ἀλλὰ γιὰ ἀπλῆ μεταβολή. Ἐὰν πάλι ἡ κίνηση δὲν κατευθύνεται πρὸς κάτι τὸ ὑπερέχον, ἀλλὰ πρὸς κάτι πού τοποθετεῖται σὲ κατώτερο ἀπὸ τὴν ἀφετηρία τῆς σημείου, δὲν πρόκειται γιὰ πρόοδο, ἀλλὰ γιὰ ὀπισθοδρόμηση.

Ἐκ τῶν παραπάνω βγαίνει, ὅτι μέσα στὴν ἔννοια τῆς προόδου πρέπει νὰ ἐνυπάρχη ἀπαραίτητα τὸ στοιχεῖο τῆς κατευθύνσεως. Ἐὰν δὲν ἔχη καθορισθῆ ποιοὶ εἶναι τὸ ὑπερέχον, ἂν δὲν ἔχη γίνει, μὲ ἄλλα λόγια, παραδεκτὴ σὰν ἀνώτερη ἡ κατάσταση πρὸς τὴν ὁποία στρέφεται ἡ κίνηση, εἶναι ἀδύνατο νὰ χαρακτηρίσουμε τὴν τροχιά τῆς σὰν πρόοδο.

Στὰ μαθηματικά, ὅπου ἔχουμε νὰ κάνουμε μὲ ποσότητες, ὁ καθορισμὸς τῆς ἔννοιας τῆς προόδου εἶναι ἀπλός. Ἐκεῖ τὸ ἀνώτερο ταυτίζεται μὲ τὸ περισσότερο, τὸ μεγαλύτερο ποσοτικά, καὶ συνεπῶς πρόδος εἶναι ἡ αὔξηση μὲ ρυθμὸ προσθετικὸ (ἀριθμητικὴ πρόδος) ἢ πολλαπλασιαστικὸ (γεωμετρικὴ πρόδος).

Στὴν κοινωνία, ὅμως, ὁ χαρακτηρισμὸς μιᾶς σειρᾶς καταστάσεων ἢ γεγονότων σὰν προόδου ἢ ὀπισθοδρομήσεως εἶναι ἀμφισβητούμενος, διότι ἀμφισβητούμενος εἶναι καὶ ὁ προσδιορισμὸς τοῦ ἱστορικὰ ἀνώτερου. Τὸ ἱστορικὰ ἀνώτερο προσδιορίζεται ἀνάλογα μὲ τὴν σκοπιὰ θεωρήσεως ἐκείνων πού τὸ προσδιορίζουν. Καὶ οἱ σκοπιῆς αὐτῆς ὄχι μόνον δὲν συμπίπτουν, ἀλλὰ πολὺ συχνὰ βρίσκονται σὲ σημεία ἐκ διαμέτρου ἀντίθετα. (α)

(α) Στὴν ἑλληνικὴ σκέψη ὑπάρχει σαφῶς ἡ ἀντίληψη ὅτι ἡ λεγόμενη πρόδος τοῦ πολιτισμοῦ (ἐξουσίας καὶ τεχνοκρατίας) ἀποτελεῖ στὴν πραγματικότητα ὀπισθοδρόμηση. Στὸν Ὅμηρον (Ἰλιάδος Α), στὸν Ἡσίοδον (Θεογονία), στὸν Πλάτωνα (Πολιτεία, 415, α - β) καὶ ἄλλου συναντοῦμε τὴν ἀντίληψη τῆς προϊούσης παρακμῆς (στὸν συμβολικὸ μῦθον τῆς σταδιακῆς καταπτώσεως τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὸ «χρυσοῦν γένος»

Ἐξετάσουμε τοὺς δύο βασικοὺς τρόπους θεωρήσεως τῆς ζωῆς καὶ τοῦ Κόσμου: τὸν ὑλιστικὸν καὶ τὸν ἰδεαλιστικόν. Ἐάν ἡ ἰδεολογικὴ σκοπιὰ εἶναι ὑλιστικὴ, τὸ ἱστορικὰ ἀνώτερον εἶναι ἡ αὐξήσις τῶν μέσων διαβιώσεως τοῦ ὑλικοῦ ὄντος — δηλαδὴ τοῦ θηλαστικοῦ ζώου — ἄνθρωπος καὶ συνεπῶς ἡ πρόοδος ταυτίζεται μετὰ τὴν «τεχνολογικὴν» καὶ «οἰκονομικὴν πρόοδον». Αὕτη ἡ «τεχνολογικὴ» καὶ «οἰκονομικὴ πρόοδος» πρέπει νὰ ἀναφέρεται στὰ ὑλιστικὰ σχήματα καὶ «μεγέθη» ποὺ παραδέχεται ὁ (πάντοτε ἐξουσιαστικὸς) ὑλισμὸς. Καὶ τέτοια, ὡς γνωστόν, εἶναι ἡ λογοκρατικὴ κοινωνία καὶ τὸ Κράτος, τὰ ὁποῖα στηρίζονται στὴν ἀρχὴ τῆς ἐξυπηρετήσεως τῶν ὑλικῶν συμφερόντων τῶν μελῶν τους. Ἐπομένως γιὰ τὸν ὑλισμὸν — γιὰ νὰ μιλήσῃ καὶ πάλι μετὰ τὴν διεθνήν πραγματικότητα τῆς ἐποχῆς μας: γιὰ τὸν Ἀστοκαπιταλομαρξισμόν — πρόοδος εἶναι ἡ ἔρρυθμη ἀνάπτυξις (κατ' ἀνάγκην οἰκονομικὴ καὶ ὀργανωτικὴ) τῶν ὁλοτήτων Κράτος καὶ λογοκρατικὴ κοινωνία. Ὁ ρυθμὸς προόδου εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὸν ρυθμὸν μετὰ τὸν ὁποῖον ἀφ' ἑνὸς ἰσχυροποιεῖται ἡ ὑλικὴ δύναμις τῆς ἐξουσίας καὶ ἀφ' ἑτέρου αὐξάνονται τὰ ὑλικά μέσα τῆς κοινωνίας. Ἐάν λοιπὸν κάποιο Κράτος παρουσιάζῃ ὀργανωτικὴν, οἰκονομικὴν καὶ ἑδαφικὴν ἀνάπτυξιν καὶ ἂν τὰ ὑλικά ἀγαθὰ ποὺ ἀποκτοῦν τὰ μέλη τῆς κοινωνίας του (κατὰ κεφαλὴν εἰσόδημα, βιομηχανικὴ — γεωργικὴ παραγωγή, ἀριθμὸς αὐτοκινήτων καὶ συσκευῶν τηλεοράσεως κλπ.) αὐξάνονται ἔρρυθμα, τότε, ἀπὸ ὑλιστικὴν ἰδεολογικὴν καὶ ἱστορικὴν σκοπιὰν, τὸ Κράτος αὐτὸ «σημειώνεται πρόοδος».

Ἐάν ἡ ἰδεολογικὴ σκοπιὰ εἶναι ἰδεαλιστικὴ, τὸ ἱστορικὰ ἀνώτερον εἶναι ἡ ἀνύψωσις καὶ τελειοποίησις τοῦ ἠθικοῦ — ἰδεαλιστικοῦ ὄντος ἄνθρωπος, καὶ συνεπῶς ἡ πρόοδος ταυτίζεται μετὰ τὴν πρόοδον τοῦ ἠθικοπνευματικοῦ πολιτισμοῦ, δηλαδὴ μετὰ τὸν βαθμὸν ποὺ θρῖσκουν ἔκφρασις ἡ Ἐλευθερία καὶ οἱ ἰδέες τῆς ἀλήθειας, δικαιοσύνης κλπ. Αὕτη ἡ ἠθικοπνευματικὴ πρόοδος πρέπει νὰ ἀναφέρεται στὶς ὀντότητες ποὺ παραδέχεται ὁ ἰδεαλισμὸς. Καὶ τέτοιαι εἶναι τὸ ἄτομον, τὸ Ἔθνος ὡς πολιτιστικὴ ὀντότητα καὶ ἡ ἀνθρωπότητα ὡς σύνολον — δημιουργημάτων τοῦ Κοσμογονικοῦ Νόμου. Ἐάν τὰ Κράτη καὶ οἱ κοινωνίαι δὲν ὑπέκεινται καὶ δὲν προάγουσιν τὸ τετράπτυχον ἀνθρωπότητα - Ἔθνος - πνευματικὸς πολιτισμὸς - ἰδεαλιστικὸν ὄν ἄνθρωπος — ὅπως συμβαίνει μετὰ ὅλα τὰ Κράτη καὶ τὶς λογοκρατικὰς κοινωνίαι τοῦ σύγχρονου ἀστοκαπιταλομαρξιστικοῦ Κόσμου — δὲν

στὸ «ἀργυροῦν», ἀκολούθως στὸ «χαλκοῦν» καὶ, τέλος, στὸ «σιδηροῦν»). Γιὰ τὶς δογματικὰς ἀντιλήψεις, ὅπως ἡ χριστιανικὴ, ἡ μαρξιστικὴ, ἡ δαρβινικὴ καὶ ἄλλαι, καθὲς τι ποὺ εἶναι χρονικὰ μεταγενέστερον εἶναι καὶ τελειότερον τοῦ προγενέστερου.

έχουν λόγον ύπάρξεως και άπορρίπτονται από τον ιδεαλισμό ως έμπόδια στην ιστορική πρόοδο. Όσαύτως τὸ θηλαστικό ζῶο άνθρωπος δὲν ενδιαφέρει ιστορικά.

Ἐπομένως γιὰ τὸν ιδεαλισμὸ ιστορική πρόοδος εἶναι ἡ ἔρρυθμη ανάπτυξη, τελειοποίηση και ποιοτική άνοδος τῆς ανθρωπότητας, τῆς ιδέας Ἔθνος, τοῦ πνευματικοῦ πολιτισμοῦ και τῆς ἠθικοπνευματικῆς συνειδήσεως (μ' άλλα λόγια, τῆς ἠθικῆς ἐλευθερώσεως) τοῦ ατόμου. Πρόκειται γιὰ ποιοτική και ὄχι ποσοτική πρόοδο. Γι' αὐτὸ ἡ κίνηση τῆς ιστορικῆς προόδου ἀπὸ τὴν σκοπιὰ τοῦ ιδεαλισμοῦ θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ καθορισθῆ ἀριθμητικά και στατιστικά. Οἱ ποιοτικὲς οὐτότητες ὅπως ἡ ἀλήθεια, τὸ Ἔθνος, ὁ ἠθικοπνευματικός πολιτισμὸς, ἡ δικαιοσύνη και ἡ ἠθική ἐλευθέρωση τοῦ ατόμου σὲ καμμιά περίπτωση δὲν μποροῦν νὰ ἀποδοθοῦν μὲ ποσοτικὰ μεγέθη. Ἀντίθετα, ἡ πρόοδος σὲ ἐπίπεδο συνειδήσεως τοῦ ατόμου, σὲ ἐπίπεδο Ἔθνος και σὲ οἰκουμενικὸ ἐπίπεδο, μπορεῖ νὰ ἀντικατοπτρισθῆ σὲ ατομικά ἢ ἔθνικά ἢ πανανθρώπινης σημασίας ἔργα και πράξεις ἠθικοῦ και πνευματικοῦ χαρακτήρα, ὅπως εἶναι ὁ ἡρωϊσμὸς στὸν χῶρο τῶν ιδεῶν, τῶν ἀξιῶν και τοῦ πνεύματος, ὁ διάλογος τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴ Φύση, ἡ προσπέλαση τῆς ἐπιστήμης στην ἀλήθεια, ἡ κατῆχηση τῆς δικαιοσύνης και τῆς ἀξιοκρατίας, ἡ ὑπεράσπιση και ἀνύψωση τῆς «στάθμης» τῆς ἠθικῆς ἐλευθερίας, ἡ ὑπεράσπιση και ἀνύψωση τῆς ιδέας Ἔθνος ἐν ἀμύνη και εἰρήνῃ, ἡ προαγωγή και ανάπτυξη τοῦ πνευματικοῦ πολιτισμοῦ, ἡ ἐξασφάλιση τῆς ἠθικῆς εὐδαιμονίας τοῦ ἀνθρώπου και γενικά ὁ ἀγῶνας γιὰ τὸν θρίαμβο ἰδανικῶν ποῦ δὲν εἶναι ὑλιστικά. Ἐν τὰ ἠθικά αὐτὰ ἐπιτεύγματα καταξιώνονται σὰν ἄθλοι ἀλλὰ και σὰν ὑποδείγματα, ἀρχὲς και σκοποὶ τῆς ανθρωπότητας, δημιουργεῖται τὸ κριτήριο γιὰ τὸν προσδιορισμὸ τῆς ιστορικῆς προόδου ἀπὸ ἰδεαλιστική σκοπιὰ, κριτήριο ποῦ σὲ κάθε περίπτωση δὲν εἶναι ποσοτικὸ.

Ἀπὸ τὴν παραπάνω ἀντιπαράθεση τῆς ὑλιστικῆς μὲ τὴν ιδεαλιστική ἔννοια τῆς προόδου καταφαίνεται σχεδὸν πλήρης ἀντίθεση στὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο τὴν ἀντιλαμβάνεται κάθε μιὰ ἀπὸ τίς δύο αὐτὲς τάσεις. Ἡ πρώτη καθορίζει σὰν σκοπὸ και κατεύθυνση τῆς κινήσεως τῆς ανθρωπότητας τὴν ἐξασφάλιση τῆς ἐπιβιώσεως ἑνὸς εἶδους τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου, ἐνῶ ἡ δεύτερη τείνει στην ποιοτική βελτίωση και ἄνοδο αὐτοῦ τοῦ εἶδους. Ἡ πρώτη ἀποκτᾶ ἔτσι στατικὸ και ἀμυντικὸ χαρακτήρα, ἐνῶ ἡ δεύτερη γίνεται δυναμική και ἐπιθετική. Στὴν πραγματικότητα ἡ ὑλιστική κοσμοθεωρία δὲν παραδέχεται τὴν ἔννοια τῆς προόδου, διότι καθὼς περιορίζεται στην ἀντίληψη ὅτι ἡ πρόοδος ταυτίζεται μὲ τὴν ἐπιδίωξη τῆς ὑλικῆς ἐπιβιώσεως

—έστω μέσα σέ συνεχῶς «καλύτερες» συνθήκες— τοῦ ἀνθρώπου, αὐτονόητα ἀρνεῖται τὴν δυνατότητα τῆς ἀνωψώσεώς του σέ ἀνώτερο, ἐπίπεδο. Ἡ τεχνολογικὴ πρόοδος γιὰ τὸν ὕλισμό δὲν ἔχει τὴν ἠθικὴ ἔννοια τῆς συμπορεύσεως τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴ Φύση —ὅπως τὴ θεωρεῖ ὁ ἰδεαλισμὸς — ἀλλὰ ἀποτελεσματικώτερης ἐξασφαλίσεως τῶν ὑλικῶν ἀναγκῶν τῆς ζωῆς, ἔστω κι ἂν τοῦτο σημαίνει πλήρη σύγκρουση μὲ τὴ Φύση.

Ἡ ἀστοκαπιταλομαρξιστικὴ «ἔκδοση» τοῦ ὕλισμοῦ προχωρεῖ ἀκόμη πιὸ ἐπικίνδυνα στὸν κατήφορο τῆς ἀρνήσεως τῆς δυνατότητας ποιοτικῆς πρόοδου ἢ βελτιώσεως τοῦ ἀνθρώπου σὰν ἀτόμου καὶ σὰν συνόλου. Ἡ ἀντίληψή της περὶ «κοινωνικῆς προόδου» μεταφράζεται στὴν πράξη σὲ συνεχῆ ἐνίσχυση τοῦ ὑλιστικοῦ σχήματος ἐξουσία, σὲ βαθμὸ πού τὸ ἄτομο ὄχι μόνο νὰ μὴν προάγεται σὰν αὐτοδύναμη συνείδηση, ἀλλ' ἀντίθετα νὰ ὑποβιβάζεται ὀλοένα καὶ πιὸ πολὺ στὴν κατάσταση τοῦ ἐξουδετερωμένου μέλους μιᾶς ἀγέλης. Καὶ ἡ ταύτιση τῆς προόδου μὲ τὴν αὔξηση τῶν ὑλικῶν μέσων σημαίνει ὑποδούλωση καὶ ἀποθλάκωση τοῦ ἀτόμου. Ὁ σημερινὸς «μαζάνθρωπος» καὶ ὁ «καταναλωτικὸς ἄνθρωπος», αὐτὰ τὰ θλιβερὰ δημιουργήματα τῆς τεχνολογικῆς προόδου καὶ γενικὰ τῆς ἐξουσιαστικῆς ἱστορικῆς κατευθύνσεως τοῦ Ἀστοκαπιταλομαρξισμοῦ, πού στεροῦνται οἰουδήποτε ἰδανικοῦ, ἀποτελοῦν ζωντανές ὅσο καὶ τραγικές ἀποδείξεις ὅτι ἡ ὑλιστικὴ πρόοδος δὲν εἶναι στὴν πραγματικότητα πρόοδος, ἐφ' ὅσον δὲν συνοδεύεται ἀπὸ παράλληλη πρόοδο τοῦ πνευματικοῦ πολιτισμοῦ. Τὰ σημερινά, ἐξ ἄλλου, διεθνιστικά, δογματικά καὶ σκοταδιστικά καπιταλομαρξιστικά καθεστῶτα ἐπιβεβαιώνουν, ὅτι τὸ Κράτος πού καταργεῖ τὸ Ἔθνος καὶ τὸν ἔθνικὸ πολιτισμὸ δὲν ἀποτελεῖ πολιτικὴ πρόοδο ἀλλὰ πολιτικὴ ὀπισθοδρόμηση. Ἡ ἀντικατάσταση τοῦ ἔθνικοῦ πνευματικοῦ πολιτισμοῦ ἀπὸ τὸν κοσμοπολιτισμὸ, αὐτὸ τὸ ὀργανικὸ κατασκεῦασμα πού συνοδεύει ἄρρηκτα τὸν κατ' ἀνάγκη διεθνιστικὸ ὕλισμό, δὲν εἶναι ἐπίσης πολιτιστικὴ πρόοδος, ἀλλὰ πολιτιστικὴ ὀπισθοδρόμηση.

Σὲ τελευταία ἀνάλυση ἡ πρόοδος, ὅπως γίνεται νοητὴ ἀπὸ ὑλιστικὴ σκοπιὰ, ἀποτελεῖ φραγμὸ καὶ ἀντίδραση στὴν ἀνελευθερικὴ πορεία τῆς ἀνθρωπότητος, τῶν Ἐθνῶν καὶ τοῦ πολιτισμοῦ.

Οἱ σημερινοὶ ἄνθρωποι πού ζοῦν σὲ περίοδο ὑλικῆς εὐημερίας ἀλλὰ ταυτόχρονα εἶναι τὰ θύματα ἑνὸς συνεχοῦς ποιοτικοῦ ὑποβιασμοῦ τῆς ζωῆς τους, μμποροῦν καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλη ἐποχὴ νὰ καταλάβουν ὅτι ἡ στενὰ ὑλιστικὴ «πρόοδος» ἀποτελεῖ θανάσιμη κατωλίσθηση, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὴν ἀληθινὴ πρόοδο, ὅπως γίνεται νοητὴ μὲ τὰ κριτήρια τοῦ ἰδεαλισμοῦ.

στ. — Έργο και εργασία

Εργο, στή διαδικασία που ισχύει στή Φύση, είναι τὸ γινόμενο τῆς δυνάμεως καὶ τῆς μετατόπισεως ($\epsilon = \Delta \cdot \delta$). Στή μετατόπιση ὑπάρχουν ὑποχρεωτικά δύο στοιχεῖα: κατεύθυνση καὶ μῆκος. Μπορεῖ δηλαδὴ μιὰ μετατόπιση που προκαλεῖται ἀπὸ κάποια δύναμη εἶτε νὰ γίνεται πρὸς τὰ ἔμπρὸς ἢ πρὸς τὰ πίσω (νὰ εἶναι δηλαδὴ θετική ἢ ἀρνητική), εἶτε νὰ εἶναι μικρὴ ἢ μεγάλη (ὁπότε καὶ τὸ ἀποτέλεσμά της, τὸ ἔργο, θὰ εἶναι θετικὸ ἢ ἀρνητικὸ καὶ μικρὸ ἢ μεγάλο).

Δὲν ὑπάρχει διαφορὰ μεταξύ τῆς διαδικασίας που ισχύει στή Φύση καὶ τῆς διαδικασίας που ισχύει στήν κοινωνία. Καὶ ἐδῶ, τὸ ἔργο εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς δυνάμεως, τῆς προσπάθειας δηλαδὴ που ἀναπτύσσουν τὰ δημιουργὰ ἄτομα ἢ οἱ δημιουργεῖς ομάδες καὶ τῆς μετατόπισεως που ἐπιφέρει ἡ προσπάθεια αὐτή: μ' ἄλλα λόγια, οἱ κοινωνικὲς αὐτὲς συνέπειες ἀφ' ἑνὸς εἶναι ἀνάλογες πρὸς τὸν στόχο πρὸς τὸν ὁποῖο κατευθύνεται ἡ προσπάθεια, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἔχουν κάποια διαβάθμιση, μπορεῖ δηλαδὴ νὰ εἶναι σημαντικὲς ἢ ἀσήμαντες.

Σ' αὐτὴ τὴν ὠλοκληρωμένη διαδικασία, στὸ ἐνιαῖο φαινόμενο που συντελεῖται στήν κοινωνία, ἡ ὁράση, ἡ «εργασία» τῶν ἀτόμων καὶ τῶν ὁμάδων δὲν μπορεῖ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ ἀπομονωθῇ. (α)

(α) Στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, καθ' ὅλη τὴν περίοδο ἀνόδου καὶ αὐτοδύναμης πνευματικῆς καὶ πολιτικῆς πορείας τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἡ «εργασία» ἀποδίδεται μὲ τὴ λέξη ἔργον, δηλαδὴ ἡ διαδικασία παραγωγῆς νοεῖται στενὰ συνυφασμένη μὲ τὸ ἀποτέλεσμά της. Ἡ ἐπαγγελματικὴ δραστηριότητα ἀτόμων καὶ ὁμάδων αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν εἶναι ἀδιάφορη. Ἡ «εργασία» συναντιέται στὰ «Ἀπομνημονεύματα» τοῦ Ξενοφῶντος (Γ', ι, 1), μὲ τὴ σημασία «ἐπάγγελμα». Σὲ μεταγενέστερες ἐποχὲς χρησιμοποιεῖται πάντοτε μὲ κακὴ σημασία, ὅπως π.χ. ὅταν πρόκειται γιὰ τὴν αἰσχροκέρδεια τοῦ ἐμπόρου ἢ τὴν «εργασία» καὶ ἀμοιβὴ τῆς πόρνης («ἑταῖραι ἐργάσμαι»). Ὁ νεώτερος Ἑλληνισμὸς, ὅταν ἡ «ἀξία» τῆς ἐργασίας μπῆκε στὴ ζωὴ του, τὴν ἐξευτέλισε μὲ τὸν προσβλητικὸ χαρακτηρισμὸ «βουλειά» (ἀπὸ τὴ λέξη β ο υ λ ε ι α), πράξη, δηλαδὴ, ἀναγκαστικὴ, δια-

Διότι απομονωμένη δύναμη (χωρίς κατεύθυνση και αποτέλεσμα) δεν υπάρχει πουθενά. Είναι αδύνατο, όταν αναπτύσσουν κάποια δραστηριότητα άτομα ή ομάδες, να μη σημειωθῆ κάποιο αποτέλεσμα, σημαντικό ή ασήμαντο, θετικό ή αρνητικό.

Τὸ ἔργο εἶναι ἔννοια μὲ κοινωνικὸ καὶ ὄχι ἀτομιστικὸ περιεχόμενο: «Ὁ καθένας (ἀπὸ τοὺς πέντε) πρέπει νὰ προσφέρῃ τὸ ἔργο του σ' ὄλους τοὺς ἄλλους — σύμφωνα μὲ τὴ θεωρία τοῦ Πλάτωνος — ὁ γεωργὸς λόγου χάριν νὰ παρασκευάζῃ, μόνος του αὐτός, τὴν τροφή γιὰ τοὺς ὑπόλοιπους τέσσερες καὶ νὰ ἀφιερῶνῃ τετραπλάσιο καιρὸ καὶ κόπο γιὰ τὴν προμήθεια τῆς τροφῆς στοὺς ἄλλους». (α) Τὸ ἔργο γίνεται γιὰ τὸ σύνολο, εἶναι προσφορὰ ὄχι ἀπολαυή

Στὴν πράξη, ἀντιπαρερχόμενοι τὸ ἠθικὰ οὐδέτερο, τὸ ποσοτικὸ μέγεθος τῆς «ἐργασίας» καὶ διατηρώντας τὴν ἀξία (θετικὸ) ἔργο σὰν ἀποτέλεσμα ἀδιάσπαστο ἀπὸ τοὺς συντελεστές του, ἀποκτοῦμε τὸ ἀσφαλὲς μέτρο τῆς ὀρθῆς ἐκτιμῆσεως τῆς δραστηριότητας τῶν ἀτόμων καὶ τῶν ομάδων καὶ τῆς θετικῆς ἢ ἀρνητικῆς προσφορᾶς τους στὴν πορεία πού ἀκολουθεῖ τὸ Ἔθνος καὶ ὁλόκληρη ἡ ἀνθρωπότητα.

Μὲ κριτήριον τὸ (πνευματικὸ ἢ ὑλικὸ) ἀποτέλεσμά τους, ἐλέγχουμε ἂν μία προσπάθεια, δράση, ἐπάγγελμα εἶναι δημιουργικὰ, θετικά, ὀρθά, καὶ ἐπιτρεπόμενα ἢ ἀρνητικά, λαυθασμένα καὶ ἐπικίνδυνα. Ταυτόχρονα μὲ ὁδηγὸ τὸ συγκεκριμένο (θετικὸ) ἔργο πού πρέπει νὰ ἐπιτευχθῆ, τὰ ἄτομα καὶ οἱ ομάδες προσανατολίζουσι σωστὰ τὴν δράση τους, τῆς δίνουν ὀρθὴ κατεύθυνση καὶ δὲν περισπῶνται σὲ ἄσκοπες καὶ ἀντιπαραγωγικὰς ἐνέργειες, πρᾶγμα πού συμβαίνει ὅταν γίνεται δεκτὴ ἢ χωρὶς κατεύθυνση «ἀξία» τῆς ἐργασίας. Ἔτσι ἐξασφαλίζεται ἡ ἐνεργοποίηση τοῦ «δυνητικοῦ» δυναμικοῦ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ομάδων, τὸ ὁποῖο, ἀλλοιῶς, θὰ μπορούσε νὰ σπαταληθῆ ἄσκοπα.

Σύστοιχο πρὸς τὸ μέτρο ἐκτιμῆσεως τῆς δράσεως, πού παρέ-

ταγαμένη, πού ταιριάζει στοὺς δούλους, στοὺς ὑποτακτικούς τῶν ἀφεντικῶν. Ἡ «ἐργασία» χωρὶς συνάρτηση πρὸς τὸ ἔργο εἶναι «ἀξία» τοῦ ἐβραϊκοῦ τρόπου σκέπτεσθαι. Πρὸς τὸ ποιοτικὰ οὐδέτερον σύνθημα «ὁ μὴ ἐργαζόμενος μὴδὲ ἐσθιέτω» (Ἁπόστολος Πῦλος) καὶ τὴν ὑπερανάπτυξη τῆς κοινωνικῆς ἀξίας τῆς ἐργασίας στὴν νεώτερη ἰουδαιοχριστιανικὴ καὶ ἀστοκαπιταλομαρξιστικὴ Εὐρώπη, Ἄμερική, Αὐστραλία κλπ.

(α) «Πολιτεία», Β, 370: «Ἐνα ἕκαστον τούτων δεῖ τὸ αὐτοῦ ἔργον ἄσαι κοινὸν κατατιθέσθαι, ὡς τὸν γεωργὸν ἕνα ὄντα παρασκευάζειν αἰτία τέτταρσιν καὶ τετραπλάσιον χρόνον τε καὶ πόνον ἀναλίσκειν ἐπὶ σίτου παρασκευῆ καὶ ἄλλοις κοινωνεῖν».

χει τὸ ἔργο, εἶναι καὶ τὸ κριτήριον μὲ τὸ ὁποῖο, ἐκτιμῶνται καὶ κρίνονται τὰ ἴδια τὰ παράγοντα ἄτομα καὶ οἱ παράγουσες ομάδες. Μὲ κριτήριον τὸ ἔργο τους, τὰ ἄτομα καὶ οἱ ομάδες μποροῦν νὰ ἱεραρχηθοῦν σὲ μιὰ ἀξιοκρατικὴ κλίμακα, στὴν ὁποία νὰ ἀντικατοπτρίζεται ἡ μικρὴ ἢ ἡ μεγάλη, ἡ θετικὴ ἢ ἀρνητικὴ προσφορά τοῦ καθενός, στὸ σύνολο (Ἔθνος ἢ ἀνθρωπότητα), πράγμα πού θὰ ἦταν ἀδύνατον, ἂν σὰν κριτήριον ἐξελαμβάνετο τὸ ἠθικὰ οὐδέτερο μέγεθος τῆς ἐργασίας. Ἔτσι οἱ δημιουργικοί, ἀξιοί, ἱκανοί μποροῦν νὰ ἀπολαύσουν τὸν «δίκαιον μισθόν» τους καὶ τὴν προσήκουσα τιμὴν, ἐνῶ οἱ ἀντιπαραγωγικοί, οἱ ἀποδίδοντες ἀρνητικὸ ἔργο, νὰ τύχουν καὶ τῆς ἀνάλογης ἀξιολογήσεως. Πρόκειται γιὰ ἔκφραση τῆς δικαιοσύνης.

Πέρα τῆς οἰκονομικῆς καὶ κοινωνικῆς ἔννοιας πού ἐνυπάρχει στὸ θετικὸ ἔργο, τὸ πνευματικὸ ἢ ὑλικὸ ἐπίτευγμα προσλαμβάνει τὶς διαστάσεις καὶ τὴν ὄντοτητα τῆς ἀξίας. Ἡ «ἀξία ἔργων» ἐνέχει ἰδεαλιστικὸ περιεχόμενο, ἀποτελεῖ δημιούργημα τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου. Πρόκειται γιὰ ἠθικὴ ποιότητα καὶ ὄχι γιὰ ποσοτικὸ μέγεθος. Τὰ ἔργα πού καταξιώνονται εἶναι «ἔργα μεγάλα τε καὶ θωυμαστά», ὅπως τὰ χαρακτηρίζει ὁ ἱστορικὸς Ἡρόδοτος, πράγματα δηλαδὴ πού συνδυάζουν τὸ μεγαλεῖο τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς πού τὰ δημιουργεῖ μὲ κάποιον ἀνώτερον ἰδεαλιστικὸ στόχο στὸν ὁποῖο τείνουν. (α) Γιαυτὸ τὰ ἀληθινὰ ἔργα πρέπει νὰ ἔχουν ὑπερχρονικὴ καὶ ὑπερτοπικὴ ὑπόσταση. (β)

Τὸ ἔργο, ἔτσι, ἀποκτᾶ εὐρὺ καὶ ὑψηλὸ περιεχόμενο. Ἀπὸ ἀπλὸ ὑλικὸ ἢ πνευματικὸ ἐπίτευγμα πού ὑπηρετεῖ τὸν ἄνθρωπον, ἀναγορεύεται σὲ αὐτὴ οὐσία πού θὰ ὑπηρετηθῇ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, θὰ γίνῃ δηλαδὴ ὁδηγός, τροχιά γιὰ τὸ μέλλον. Τὰ ἔργα πού εἶναι «μεγάλα τε καὶ θωυμαστά», δὲν εἶναι μόνον τὰ γενόμενα, ἀλλὰ καὶ τὰ πρότυπα ἐκείνων πού ὁ ἄνθρωπος θὰ ἐπαναλάβῃ καὶ θὰ τελειοποιήσῃ, ἀποκτώντας ἐπίγνωση τῆς δημιουργικῆς πορείας πού ἀκολουθεῖ.

Ἡ δημιουργία ἀτομικοῦ, ὁμαδικοῦ, ἐθνικοῦ καὶ πανανθρώπινου θετικοῦ (πνευματικοῦ ἢ ὑλικοῦ) ἔργου ταυτίζεται μὲ τὴν συνειδητὴ κίνηση τοῦ ἀνθρώπινου γένους πρὸς κάποια ἀνώτατη ἰδεαλιστικὴ κατεύθυνση. Τὰ θετικὰ ἔργα ἀντιπροσωπεύουν τὰ σκαλοπάτια τὰ ὁ-

(α) Ἡ σημασία τοῦ ἡσιόδειου στίχου «ἔργον δ' οὐδὲν θνείδος, ἀεργίη δὲ τ' θνείδος» («Ἔργα καὶ Ἡμέραι» στ. 309) εἶναι: Τὸ ἔργο δὲν εἶναι καθόλου ντροπὴ, ντροπὴ εἶναι ἡ ἀνυπαρξία ἔργων. Ἡ ἀντίληψη «καμμιά δουλειά δὲν εἶναι ντροπὴ» εἶναι παλίνιο τῆς σκέψεως τῶν Σοφιστῶν καὶ ἐμφανίσθηκε ἀρχετοῦς αἰῶνες μετὰ τὸν Ἡσίοδον.

(β) «Ἐμφανῆ πᾶσιν ἀεὶ ζῆν τὰ ὑμέτερα ἔργα» (Ξενοφῶν, «Κύρου Παιδεία», Η, ζ', 23).

ποῖα δρασκελίζουν τὸ ἄτομο, τὸ Ἔθνος ἢ ἡ ἀνθρωπότητα στὴν προοδευτική τους πορεία πρὸς τὸ ὑπέρτατο ἰδανικὸ τους. Τὰ σκαλοπάτια αὐτά, σὰν σείρα θετικῶν ἐπιτευγμάτων, σὰν ἀλλεπάλληλα συνεχόμενα σημεῖα, ἐξασφαλίζουν καὶ τὴν θετικὴ τροχιά τους. Ἀπελευθερώνουν τοὺς ἀνθρώπους ὀλοένα καὶ περισσότερο ἀπὸ τὴν φυσικὴ καὶ ἠθικὴ ἀναγκαιότητα καὶ τοὺς ὀδηγοῦν σὲ μιὰ ἐπεκτεινόμενη συνεχῶς προσέγγιση τῆς Ἐλευθερίας. Γιαυτὸ τὸ ἀληθινὸ ἔργο, δηλαδὴ ἡ ἀξία ἔργο, ἀφ' ἑνὸς προϋποθέτει τὴν ἐλευθέρωση καὶ ἀφ' ἑτέρου ἀποτελεῖ καὶ τὸ ἴδιο κίνηση, βῆμα πρὸς τὴν Ἐλευθερία.

Ἔτσι ἐξασφαλίζεται μιὰ ἀέναη, ὁμαλὴ, θετικὴ πορεία, μιὰ πρόοδος, καὶ ἀποτρέπεται ἡ ὀπισθοδρόμηση ἢ ἡ αὐτοκαταστροφή. Τὸ ἄτομο καὶ οἱ ὀμάδες αὐτοελέγχονται καὶ αὐτοσυντηροῦνται καὶ ἀποφεύγονται οἱ καταστάσεις ἠθικοπνευματικῆς ἀναρχίας καὶ τυφλῆς, ἐνστικτώδους κινήσεως μέσα στὸ Χάος.

* * *

Ἄς δοῦμε τώρα πῶς νοεῖται καὶ ἀξιολογεῖται ἡ λειτουργία παραγωγῆς ἀπὸ τὰ ἐξουσιαστικὰ ἰδεολογικὰ δόγματα.

Τὸ πρῶτο κοινὸ στοιχεῖο τους εἶναι, ὅτι ἀναγνωρίζουν ἕναν «πρωταρχικὸ ρόλο» σὲ ἕναν ἀπὸ τοὺς κοινωνικοὺς φορεῖς τῆς παραγωγῆς ἔργου. Γιὰ τὸν Καπιταλισμὸ ὁ κυρίαρχος ρόλος ἀνήκει στὴν «ἐπιχειρηματικὴ δραστηριότητα» καὶ γιὰ τὸν Μαρξισμό στὴν «ἐργασία». (α) Παίρνοντας σὰν μέτρο ἀξιολογήσεως τὴν δράση — τοῦ «ἐπιχειρηματία» ἢ τοῦ «ἐργάτη» — οἱ ἀντιλήψεις αὐτὲς μὲ βάση τὴν (δογματικὴ) ἐκτίμησή τους σχετικὰ μὲ τὰ ποιά ἀπὸ τὶς δύο δράσεις εἶναι σημαντικώτερη, ἀναγνωρίζουν (ἐπίσης ἰσοδογματικὰ) σὲ κάποιον δρῶντα, ὄχι δημιουργὸ — «ἐπιχειρηματία» ἢ «ἐργάτη» — κυρίαρχο οἰκονομικὸ, κοινωνικὸ καὶ πολιτικὸ ρόλο.

Ἡ κλίμακα ἱεραρχήσεως τῆς δράσεως εἶναι ἡ ἀπόδοση («παραγωγικότης» ἢ «σταχανοδισμός»). Πρόκειται γιὰ καθαρὰ ποσοτικὴ καὶ ὄχι ποιοτικὴ ἐκτίμηση. Ἀκόμη καὶ ὅταν χρησιμοποιηθῆ ὁ ὅρος «ποιότης ἐργασίας», ἀφορᾷ πάντοτε στὸ τεχνικὸ ἀποτέλεσμά της καὶ εἶναι ἄσχετος πρὸς τὸν θετικὸ ἢ ἀρνητικὸ χαρακτήρα τοῦ ἔργου. Ἀπομονώνοντας τὴν «ἐπιχειρηματικὴ δραστηριότητα» ἢ τὴν «ἐργα-

---

(α) «Πρωταρχικὴ καὶ ἐκσυζητημένη προϋπόθεση, τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς ἢ ἐργασίας ὄχι μόνον παρέχει, δημιουργεῖ στὸν ἄνθρωπο τὰ μέσα τῆς βίαις τῆς ὑπαρξῆς του, ἀλλὰ πλάθει, δημιουργεῖ καὶ τὸν ἴδιο τὸν ἄνθρωπο» (Κάρολ Μάρξ, «Τὸ Κεφάλαιο»).

σία» ἢ τὴν «ἀπόδοση» ὁ Καπιταλισμὸς καὶ ὁ Μαρξισμὸς διαπράτ-
τουν ἀλλεπάλληλες αὐθαίρεσις καὶ διαστρεβλώσεις στὴν ἐκτίμηση
τῆς συμβολῆς τοῦ καθενὸς στὴν λειτουργία τῆς δημιουργίας καὶ κα-
τὰ προέκταση στὴν πολιτικοκοινωνικὴ ὀργάνωση. Μὲ βάση τὴν ἀ-
πομόνωση τῆς δράσεως, κατευθύνουν τὴν «ἐργασία» πρὸς τὸν σκο-
πὸ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἐξουσιαστικοῦ τοῦ συστήματος, ποὺ κατὰ
λογικὴν ἀναγκαιότητα εἶναι μονοδιάστατο.

Τὸ κοινωνικοπολιτικὸ σύστημα ἀποτελεῖ καὶ τὸν τελικὸ σκοπὸ,
τὸν ὁποῖο καθορίζουν γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Πρόκειται γιὰ τὴν
«Κομμουνιστικὴ Κοινωνία» τοῦ Μαρξισμοῦ καὶ τὸν «Ἐλεύθερο Κό-
σμο» τοῦ Καπιταλισμοῦ. Πέρα ἀπ' αὐτὰ τὰ δύο ἐξουσιαστικὰ σχή-
ματα δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο, κανένας ἀνώτερος στόχος. Ἡ ἀνοδι-
κὴ πορεία τοῦ ἀνθρώπινου γένους πρὸς τὴν ἀλήθεια καὶ τὴν Ἐλευ-
νερία ἰδὲν ἔχει πιά κανένα μέλλον.

Δημιουργοῦν ἔτσι μιὰ τεχνητὴ, ἀφύσικη κοινωνικοπολιτικὴ
πραγματικότητα, ἐντελῶς στατικὴ καὶ αὐθαίρετη. Σειρὰ δλόκληρη
παρασιτικῶν ἐπαγγελματίων ἢ ἐπιχειρήσεων ἀναπτύσσεται μοιραία,
χωρὶς καμμιά συμβολὴ στὸ ἔργο τοῦ ἀνθρώπινου γένους. Στρατιᾶς
κηφήνων σαπροφυτοῦν καὶ εὐδοκίμοῦν σ' ὅλες τὶς σύγχρονες κοινω-
νίες (καπιταλιστικὲς καὶ μαρξιστικὲς), οἱ ὁποῖοι «ἀσχολοῦνται» μὲ
κάτι, χωρὶς νὰ δημιουργοῦν ἀπολύτως τίποτε ἢ ἀποδίδοντας ἀρνη-
τικὸ καὶ ἐπικίνδυνο ἔργο. Ἐνα πλέγμα τεχνητῶν μεγεθῶν καὶ ἀνυ-
πάρκτων «ἀξιῶν», ποὺ ἀπορρέουν ἀπὸ τὴν αὐθαίρετη θεοποίηση τῆς
ἀπομονωμένης «ἐργασίας» ἢ τῆς ἀπομονωμένης «ἐπιχειρηματικῆς
δραστηριότητος», κατοχυρώνεται ἰδεολογικὰ καὶ γίνεται δεκτὸ ἀπὸ
τὶς κοινωνίες, ἂν καὶ στὴν πραγματικότητα τὰ μεγέθη αὐτὰ μπορῆ
καὶ νὰ μὴν παίζουν κανένα ρόλο στὴν παραγωγή. «Ἐργασί-
ας», «προσόντα», «ἀρμοδιότητες», «εὐθύνες», «ἀρχαιότης», «κύκλος
ἐργασιῶν», «κέρδος», «ἐργατικότητα», «ἐπιμέλεια» εἶναι μεγέθη ἐν-
τελῶς συμβατικά καὶ δὲν ἔχουν ἄμεση σχέση μὲ τὸ ἔργο ἐκείνων
τοὺς ὁποῖους ἀφοροῦν, πολὺ περισσότερο δὲν ἔχουν καμμιά σχέση
μὲ τὸ μέγεθος τῆς συμβολῆς τους στὴν πρόοδο τῆς κοινωνίας καὶ
στὴν ἐξυπηρέτηση κάποιου ἰδανικοῦ, ἐνὸς μὴ ἐξουσιαστικοῦ σκοποῦ.

Ἄμεσο ἀποτέλεσμα τῆς ἀντιπαραγωγικῆς αὐτῆς ὀργανώσεως
τῶν σημερινῶν κοινωνιῶν εἶναι ἡ ἀνύψωση φραγμῶν στὴν ἐκδήλω-
ση τῆς «δυναμικῆς» ἐνέργειας ποὺ διαθέτει τὸ ἀνθρώπινο γένος, τοῦ
πνευματικοῦ δηλαδὴ καὶ φυσικοῦ δυναμισμού τῶν ἀτόμων καὶ τῶν
ὁμάδων. Τὸ δυναμικὸ αὐτὸ παραμένει βραχυκυκλωμένο στὸ ὑπάρχον
ἀσφικτικὸ ἀντιδημιουργικὸ πλαίσιο, ἢ διαχέεται ἄσκοπα μέσα σ'

Ένα κοινωνικό κυκεῶνα, ὅπου τὸ ἀφύσικο ἐκτοπίζει τὸ φυσικό, τὸ τεχνητὸ ἀντικαθιστᾷ τὸ γνήσιο, τὸ θετικὸ συγχέεται μὲ τὸ ἀρνητικὸ, ἡ ἀξία ὑποτάσσεται στὴν ἀπαξία, τὸ ἀνήθικο ἐπέχει θέση ἠθικοῦ καὶ ἡ ὕλη ἐπέχει θέση ἰδανικοῦ.

Μὲ βάση αὐτὲς τὶς «ἀξίες» ἱεραρχεῖται καὶ ἡ συμμετοχὴ τοῦ καθενὸς ἀτόμου ἢ ἐμάδας στὴν διανομὴ τῆς παραγωγῆς καὶ τῆς ἐξουσίας. Τὰ ἄτομα ἐκτιμῶνται σὰν δρῶντα καὶ ὄχι σὰν δημιουργά. Κηφήνες καὶ ἠλίθιοι, διεφθαρμένοι καὶ πωρωμένοι, ἀνίκανοι καὶ ἀνάξιοι δὲν ἔχουν πρόβλημα στὴν οἰκονομική, ἐπαγγελματική, κοινωνική καὶ πολιτική τους ἀναρρίχηση, ἐφ' ὅσον ἀναπτύσσουν κάποια «ἐργασία», κάποια «δράση» καὶ παρουσιάζουν κάποια ποιοτικὰ ἄχρη «ἀπόδοση». Κανένας ποὺ νὰ καθορίζῃ ἂν παράγουν ἔργο καὶ ἂν ἡ συμβολὴ τους εἶναι θετικὴ ἢ ἀρνητικὴ, δὲν ὑπάρχει.

Τὸ σημαντικώτερο λοιπὸν κοινὸ στοιχεῖο ποὺ χαρακτηρίζει τὴν ἀντίληψη περὶ παραγωγῆς τοῦ Καπιταλισμοῦ καὶ τοῦ Μαρξισμοῦ εἶναι, ὅτι καθιερῶνουν τὴν ἀνεξαρτησία τῶν πράξεων ἀπὸ τὴν ποιότητα τοῦ ἔργου καὶ ἀποσυνδέουν τὸ ἀνθρώπινο εἶδος ἀπὸ τὴν κοινωνικὴν ἀλήθεια. Γιὰ τὴν πορεία καὶ τὸ μέλλον τῆς ἀνθρωπότητας —δηλαδή τὴν προκοπὴ τῆς ἢ τὴν παρακμὴ τῆς— δὲν ἀναλαμβάνει εὐθύνη οὔτε ἡ μία οὔτε ἡ ἄλλη θεωρία. Δὲν κατοχυρώνουν τὴν πρόοδο, δὲν θέτουν φραγμοὺς στὴν ὀπισθοδρόμηση καὶ δὲν προάγουν τὴν ἐλευθέρωση οὔτε τὴν προσέγγιση τῆς ἀλήθειας. Τὸ ἔργο ποὺ παράγει τὸ ἀνθρώπινο γένος εἶναι σὰν τὸ ἔργο ποὺ παράγουν οἱ κάστορες. Χτίζει στὴν τύχη, ἐνστικτωδῶς (homo technicus). Πρόκειται γιὰ κατάσταση ἐξ ὀρισμοῦ ἀναρχομένη.

* * *

Ἄν δὲν ἐνδιαφέρει οὔτε τὸν Μαρξισμό οὔτε τὸν Καπιταλισμὸ ἡ θεμελίωση μιᾶς ἐλευθερωμένης τροχιᾶς τῆς ἀνθρωπότητας καὶ ἡ ἐξασφάλιση μιᾶς ἀσφαλοῦς, ἀληθινῆς καὶ δημιουργικῆς πορείας, τί τοὺς ἐνδιαφέρει; Ἐπισημαίνοντας προηγουμένως, ὅτι καὶ οἱ δύο αὐτὲς θεωρίες, ἀναθέτοντας δογματικὰ στὴν «ἐργασία», τὴν «ἐπιχειρηματικὴ δραστηριότητα» καὶ τὴν «ἀπόδοση» —χωρὶς συνάρτηση πρὸς τὴν «ἀξία ἔργο»— τὸν «πρωταρχικὸ ρόλο» στὴν κοινωνικὴ διαδικασία, παρατηρήσαμε, ὅτι μὲ βάση τὴν ἐκτίμησή τους αὐτὴ ἀναγνωρίζουν στοὺς «ἐργάτες» ἢ τοὺς «ἐπιχειρηματίες» πρωταρχικὸ οἰκονομικὸ, κοινωνικὸ καὶ πολιτικὸ ρόλο, τὸ δικαίωμα, δηλαδή, νὰ κυριαρχοῦν, οἱ πρῶτοι ἢ οἱ δεῦτεροι, καὶ νὰ ἐξουσιάζουν. Ἔτσι ὁ Μαρξισμὸς «δικαιολογεῖ» καὶ «κατοχυρώνει» ἰδεολογικὰ τὸν ἐξου-

σιαστικό σκοπό τῆς «τάξεως τῶν ἐργατῶν» (δηλαδή τῶν μελῶν τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κατεστημένου) καί οἱ καπιταλιστικές θεωρίες διαφόρων «ἀποχρώσεων» τὸν ἐξουσιαστικό σκοπό τῶν «ἐπιχειρηματιῶν» (τοῦ Κατεστημένου τῶν Κεφαλαιοκρατῶν). Ἐνεξάρτητα ἀπὸ τὸ ἔργο τῶν ἐξουσιαστῶν, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ ἂν εἶναι ἄξιοι νὰ ὀδηγοῦν τὴν ἀνθρωπότητα μὲ τὴ συμβολή τους σ' ἓνα ἀσφαλῆ καὶ θετικό δρόμο, τοὺς ἀναγνωρίζεται τὸ δικαίωμα νὰ συγκεντρῶνουν τὴν «παραγωγή» — ἄρα τὴν ὑλικὴ ἰσχύ που εἶναι ἀπαραίτητη γιὰ τὴν ἐνάσκηση τῆς ἐξουσίας— καὶ νὰ κυβερνοῦν τὶς κοινωνίες. Ὁ σκοπὸς τῆς ἐξουσίας εἶναι τὸ κοινὸ τέρμα τοῦ Μαρξισμού καὶ τοῦ Καπιταλισμοῦ.

Αὐτὸ εἶναι λοιπὸν τὸ «μυστικό» ποὺ κρύβουν οἱ ἐξουσιαστικὲς κοσμοθεωρίες, μὲ τὶς ὁποῖες κυβερνιέται σήμερα ὀλόκληρος ὁ Κόσμος. Νομιμοποιοῦν τὸ Κατεστημένο, δικαιώνοντας τὸν δογματικὸ διαχωρισμὸ τῶν ἀτόμων σὲ προνομιούχους καὶ μὴ, σὲ ἐξουσιαστὲς καὶ ἐξουσιαζόμενους. Ἡ ἀλήθεια αὐτὴ ἀποδεικνύεται πρακτικὰ ἀπὸ τὴν διάταξη ἱεραρχήσεως ὄλων τῶν σημερινῶν κοινωνιῶν: Στὶς μαρξιστικές, ὅπως καὶ στὶς καπιταλιστικές, οἱ ἄνθρωποι ἀνήκουν μόνον σὲ δύο τάξεις: τὸ Κατεστημένο, ποὺ ἐλέγχει τὴν παραγωγή καὶ τοὺς ὑπηκόους του. Πολιτικὰ καὶ ἠθικὰ θεωρούμενοι, ὁ Μαρξισμὸς καὶ ὁ Καπιταλισμὸς δὲν διαφέρουν σὲ τίποτε. Μοιάζουν σὰν δύο ἀδελφία, σὰν παιδιὰ τοῦ ἴδιου πατέρα.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ πρέπει νὰ παρατηρήσουμε, ὅτι καὶ στὶς δύο περιπτώσεις, ἡ ἐξουσία ποὺ θεμελιώνεται ἰδεολογικὰ εἶναι διεθνῆς καὶ ὄχι ἐθνικῆς. Τὸ διεθνιστικὸ σύνθημα τοῦ Μαρξισμού «Προλετάριοι ὄλων τῶν χωρῶν ἐνωθεῖτε» καὶ ἡ δικτατορία τοῦ ἀνεθνικοῦ προλεταριάτου εἶναι παράλληλα πρὸς τὸν πολυεθνικὸ χαρακτῆρα τοῦ σύγχρονου Καπιταλισμοῦ καὶ τὴ διεθνιστικὴ (ἀπάτριδα) φύση τοῦ κεφαλαίου. Ἐναθέτοντας τὸν «κυρίαρχο ρόλο» στὰ ἀν-εθνικὰ μεγέθη τῆς «ἐργασίας» καὶ τοῦ «κεφαλαίου», παρακάμπτουν καὶ μηδενίζουν τὶς ἐθνικὲς ἀξίες καὶ συνεπῶς τοὺς ἐθνικοὺς στόχους τῶν λαῶν καὶ προσφέρουν τὸν ἔλεγχο τῆς παγκόσμιας παραγωγικῆς δραστηριότητος καὶ τὴν παγκόσμια πολιτικὴ ἰσχύ στὰ χέρια μιᾶς κλίμακας κατὰ λογικὴν ἀναγκαιότητα ἀν-εθνικῆς.

* * *

Ἡ κοινωνικοοικονομικὴ ἀντίληψη ποὺ στηρίζεται στὴν ἀξία ἔργο, ὅπως συμπυκνωμένα ἐξετέθη, ἀποτελεῖ πολυδιάστατη σύλληψη τῆς κοινωνικῆς ἀλήθειας καὶ ὀδηγεῖ σὲ μιὰ λειτουργία τῆς πα-

ραγωγής και της κοινωνίας, ή όποία, συγκρινόμενη με την αστοκαπιταλομαρξιστική, αντιπροσωπεύει ένα ελευθερωτικό άλμα προς τα εμπρός. Πρόκειται στην ουσία για επανόρθωση της έσφαλμένης πορείας που ακολουθεί ή ανθρωπότητα. Πρόκειται σε τελική ανάλυση για μιá ήθική επανάσταση, που ανατινάζει στον άερα τις έξουσιαστικές κοσμοθεωρίες και τα αυθαίρετα κοινωνικοπολιτικά τους συστήματα, όπως και τα πλέγματα των πλασματικών «άξιων» που έφευραν και καθιέρωσαν, για να μπορούν μέσω αυτών να δουλαγωγούν και να ήεραρχούν παράλογα τα άτομα και τις ομάδες, και να τα έξουσιάζουν.

Οί κοινωνίες άπελευθερώνονται από τους κηφήνες και τις κλίκες των άνάξιων τυράννων, ύποτυράννων και τυραννίσκων και άποκτούν μιá άξιοκρατική ήεράρχηση, προσαρμοσμένη προς την κοινωνική αλήθεια. Τό σύνθημα «Ό μη έργαζόμενος μηδέ έσθιέτω» αντικαθίσταται με τό σύνθημα «ό μη παράγων άληθινόν έργον μηδέ έσθιέτω». Τό δίλημμα ένώπιον του όποιου βρίσκεται σήμερα ή ανθρωπότητα, δηλαδή δικτατορία των «έργατών» ή δικτατορία του κεφαλαίου, παύει να ύπάρχει ως παραπλανητικό και τεχνητό.

Με την άρση της ύποδουλώσεως σε άνάξιους έξουσιαστές και σε δογματικά κοινωνικοπολιτικά συστήματα, στην πράξη κατοχυρώνεται ή κίνηση προς την Έλευθερία. Άποδεχόμενοι σαν γνώμωνα τό θετικό πνευματικό και ύλικό έργο, άποδεχόμεστε χωρίς διαστρεβλώσεις, διασπάσεις και άπομονώσεις την ίδια διαδικασία που ύπάρχει στη Φύση, την άληθινή διαδικασία. Η άξία έργο δέν είναι στατική, δέν καθορίζει κανένα τεχνητό τύπο κοινωνίας, κανένα δογματικό πολιτικοκοινωνικό σύστημα, σαν τελικό σκοπό, σαν ίδανικό της ανθρωπότητας. Έξασφαλίζει την κοινωνική άξιοκρατία και την άέναη και άδιάκοπη θετική και δημιουργική ομαδική ζωή, άποφεύγοντας να σχηματοποιήση και συντηρήση μιá συμβατική κοινωνική οργάνωση, δηλαδή μιá κατάσταση έξουσίας, μέσα στην όποία να παγιδεύση και να άκνητοποιήση την προοδευτική τροχιά, ανακόπτοντας ή παρεκτρέποντας θίαια τό ιστορικό γίνεσθαι. Περιφρουρεί άπλως την ασφάλεια και την όρθή κατεύθυνση της κινήσεως προς κάποιο στόχο, μη έξουσιαστικό.

Ταυτόχρονα τό έργο, σαν θεμέλιο ήεραρχήσεως της κοινωνίας δέν μπορεί να οδηγήση στην άναρχία. Άποφεύγοντας να θεμελιώση ιδεολογικά σαν τελικό σκοπό ένα μονοδιάστατο κοινωνικό οικόδομημα, που να έξυπηρετ ή άπλως την έξουσιαστική σκοπιμότητα, ή κοινωνική αντίληψη που στηρίζεται στην άξία έργο εισάγει παράλλη-

λα ένα ιδεαλιστικό σκοπό, που βρίσκεται στην κορυφή μιᾶς κλίμακας ἠθικῆς ἀξίας, στήν ὁποία ὑπόκεινται καί ἱεραρχοῦνται οἱ δραστηριότητες, τὰ ἔργα, ἀλλά καί τὰ ἄτομα καί οἱ ὁμάδες. Βεβαιότατα ἡ κλίμακα αὐτή καί ἡ κορυφή της, πού μπορεῖ νά εἶναι ἐθνικοῦ ἢ πανανθρώπινου χαρακτήρα, δέν εἶναι δόγμα, ἀλλά συνιστᾶ τόν καθρέφτη τῶν συντελεστῶν τῆς μετατοπίσεως, δηλαδή τῶν θετικῶν ἢ ἀρνητικῶν, σημαντικῶν ἢ ἀσήμαντων προσφορῶν καί ἀξιῶν. Τά ἄτομα καί οἱ ὁμάδες ὑπηρετοῦν συνειδητᾶ ιδεαλιστικές ὀντότητες καί ὄχι ἀνάξιοις ἡγέτες ἢ αὐθαίρετα, ὑλιστικά κοινωνικά σχήματα, παίζουν δηλαδή ἀ λ η θ ι ν ὀ ρόλο μέσα στά πλαίσια τῆς ὀλότητας καί κινοῦνται σταθερᾶ πρὸς τὴν ἰδέα τῆς Ἐλευθερίας.

Ἡ κλίμακα τῆς πανανθρώπινης ἠθικῆς ἀξίας μπορεῖ νά ἀντιπροσωπεύη μιᾶ κλίμακα ἐθνικῆς ἀξίας, ἐάν ἡ ὁμάδα εἶναι τὸ Ἔθνος, πού ἀποτελεῖ ἔννοια πνευματική καί ὄχι οἰκονομικοπολιτική, ὅπως εἶναι τὸ Κράτος καί ἡ λογοκρατική κοινωνία. Ἡ ἐπιδίωξη καί ἡ πραγματοποίηση ἀλλεπάλληλων θετικῶν ἐπιτευγμάτων ἐξασφαλίζει τὴν πρόοδο τῶν Ἐθνῶν καί τῶν κοινωνιῶν καί τὴν πορεία τους πρὸς τὸ ἰδανικό, τὸ μὴ ὑλιστικό. Ἔτσι, ἡ ἀντίληψη περὶ ἔργου, ἀναγνωρίζει σὲ κάθε Ἔθνος τὸ φυσικὸ δικαίωμα νά καθορίζη δικούς του αὐλοὺς σκοπούς, ἱεραρχημένους στόχους, τοὺς ὁποίους νά ὑπηρετῇ, μέσω τῶν ἐπιτευγμάτων του, ἐξασφαλίζοντας ἔτσι τὴν πορεία του πρὸς τὴν ἐθνικὴ προκοπὴ καί πρόοδο. Ἀναγνωρίζει, κατ' ἐπέκταση τὸ δικαίωμα στά Ἔθνη νά ἱεραρχοῦν δίκαια τὰ ἄτομα καί τις ὁμάδες πού τὰ ἀποτελοῦν, ἀνάλογα μὲ τὴν πραγματικὴ προσφορὰ τοῦ καθενὸς στήν πρόοδο καί στήν ἐπίτευξη τοῦ ἀνώτατου σκοποῦ τοῦ Ἔθνους του. Ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τυφλὰ δρῶν ζῶο μεταβάλλεται σὲ συνειδητὸ δημιουργό.

ζ. — Τὸ νήπιο καὶ οἱ διαφθορεῖς του

Τὸ Κατεστημένο τῆς ἐξουσίας χρησιμοποιεῖ πολλὰ μέσα, γιὰ νὰ ἐπιβίωη. Ὅλα τείνουν πρὸς τὸν ἴδιο σκοπὸν: τὴν ἐξουδετέρωση ἐκείνων ποὺ βρίσκονται ἐκτὸς Κατεστημένου καὶ τὴν ματαίωση κάθε προσπάθειας ποὺ θὰ μπορούσε νὰ γίνῃ ἐκ μέρους τους γιὰ τὴν ἀμφισβήτηση ἢ τὴν ἀνατροπὴ του.

Μὲ τὸν νοσηρὸ ἐγωισμό του, τὸ Κατεστημένο θεωρεῖ ἐχθροὺς καὶ «ἀπειλή» τοὺς πάντες, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του. Μεταξὺ τῶν ἐχθρῶν του, ὁ πιὸ ἰδιότυπος εἶναι ὁ ἀνώνυμος λαός, ἡ ἀπρόσωπη μᾶζα, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ ἔμψυχο ὑπόβαθρο κάθε Ἐθνους.

Ὁ λαός εἶναι ὁ πιὸ εὐτρωτος ἐχθρὸς ἀπ' ὅλους τοὺς ἐχθροὺς τῶν κρατούντων, σ' ὅλες τὶς ἐποχὰς καὶ σ' ὅλους τοὺς χώρους. Μοιάζει μ' ἓνα γιγάντιο νήπιο. Διαθέτει τεράστια δύναμη, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἱκανὸς νὰ τὴν χρησιμοποιήσῃ. Καὶ ἂν ποτὲ τὴν χρησιμοποιήσῃ, θὰ τὴν σπαταλήσῃ ἄσκοπα. «Διαμορφώνεται» εὐκόλα καὶ τοῦ ἀρέσουν τὰ παραμύθια. Ἔχει συνεχῶς ἀνάγκη ἀπὸ ἓνα κηδεμόνα, ἓνα προστάτη. Συναισθάνεται, ἐνθουσιάζεται, ἀλλὰ δὲν ἔχει κρίση. Ἐντυπωσιάζεται ἀπὸ τὰ πυροτεχνήματα καὶ τὶς ταχυδακτυλουργίας. Καὶ κλαίει ὅταν πεινᾷ, διότι ἡ μεγάλη του ἀδυναμία εἶναι τὸ φαί. Τρελαίνεται ἐπίσης γιὰ τὰ φανταχτερὰ πραγματάκια. Καὶ ζητᾷ συνεχῶς ὄμορφα μπιχλιμπίδια.

Γνωρίζοντας καλὰ τὴν μεγάλη αὐτὴ ἀδυναμία τοῦ λαοῦ, ἡ ἐξουσία μεταξὺ τῶν ἄλλων τρόπων ποὺ χρησιμοποιεῖ γιὰ νὰ τὸν κρατᾷ ὑπάκουο — βία, δόλος, παραπλάνηση, «παραμύθια», φοβέρα— ἐφαρμόζει σὲ εὐρεία ἔκταση τὴν μέθοδο τοῦ ἐκβιασμοῦ: «Θὰ σοῦ δίνω λεφτὰ γιὰ νὰ τρῶς καὶ νὰ ἀγοράζῃς ὥραϊα πράγματα, μόνον ὅταν εἶσαι ὑπάκουο παιδί».

Ἔχοντας κάτω ἀπὸ τὸν πλήρη ἔλεγχό του τὰ ὕλικά μέσα

—τεχνολογία και πλούτο— τὸ Κατεστημένο διαθέτει πράγματι τὸ πιὸ ἀποτελεσματικὸ ὄπλο γιὰ νὰ δουλαγωγῇ τοὺς λαούς: τὸ ὄπλο τῶν ὑλικῶν παροχῶν.

Ὁ ἐξουσιαζόμενος και ἐξαρτώμενος πολιτικά, οἰκονομικά, κοινωνικά ἄνθρωπος —καὶ τέτοιοι εἶναι ὅλοι ὅσοι βρίσκονται ἐκτὸς Κατεστημένου, δηλαδή ἡ μέγιστη πλειονότητα τῶν ἀτόμων— παρασυρόμενος ἀπὸ τὸ δόλωμα τῆς ὕλης, ὑποκύπτει σχεδὸν πάντοτε στὸν ἐκβιασμό. Ἀντιλαμβάνεται, ὅτι γιὰ νὰ «ζήση», γιὰ νὰ «προκόψῃ», γιὰ νὰ «σταδιοδρομήσῃ», πρέπει νὰ εἶναι εὐπειθής. Ἀλλοιῶς, οἱ «κηδεμόνες» ποὺ κρατᾶνε τὰ κλειδιὰ τοῦ ταμείου, δὲν θὰ τοῦ δώσουν τίποτε.

Μὲ τὸν ἀπέραντο κυνισμό τοὺς οἱ κρατοῦντες κάνουν ὅ,τι μποροῦν, γιὰ νὰ ἐνισχύσουν τὴν δίψα γιὰ τὴν ὕλη ποὺ χαρακτηρίζει τοὺς λαούς. Οἱ βιτρίνες τοῦ τεχνολογικοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἐποχῆς μας ἀστραπεδοιοῦν ἀπὸ σωροὺς διαφόρων πραγμάτων — χρήσιμων ἢ ἄχρηστων— ποὺ καθένα ἀπ’ αὐτὰ ἀντιπροσωπεύει κι ἓνα μεγάλο πειρασμὸ γιὰ τὰ ἄτομα. Ὅπως οἱ ψιλικατζῆδες καὶ οἱ πωλητὲς παιδικῶν εἰδῶν καὶ παιχνιδιῶν ἐκθέτουν ὅσο μποροῦν πιὸ προκλητικὰ τὸ ἐμπόρεμά τους, γιὰ νὰ τραβήξουν τὴν προσοχὴ τῶν ἀνήλικων πελατῶν τους, ἔτσι καὶ τὸ Κατεστημένο, μὲ τὴ βοήθεια τῆς ἐλεγχόμενης ἀπ’ αὐτὸ τεχνολογίας, προωθεῖ μὲ ὅλα τὰ μέσα τὴ μαζικὴ παραγωγὴ ὑλικῶν ἀγαθῶν ποὺ προορίζονται γιὰ νὰ ἀνοίξουν τὴν ὄρεξη τῶν δούλων του.

Ταυτόχρονα διαφημίζει μ’ ὅλους τοὺς τρόπους τὶς ἀνέσεις καὶ τὴν ὡραία ζωὴ ποὺ ἐξασφαλίζουν τὰ ἀγαθὰ αὐτὰ —ποὺ μπορεῖ νὰ καλύπτουν πραγματικὲς ἀνάγκες, ἀλλὰ καὶ μπορεῖ νὰ μὴν προσφέρουν κανένα ὠφέλημα σ’ αὐτοὺς ποὺ τὰ ἀποκοῦν. Ὅλες οἱ ἀποχρώσεις του, ἀπὸ τὴ μαρξιστικὴ μέχρι τὴν καπιταλιστικὴ, δταν μιλᾶν στοὺς ὑπηκόους τους, μόνο στὸ στομάχι τους ἀπευθύνονται καὶ ποτὲ στὸν ἐγκέφαλο ἢ τὴν ψυχὴ τους. Οἰκονομικὴ ἀνάπτυξη, ὑλικὴ εὐημερία, κοινωνικὴ «δικαιοσύνη», αὐξήσεις μισθῶν καὶ λοιπὰ παρόμοια εἶναι τὰ μόνα πράγματα ποὺ ὑπάρχουν σ’ ὅλα τὰ πολιτικὰ προγράμματα ὄλων τῶν ἐξουσιαστικῶν καθεστώτων τοῦ κόσμου.

Ἔτσι ἡ δίψα γιὰ τὴν ἀπόκτηση ὑλικῶν ἀγαθῶν πῆρε στὴν ἐποχὴ μας τὶς διαστάσεις μαζικῆς ὑστερίας. Πρόκειται γιὰ τὸ φαινόμενο τοῦ Καταναλωτισμοῦ, ποὺ δὲν συνιστᾶ ἀπλῶς «τρόπο ζωῆς», ἀλλὰ τείνει νὰ πάρῃ τὴν μορφή «κοσμοθεωρίας» γιὰ τὸν σύγχρονο ἄνθρωπο.

Ὁ «καταναλωτικὸς ἄνθρωπος» διακατέχεται μόνιμα ἀπὸ τὸν πυρετὸ τῆς ἀπληστίας. Ὅλες του οἱ σκέψεις, οἱ ἐνέργειες, τὰ ὄνειρά του ἀναφέρονται στὴν ἐξεύρεση χρημάτων γιὰ τὴν ἐξασφάλιση «ἀνέσεων», ποὺ κατὰ τὴ γνώμη του εἶναι «ἀπαραίτητες γιὰ νὰ ζήση». Οἱ «ἀνέσεις» αὐτὲς δὲν ἐπιτυγχάνονται ποτέ. Ὅταν ἀποκτᾶ σπῆτι, ὄνειρεύεται ἕνα μεγαλύτερο καὶ πολυτελέστερο. Ὅταν τὸ ἀποκτᾶ καὶ αὐτό, ἐπιδιώκει τὴν κατασκευὴ μιᾶς βίλλας σὲ κάποια ἐξοχικὴ περιοχὴ. Ὅταν ἀποκτᾶ αὐτοκίνητο, θέλει ἕνα μεγαλύτερο καὶ καλύτερο. Ὅταν τὸ ἀγοράζει κι' αὐτό, θέλει ἕνα κότερο. Ὅστερα ἕνα ἰδιωτικὸ ἀεροπλάνο. Καὶ οὕτω καθεξῆς. Εἶναι φανερό, ὅτι ἡ καταναλωτικὴ ὑστερία δὲν ὀφείλεται στὴ φυσιολογικὴ τάση τοῦ ἀνθρώπου γιὰ κάλυψη τῶν φυσικῶν του ἀναγκῶν. Ἀλλὰ πρόκειται γιὰ διαστροφή, ἐφ' ὅσον τὰ περισσότερα ὑλικά ἀγαθὰ ποὺ ἐπιδιώκει νὰ ἀποκτήσῃ μόνον φανταστικὲς ἀνάγκες του ἐξυπηρετοῦν.

Στὸ ξέφρενο κυνήγι τῆς ὕλης ὁ «καταναλωτικὸς ἄνθρωπος» δὲν ἔχει φραγμούς. Πουλᾶ ἕκατὸ φορές τὴν ἡμέρα τὴν τιμὴν του, τὴν ἀξιοπρέπειά του, τὶς ἰδέες του, θυσιάζοντάς τα σὰν τίμημα τῆς ὑλικῆς του «εὐδαιμονίας». Ἡ ὕλη ἀποτελεῖ γι' αὐτὸν τὸν ἀνώτατο σκοπὸ καὶ ὅλα τὰ μὴ ὑλικά εἶναι ἀπλῶς «μέσα» ἢ τίποτα.

Μ' αὐτὲς τὶς συνθηκὲς καὶ μ' αὐτὸ τὸ ὑλιστικὸ «ἰδανικὸ», ποὺ ἔχει τοποθετηθεῖ στὴν κορυφὴ τῆς πυραμίδας τῶν «ἀξιών» τῆς, ἢ «Καταναλωτικὴ Κοινωνία», ἢ τελευταία μορφή τῆς λογοκρατικῆς κοινωνίας, μεταβάλλεται σ' ἕναν ἐσμὸ δωροδοκούντων καὶ δωροληπτῶν, σαλταδόρων καὶ καρριεριστῶν, ἀπατεώνων, καὶ ἐκβιαστῶν καὶ σὲ τελευταία ἀνάλυση σὲ μιὰ ἀπειροπληθῆ ἀγγέλη ἀνδραπόδων, τυφλὰ κινουμένων πλασμάτων. Ἡ ἐξουσία εἶναι ἡ Κίρκη ποὺ ἀκουμπᾶ μὲ τὸ μαγικὸ ραβδί τῆς τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς μεταμορφώνει σὲ χοίρους. Οἱ «καταναλωτικοὶ ἄνθρωποι» δὲν σκέπτονται, δὲν ἔχουν τιμὴν, δὲν ἔχουν ἰδέες, δὲν ἔχουν κάποιο σταθερὸ σημεῖο ἀναφορᾶς στὴ ζωὴ τους. Καὶ σὰν «πόρνες» ἐκδίδονται πρόθυμα σ' ὅποιονδήποτε τοὺς ἀμείβει, δηλαδὴ στοὺς κρατοῦντες.

Εἶναι αὐτονόητο, ὅτι μιὰ τέτοια κοινωνία εἶναι ἡ πιὸ εὐκολοκυβέρνητη ὀλότητα ποὺ θὰ μπορούσε νὰ ἐπιθυμήσῃ τὸ Κατεστημένο. Καθὼς οἱ μᾶζες δὲν ἔχουν καιρὸ νὰ σκεφθοῦν τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ὕλη, οἱ κρατοῦντες προμηθεύουν σ' αὐτὲς τὴ «σκέψη» ποὺ τοὺς ἴδιους συμφέρει. «Σκεπτόμενο πρὶν ἀπὸ μᾶς, γιὰ μᾶς», τὸ Κατεστημένο μᾶς προσφέρει, μὲ τὰ ἄπειρα τεχνικὰ μέσα πλύσεως ἐγκεφάλων ποὺ διαθέτει, ἔτοιμες «λύσεις» γιὰ ὅλα τὰ προβλήματα ποὺ μᾶς ἀπασχολοῦν: ἀτομικά, κοινωνικά, καλλιτεχνικά, οἰκονομικά, ἱ-

δεολογικά, θρησκευτικά, πολιτικά, ακόμη και σεξουαλικά. Και έτσι οί λαοί, ἂν κάποτε ἐπιδιώκουν κάποια λύση σὲ κάποιο πρόβλημα ἢ «λύση» αὐτὴ εἶναι πάντοτε δογματική, προγραμματισμένη καὶ «ὑπαγορευμένη» πρὸ πολλοῦ ἀπὸ τὸ Κατεστημένο —καὶ φυσικὰ ποτὲ δὲν εἶναι λύση.

Αὐτὸ πού συμβαίνει στὸ ἐπίπεδο τῶν ἀτόμων, ἰσχύει ἀπαράλλακτα καὶ στὸ ἐπίπεδο τῶν Ἐθνῶν. Ἡ ἀόρατη Διεθνῆς Ἐξουσιαστική Κλίκα πού κυβερνᾷ τὸν Κόσμο, ἔχοντας στὰ χέρια τὸν ἀπόλυτο ἔλεγχο τοῦ πλοῦτου καὶ τῆς τεχνολογίας, ἐκδιάζει τὰ Ἐθνη, λέγοντάς τους ὅ,τι λέει καὶ στὰ ἄτομα: «Θὰ σᾶς βοηθήσω οἰκονομικά καὶ τεχνολογικά, μόνον ὅταν εἴσθε ὑπάκουα». Ὅπως τὰ ἄτομα ὑποτάσσονται, ἔτσι καὶ τὰ Ἐθνη ἀναγκάζονται νὰ ὑποδουλωθοῦν. Γιὰ χάρη τῆς ἰδέας τῆς «οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως» (πού εἶναι σὰν τὸ καταναλωτικὸ «πνεῦμα» τῶν ἀτόμων, διότι, ὅπως αὐτό, ἔτσι καὶ ἐκεῖνη, δὲν ἱκανοποιεῖται ποτὲ) τὰ Ἐθνη ἐγκαταλείπουν τὰ ἰδανικά τους καὶ παραδίδονται ἔρμαιο στὸν διεθνισμὸ καὶ τὸν κοσμοπολιτισμὸ τοῦ Κατεστημένου. Ἡ ὑστερία τῆς «οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως», πού ἔχει «ὑποβάλει» στὰ Ἐθνη ἢ Διεθνῆς Ἐξουσία, εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς βαθύτερους λόγους τῆς φθορᾶς τοῦ ἐθνικοῦ ἰδανικοῦ καὶ τῆς ἐκπορνεύσεως τῶν ἐθνικῶν ἀξιῶν καὶ ἀρετῶν, ὅπως ἡ ὑστερία τοῦ Καταναλωτισμοῦ εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς βαθύτερους λόγους τῆς ἠθικῆς ἐκπορνεύσεως τῶν κοινωνιῶν καὶ τῶν ἀτόμων. Καὶ εἶναι ἀλήθεια, αὐτὸ πού ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται παράλογο: Τὸ ἀτέλειωτο καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων ἄπιαστο ὄνειρο τῆς «οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως», αὐτὴ ἡ διηνεκῶς διαφεύγουσα χίμαιρα, εἶναι στὴν πραγματικότητα ἢ θανατηφόρα ἀρρώστια κάθε Ἐθνους καὶ ὁ ἀπέκρυφος δολοφόνος τῆς ἐλευθερίας του.

Ἡ καταναλωτικὴ ἀλλοτρίωση καὶ ὁ ἠθικὸς εὐτελισμὸς τῶν ἀτόμων καὶ τῶν κοινωνιῶν θὰ μπορούσαν νὰ εἶχαν κάποιο ἐλαφρυντικό, κάποιο «πλεονέκτημα», χάριν τοῦ ὁποῖου νὰ τοὺς συγχωρηθῆ ἢ καταστροφή πού προξενοῦν στὸν πολιτισμὸ τῆς ἀνθρωπότητας: τὴν εὐδαιμονία τοῦ ἀνθρώπου. Ἀλλά, δυστυχῶς, δὲν ὑπάρχει αὐτὸ τὸ ἐλαφρυντικό. Ὁ «καταναλωτικὸς ἄνθρωπος» ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶναι «ὁ πιὸ ὑποδουλωμένος, ὁ πιὸ ἄτιμος, ὁ πιὸ ἀποβλακωμένος καὶ ὁ πιὸ ἀποκτηνωμένος ἄνθρωπος ὅλων τῶν ἐποχῶν», εἶναι ταυτόχρονα καὶ ὁ πιὸ δυστυχῆς. Τὸ ἄγχος, ὁ παραλογισμὸς καὶ οἱ παρακρούσεις, οἱ «ὑποχθόνιοι» φόβοι καὶ ἡ ἀπερίγραπτη ματαιότητα πού τὸν συνοδεύουν σὰν φαντάσματα σὲ κάθε του βῆμα, μετατρέπουν τὴ ζωὴ του σὲ κόλαση. Ἐχοντας χάσει τὴν αἴσθησι τοῦ μέτρου, κατακυλᾷ ὀλοένα καὶ πιὸ βαθειὰ στὸ ἔρεβος καὶ στὴ δίνη τῆς ὑστε-

ρίας του. Αίχμηλως, δέσμιος ενός υποβολιμαίου «ιδανικοῦ», πού εἶναι ἀπλῶς παγίδα πού τοῦ στήνουν οἱ ἐξουσιαστές, αἰσθάνεται ἴσως ὑποσυνείδητα τήν κατάντια του, διαβλέπει ὅτι ὁ δρόμος του δέν ἔχει κανένα τέρμα καί σέρνει τόν σταυρό του ἀνεβαίνοντας σ' ἓνα Γολγοθά, πού κι αὐτός δέν ἔχει κανένα νόημα καί δέν θά βρῆ καμμιά δικαίωση.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτοτιμωρεῖται, γιατί παραβίασε τήν ἴδια τή φύση του. Ἀπό δυσυπόστατο ὄν, δηλαδή ἀπό εἶδος μέ ὑλικές ἀνάγκες ἀλλά καί μέ ἀνώτερες, πνευματικές ἰδιότητες, μεταβάλλεται ἀφύσικα σέ μονοδιάστατο τέρας. Ἀπέβαλε τόν ἰδεαλισμό πού ὑπάρχει μέσα στή φύση του καί περιωρίσθηκε στόν ὕλισμό, υποβιβάζοντας ἄσπλαχνα τόν ἑαυτό του. Δέν τοῦ ἀπομένουν παρά δύο πράγματα: ἢ ἡ ἀποκατάσταση τῆς διφυοῦς ὄντοτήτάς του ἢ ἡ ἔκλειψή του ἀπό τήν ἐπιφάνεια τῆς Γῆς. Ἡ Μητέρα Φύση δέν συγχωρεῖ ποτέ τὰ παιδιά της, ὅταν τήν προδίδουν.

η. — Πολιτική και «πολιτική»

Η πολιτική, δηλαδή ή πράξη που εξασφαλίζει την ύπαρξη, τή συνοχή και την επιβίωση τῆς ομάδας, σέ αντιδιαστολή πρὸς τὴν πράξη που εξασφαλίζει τὴν ύπαρξη καὶ ἐπιβίωση τοῦ ἀτόμου, εἶναι φαινόμενο ἀλληλένδετο πρὸς τὴν ὁμαδική ζωὴ, γεγονός πρωτογενές, φυσικὸ καὶ αὐθύπαρκτο, δεδομένου ὅτι συναντιέται μὲ καθαρὴ μορφή στὴ Φύση. Ὅπου ὑπάρχει σύνολο ἀνθρώπων ἢ ζώων, ἀναπτύσσονται καὶ τὰ βασικὰ χαρακτηριστικὰ στοιχεῖα τοῦ πολιτικοῦ φαινομένου, τὰ στοιχεῖα δηλαδή που συναποτελοῦν τὶς λειτουργίες καὶ διαδικασίες τῆς συμβιώσεως πολλῶν ὁμοειδῶν ἀτόμων μέσα στὰ πλαίσια μιᾶς ὀργανικῆς ὁλότητος.

Στὶς κοινότητες τῶν ζώων τὸ πολιτικὸ φαινόμενο παρουσιάζεται στὴν πρωταρχικὴ του μορφή, μὲ ὅλα τὰ γνωρίσματα που συνθέτουν τὴν γνήσια ἔκφρασή του, χωρὶς τεχνητά, ἄχρηστα ἢ νοσηρὰ στοιχεῖα. Σέ γενικὲς γραμμὲς ἡ πολιτικὴ στὴ «φυσικὴ» μορφή της ἐκφράζεται μὲ τὴν παρουσία ἑνὸς ἡγέτη ἢ ἑνὸς κύκλου ἡγετῶν τοῦ συνόλου, οἱ ὅποιοι ὀδηγοῦν καὶ κατευθύνουν τὰ ὑπόλοιπα μέλη τῆς κοινότητος. Στὸν ἡγετικὸ κύκλο ἀνήκουν τὰ ἰσχυρότερα, βιολογικὰ καὶ διανοητικὰ, ἄτομα που ἀναδεικνύονται ἀνάμεσα στὰ ἄλλα μὲ ἐλεύθερη, αὐτόματη διαδικασία που ἐπιβεβαιώνει τὴν ὑπεροχὴ τους καὶ τὴν ἀξία τους. Τὰ ἄτομα αὐτὰ εἶναι συνήθως ἐνήλικα ἀρσενικὰ (στὶς ἀγέλες τῶν θηλαστικῶν ἢ στὰ σμήνη τῶν πουλιῶν), ἀλλὰ μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ θήλεα, προικισμένα μὲ ἐξαιρετικὲς ἰκανότητες (οἱ «βασίλισσες» στὶς κυψέλες τῶν μελισσῶν καὶ στὶς κοινωνίες τῶν μυρμηγκιῶν).

Ἡ ἡγεσία ἀσχολεῖται ἀποκλειστικὰ μὲ τὴν καθοδήγηση καὶ ἐξυπηρέτηση τοῦ συνόλου καὶ δὲν ἔχει νὰ κάνη μὲ μεμονωμένα ἄτομα καὶ «ὑποομάδες», ἢ μὲ τὰ δικά της «συμφέροντα». Ἀντίθετα προκινδυνεύει, δηλαδή τὰ ἄτομα που τὴν ἀποτελοῦν προμαχοῦν καὶ θυσιάζονται πρῶτα - πρῶτα σὲ περίπτωσι κινδύνου καὶ ἀπειλῆς κατὰ τῆς ὁλότητος. Ἡ ἡγεσία δὲν τυρσυνεῖ καὶ δὲν καταπιέζει τὰ ἄλλα ἄτομα τῆς ζωικῆς κοινωνίας. Τὰ ὑπόλοιπα μέλη τῆς κοινότητος πειθαρχοῦν

συνειδητά, αυτόματα, ἐλεύθερα καὶ ἐκούσια στὸ παραμικρὸ «νεῦμα» ἢ «σῆμα» τῆς ἡγεσίας καὶ ἐκτελοῦν ἀμέσως τὴν «ἐντολή». Σὲ πολλές περιπτώσεις οἱ ὀργανισμικοὶ τῆς ὀλότητος κατανέμονται (ἐργάτιδες μέλισσες, φρουροί, κηφῆνες, «πολεμιστὲς» κλπ.). Ἐὰν ἡ ἡγεσία ἀποδειχθῇ καθ' οἷονδὴποτε τρόπο ἀνίκανη ἢ ἀνεπαρκής, ἂν γηράση, ἂν ἀποτύχη γενικὰ σὲ κάτι καὶ ζημιώσῃ τὸ σύνολο, καταργεῖται, καθαιρεῖται —σὲ ὀρισμένες ζωϊκὲς κοινωνίες ἐξοντώνεται— καὶ ἀντικαθίσταται μὲ νέους ἀξιότους ἀρχηγούς.

* * *

Ποιά δύναμη ὠθεῖ τὰ ἄτομα στὴ συμβίωση, στὴν ἐκούσια ἔνταξή τους σὲ κάποιο σύνολο; Στὶς κοινωνίες τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου βλέπουμε, ὅτι τὸ κοινωνικὸ ἔνστικτο στὴν πράξη ὑπηρετεῖ τὰ συμφέροντα τῶν μελῶν τους καὶ τείνει στὴν ἀπὸ κοινῶ ἀποτελεσματικώτερη ἀντιμετώπιση τῶν ἀναγκῶν ἐπιβιώσεως. Ἐξασφαλίζει τὴν ἄμυνα ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ καὶ τὶς ὑλικὲς προϋποθέσεις γιὰ τὴ ζωὴ. Μιὰ ἀγέλη λύκων π.χ. ἐνεργώντας σὰν σύνολο μπορεῖ καλύτερα νὰ καταβάλλῃ τὴ λεία ποὺ χρειάζεται γιὰ τὴ διατροφή τῶν μελῶν τῆς, καὶ νὰ ἀντιμετωπίσῃ ἐχθρικὰ (ἄλλων ζωϊκῶν εἰδῶν) σύνολα, ἀπὸ ὅσο θὰ μποροῦσε νὰ πράξῃ μεμονωμένα κάθε μέλος τῆς. Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ ἕνα σμήνος μεταναστευτικῶν πουλιῶν, γιὰ μιὰ κοινότητα ψαριῶν κλπ. Συγκρούσεις μεταξὺ ὁμάδων τοῦ αὐτοῦ εἴδους, εἴτε δὲν συμβαίνουν ποτέ, εἴτε εἶναι ἐντελῶς ἔκτακτες καὶ «ἀφύσικες».

Τὸ ἀνθρώπινο εἶδος, ἐκτὸς τῶν καθαρὰ «ζωϊκῶν», ἐμφανίζει ὀρισμένες ἀνώτερες ἰδιότητες ποὺ ξεφεύγουν ἀπὸ τὰ ἀπλᾶ ἔνστικτα αὐτοσυντηρήσεως τῶν ἄλλων εἰδῶν τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου καὶ τὲ διαφοροποιοῦν ἀπ' αὐτά. Κύρια εἰδοποιὸς διαφορὰ τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὰ ζῶα εἶναι ἡ ἰκανότητα συνειδητῆς ἀναφορᾶς τῆς σκέψεως καὶ πράξεώς τους σ' ὀρισμένες ἄυλες ὀντότητες, ποὺ εἶναι ἄσχετες πρὸς τὶς ὑλικὲς ἀνάγκες ἐπιβιώσεως. Οἱ ὀντότητες αὐτὲς εἶναι οἱ ἰδέες καὶ οἱ ἀξίες.

Παράλληλα πρὸς τὸ ἔνστικτο αὐτοσυντηρήσεως καὶ μὲ ἀφετηρία τὸν ἰδεαλισμὸ του, τὸ ἀνθρώπινο εἶδος συνέλαβε καὶ ὑλοποίησε τύπους ὀλότητος ποὺ εἶναι ἀνώτερες ἀπὸ τὶς μορφὲς κοινότητος ποὺ ἀναπτύσσονται στὰ ζῶα. Ὁ πιὸ σημαντικὸς ἀπὸ τοὺς τύπους αὐτοὺς εἶναι τὸ Ἔθνος.

Ἡ ὀλότης Ἔθνος δὲν στηρίζεται, ὅπως ἡ ὀλότης Κράτος, στὴν κοινότητα ὑλικῶν συμφερόντων τῶν μελῶν του. Κάποτε μάλιστα

λιστα τὸ Ἔθνος συγκρούεται μὲ τὰ συμφέροντα τοῦ Κράτους. Καὶ τοῦτο, διότι, ὅπως εἶπαμε, τὸ Ἔθνος ἀποτελεῖ ἰδεαλιστικὴν ὀντότητα, καὶ συνεπῶς δὲν συναρτᾶται οὔτε ἐξαρτᾶται ἀπὸ ὑλικὰς προϋποθέσεις. Τὸ Ἔθνος δὲν εἶναι — ὅπως τὸ Κράτος— ἔδαφος, οἰκονομία, στρατιωτικὴ δύναμη, μ' ἄλλα λόγια ἐξουσία. Τὸ Ἔθνος εἶναι αὐτοδύναμη, αὐθύπαρκτη πολιτιστικὴ ἀξία, πού μπορεῖ νὰ υπάρξῃ ἄριστα χωρὶς τὸ ὑλικὸ ὑπόβαθρο τοῦ Κράτους. Τὸ ἑλληνικὸ Ἔθνος π.χ. ἔζησε ἄνετα, ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνες (Ρωμαϊοκρατία, Τουρκοκρατία), χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἑλληνικὸ Κράτος. Τὸ ἑλληνικὸ Ἔθνος, ὅπως ὅλες οἱ ἠθικοπνευματικὲς ποιότητες, εἶναι χρονικὰ ἀκατάβλητο, ἐνῶ τὰ ἑλληνικὰ Κράτη, ὅσα ἔχουν ἐμφανισθῆ στὴν ἱστορία, ὄντας ὑλιστικὰ σχήματα, εἶναι φθαρτά, πεθαίνουν.

Ἡ πολιτικὴ πού ἀναφέρεται στὴν ὀλότητα Ἔθνος καὶ τὴν ἐθνικὴ ἰδέα ἀποτελεῖ φαινόμενο, λειτουργία, πράξι ἀνεξάρτητη ἀπὸ τὴν ἐξουσιαστικὴν πολιτικὴν τοῦ Κράτους. Ἡ ἰδεαλιστικὴ πολιτικὴ συλλαμβάνει τὸ ἱστορικὸ γίνεσθαι μὲ μιὰ μεγάλη προοπτικὴ τοῦ μέλλοντος καὶ ἀπορρέει ταυτόχρονα ἀπὸ τὴν βαθειὰ συνείδηση μιᾶς μεγάλης προοπτικῆς τοῦ παρελθόντος. Εἶναι τεταγμένη μόνον στὴν ὑπηρεσία τῆς πνευματικῆς ὀλότητος Ἔθνος. Ἐπομένως ἡ ἀληθινὴ πολιτικὴ ἀναφέρεται σὲ Ἔθνη παλαιά, μὲ μεγάλη πνευματικὴ παράδοση καὶ ὄχι σὲ νεοεμφανιζόμενα σύνολα, πού δὲν ἔχουν παρελθόν. Πρόκειται γιὰ τὴν ὑπηρεσίαν μιᾶς ἱστορικῆς ἀνεπτυγμένης καὶ καταξιωμένης ἰδέας καὶ ὄχι ἐνὸς ὑλικοῦ σχήματος, πού συγκροτεῖται γιὰ νὰ ἰκανοποιήσῃ τὴν ὀρμὴν ἐπιβολῆς ἐκείνων πού τὸ συγκροτοῦν, ὅπως εἶναι τὰ νεώτερα τεχνητὰ σύνολα, τὰ Κράτη.

Ἡ ἰδέα, ἡ ἐθνικὴ ἰδέα, λόγω τοῦ ὑπερυλικοῦ χαρακτῆρα της, ἐπιτρέπει στὴν πολιτικὴν πού τὴν ὑπηρετεῖ ἀνεξαρτησία ἀπὸ τὰ ἐφήμερα, ἀπὸ τὴν ἐπικαιρότητα, ἀπὸ τὰ στενὰ συμφέροντα καὶ ἐπιβάλλει ἐμμονὴν σὲ στόχους πού δὲν τοποθετοῦνται ἄμεσα μέσα στὸ χρόνο καὶ τὴν ὕλη. Οἱ βασικώτεροι ἀπὸ τοὺς στόχους αὐτοὺς εἶναι ἡ διατήρησις τῆς ἰδέας στὸ ὑπερυλικὸ ἐπίπεδο πού «φύσει» τῆς ἀρμόζει, ἡ ἰδεαλιστικὴ πρόοδος τοῦ ἐθνικοῦ συνόλου καὶ ἡ ἀμυνα ἐναντι ἐπιθέσεως ἄλλου Ἔθνους. Πρόκειται γιὰ ἀγώνισμα ἰδεαλιστικὸ καὶ πνευματικὸ καὶ ὄχι γιὰ ἐπιδίωξι ἐξουσιαστικῆς καὶ ὑλικῆς (οἰκονομικῆς, ὀργανωτικῆς) φύσεως.

Ἀπὸ πρακτικὴ σκοπιὰ θεωρούμενη, ἡ πολιτικὴ σκοπεύει στὴν ἐπιβίωσι καὶ προκοπὴν τοῦ Ἔθνους μὲ τὴν βοήθειαν ἐνὸς ἐθνικοῦ πνευματικοῦ πολιτισμοῦ, ὁποῖος, ἀναπτυσσόμενος καὶ ἐξαπλωνόμενος σὲ ἀνώτατο βαθμὸν, προσεγγί-

ζει τήν ἀλήθεια, προάγει τήν γνώση καί προωθεῖ τήν ἐλευθέρωση τῶν μελῶν τοῦ Ἔθνους. (α) Ἡ πολιτική δὲν ἀσκειῖται μόνο ἀπὸ τήν ἡγεσία πού κινεῖται στὸ προσκήνιο, ἀλλὰ καί ἀπὸ ὅλα ἐκεῖνα τὰ μέλη τοῦ Ἔθνους πού εἶναι συνειδητοὶ φορεῖς τοῦ ἔθνικοῦ ἰδανικοῦ.

Κατὰ συνέπειαν, ἡ ἀληθινὴ πολιτικὴ δὲν ταυτίζεται μὲ τὴν ἐξουσιαστικὴ πολιτικὴ τοῦ Κράτους. Ἡ πολιτικὴ τοῦ Κράτους, ἔχοντας ταχθῆ στὴν ὑπηρεσία ἑνὸς ὑποσυνόλου (δηλ. ἐκείνων πού μετέχουν τῆς ἐξουσίας), πού στηρίζεται, ὅπως εἶπαμε, στὴν κοινότητα ὑλικῶν συμφερόντων τῶν μελῶν του, στὴν προσπάθειά της νὰ ἐξασφαλίσῃ τὰ συμφέροντα αὐτὰ παρακάμπτει καί θλάπτει τὶς ἰδέες καί τὶς πολιτιστικὰς ἀξίες τοῦ Ἔθνους. Καί τοῦτο, διότι τὸ Κράτος, σὰν ἐξουσία, ἔχει δική του ζωὴ, δικές του ἀνάγκες ἐπιβίωσης. Κράτος χωρὶς ὑλικὴ ἰσχὺ (δημόσια οἰκονομία, στρατιωτικὴ καί πολιτικὴ ὀργάνωση καί ἔδαφος) δὲν νοεῖται, δὲν ὑπάρχει πουθενά, ἐνῶ, ὅπως εἶπαμε, Ἔθνη χωρὶς τὰ ὑλικά αὐτὰ ὑπόβαθρα ὑπάρχουν πολλὰ καί ἐπιβιώνουν θαυμάσια ἐπὶ ὀλόκληρους αἰῶνες (Ἀρμένιοι, Κοῦρδοι, Γεωργιανοί, Κροάτες, Βάσκοι, Οὐαλλοί, Σκῶτοι, Λεττονοί, Ἑσθονοί, Λιθουανοί, Οὐκρανοί καί πλείστοι ἄλλοι).

* * *

Ἡ ἀληθινὴ πολιτικὴ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ γνήσιο πολιτικὸ φαινόμενο, ὅπως παρουσιάζεται σὲ πρωτογενῆ, «φυσικὴ» μορφή. Ὅπως συμβαίνει σ' ὅλες τὶς ομάδες, ἔτσι καί στὴν ἀνθρώπινη ομάδα τοῦ Ἔθνους, ἡ ἡγεσία ἀναδεικνύεται ἐλεύθερα, οἶονεὶ αὐτόματα καί ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰ φύσει ἀξιώτερα καί ἱκανότερα μέλη πού συγκεντρώνουν τὰ προσόντα πού ἀπαιτοῦνται, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν ἐπιβίωση καί τὴν εὐημερία τοῦ συνόλου. Ἡ αὐτόματη ἀνάδειξη τῆς ἔθνικῆς ἡγεσίας σ' ὅλους τοὺς τομεῖς (πνευματικὸ, κοινωνικὸ, τεχνικὸ, γεωργικὸ κλπ.) ἀπορρέει ἀπὸ τὴν ἀξία πού ἔχει γιὰ τὴν ἐπιβίωση καί προκοπὴ τοῦ Ἔθνους τὸ ἔργο πού κάθε μέλος του

(α) «Ποῖός εἶναι τῶν ἔθνῶν ὁ σκοπὸς ὁ τελικὸς, πὲς τον προορισμό, πὲς τον ἀποστολή, πὲς τον ἀνάγκη; Ὁ Πολιτισμός! Νὰ ἔργο ἀξιο γιὰ τὰ ἔθνη, ἔργο ἀληθινὰ ἀνθρώπινο. Νὰ ἡ δικαιολογία τῶν ἔθνῶν. Νὰ πῶς τὰ ἔθνη εἶναι χρήσιμα στὴν ἀνθρωπότητα. Νὰ πῶς ξεπερνοῦν τὰ σύνορά τους, ξεχειλίζουν, πλαταίνουν, ὑψώνονται. γεμίζουν καί καταχτοῦν τὸν κόσμον. Νὰ πῶς εἶναι ὁμορφα τὰ ἔθνη. Τοῦ ἔθνους τὸ ἀνθισμα καί ὁ καρπὸς ὁ ὠραῖος εἶναι ὁ πολιτισμός (...). Πολιτισμοὺς γεννοῦν τὰ ἔθνη καί αὐτὰ μονάχα. Καί αὐτὴ εἶναι ἡ ἀξιώσῃ τους ἡ μεγάλη. Ὅσα δείχνονται ἄξια νὰ γεννοῦν πολιτισμοὺς εἶναι σημαντικὰ στὸν κόσμον, ἀξίζουν νὰ ζοῦν καί νὰ προκόβουν» (Ἰων Δραγούμης, «Ἑλληνικὸς Πολιτισμός», γ' ἐκδ., σ. 41).

προσφέρει —καί συντελείται σιωπηρά στή συνείδηση τοῦ Ἔθνους Ἔτσι π.χ. ἡ ἔθνικὴ πνευματικὴ ἡγεσία συγκροτεῖται ἀπὸ τοὺς μεγάλους πνευματικούς δημιουργοὺς (ἐνῶ ἡ κρατικὴ πνευματικὴ ἡγεσία ἀπὸ τοὺς κατέχοντες τὶς κρατικὲς θέσεις στὴν Παιδεία, τὴν προπαγάνδα κλπ.).

Ἡ ἡγεσία δὲν ὑπηρετεῖ δικά της συμφέροντα, ἀλλὰ, ἀντίθετα, τὰ ἄτομα ποὺ τὴν ἀποτελοῦν, ὑφίστανται τὶς συνέπειες πρῶτα - πρῶτα, σὲ περίπτωσι κινδύνου καὶ ἀπειλῆς κατὰ τῶν συμφερόντων τοῦ Ἔθνους. Τὰ ὑπόλοιπα ἄτομα δέχονται ἐλεύθερα τὴν ἀνωτερότητά τους καὶ τὰ ἀκολουθοῦν ἐκούσια. Ἡ ἡγεσία δὲν ὑπηρετεῖ ἐπίσης συμφέροντα μεμονωμένων ἀτόμων, κλικῶν, κομμάτων καὶ γενικὰ «ὑποομάδων», δεδομένου ὅτι τὰ συμφέροντα αὐτὰ ἔρχονται σὲ σύγκρουση πρὸς τὰ γενικὰ συμφέροντα καὶ τὴν ὁμαλὴ λειτουργία τῆς κοινότητος σὰν συνόλου. Καὶ ἂν ἡ ἡγεσία ἀποδειχθῇ καθ' οἷονδὴποτε τρόπο ἀνίκανη ἢ ἀνεπαρκής, ἂν γηράση, ἂν ἀποτύχη γενικὰ σὲ κάτι καὶ ζημιώση τὸ σύνολο, τὴν διαδέχονται αὐτόματα οἱ νέοι καὶ ἄξιοι ἡγέτες.

Ἡ ἄλλη «πολιτικὴ», ἡ πολὺ συνηθισμένη στὴν παρακμιακὴ ἐποχὴ μας, ἡ ἐξουσιαστικὴ πολιτικὴ, εἶναι ἐκφυλισμένη μορφή τῆς πολιτικῆς, διαστρέβλωση καὶ παραχάραξή της, στὴν ὁποία διατηροῦνται μόνον ὠρισμένοι κενοὶ τύποι, χωρὶς ὅμως νὰ ὑπάρχη ἡ βαθύτερη οὐσία τοῦ φυσικοῦ πολιτικοῦ φαινομένου, δηλαδὴ ἡ ἐξασφάλιση τῶν ἀναγκῶν ἐπιβίωσης καὶ ἡ προκοπὴ τῆς ὁλότητος. Στὸ νοσηρὸ φαινόμενο τῆς ἐξουσιαστικῆς πολιτικῆς ἡ ἡγεσία δὲν ἀναδεικνύεται ἐλεύθερα, ἀξιοκρατικὰ καὶ «αὐτόματα» ἀπὸ τὰ ἀξιώτερα καὶ ἱκανότερα μέλη τοῦ Ἔθνους, ἀλλὰ «κατασκευάζεται» καὶ προωθείται ἀπὸ παντοειδεῖς ἐξουσιαστικούς μηχανισμούς ἀναδείξεως καὶ ἐπιβολῆς, ὠρισμένοι ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐλέγχονται ἀπὸ ἄλλες ὁλότητες, δηλαδὴ ἀπὸ ξένα Κράτη. Ἐξ ἀντικειμένου, οἱ «κατασκευασμένες» αὐτὲς ἡγεσίαι δὲν εἶναι ἀξιοκρατικὲς καὶ ἔθνικες, ἀλλὰ καστικὲς καὶ διεθνιστικὲς καὶ δὲν μποροῦν νὰ ἐξασφαλίσουν κατὰ ἀποτελεσματικὸν τρόπο τὴν ἐπιβίωση καὶ προκοπὴ τοῦ συνόλου. Αὐτοὶ ποὺ τὶς ἀποτελοῦν, ὑπηρετοῦν ὄχι τὰ συμφέροντα τῆς ὁλότητος, ἀλλὰ ἄλλα συμφέροντα, ποὺ μποροῦν νὰ εἶναι τὰ προσωπικὰ τους, τὰ συμφέροντα μεμονωμένων ἀτόμων, τῆς κλίμας, τοῦ κόμματος καὶ ἄλλων ἐξουσιαστικῶν ὑποομάδων ἢ ἀκόμη τὰ «ἀντίπαλα» συμφέροντα κάποιας ξένης ἐξουσιαστικῆς κοινότητος. Σὲ περίπτωσι ἰδεολογικῆς, πολιτικῆς ἢ ἔνοπλης ἀπειλῆς κατὰ τοῦ συνόλου καὶ ἐν ὄψει ἐπικείμενης καταστροφῆς δὲν προκινδυνεύουν, ἀλλὰ «λουφάζουν» στὰ μετόπισθεν ἢ ἐγκαταλείπουν πρῶτοι,

ὅπως οἱ ποντικοί, τὸ βυθιζόμενο σκάφος. Στὴν προσπάθειά τους νὰ διατηρήσουν τὶς κεκτημένες ἡγετικές τους θέσεις, ποὺ δὲν τὶς ἀξίζουν, ἐφευρίσκουν ἄπειρα τεχνάσματα παραπλανήσεως καὶ καταδημαγωγήσεως, καθὼς καὶ μέσα διαφθορᾶς τῶν ἐκτὸς ἐξουσίας μελῶν τῆς κοινότητος, τῶν πολιτῶν, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἐξαχρειώσουν καὶ νὰ ἐκπορνεύουν πολιτικά καὶ ἠθικά τὸ ἐκτὸς ἐξουσίας σύνολο. Καὶ ὅταν κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ἀποτυχίας καταρρέουν κάποτε πολιτικά, δὲν καθαιροῦνται ὡς ἄχρηστοι καὶ ἐπικίνδυνοι, ὅπως συμβαίνει στὴ Φύση, γιὰ νὰ ἀναδειχθῆ μιὰ νέα ἀξία ἡγεσία, ἀλλὰ ἐλίσσονται, ἀλλάζουν «προσωπεΐα» ἢ σχήματα καὶ ἐπανεμφανίζονται οἱ ἴδιοι «μόλις περάση ἢ μπόρα» καὶ ὅταν ξεχασθοῦν ἢ ἀνικανότητα καὶ ἡ διαφθορά τους. Ἡ διατήρηση καὶ ἀπόλαυση τῆς ἐξουσίας εἶναι ὁ πρῶτος καὶ ὁ τελευταῖος σκοπὸς τῆς ἐξουσιαστικῆς πολιτικῆς.

θ. -- Τὸ Ἔθνος καὶ οἱ «-ισμοὶ» του

Ο Διεθνισμὸς σὰν ἱστορικοπολιτικὸ φαινόμενο καὶ «ἰδεολογία», ἀλλὰ καὶ σὰν ὄρος, εἶναι ἀρνητικὸς, διότι ἡ ὕπαρξή του προϋποθέτει τὴν ἄρνηση ἑνὸς ἄλλου ὄρου, ἑνὸς προϋπάρχοντος πράγματος, μιᾶς θ έ σ ε ω ς, τοῦ Ἔθνους. Ὁ ὄρος Διεθνισμὸς, ποῦ ἀποτελεῖ τὴν πιὸ «ἀνώδυνη» διατύπωση τοῦ ὄρου ἀντεθνισμὸς, δημιουργήθηκε γιὰ νὰ ὑποδηλώσῃ ἀπλῶς τὴν ἀντίθεση, τὸ «ὄχι» κατὰ τοῦ Ἔθνους, καὶ τίποτε περισσότερο. Ἄν δὲν ὑπάρχῃ ἡ ὄντοτητα Ἔθνος, ὁ Διεθνισμὸς σὰν ἰδεολογία δὲν βρῖσκει κανέναν ἀπολύτως λόγον ὑπάρξεως καὶ σὰν ὄρος δὲν περιέχει κανένα ἀπολύτως νόημα. Αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν, δηλαδὴ ἂν ἀποσυνδεθῇ ἀπὸ τὴν θέση Ἔθνος, εἶναι μιὰ κούφια, κενὴ λέξη.

Οἱ διεθνιστές, ἔχοντας ἐπίγνωση τοῦ ἀρνητικοῦ χαρακτῆρα τῆς ἰδεολογίας τους, προσπαθοῦσαν ἀνέκαθεν νὰ ἀναπληρώσουν τὴν ἔλλειψη αὐτῆ καὶ νὰ βροῦν κάποια θέση, κάποιο «ν α ί», ποῦ νὰ τὸ τοποθετήσουν δίπλα στὸ «ὄ χ ι» τους. Ἐπειδὴ ὅμως, ὅπως εἶναι αὐτονόητο, ἡ ἄρνηση δὲν μπορεῖ σὲ καμμιά περίπτωση νὰ εἶναι θέση, οἱ θεωρητικοὶ τοῦ Διεθνισμοῦ, δανείστηκαν ἢ σφετερίστηκαν κατὰ καιροὺς διάφορες ξένες θέσεις ποῦ δὲν εἶναι στὴν πραγματικότητα ἰδεολογικὰ στοιχεῖα τοῦ Διεθνισμοῦ, ἀλλὰ ἄλλων τάσεων. Ἔτσι, χρησιμοποιοῦν σὰν θέση «τους», ἄλλοτε τὸν «εἰρηνισμὸ», ἄλλοτε τὸν «ἀνθρωπισμὸ», ἄλλοτε τὸν «οἰκουμενισμὸ» καὶ οὕτω καθεξῆς. Ὅλα αὐτὰ, βέβαια, εἶναι ἐντελῶς ἄσχετα πρὸς τὸν Διεθνισμὸ. Καὶ ἀπόδειξη τούτου εἶναι τὸ γεγονὸς, ὅτι ἡ εἰρήνη, ὁ ἀνθρωπισμὸς καὶ τὸ οἰκουμενικὸ πνεῦμα εἶναι ἀξίες καὶ ἰδανικὰ ποῦ γεννήθηκαν ἀνεξάρτητα πρὸς τὸν Διεθνισμὸ, μέσα σὲ ἔθνικὰ πλαίσια, μ' ἄλλα λόγια μποροῦν νὰ ὑπάρξουν μέσα στὴν ὀλότητα, ποῦ ἀρνεῖται καὶ ζητεῖ νὰ ἐξαλείψῃ ὁ Διεθνισμὸς. (α)

(α) Πρὸς τὸν ἐλληνικὸ ἀνθρωπισμὸ, τὸ ἐλληνικὸ οἰκουμενικὸ πνεῦμα, τὸν οἰκουμενικὸ χαρακτῆρα τῆς Ἑλληνικότητος κλπ.

Ἡ ἄρνηση τῆς ἀξίας καὶ ὀλότητος Ἐθνος ὑποχρεώνει, κατὰ λογικὴν ἀναγκαιότητα, τὸν Διεθνισμό νὰ ἀρνηθῆ καὶ τὰ δημιουργήματα τῶν Ἐθνῶν, δηλαδὴ τοὺς διάφορους ἔθνικους πολιτισμούς. Ἔτσι, γιὰ τοὺς διεθνιστὲς οἱ ἔθνικες ἀξίες καὶ οἱ πολιτιστικὲς ἰδιοτυπίες κάθε Ἐθνους ἐπέχουν θέση ἀπλῶν τοπικῶν φαινομένων καὶ ὄχι αὐτοδύναμων πολιτιστικῶν μορφῶν καὶ ὠλοκληρωμένων ἀντιλήψεων γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὸν κόσμον. Ἀλλὰ ἄρνηση τῶν ἔθνικῶν πολιτισμῶν σημαίνει στὴν πράξη ἄρνηση τοῦ πνευματικοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητας. Διότι εἶναι γνωστόν, ὅτι πολιτισμούς δημιουργεῖ μόνο τὸ Ἐθνος, μόνον ἡ ἀνθρώπινη ἐνότητα ποὺ ἀποτελεῖ τὴν ἔμφυχη βάση κάθε Ἐθνους, ἐνότητα ποὺ διακρίνεται ἀπὸ τίς ἄλλες ὅμοιες ἀκριβῶς λόγω τῆς ἰκανότητάς της νὰ παράγῃ δικά της ἔθνικὰ πολιτιστικὰ μεγέθη καὶ νὰ ἀναπτύσῃ μ' αὐτὰ τὰ ἰδιαίτερα πνευματικὰ της γνωρίσματα. Πνευματικὸς πολιτισμὸς ἀνεξάρτητος ἀπὸ τὸ πολιτικὸ - ἱστορικὸ πλαίσιο τῆς ὀλότητος Ἐθνος δὲν νοεῖται, διότι δὲν ὑπῆρξε ποτέ. Ἐπὶ διεθνούς, ὑπερεθνικοῦ ἐπιπέδου μόνον τεχνολογικὸς πολιτισμὸς μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ καὶ οὐδέποτε πνευματικὸς. Γιαυτὸ ὅταν καὶ ὅπου ἐπικρατῆ ὁ Διεθνισμὸς, ὁ πνευματικὸς πολιτισμὸς παύει νὰ ὑφίσταται.

Ἡ ἐκ μέρους τοῦ Διεθνισμοῦ ἄρνηση τοῦ πνευματικοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητας ἀνάγκασε τοὺς διεθνιστὲς νὰ ἐξεύρουσιν ἓνα ὑποκατάστατο: Πρόκειται γιὰ τὸν «κοσμοπολιτισμὸν». Ὁ κοσμοπολιτισμὸς δὲν εἶναι πολιτισμὸς, εἶναι φαινόμενο ποὺ ἐμφανίζεται πάντοτε μαζὶ μὲ τὸν Διεθνισμό, ἀποτελώντας τὴν «κουλτουριάρικη» πλευρὰ του. Ὁ κοσμοπολιτισμὸς συγκροτεῖται ἀπὸ διάφορα κίβδηλα καὶ τεχνητὰ «πολιτιστικὰ» στοιχεῖα καὶ ἑτερογενεῖς «ἀξίες» καὶ ἀντιλήψεις, ποὺ δὲν γεννήθηκαν «αὐτοφυῶς» ἀπὸ κάποιο λαό, ἀλλὰ κατασκευάσθηκαν στὰ διεθνή κέντρα μὲ σκοπὸ νὰ διαδοθοῦν καὶ νὰ πλασαρισθοῦν στοὺς διάφορους λαοὺς μὲ τὴ μέθοδο τῆς μόδας, τοῦ συρμοῦ, τοῦ «ρεύματος», μ' ἄλλα λόγια μὲ τὴν δημιουργία διεθνούς μαζικοῦ πνεύματος ἢ ἀκόμη καὶ μαζικῆς ὑστερίας. Ὁ κοσμοπολιτισμὸς συγκρούεται μὲ τοὺς ἔθνικους πολιτισμούς καί, ἂν αὐτοὶ δὲ εἶναι ἰσχυροί, μπορεῖ, λόγω τῶν ἀφθόνων ὑλικῶν μέσων ποὺ διαθέτει, νὰ τοὺς καταστρέψῃ. Σὰν τεχνητὸ καὶ πλαστὸ κατασκευάσμα, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔχει ρίζες, ὁ κοσμοπολιτισμὸς ἀργὰ ἢ γρήγορα αὐτοκαταστρέφεται καὶ ἐξαφανίζεται χωρὶς νὰ ἀφήνῃ ἴχνη, παρὰ μόνον ἀρνητικὰ κατάλοιπα, δηλαδὴ τὴ φθορὰ ἢ τὴ νόθευση διαφόρων ἔθνικῶν πολιτισμῶν.

* * *

Ἄλλὰ πῶς μπορεῖ νὰ ἐμφανίζεται καὶ νὰ ἐπιβάλλεται μιὰ «ἰδεολογία» τόσο ἀρνητικὴ καὶ τόσο ἀντιδραστικὴ, χωρὶς κανένα θετικὸ περιεχόμενο, ὅπως εἶναι ὁ Διεθνισμός; Τὸ ἐρώτημα αὐτό, ἔχει ἀμεση πολιτικὴ καὶ ἱστορικὴ ἀπάντηση, ποὺ δὲν ἐπιδέχεται καμμιά ἀμφισβήτηση: Ὁ Διεθνισμὸς δημιουργεῖται καὶ ἐπιβάλλεται, ὅταν ἰσχυροποιοῦνται ὑπερβολικὰ κάποια διεθνή κέντρα ἰδυνάμεως τῆς ὑφηλίου. Στὶς περιπτώσεις αὐτὲς οἱ ἐξουσιαστὲς τοῦ Κόσμου, τὸ Διεθνὲς Κατεστημένο, ἐπιδιώκοντας νὰ ὑποβοηθήσουν ψυχολογικὰ τὴ διατήρηση τῆς ἐξουσίας τους καὶ νὰ ἐπιτύχουν τὴν κάμψη τῶν ἀντιδράσεων τῶν ὑποδουλωμένων ἔμμεσα ἢ ἄμεσα Ἐθνῶν, δημιουργοῦν μὲ τεχνητὰ μέσα ὠρισμένες ἀντεθνικὲς τάσεις καὶ ἐνισχύουν τὴ θεωρητικὴ δικαιολόγησή τους. Πρόκειται δηλαδὴ γιὰ μέσον ἀσκίσεως τῆς ἐξουσίας τῶν ἰσχυρῶν, γιὰ μιὰ ἱμπεριαλιστικὴ «ἰδεολογία», κατασκευασμένη ἀπὸ ὄργανα τῆς Διεθνούς Ἐξουσίας, ποὺ ἀποσκοπεῖ στὴν ἠθικὴ ὑποταγὴ τῶν ἐξουσιαζόμενων, στὴν καταστροφή τῶν ἐθνικῶν τους πολιτισμῶν καὶ στὴν παγίδευσή τους σὲ ἓνα «πολιτισμὸ» καὶ σ' ἓνα τρόπο ζωῆς, σκέψεως καὶ πράξεως, τὸν «κοσμοπολιτισμὸ» τῶν ἐξουσιαστῶν.

Μὲ τὸν Διεθνισμὸ ἢ ἐξουσία ἀνατρέπει τὴ φυσικὴ διαίρεση τοῦ ἀνθρώπινου εἴδους σὲ ἐνότητες (πρβλ. τὴ διαίρεση τῶν ἄλλων εἰδῶν, π.χ. τῶν μελισσῶν σὲ κυψέλες, τῶν πουλιῶν σὲ σμήνη, τῶν θηλαστικῶν σὲ ὀμάδες κλπ.) καὶ προσπαθεῖ νὰ συγκεντρώσῃ αὐθαίρετα καὶ βίαια ὄλους τοὺς ἀνθρώπους στὸ «ἴδιο μαντρί», γιὰ νὰ τοὺς ἐλέγχει καὶ ἐξουσιάζῃ ἐκσώτερα. Πρόκειται γιὰ τακτικὴ ποὺ ἔρχεται σὲ πλήρη σύγκρουση μὲ τὴ Φύση καὶ τὴν κοινωνικὴ ἀλήθεια. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἰδεολογία τοῦ Διεθνισμοῦ εἶναι δογματικὸς τρόπος σκέπτεσθαι, ὅπως ὅλες οἱ ἐξουσιαστικὲς θεωρίες.

Ἡ πρώτη σαφὴς ἐμφάνιση τοῦ Διεθνισμοῦ σημειώθηκε στὴν περίοδο ἀκμῆς τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ τῆς ἀρχαίας Ρώμης. Τότε παρουσιάστηκε μὲ τὴν σύνθετη μορφή τοῦ κοσμοπολιτισμοῦ καὶ τοῦ εἰρηνισμοῦ (pax romana) καὶ ἐπέτυχε τὴν παράλυση τῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως καὶ ἀντιστάσεως τῶν πολυαρίθμων ὑποδουλωμένων λαῶν. Τὰ

Ἔθνη πού ἐξουσίαζε τὸ Κατεστημένο τῆς Ρώμης καὶ οἱ κατὰ τόπους συνεργάτες του, ἔχασαν συνεπεία τῆς διεθνιστικῆς καὶ κοσμοπολιτικῆς διαθρώσεως πού ἄσκησαν πάνω τους οἱ ἐξουσιαστές, τὴν πολιτικὴ τους ταυτότητα καὶ περιέπεσαν σὲ κατάσταση ἠθικῆς ἐξαθλιώσεως καὶ πολιτικῆς ἀνυπαρξίας. Μὲ τὴν ἐξαίρεση ὠρισμένων ἱστορικῶν ἢ δυναμικῶν Ἐθνῶν (Ἑλλήνων, Ἑβραίων, Γαλατῶν, Γερμανῶν κ.ἄ.) οἱ ὑπόλοιποι λαοὶ πού ἀποτελέσαν τὴν ἀνεθνικὴ Ρωμαϊκὴ Αὐτοκρατορία ἐξαφανίστηκαν ἰδιὰ παντός ἀπὸ τὸ προσκήνιο τῆς ἱστορίας (Τυρρηνοί, Ἰλλυριοί, Θρᾶκες, Λυδοί, Φρῦγες, Κᾶρες, Αἰγύπτιοι, Νουμιδοί, Καρχηδόνιοι καὶ πλεῖστοι ἄλλοι).

Πρὸ τοῦ πολιτικοῦ τους θανάτου τὰ Ἔθνη ἐπὶ ἀκμῆς τοῦ ρωμαϊκοῦ Διεθνισμοῦ εἶχαν περιπέσει σὲ ἀπίστευτὴ πολιτιστικὴ παρακμῆ. Ἀκόμα καὶ πανάρχαιοι, θαυμαστοὶ ἐθνικοὶ πολιτισμοί, ὅπως ὁ ἑλληνικὸς, ὁ καρχηδονιακὸς, ὁ ἑλληνοαιγυπτιακὸς, κλπ. ἰσοπεδώθηκαν καὶ ἐκφυλίστηκαν ἀπὸ τὸν κοσμοπολιτισμὸ τῆς Ρώμης καὶ καταστράφηκαν ἐν μέρει ἢ ὄλοσχερῶς. Τελικὰ, ὁ κατήφορος τοῦ κοσμοπολιτισμοῦ καὶ τοῦ ὕλισμοῦ παρέσυρε στὴν παρακμῆ καὶ τὴν πτώση ἀκόμη καὶ ἐκείνους πού τὸν εἶχαν δημιουργήσει, δηλαδὴ τοὺς φορεῖς τοῦ ρωμαϊκοῦ imperium. Τὸ τελικὸ ἀποτέλεσμα ἀπὸ τὴ διάδοση τοῦ Διεθνισμοῦ ὑπῆρξεν ἡ γενικὴ καθίζηση τοῦ πολιτισμοῦ σὲ παγκόσμια κλίμακα, ἡ ἀνακοπὴ τῆς παραγωγῆς νέων πολιτιστικῶν ἀξιῶν καὶ τῆς προόδου τῆς ἀνθρωπότητος, ἡ ἐξαχρείωση καὶ ἐξαγρίωσή της καὶ ἡ εἴσοδος τῆς ἱστορίας σὲ μιὰ ἰδιαίτερα μεγάλῃ περίοδο ὀπισθοδρομῆσεως καὶ παρακμῆς, τὴν ἐποχὴ τῆς πλήρους ἐπικρατήσεως τοῦ δογματισμοῦ, τὸν Μεσαίωνα.

Κατὰ τὴν σκοτεινὴ αὐτὴ καὶ ἀπὸ πολιτιστικὴ ἄποψη στείρα περίοδο τὰ Ἔθνη πολιτικὰ καὶ πνευματικὰ εἶναι ἰσοπεδωμένα ἀπὸ τὶς ἀνεθνικὲς αὐτοκρατορίες. Στὴν ἰσοπέδωση αὐτὴ συμβάλλει σὲ μεγάλο βαθμὸ ἡ ὑπερεθνικὴ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία, τῆς ὁποίας ὁ πνευματικὸς ἀλλὰ καὶ πολιτικὸς ρόλος εἶναι σημαντικώτατος. (α) Ἀλλὰ ἐνῶ ἐξασθενίζει σιγὰ - σιγὰ ἡ κυριαρχία τῶν ὑπερεθνικῶν πολιτικῶν κέντρων δυνάμεως καὶ καθὼς διασπᾶται ἡ Ἐκκλησία σὲ πολλὰ κομ-

---

(α) Ὁ Χριστιανισμὸς ἀπέκτησε διεθνιστικὸ χαρακτῆρα ἀφ' ὅτου ἐπεδίωξε νὰ μεταβληθῇ ἀπὸ ἐθνικὴ θεοκεντρικὴ αἵρεση τῶν Ἰουδαίων, σὲ διεθνὲς κίνημα. Ὁ κυριώτερος θεωρητικὸς ἀλλὰ καὶ δημιουργὸς τῆς διεθνοποιήσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ εἶναι ὁ «Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν» Παῦλος. Τὸ διεθνιστικὸ σύνθημά του «οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος ἢ Ἕλληγν (...) πάντες γὰρ ἡμεῖς εἰς ἑστέ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Πρὸς Γαλάτας, γ' 28) ὑπῆρξε πολιτικὸ δόγμα γιὰ τὴν Χριστιανικὴ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία καθ' ὅλη τὴ μακραίωνα περίοδο τῆς πολιτικῆς ἰσχύος της σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύση ὑποστήριξε τὶς ἀνεθνικὲς αὐτοκρατορίες καὶ τὰ πολυεθνικὰ σύνολα.

μάτια (Ἀνατολική, Δυτική, Διαμαρτυρόμενη κλπ.), τὰ Ἔθνη ἀνακτοῦν τῇ συνείδησίν τους καὶ ἀναζωογονοῦν τοὺς πολιτισμούς τους. Ἔτσι φθάνουμε στὴν ἐποχὴ τῆς Ἀναγεννήσεως, ποὺ ἐσήμανε τὴν ἀρχὴ τῆς ἀνόδου καὶ ἀναπτύξεως τῆς ἰδέας Ἔθνος, ποὺ σύντομα ἀποκορυφώθηκε μὲ τὴν ἄνθησι τῶν ἐθνικῶν πολιτισμῶν τῆς νεώτερης ἐποχῆς. Κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ — 1500 (περίπου) — 1800 (περίπου) — ὁ Διεθνισμὸς στὶς διάφορες «καθαρές» μορφές του ἐκλείπει ἢ θρίσκει σὲ μεγάλη ὕφεση.

Τὰ Ἔθνη στὴν προσπάθειά τους νὰ ἀντιδράσουν καὶ νὰ ἀπελευθερωθοῦν ἀπὸ τὴν Διεθνῆ Ἐξουσία, εἶναι δυνατὸν νὰ παρασυρθοῦν καὶ νὰ ὑπερναπτύξουν καὶ τὰ ἴδια ἐξουσιαστικὲς τάσεις ἐπιβολῆς ἐπὶ ἄλλων Ἔθνων. Οἱ τάσεις αὐτές, ὁ Ἐθνικισμὸς, δὲν εἶναι βέβαια δημιούργημα τῆς ἱστορικῆς — πολιτιστικῆς ἐνότητος Ἔθνος. Τὸ Ἔθνος δὲν ἐπιδιώκει ποτὲ τὴν ἀφαίρεση τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἄλλου Ἔθνους, παρὰ μόνον τὴν διατήρηση τῆς δικιάς του, ὅπως οἱ κυψέλες τῶν μελισσῶν ὑπάρχουν μαζὶ κατὰ ἑκατοντάδες σ' ἓνα μελισσῶνα, χωρὶς ἢ μία νὰ ἐπιτίθεται ποτὲ ἐναντίον τῆς ἄλλης. Ἡ ἐπίθεση Ἐθνοῦ ἐναντίον Ἐθνοῦ δὲν εἶναι ἐνέργεια τοῦ Ἐθνοῦ, σὰν πολιτιστικῆς ἐνότητος, ἀλλὰ τοῦ Κράτους, σὰν ἐξουσιαστικοῦ σχήματος. Τὸ Ἔθνος ἀπλῶς ἀμύνεται, δὲν ἐπιτίθεται ποτέ. Ὁ Ἐθνικισμὸς, τὸ ἀντίθετο τοῦ Διεθνισμοῦ, εἶναι φαινόμενο τῆς ἐξουσίας, καλλιεργεῖται καὶ ἐνισχύεται ἀπ' αὐτήν, δὲν ἔχει καμμία σχέση μὲ τὸ πολιτιστικὸ σύνολο Ἔθνος. Διεθνισμὸς καὶ Ἐθνικισμὸς εἶναι ἐχθροὶ τοῦ Ἔθνοῦ, τὸ ἴδιο πρᾶγμα μὲ δυὸ ὄψεις. «Ἐναντία τ' αὐτὰ» (τὰ ἀντίπαλα εἶναι ὁμοία), ἔλεγε ὁ Ἡράκλειτος. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ οἰκουμενισμὸς, ἐνῶ εἶναι ἔννοια ἀπολύτως συμβιβαστὴ μὲ τὸ Ἔθνος, εἶναι ἀσυμβιβαστὴ πρὸς τὸν Διεθνισμὸ καὶ τὸν Ἐθνικισμὸ.

Ἡ ἱστορικὴ ἀπόδειξι ὅτι ὁ Ἐθνικισμὸς ἀποτελεῖ τὴν ἄλλη ὄψη τοῦ ἐξουσιαστικοῦ Διεθνισμοῦ παρασχέθηκε μετὰ τὸν Α' Παγκόσμιον Πόλεμον, ὅταν ὁ Ἐθνικισμὸς ἐμφανίσθηκε κάτω ἀπὸ περιέργες συνθήκες, πλαστογραφώντας τὴν φυσικὴ θέλησι γιὰ ἀνεξαρτησία τῶν ὑποταγμένων στὴν Διεθνῆ Ἐξουσία Ἐθνῶν (Γερμανίας, Ἰταλίας, Ἰαπωνίας κλπ.) καὶ τὰ παρέσυρε τελικὰ σὲ μιὰ πολεμικὴ περιπέτεια (Β' Παγκόσμιος Πόλεμος), ποὺ δὲν διέφερε σὲ τίποτε ἀπὸ τὶς ἀνάλογες ἐπιχειρήσεις τοῦ Διεθνισμοῦ γιὰ διεύρυνσι καὶ ἐδραίωσι τῆς κυριαρχίας του καὶ τὴν ὑποδούλωσι τῶν ἄλλων Ἐθνῶν. Ὁ Ἐθνικισμὸς

σμός, ὅπως ἀκριβῶς ὁ Διεθνισμός, δὲν σέβεται τὴν κατάστασιν ἐλευθερίας πού ζοῦν τὰ Ἕθνη καὶ τείνει νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ μὲ τὴν κατάστασιν τῆς ἀνεθνικῆς ἐξουσίας —καταστρέφοντας ἔτσι τὰ Ἕθνη σὰν πολιτιστικὰ ὄντοτες. Σὲ ἄλλο τόπο γίνεται ἀνάλυση τοῦ φαινομένου τοῦ φασιστικοῦ — ναζιστικοῦ Ἐθνικισμοῦ πού ὡδήγησε ἀκριβῶς στὴν ἐπίτευξιν τῶν στόχων τοῦ Διεθνισμοῦ, δηλαδὴ στὴν παγκόσμια ἐπιβολὴ τῆς Διεθνοῦς Ἐξουσιαστικῆς Κλίμακας καὶ τῆς κατισχύσεως τοῦ κοσμοπολιτισμοῦ μετὰ τὸν Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο. (α) Ἐθνικισμός καὶ Διεθνισμός εἶναι ἰσοτίμοι ὑπηρετῆς τῆς βουλευσιοκρατικῆς καὶ δογματικῆς ἐξουσίας, ἀνατροπῆς τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀλήθειας καὶ τεχνητοὶ φραγμοὶ στὴν κίνησιν τῆς ἀνθρωπότητος πρὸς τὴν Ἐλευθερίαν.

* * *

Στὴν σύγχρονη ἀνεπτυγμένη μορφή του ὁ Διεθνισμός ἐμφανίσθηκε, ὅταν μὲ τὴν λεγόμενη «διομηχανικὴ ἐπανάστασιν», τῶν ἀρχῶν τοῦ περασμένου αἰῶνα, ἐγίνε δυνατὴ ἡ συγκέντρωσις τεράστιας οἰκονομικῆς καὶ πολιτικῆς δυνάμεως στὰ χέρια μιᾶς ὑπερεθνικῆς κλίμακας ἐξουσιαστῶν. Πρόκειται γιὰ νέου τύπου Διεθνισμό, πού ἔχει σὰν ρίζα του τὸ Διεθνὲς οἰκονομικὸ Κατεστημένο καὶ ἀσκεῖται σὲ παγκόσμια κλίμακα μὲ πολιτικὰ ὄργανα ἐφαρμογῆς τῆς κυβερνήσεως τῶν Μεγάλων Δυνάμεων. Ὁ σύγχρονος αὐτὸς Διεθνισμός —ἀν καὶ στὴν πραγματικότητα εἶναι ἓνας καὶ ἑνιαῖος— παρουσιάζεται σὲ δύο παραλλαγές: τὴ μαρξιστικὴ καὶ τὴν καπιταλιστικὴ - καταναλωτικὴ.

Ἀρχικὰ ἡ πρώτη ἐμφανίσθηκε γύρω στὰ Χίλια Ὁκτακόσια Σαράντα μὲ τὸ «πρόσωπο» τοῦ «Προλεταριακοῦ Διεθνισμοῦ» καὶ θεμελιώθηκε θεωρητικὰ ἀπὸ τὸν Ἑβραῖο Κάρλο Μάρξ. Μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ μαρξιστικοῦ Διεθνισμοῦ τὸ ἀόρατο Διεθνὲς Κατεστημένο ἐπέδιδε καὶ ἐπέτυχε κατὰ τὸν παρόντα αἰῶνα νὰ παγιθεύσῃ ἰδεολογικὰ καὶ πολιτικὰ πολυάριθμα στοιχεῖα σ' ὅλα τὰ Ἕθνη, νὰ διαστρέψῃ τὴ δράσιν τους πρὸς τοὺς διεθνῆς, νὰ καταστρίβῃ τὶς ἐθνικὰς ἀντιδράσεις τῶν ἐλεγχόμενων λαῶν ἐν ὀνόματι μιᾶς «προλεταριακῆς ἀλληλεγγύης» καὶ νὰ στρατεύσῃ στὴν ὑπηρεσίαν του ἀνάμεσα σ' ὅλα τὰ Ἕθνη τῆς Γῆς ἄπειρους ἀνθρώπους.

Γιὰ τὴν ἀσφαλέστερη καὶ εὐχερέστερη ὑποδούλωσιν τῆς ἀνθρωπότητος στὸν μαρξιστικὸ Διεθνισμό σημαντικό ρόλο ἔπαιξε τὸ γεγονός ὅτι ἡ διεθνὴς ἐξουσιαστικὴ κλίμακα ἐπέτυχε νὰ τὸν ἐπιβάλλῃ σὰν ἐπίσημη ἰδεολογία τοῦ καθεστώτος μιᾶς μεγάλης Δυνάμεως, τῆς

(α) Βλέπε σελίδα 173 κέξ.

Σοβιετικής Ένωσης, και με όρμητήριο την ισχυρή αυτή χώρα να τὸν ἐπεκτείνει σ' ὅλα τὰ Ἔθνη. (α)

Τὸ δεύτερο «πρόσωπο» τοῦ σύγχρονου Διεθνισμοῦ, δηλαδή ὁ Καπιταλισμός, ὁ δίδυμος ἀδελφὸς τοῦ Μαρξισμού, γεννήθηκε ἀπὸ τὸν ἴδιο πατέρα, τὴν ὑπερεθνικὴ Παγκόσμια Ἐξουσία, ταυτόχρονα σχεδὸν μὲ τὸν πρῶτο, δηλαδή ὑπῆρξε κι αὐτὸς συνέπεια τῶν συν-

(α) Ὁ σύγχρονος μαρξιστικὸς Διεθνισμὸς ἔχει ἐκσυγχρονίσει τὶς μεθόδους ἐξουδετερώσεως τῆς ἀντιστάσεως τῶν Ἐθνῶν. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς εἶναι ἡ ἀποφυγὴ τῆς μετωπικῆς συγκρούσεως μὲ τὸ Ἔθνος καὶ ἡ ἐπίδειξη ἑνὸς ὀθινοῦ σεβασμοῦ πρὸς τοὺς ἐθνικοὺς πολιτισμοὺς καὶ τὶς ἐθνικὲς παραδόσεις τῶν λαῶν. Σχετικὰ, εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἡ κατὰ στάδια «τακτικὴ ὑποχώρηση» τοῦ μαρξιστικοῦ Διεθνισμοῦ στὸ θέμα τοῦ Ἔθνους καὶ τοῦ ἐθνικοῦ πολιτισμοῦ. Ἡ ἰδεολογικὴ θέση τοῦ Μαρξισμού ἀπέναντι στὴν ἰδέα Ἔθνους πῆρε τὶς ἀκόλουθες μορφές: Ὁ Κάρολος Μάρξ ἦταν ἀνεπιφύλαχτα διεθνιστὴς καὶ καταδίκασε ἀπερίφραστα τὴν ὀλότητα Ἔθνος σὰν «ἐχθρὸ τῆς ἐργατικῆς τάξεως». Μὲ τὸ διεθνιστικὸ σύνθημα «Προλετάραιοι ὅλων τῶν χωρῶν ἐνωθεῖτε» οἱ Μάρξ καὶ Ἐνγκελς ἔθεταν τὶς θέσεις τοῦ προλεταριακοῦ Διεθνισμοῦ καὶ καλοῦσαν τοὺς προλετάρους νὰ καταργήσουν τὰ Ἔθνη τους καὶ νὰ ἰσοπεδωθοῦν κάτω ἀπὸ τὴ διεθνεῖ ἔξουσία τῆς «δικτατορίας τοῦ Προλεταριάτου». Ἀπροκάλυπτα διεθνιστὴς ἦταν καὶ ὁ συνεχιστὴς τοῦ Μάρξ Βλαδὶμίρ Λένιν: «Ὅποιος θέλει νὰ ὑπηρετήσῃ τὸ προλεταριάτο — ἔγραφε — ὀφείλει νὰ ἀγωνίζεται γιὰ τὴν ἔνωση τῶν ἐργατῶν ὅλων τῶν Ἐθνῶν, ὀφείλει νὰ ἀγωνίζεται χωρὶς λιποψυχία ἐναντία στὸν δικό του ἐθνικισμὸ καὶ ὕστερα ἐναντία στὸν ἐθνικισμὸ τοῦ ἐξωτερικοῦ» (βλ. βλ. Ἰλιτς Λένιν, «Κριτικὰ σημειώματα πάνω στὸ ἐθνικὸ ζήτημα»). Τὰ πράγματα ἀρχίζουν νὰ ἀλλάζουν, στὰν μετὰ τὴν ἐπιβολὴ τοῦ Διεθνισμοῦ στὴν ΕΣΣΔ τὰ διάφορα Ἔθνη τῆς ἀχανοῦς αὐτῆς χώρας, ἀλλὰ καὶ τὰ ὑπόλοιπα Ἔθνη τῆς Γῆς, εἶδαν στὸ «πρόσωπο» τοῦ «προλεταριακοῦ Διεθνισμοῦ» τὸν κίνδυνο νὰ χάσουν ἐντελῶς τὴν παράδοσή τους, τὴν ἐθνικὴ τους ταυτότητα καὶ συνεπῶς τὴν ἐθνικὴ τους ἀνεξαρτησία. Οἱ ἀντιδράσεις ποὺ σημειώθηκαν ἢ ἀνεμένετο νὰ σημειωθοῦν ὑποχρέωσαν τὸν μαρξιστικὸ Διεθνισμὸ νὰ ἐπιχειρήσῃ κάποιον παραπλανητικὸ ἐλιγμὸ. Ἔτσι ὁ διάδοχος τοῦ Λένιν, ὁ Ι. Στάλιν ἐμφανίζεται ὅτι δέχεται «φραστικὰ» τὴν ἀξία Ἔθνους, ἀλλὰ μὲ τὸν ὅρο ὅτι θὰ πρόκειται γιὰ «σοσιαλιστικὸ» καὶ ὄχι «ἀστικὸ» Ἔθνος: «Ἡ συμμαχία τῆς ἐργατικῆς τάξεως καὶ τῆς ἐργαζόμενης ἀγροτικῆς μέσα στοὺς κόλπους τοῦ Ἔθνους — ἔγραφε ὁ Στάλιν — ἢ κατάργηση κάθε ἐπιβίωσης τῆς ἐθνικῆς καταπίεσης ἐν ὀνόματι τῆς ἰσότητος τῶν δικαιωμάτων καὶ τῆς ἐλεύθερης ἀνάπτυξης τῶν Ἐθνῶν καὶ τῶν ἐθνικῶν μειονοτήτων, τὸ κοινὸ μέτωπο μὲ ὅλα τὰ καταπιεζόμενα καὶ ὑπόδουλα Ἔθνη ἐναντία στὴν πολιτικὴ τῶν κατακτήσεων καὶ τῶν κατακτητικῶν πολέμων, αὐτὴ εἶναι ἡ ἐθνικὴ, πολιτικὴ καὶ κοινωνικὴ φυσιογνωμία τῶν σοσιαλιστικῶν Ἐθνῶν» (Ι. Β. Στάλιν, «Ὁ Μαρξισμὸς καὶ τὸ ἐθνικὸ ζήτημα»). Ταυτόχρονα, περίπου, ὁ μαρξιστικὸς Διεθνισμὸς ἀναγκάζεται νὰ δηλώσῃ, ὅτι ἀρνεῖται τὸν κοσμοπολιτισμὸ: «Ὁ σεβασμὸς τῶν πραγματοποιήσεων ὅλων τῶν ἐθνικῶν πολιτισμῶν, ὅλων τῶν λαῶν εἶναι τὸ οὐσιωδέστερο χαρακτηριστικὸ τῆς ἰδεολογίας τοῦ σοβιετικοῦ λαοῦ» (βλ. τὸ ἐπίσημο μαρξιστικὸ «Φιλοσοφικὸ Λεξικὸ» τῶν Μ. Ρόζενταλ καὶ Π. Γιουντίν, ἑλλ. μετάφρ., ἔκδ. Ἀναγνωστῆ, σ. 237). Τέλος, μετὰ τὴν σοβιετικὴ ἐισβολὴ στὴν Τσεχοσλοβακία τὸ Χίλια Ἐννιακόσια Ἐξήντα Ὀκτώ, ὁπότε κατεφάνη ἡ ὀμὴ ἐξουσιαστικὴ φύση τοῦ «προλεταριακοῦ Διεθνισμοῦ», οἱ μαρξιστὲς ὑποχρύνονται ὅτι περίπου ἀνήθησαν τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό τους, καὶ μεταμορφώθηκαν ἀπὸ διεθνιστὲς... σὲ ὑπερασιαστὲς τῶν ἐθνικῶν παραδόσεων («Ἐθνικὸς - Εὐρωκομμουνισμὸς).

θηκῶν πού δημιούργησε ἡ «διομηχανικὴ ἐπανάσταση». Ἡ κλίκα πού ἀπέκτησε τότε τὸν ἔλεγχο τῶν μέσων ὑλικῆς ἰσχύος ἀνὰ τὸν Κόσμο, χρησιμοποίησε τὸ ἄπατρι κεφάλαιο σὰν μέσο διαβρώσεως τῶν Ἑθνῶν, ἀποσυνθέσεως τῆς ἐνότητάς τους καὶ κάμψεως τῆς ἀντιστάσεώς τους. Τὸ ἀνεθνικὸ κεφάλαιο, καθὼς ἰσχυροποιήθηκε ὑπερβολικά, ἀπέκτησε τὸ σύνολο τῆς πολιτικῆς ἰσχύος καὶ ἐπεξέτεινε τὸν ἔλεγχό του στὶς κυβερνήσεις ὄλων τῶν Κρατῶν τῆς ὑδρογείου. Μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου ἐμφανίσθηκε ἀνοιχτὰ σὰν «πολυεθνικὸ» καὶ μετὰ τὸν Β΄ Παγκόσμιον Πόλεμο, ἀφοῦ ἄπλωσε τὰ πλοκάμια του σ' ὅλες τὶς χῶρες τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως μὲ τὴ μορφή γιγαντιαίων ἐπιχειρήσεων, ἀσκεῖ ἄμεσα καὶ στενωτάτο ἔλεγχο στὴ δημόσια καὶ ἐθνικὴ ζωὴ ὄλων τῶν λαῶν.

Ὁ ἀστοκαπιταλιστικὸς Διεθνισμὸς στὴν τελειοποιημένη μορφή του δὲν περιορίζεται ἀπλῶς στὴν ὑποδούλωση καὶ ἐξασφάλιση τῶν ὑπηρεσιῶν τῶν ἡγετικῶν στοιχείων κάθε Ἑθνους, ἀλλὰ καὶ ἐπιχειρεῖ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ τρόπου σκέψεως καὶ τοῦ τρόπου ζωῆς ὄλων τῶν ἀνθρώπων, οὕτως ὥστε οἱ μᾶζες νὰ κατευθύνωνται ψυχολογικὰ πρὸς μιὰ προκατασκευασμένη νοοτροπία καὶ μιὰ προγραμματισμένη ἀντίληψη γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὸν Κόσμο, ἀκίνδυνες γιὰ τὴν ἐξουσία τοῦ Διεθνοῦς Κατεστημένου.

Τὸν καπιταλιστικὸ Διεθνισμὸ ἀσκεῖ τὸ Διεθνὲς Κατεστημένο, ὅπως εἶπαμε, βασικὰ μέσω τῶν κυβερνήσεων, τὶς ὁποῖες ἔχει ἐγκαθιδρύσει στὶς διάφορες χῶρες. Σὰν ὀρμητήριά του χρησιμοποιοεῖ κυρίως τὴ Βόρειο Ἀμερικὴ καὶ τὶς χῶρες τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης, τῶν ὁποίων οἱ κυβερνήσεις ἀποτελοῦν τυφλὰ ἐκτελεστικὰ ὄργανά του. Ἀλλὰ, ὅπως εἶναι γνωστὸ, δὲν ὑπάρχει οὔτε ἓνα Κράτος τοῦ «Ἀνατολικοῦ», τοῦ «Δυτικοῦ» καὶ τοῦ «Τρίτου» Κόσμου πού νὰ μὴν ἐλέγχεται ἄμεσα ἢ ἔμμεσα ἀπὸ αὐτό, καὶ δὲν ὑπάρχει οὔτε ἓνας λαὸς πού νὰ μὴν ἔχη διαβρωθῆ ἀπὸ τὸ μικρόβιο τῆς καταναλωτικῆς ὑστερίας. (α)

(α) Ἀνάλογοι πρὸς τοὺς μαρξιστικοὺς εἶναι καὶ οἱ ἐλιγμοὶ τοῦ Καπιταλισμοῦ, ἀπέναντι στὴν ἀντίσταση τῶν Ἑθνῶν κατὰ τῆς Παγκόσμιας Ἐξουσίας. Ὁ καπιταλιστικὸς Διεθνισμὸς ἀρχικὰ ἐμφανίσθηκε ὅτι ἀποτελεῖ τὸν ἀντίπαλο τοῦ μαρξιστικοῦ Διεθνισμοῦ καὶ ὅτι εἶναι ὑπερασπιστὴς καὶ ἰδεολογικὸς σύμμαχος τοῦ Ἑθνους. Στὴν παγίδα αὐτὴ εἶχαν ἐμπλακῆ πολλὲς ἐθνικὲς δυνάμεις σὲ διάφορα μέρη. Εἶναι γνωστὴ ἡ παγίδευσ, καὶ τῶν Ἑλλήνων στὴν διεθνιστικὴ ἰδεολογία τῆς «Ἑθνικοφροσύνης», δηλαδὴ τὸν καπιταλιστικὸ Διεθνισμὸ, ἡ ὁποία, μολονότι ἀπροκάλυπτα ἐκήρυσσε τὴν ὑποταγὴ τῆς Ἑλλάδος σὲ ἐξωελληνικὰ κέντρα ἐξουσίας, ἐν τούτοις ἐνέπλεξε στὰ ἰδεολογικὰ δίχτυα τῆς ὅλες τὶς μεταπολεμικὲς ἐθνικὲς τάσεις στὴν Ἑλλάδα, τὶς ἐξέτρεψε ἀπὸ τὴν ὀρθὴ κατευθύνσή τους καὶ συνέβαλε σημαντικὰ στὴν ἐδραίωση τῆς τυραννίας

Ἐκτὸς τῶν κατὰ τόπους «ἐθνικῶν» κυβερνήσεων ὁ σύγχρονος Διεθνισμὸς - μαρξιστικὸς καὶ καπιταλιστικὸς— χρησιμοποιοεῖ καὶ διάφορα πολυεθνικὰ πολιτικὰ ἢ κρυπτοπολιτικὰ σχήματα καὶ ὀργανισμοὺς γιὰ τὴν ἐξασφάλιση καὶ διαιώνιση τοῦ ἐλέγχου του πάνω στὸν Κόσμο. Ὁ «Ὄργανισμὸς Ἠνωμένων Ἐθνῶν», μὲ τὰ πολλὰ παρακλάδια του («Οὐνέσκο», ΦΑΟ, «Παγκόσμια Ὁργάνωση Ὑγείας» κλπ.) ὑπῆρξε ἡ ὀργάνωση ἐκείνη μὲ τὴν ὁποία οἱ διεθνιστὲς ἤλπισαν, ὅτι θὰ κυβερνοῦσαν ἕμμεσα τὸν Κόσμο καὶ θὰ ἐξασφάλιζαν τὴν «παγκόσμια τάξη πραγμάτων» ποῦ ἐπέβαλαν μετὰ τὸν θρίαμβό τους ἐπὶ τοῦ Ἐθνικισμοῦ τὸ 1945. Γιαυτὸ καὶ μὲ τόση ἐπιμονὴ ἐπέδωξαν τὴν ἴδρυσή του τὰ ὄργανά τους στὶς ΗΠΑ καὶ στὴν ΕΣΣΔ. Ἄλλὰ ἀποδείχθηκε, ὅτι ἡ αἰσιοδοξία τους αὐτὴ ὑπερέβαινε τὰ ὄρια τῶν δυνατοτήτων τῆς Διεθνοῦς Ἐξουσίας, διότι τὰ Ἔθνη, τὰ ὁποῖα «μάντρωσαν» στὴν στάνη τοῦ ΟΗΕ, ἀντέδρασαν στὶς ἐντολὲς τῶν ἀφεντικῶν τοῦ Κόσμου, μὲ πολλοὺς τρόπους καὶ σημειώθηκαν ἀρκετὰ «κρούσματα» ἀπειθαρχίας. Ἔτσι οἱ ἴδρυτὲς του ἀναγκάσθηκα νὰ μεταβάλουν τὸν ρόλο τοῦ δημιουργήματός τους σὲ τυπικὸ καὶ διακοσμητικὸ.

Ἄλλα πολυεθνικὰ ὄργανα ἐπιβολῆς τῆς Διεθνοῦς Ἐξουσίας εἶναι οἱ διάφορες διεθνεῖς οικονομικὲς ἐνώσεις (ΕΟΚ, Κομεκόν), τὰ στρατιωτικὰ σύμφωνα καὶ οἱ διάφορες «Διεθνεῖς» (Σοσιαλιστικὴ, Α' Διεθνῆς, Β' Διεθνῆς, Γ' Διεθνῆς, «Μαύρη» ἢ «Φασιστικὴ» Διεθνῆς κλπ.). Εἶναι χαρακτηριστικὸ, ὅτι μὲ τὴν «Μαύρη» ἢ «Φασιστικὴ» Διεθνή ποῦ κατασκεύασε τὸ Διεθνὲς Κατεστημένο, ἐπεχείρησε νὰ «προβοκάρη» τὰ διάφορα ἐθνικὰ κινήματα σ' ὄλο τὸν Κόσμο, νὰ τὰ ἐκφυλίση καὶ νὰ πάρη τὸν ἐλεγχό τους, ἐντάσσοντάς τα σὲ ἓνα πολυεθνικὸ σχῆμα καὶ διαστρεβλώνοντας ἔτσι τὸ χαρακτῆρα τους ἀπὸ ἐθνικὸ σὲ διεθνή.

Ἄλλὰ ἡ ἐδραίωση καὶ ἡ ἐξουσία τοῦ Διεθνισμοῦ ἀνὰ τὸν Κόσμο ἐξασφαλίζονται μὲ πολλὰς ἄλλες συνωμοτικὲς ἢ ἀσυγκάλυπτες με-

---

τοῦ Διεθνισμοῦ καὶ τῆς Ξενοκρατίας στὴ χώρα μας. Ἡ «προβοκατόρικη» διεθνιστικὴ Ἐθνικοφροσύνη ἐπιβιώνει ἐν μέρει μέχρι σήμερα στὴ χώρα μας καὶ μὲ τὴ σύγχυση ποῦ πετυχαίνει ἐξακολουθεῖ νὰ ἀποτελεῖ ἐμπόδιο γιὰ τὴν ἀνάπτυξη γνήσιου ἐθνικοῦ πολιτισμοῦ μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων. Στὶς ἡμέρες μας ὁ καπιταλιστικὸς Διεθνισμὸς, θταν ἀντιμετωπίζῃ κάποια ἐθνικὴ «ἀνταρσία» ἐξακολουθεῖ νὰ προτιμᾷ τὴν καταστολὴ τῆς μὲ ἕμμεσους τρόπους. Εἶναι χαρακτηριστικὸ, ὅτι ὅχι σπάνια φορεῖ ἀκόμη καὶ τὸ ἰδεολογικὸ «προσωπεῖο» τοῦ Ἐθνικισμοῦ καὶ ἐμφανίζεται ὡς ὑπερασπιστὴς τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας ἢ ὁποῖα εἴθην καταργεῖται ἀπὸ τοὺς γνήσιους φορεῖς τῆς ιδέας Ἐθνός.

θόδους. Ἐκτός τῶν πολιτικῶν καί οἰκονομικῶν σχημάτων, σημαντικὸ ρόλο παίζουν τὰ ψυχολογικά μέσα (μαζικὴ ἐνημέρωση), τὰ ὁποῖα ἐλέγχονται ἀπόλυτα σ' ὅλο τὸν Κόσμο, ὁ «ἐπιστημονικὸς Διεθνισμός», δηλαδή ἡ σύνδεση καὶ ἐξάρτηση τῶν ἀκαδημαϊκῶν Κατεστημένων σ' ὅλες τὶς χῶρες ἀπὸ ἐλεγχόμενους ἀπὸ τοὺς ἐξουσιαστὲς ἐπιστημονικοὺς ὀργανισμοὺς καὶ «ἰδρύματα» στὴν ΕΣΣΔ καὶ τὶς ΗΠΑ, ὁ τουρισμός, ὁ συνδικαλισμός, ἡ ἐξαγορασμένη κοσμοπολιτικὴ Διανόηση καὶ οἱ διάφορες συνωμοτικὲς, ἡμισυνωμοτικὲς ἢ καὶ «ἀνοιχτές» ὀργανώσεις κοινωνικοῦ, φιλανθρωπικοῦ, πνευματικοῦ κλπ. χαρακτήρα (μασονισμός, ροταριανισμός, «λάϊον», διάφορες «θηρσκευτικὲς» αἱρέσεις καὶ πολλὰ ἄλλα).

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ «πολιτιστικῆς» φύσεως ὀργανισμοί, ὀργανώσεις, κινήσεις, ποὺ παγιδεύουν διάφορους μωροφιλόδοξους ἀνθρώπους σ' ὅλα τὰ Ἕθνη τῆς Γῆς, εἶναι οἱ ἀγωγοὶ διοχετεύσεως τοῦ νεώτερου «κοσμοπολιτικοῦ» πνεύματος ποὺ συνοδεύει τὸν σύγχρονο Διεθνισμό. Ὁ κοσμοπολιτισμὸς τῶν ἡμερῶν μας λόγῳ τοῦ ὅτι οἱ ἐξουσιαστὲς ποὺ τὸν ἀσκοῦν διαθέτουν ἄπειρα ὑλικά καὶ γιγάντια τεχνικά μέσα, ἀποτελεῖ θανάσιμη ἀπειλὴ κατὰ τοῦ πνευματικοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος. Οἱ ἐθνικοὶ πολιτισμοὶ ποὺ ἀναπτύχθηκαν σὲ πολλές χῶρες μετὰ τὴν Ἀναγέννηση ἔχουν ἤδη ἰσοπεδωθῆ καὶ ἐκφυλισθῆ παντελῶς, παραχωρῶντας τὴ θέση τους στὰ «κουλτουριάρικα» ὑποπροϊόντα ποὺ κατασκευάζουν καὶ διοχετεύουν στοὺς ἀνθρώπους τὰ ὄργανα τῆς Ἐξουσιαστικῆς Κλίμακας, ἐνῶ οἱ ἐθνικὲς παραδόσεις καὶ ὁ ἐθνικὸς τρόπος ζωῆς τῶν διαφόρων λαῶν σαρώνονται καὶ ἐξαλείφονται μπροστὰ στὸν κατακλυσμὸ τοῦ ὕλισμοῦ, τῆς ἀποβλακώσεως καὶ τῆς ἀποκτηνώσεως, μέσα στὰ ὁποῖα σπρώχνουν τὶς μᾶζες οἱ τύρανοί τους. Ἡ περίοδος ἀκμῆς τοῦ Διεθνισμοῦ ταυτίζεται μὲ τὴν περίοδο τῆς καταπτώσεως καὶ τῆς παρακμῆς τοῦ πνευματικοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος.

ι. — Παιδεία και έξουσία

Α ν ή Παιδεία σάν θεσμός δημιουργήθηκε γιά νά συμβάλῃ στήν ἑλευθέρωση τοῦ πνεύματος καί γιά νά ὑπηρετήσῃ τήν ἀλήθεια, τόν πολιτισμό καί τὰ Ἔθνη, σήμερα πιά ἔχει ἀποξενωθῆ ἀπ' αὐτές τίς ὑψηλές ἀποστολές. Μοναδικός σκοπός τῆς Παιδείας στή σύγχρονη ἐποχή τῆς κυριαρχίας τῆς Λογοκρατίας εἶναι ἡ στερέρωση καί διαίωνιση τῆς κατεστημένης τάξεως πραγμάτων.

Ἡ Παιδεία μέ τήν στενή της ἔννοια, δηλαδή ἡ «Ἐκπαίδευση», ὅπως τήν συνέλαβαν καί τήν ὑλοποίησαν οἱ ἄνθρωποι πρὸ τῆς ἐπιβολῆς τῆς Λογοκρατίας, ἀποτελοῦσε ἀνεξάρτητο θεσμό, ποῦ λειτουργοῦσε ἔξω ἀπὸ τὸν κύκλο τῆς ἔξουσας. Οἱ «σχολές» ἰδρύονταν ἀπὸ ἰδιῶτες, κορυφαίους τῆς σκέψεως, τῆς τέχνης καί τῆς ἐπιστήμης, καί μετέδιδαν τήν ἀλήθεια, ἀναπλάθοντας ταυτόχρονα τίς ψυχές τῶν ἐκπαιδευομένων, χωρὶς τήν τυραννία τῆς σκοπιμότητας καί χωρὶς πολιτικῆς ὑποδείξεις καί κηδεμονεύσεις. (α)

Εἶναι γεγονός, ὅτι τὸ Κατεστημένο παρενέβαιναν κάποτε κατασταλτικά, δηλαδή ἀσκοῦσαν πιέσεις πάνω στίς σχολές καί τοὺς ἐκπαιδευτικούς, ὅταν ἡ διερεύνηση τῆς ἀλήθειας ἔδραπτε τὰ συμφέροντά τους ἢ ὑπέσκαπτε τήν κυριαρχία τους, καί δὲν λείπουν ἀκόμη καί περιπτώσεις κλεισίματος σχολῶν καί σκληρότατης τιμωρίας τῶν ὑπευθύνων. (β)

(α) Μερικὲς ἀπὸ τίς «σχολές» αὐτὲς συγγέντρωναν πληθώρα ἀπὸ μαθητὲς καί «ἔζησαν» ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνες ὅπως ἡ «Ἀκαδημία» τοῦ Πλάτωνα ποῦ φώτιζε τήν τότε πολιτισμένη ἀνθρωπότητα ἐπὶ 916 χρόνια, λειτουργώντας χωρὶς διακοπή. Περὶφημες εἶναι οἱ διάφορες σχολές τῆς ἀρχαίας Ἀθήνας, τῆς Κάτω Ἰταλίας, τῆς Ἰωνίας, τῆς Ἀντιόχειας, τῆς Ἀλεξάνδρειας, τῆς Μυτιλήνης, τῆς Ρώμης. Οἱ «ἐκπαιδευτικοί» δὲν εἶχαν καμμιά σχέση μέ τοὺς σημερινούς ἐκπαιδευτικούς - πολιτικούς ὑπαλλήλους, ἀλλὰ δροῦσαν αὐτοδύναμα σάν πρωτοπόροι τῆς ἐπιστήμης ἢ αὐτόφωτοι ὁδηγοὶ τοῦ ἔθνους τους.

(β) Τὴν καταδίκη λ.χ. σὲ θάνατο τοῦ Σωκράτη ἢ τὴν εἰσβολὴ ἐγκαθέτων καί τὴν καταστροφὴ τῆς σχολῆς τοῦ Πυθαγόρα, θὰ μπορούσαμε νά τίς ἐρμηνεύσουμε ἀπὸ τὴν σκοπιὰ αὐτή, ἂν δεχθοῦμε ὅτι ὁ κύκλος τῶν μαθητῶν τῶν μεγάλων αὐτῶν σοφῶν ἀποτελοῦσε ἓνα εἶδος σχολείου.

Ἄλλ' ἂν τὰ Κατεστημένα πρὸ τῆς ἐποχῆς τῆς Λογοκρατίας ἐνεργοῦσαν καμμιά φορά κατασταλτικά, οὐδέποτε εἶχαμε περίπτωση χρησιμοποίησεως τῆς Παιδείας σὰν ὑπηρετίας τῆς ἐξουσίας, οὐδέποτε δηλαδή ἡ κρατοῦσα τάξις πραγμάτων ἐδημιούργησε ἐξ ὑπαρχῆς ἢ ἴδια τὴν «Παιδεία», μὲ σκοπὸν, μέσω αὐτῆς, νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐλευθέρωσιν, νὰ ἐξαπλώσῃ καὶ στερεώσῃ τὸ «δόγμα» τῆς ἧ νὰ πλάθῃ νομιμόφρονες ὑπηκόους τῆς καὶ ὑποτακτικούς τῆς διαστρεβλώνοντάς τὴν ἀληθινὴν ἀνθρώπινον φύσιν.

Τὸ φαινόμενο τῆς ἐξαλλοτριώσεως τῆς Παιδείας καὶ τῆς συνειδητῆς ὑποταγῆς τῆς στὰ Κατεστημένα πρωτοπαρουσιάσθηκε ταυτόχρονα μὲ τὴν ἐπικράτησιν τοῦ θρησκευτικοῦ δογματισμοῦ. Τότε —καὶ ἀφοῦ, παράλληλα, πάρθησαν κατασταλτικὰ μέτρα, μὲ βάση τὰ ὁποῖα καταστράφηκαν καὶ ἐξαφανίσθησαν ὅλες οἱ ἐλευθερωμέναι σχολῆς— ἰδρύθησαν ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν θρησκευτικὸν δογματισμὸν δικὰ του σχολεῖα (α) ὅπου αὐθεντικοὶ ἐκπρόσωποι τῶν δογμάτων δίδασκαν στοὺς ἐκπαιδευόμενους, μὲ βάση διατεταγμένον πρόγραμμα, τίς ἑορτὰς «ἀλήθειαι» τοὺς, μετέδιδαν σ' αὐτοὺς τὸ πνεῦμα τοὺς καὶ τὸν φανατισμὸν τοὺς καὶ τοὺς μετέτρεπαν σὲ ὑπηρετὰς καὶ τυφλὰ ὄργανα τοῦ θρησκευτικοῦ Κατεστημένου. Ἡ Παιδεία αὐτὴ τῆς σκοπιμότητος εἶναι ἡ μοναδικὴ Παιδεία ποὺ ὑπάρχει ἔκτοτε στὸν Κόσμον, καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς συμπίπτει περίπου μὲ τὴν ἐποχὴν ποὺ τὸ Ῥωμαϊκὸν Κράτος χωρίσθηκε σὲ Ἀνατολικὸν καὶ Δυτικόν. Ἡ περίοδος αὐτὴ εἶναι ὁ προσδιοριστικὸς σταθμὸς τῆς ἐκπαιδευτικῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητος, διότι ἀπὸ τότε ἕως σήμερον, τὰ σχολεῖα ἀπὸ τὴν κατώτατην ἕως τὴν ἀνώτατην βαθμίδα τοὺς ἐλέγχονται, ἐνῶ Παιδεία ἀνεξάρτητη, ἔξω ἀπὸ τὸν κύκλον τῆς ἐξουσίας δὲν ὑπάρχει πιά. Ἐλάχισται ἐξαιρέσεις, ἰδίως στὸν τομέα τῆς Τέχνης, ποὺ σημειώνονται κατὰ καιροὺς καὶ σὲ διάφορους χώρους, εἶναι εἴτε ἀμφισβητούμενης ἀνεξαρτησίας, εἴτε ἀσήμαντες. (β)

Αὐτὸ ποὺ πέτυχε καὶ καρπώθηκε, σὰν «πρῶτος διδάξας», τὸ θρησκευτικὸν μετὰ Χριστὸν Κατεστημένο, τὴν ἄλωση δηλαδή τῆς Παιδείας, τὸ υἰοθέτησαν ἔκτοτε καὶ ὅλα τὰ πολιτικὰ, κοινωνικὰ καὶ

(α) Πρὸς τὰς δογματικὰς σχολὰς «Πιστεὺ καὶ μὴ Ἐρεῦνα», «Ἐρευνᾶτε τὰς Γραφὰς» κλπ., ποὺ δημιουργήθησαν καθ' ὃν χρόνον ὁ δογματισμὸς ἔκλεινε, μὲ τὴν βία τῆς ἐξουσίας ποὺ ἤλεγχε πιά, τίς ἐλεύθερες λαμπρὰς φιλοσοφικὰς καὶ ἐπιστημονικὰς σχολὰς, βιβλιοθηκὰς κλπ.

(β) Ἡ λεγόμενὴ «ἰδιωτικὴ ἐκπαίδευσις» δὲν εἶναι ἀνεξάρτητη, διότι, ἐκτὸς τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ θεομικὴ τῆς ὑπόστασις καθορίζεται ἀποκλειστικὰ ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν, τὰ προγράμματά τῆς καὶ ἡ ὕλη διδασκαλίας εἶναι πανομοιότυπα μὲ τὰ προγράμματα καὶ τὴν ὕλην τῆς ἄλλης δογματικῆς Παιδείας.

οικονομικά δόγματα τῆς Λογοκρατίας. Ἡ νεώτερη λογοκρατικὴ ἐξουσία, γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τοὺς λαοὺς, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πανάρχαιο ὄπλο τῆς βίας, χτυπᾷ τὸν ὑπήκοό της στὴ ρίζα του, δηλαδὴ τὴν ἴδια τὴν ψυχὴ του. Κοντὰ στὸ Κράτος, τὴ διοίκηση, τὸν πλοῦτο καὶ τὴν ὑλικὴ ἰσχύ, τοποθετεῖ μέσα στὸ ὄπλοστάσιό της καὶ τὴν Παιδεία. Ἔτσι, ἡ Παιδεία σιγὰ - σιγὰ ἐξελίσσεται σὲ καθαρὰ ἐξουσιαστικὸ μέσον, χάνοντας ἐντελῶς τὸν ἀρχικὸ της χαρακτήρα, καὶ ἀνατρέπεται ἐκ βάρων ἢ ἀποστολῆς της.

Ἐντὶ τῆς ἀλήθειας ὑπηρετεῖ τὸ δόγμα, ἐντὶ τοῦ ἀνθρώπου τοὺς ἐξουσιαστές, ἐντὶ τοῦ πολιτισμοῦ τὴν τεχνοκρατία καὶ ἐντὶ τῆς ἐλευθερώσεως τὴν Διεθνή Ἐξουσία. Ἄς ἀναλύσουμε τὴν «ἀνατροπὴ» αὐτὴ πού πραγματοποιήθηκε στὴ φύση καὶ τὴν ἀποστολὴ τῆς Παιδείας, ἀνατροπὴ πού παίζει σημαντικώτατο ἀρνητικὸ ρόλο στὴ ζωὴ μας.

* * *

Δύο εἶναι τὰ σκέλη τῆς Παιδείας πού παρέχει σήμερα τὸ Κατεστημένο σ' ὅλο τὸν Κόσμο: Τὸ δογματικὸ καὶ τὸ τεχνοκρατικὸ. Σκοπὸς τοῦ πρώτου εἶναι ἡ ἄλωση τῆς ψυχῆς καὶ τῆς σκέψεως. Σκοπὸς τοῦ δευτέρου εἶναι ἡ παραγωγὴ ἀνθρώπων — μηχανῶν γιὰ τὴν ὑλικὴ — ὀργανωτικὴ θεμελίωση τῆς ἐξουσίας.

α. — Τὸ δ ο γ μ α τ ι κ ὸ σκέλος μεταδίδει στοὺς λαοὺς τὴν ἐξουσιαστικὴ κοσμοθεωρία. Πρόκειται γιὰ τὴν Λογοκρατία στὶς διάφορες μορφές της, τὸ οἰκονομιστικὸ - ὑλιστικὸ δηλαδὴ πνεῦμα, πού διέπει ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τῆς σύγχρονης ἀτομικῆς καὶ ὁμαδικῆς ζωῆς. Ἡ Λογοκρατία, ἐκ διαμέτρου ἀντίθετη ἀντίληψη περὶ ζωῆς καὶ περὶ Κόσμου πρὸς τὴν ἰδεαλιστικὴν — ἠρωϊκὴν ἀντίληψη, δὲν ἀφήνει τίποτε ἔξω ἀπὸ τὴν ἰδεολογικὴν ἐπιρροή της, δὲν ὑπάρχει καμμιά περιοχὴ τῆς γνώσεως καὶ τῆς πράξεως πού νὰ μὴν «χρωματίζεται», ἀλλοιώνεται, κατευθύνεται ἀπ' αὐτήν. Ἀπὸ τὶς φυσικὲς ἐπιστῆμες μέχρι τὴν ἱστορία, ἀπὸ τὴν Τέχνη μέχρι τὴν οἰκονομία, ἀπὸ τὴν ἰατρικὴ μέχρι τὴν ψυχολογία, ἀπὸ τὴν τεχνολογία μέχρι τὴν φιλοσοφία καὶ φιλοσοφία, ἀπὸ τὴν στρατιωτικὴ τέχνη μέχρι τὴν βιολογία, ἀπὸ τὰ μαθηματικὰ μέχρι τὴ μουσικὴ, δὲν ἀπέμεινε κανένα ἀνεξαιρέτως στοιχεῖο τῆς μαθήσεως πού νὰ μὴν ἐντάσσεται μέσα στὴν νοοτροπία, τὸ «πνεῦμα» τῶν δογμάτων τῆς ἀνελεύθερης λογοκρατικῆς ἀντιλήψεως.

Καὶ ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμα μέχρι τὴ σεξουαλικὴ πράξη, ἀπὸ τὴν πολιτικὴ συμπεριφορὰ μέχρι τὴν ἐνδυμασία, ἀπὸ τὰ συναλλακτικὰ

ήθη μέχρι τις ένδοοικογενειακές σχέσεις, από την κοινωνική συμπεριφορά μέχρι την τροφή και την υγιεινή, από τον τουρισμό μέχρι την διακόσμηση τής κατοικίας, δέν υπάρχει επίσης καμμιά απόλύτως κατηγορία τής ανθρώπινης πράξεως, πού νά μήν υπαγορεύεται και κατευθύνεται από τά έξουσιαστικά λογοκρατικά δόγματα.

Ή σύγχρονη μορφή τής Λογοκρατίας, ή αστοκαπιταλομαρξιστική, πού έχει συμπληρώσει ήδη ένάμισυ-δύο αιώνες κυριαρχίας, έχει όλοκληρώσει την δογματική επίβολή της, άφου πρώτα πέτυχε τον απόλυτο έλεγχο τής Παιδείας, και γενικά τής Παιδείσεως. (α) Ή σύγχρονη Παιδεία σ' όλα τά Έθνη τής Γης θά μπορούσε νά χαρακτηρισθῆ με μιá λέξη: Παιδεία ά σ τ ο κ α π ι τ α λ ο μ α ρ ξ ι σ τ ι κ ή. Άπό τό νηπιαγωγείο μέχρι τό Πανεπιστήμιο και την μετασχολική του μάθηση, ό σημερινός άνθρωπος δέν είναι τίποτ' άλλο από άπλός στόχος του δόγματος, στόχος πού πρέπει νά καταληφθῆ, ψυχή πού πρέπει νά έκπολιορκηθῆ, μυαλό πού πρέπει νά αποδιοργανωθῆ και νά εύθυγραμμισθῆ με την κατεστημένη δογματική γνώση του Άστοκαπιταλομαρξισμού. Οί έφοδοι, ή πολιορκία, οί έπιθέσεις του δόγματος έναντίον του ανθρώπου, πού αρχίζουν από την τρυφερή του ηλικία και συνεχίζονται για πολλά χρόνια, ακριβώς είπειν για όλη του τή ζωή, είναι τόσο πολύπλευρες, πολύμορφες, επίμονες και καλοσχεδιασμένες, ώστε είναι σχεδόν άδύνατο νά άντέξει, νά μήν παραδοθῆ τό κάστρο τής ανθρώπινης ψυχῆς.

Πραγματικά, πολύ λίγα ίσχυρά πνεύματα δέν παρασύρονται άπ' αυτόν τό κατακλυσμό του ψεύδους, τής διαστροφῆς και διαστρεβλώσεως και του σκοταδισμού. Για νά είμαστε πιό ακριβολόγοι, όλες οί ψυχές κατακτώνται, με τή διαφορά ότι μερικές, έλάχιστες άπ' αυτές βρίσκουν τή δύναμη νά αναθεωρήσουν τις γνώσεις και την κοσμοθεωρία πού τους δόθηκαν, νά αποτρίψουν από πάνω τους τον όγκο τής σκουριάς και του ψεύδους πού τους κάλυψε και νά αναδιοργανωθούν πνευματικά μονάχοι τους.

* * *

δ. --- Τό τεχνοκρατικό σκέλος τής έξουσιαστικής Παιδείας «μορφώνει» τους έξουσιαζόμενους με τεχνικές γνώσεις, πού θά τους καταστήσουν ίκανούς νά κινησουν τον τεχνολογι-

---

(α) Έκτός από την σχολική Παιδεία, ή Παιδεία περιλαμβάνει την Τέχνη, την Θρησκεία, την Φιλοσοφία, την Λογοτεχνία, τό Θέατρο, τον Κινηματογράφο, την Τηλεόραση, τον Τύπο κλπ.

κό - διοικητικό μηχανισμό, με τόν όποιο τὸ δογματικό Κατεστημένο ἐγκαθιδρύει καὶ ἐξασφαλίζει τὴν κυριαρχία του. Πρόκειται γιὰ τὴν ἐκπαίδευση ποὺ καλύπτει τοὺς τομείς τῆς τεχνολογίας, τῆς παραγωγῆς, τῆς οἰκονομίας, τῆς ὀργανώσεως - διοικήσεως, τῆς στρατιωτικῆς δυνάμεως καὶ τῆς μαζικῆς προπαγάνδας, σ' ὅλες τῆς τῆς μορφές.

Κύρια χαρακτηριστικά τῆς τεχνοκρατικῆς Παιδείας εἶναι ἡ εἰδίκευση καὶ ἡ μονοδιάστατη ἀνάπτυξη μιᾶς ἢ ὀρισμένων μόνον ἱκανοτήτων τοῦ ἐκπαιδευόμενου. Ὁ τεχνοκράτης ἀποτελεῖ ἕνα κολοσῶμένο, ἀκρωτηριασμένο τέρας, μέρος μόνο τοῦ ἀνθρώπου, λειψή προσωπικότητα. Ἐντελῶς ἀνίκανος γιὰ μιὰ γενικώτερη, καθολικὴ σύλληψη τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς ζωῆς, εἰδικευμένος «γνώστης» ἐνὸς μόνον ἀντικειμένου, τοποθετεῖται ἀπὸ τοὺς ἐξουσιαστές στὸν τομέα τῆς εἰδικότητάς του καὶ τοὺς ὑπηρετεῖ τυφλά, χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ κρίνῃ ἂν αὐτὸ ποὺ κάνει εἶναι δίκαιο ἢ ἄδικο, ἀληθινὸ ἢ ψεύτικο, προοδευτικὸ ἢ ἀντιδραστικὸ, καλὸ ἢ κακό, θετικὸ ἢ ἀρνητικὸ. Ὁ τεχνοκράτης, αὐτὸ τὸ θλιβερὸ δημιούργημα τῆς λογοκρατικῆς Παιδείας, ἀποτελεῖ ζωντανὴν ἀπόδειξη τοῦ ξεπεσμοῦ τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου, τοῦ ὑποβιθασμοῦ του ἀπὸ τὸ ἐπίπεδο τοῦ συνειδητοῦ ὄντος στὴ στάθμη τοῦ κάστορα, τοῦ homo technicus.

Μὲ τὴν τεχνοκρατικὴ Παιδεία τὸ Κατεστημένο ἐξασφαλίζει τὴν ὕλική — τεχνολογική, ὀργανωτικὴ καὶ οἰκονομική — ἰσχὺ ποὺ εἶναι ἀπαραίτητη γιὰ τὴν ὕπαρξή του. Ἐκατομμύρια ἀνθρώποι σ' ὄλο τὸν κόσμον δουλεύουν σήμερα, καὶ ὁ μόχθος τῆς δουλειᾶς τους εἶναι καὶ θεμέλιο τῆς πολιτικῆς δουλειᾶς τους.

Εἶναι αὐτονόητο, ὅτι τὸ δογματικὸ καὶ τὸ τεχνοκρατικὸ σκέλος τῆς ἐξουσιαστικῆς Παιδείας ὄχι μόνον ἀλληλοσυμπληρώνονται, ἀλλὰ καὶ δὲν μποροῦν νὰ ὑπάρξουν χωριστὰ τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ἐχομε ἐπισημάνει ἤδη, ὅτι ἡ τεχνοκρατία εἶναι ἀποτέλεσμα τοῦ δόγματος καὶ δὲν προάγει τὴν προσπέλαση τῆς ἀλήθειας, ἀλλὰ προσπαθεῖ νὰ καρπωθῆ «γνώσεις», καὶ νὰ τῆς ἐκμεταλλευθῆ πρακτικά, γιὰ τὴν ὑπηρεσία τοῦ συμφέροντος, μ' ἄλλα λόγια ἀποτελεῖ προαγωγὸ τῆς λογοκρατικῆς τάξεως πραγμάτων.

ια. — Τὸ σκοινὶ καὶ τὸ σκυλί

Η κρατοῦσα τάξη πραγμάτων, ποὺ βασιλεύει στὸν σημερινὸ Κόσμο, στηρίχθηκε ἀπ' αὐτοὺς ποὺ τὴν οἰκοδόμησαν πάνω ἀπ' ὅλα σὲ ἰδ ε ο λ ο γ ι κ ῆ θάση. Ὁ ἀστοκαπιταλομαρξιστικὸς οἰκονομισμὸς καὶ ἡ συνακόλουθη πρὸς αὐτὸν τεχνοκρατικὴ Λογοκρατία ἔχουν ἐπιβληθῆ καὶ κυριαρχήσῃ σ' ὅλα τὰ πλάτη τῆς Γῆς, ὄχι ἀπλῶς σὰν πολιτικοκοινωνικὰ συστήματα, ἀλλὰ σὰν τρόπος ζωῆς, σὰν «φιλοσοφία» ζωῆς τῶν ἀνθρώπων. Ὁ ἄνθρωπος ἀνεξαρτήτως φυλῆς, ἐθνικότητος, μορφώσεως, κοινωνικοῦ ἐπιπέδου κλπ. «**υ ἰ ο θ ἔ τ η σ ε**», ἀσυναίσθητα, καὶ ὄχι ἀπλῶς ἀκολούθησε αὐτὸ τὸν τρόπο καὶ αὐτὴ τὴν ἀντίληψη τῆς ζωῆς. Τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ἰδεολογικὴ αὐτὴ εὐθυγράμμιση συγκρούεται πρὸς τὴν ἴδια τὴν ἀνθρώπινη φύση, καὶ συνεπῶς ἀποτελεῖ ἀρρωστημένη κατάσταση, εἶναι σημάδι ποὺ προεξοφλεῖ μὲν ὅτι ἡ ἰσχύουσα τάξη δὲν εἶναι σταθερὴ οὔτε βιώσιμη, ἀλλὰ δὲν αἴρει αὐτόματα τὰ ἰδεολογικὰ της ὑπόβαθρα. Ὁ κόσμος εἶναι δεμένος σὰν σκύλος μὲ τὸ ἰδεολογικὸ σκοινὶ τῆς Λογοκρατίας ποὺ τοῦ πέρασαν στὸ λαιμὸ οἱ ἔξουσιαστὲς του, καὶ στὴν ἀπελπισία του γαυγίζει καὶ περιστρέφεται λυσσαλέα, χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ μεταπηδήσῃ ἔξω ἀπὸ τὸν κύκλο ποὺ τοῦ ἐπιτρέπει νὰ διαγράψῃ τὸ μῆκος τοῦ σκοινιοῦ αὐτοῦ.

Τὸ «παλούκι» πάνω στὸ ὁποῖο εἶναι δεμένη ἡ ἄλλη ἄκρη τοῦ σκοινιοῦ, τὸ κέντρο, δηλαδή, τοῦ κύκλου μέσα στὸν ὁποῖο μπορεῖ νὰ κινηθῆ ὁ σημερινὸς Κόσμος, εἶναι ἡ Διεθνὴς Ἐξουσία. Ἡ ἔστια τῆς ἐξουσίας αὐτῆς εἶναι, ὅπως καὶ κάθε κέντρο κύκλου, **ξ ν α σ η μ ε ἰ ο**, καὶ ὄχι δύο ἢ περισσότερα. Δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ ἀλλοιῶς, δεδομένου ὅτι ἡ φύση ὅλων τῶν κατεστημένων ἰδεολογιῶν, ὅλων τῶν παραλλαγῶν τοῦ Καπιταλισμοῦ καὶ τοῦ Μαρξισμοῦ, εἶναι μία, πανομοιότυπη σ' ὅλες: ὑλιστικὴ —λογοκρατικὴ καὶ ἀντιιδεαλιστικὴ— ἀντιλογικὴ. Πρακτικὴ ἐπιβεβαίωση τῆς ἀλήθειας αὐτῆς, εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι παρὰ τίς συνεχεῖς προσπάθειες τῆς Διεθνοῦς Ἐξουσίας νὰ παρουσιάσῃ παραπλανητικὰ «πολλά» πρόσωπα, «διαφορετικὲς» ἔστιες, καὶ «ἀντίθετα» κέντρα δυνάμεως (Οὐάσινγ-

κτων, Μόσχα, Πεκίνο, Βρυξέλλες κλπ.), ή πραγματικότητα αποκαλύφθηκε γυμνή, και σήμερα όλοι οί άνθρωποι, ακόμη και οί πιό ανυποψίαστοι, αντιλαμβάνονται ότι μία και έναία Ίερή λογοκρατική —οικονομιστική Συμμαχία, μία και μοναδική άόρατη έξουσιαστική κλίκα, πού δρᾶ συνωμοτικά σάν ένα σῶμα πίσω από τις πολλές «ταμπέλλες» τῶν πολιτικῶν, οικονομικῶν και στρατιωτικῶν μπλόκ, κυβερνᾶ και ἐκμεταλλεύεται όλόκληρο τόν Κόσμο.

Μέσα στόν κύκλο ὅπου κινεῖται ἀπελπισμένα ή ἰδεολογικά αἰχμαλωτισμένη ἀνθρωπότητα «λαμβάνουν χώραν» ὅλα τὰ γεγονότα και οί ἐξελίξεις τῆς ἐποχῆς μας, γεγονότα και ἐξελίξεις πού εἶναι ἀποτέλεσμα δύο ἐκ διαμέτρου ἀντιρρόπων δυνάμεων: τῆς φυσικῆς ὀρμῆς τοῦ αἰχμάλωτου νά ἀπελευθερωθῆ και τῆς «ἐπίκτητης» ἔξεως τοῦ κυρίαρχου νά διατηρήσῃ τήν ἐξουσία του. Ἡ ἔνταση τῆς συγκρούσεως αὐτῆς ἀντικατοπτρίζεται στήν παγκόσμια κρίση. Αὐτές οί δύο ἀλληλομαχόμενες τάσεις παρέχουν τὸ κλειδί μέ τὸ ὁποῖο ἐρμηνεύονται τὰ φαινόμενα τῶν ὁποίων εἴμαστε μάρτυρες.

Στήν πάλη μεταξύ δεσμῶτη —τῶν ὑποδουλωμένων ἀτόμων και Ἑθνῶν (α)— και δεσμοφύλακα —τῆς Διεθοῦς Ἐξουσίας— οί συγκρούσεις πού ἔχουν οἰκονομικό - κοινωνικό χαρακτήρα δ ἐ ν ἔ χ ο υ ν ἀ ν τ ι κ ε ἴ μ ε ν ο ο ὕ τ ε ἐ π α ν α σ τ α τ ι κ ὸ ν ὀ η μ α, διότι, καθῶς ἐξελίσσονται μέσα στό γενικό οἰκονομιστικό πλαίσιο τοῦ ἰσχύοντος παγκόσμιου συστήματος, στεροῦνται ἀναγκαστικά τοῦ στοιχείου τῆς ἀληθινῆς ἰδεολογικῆς ἀντιθέσεως. Ἡ διαμάχη μεταξύ Κρατῶν πού σκοπεύει σέ οἰκονομικές ἐπιδιώξεις εἶναι διένεξη μεταξύ ὁμοφρονούντων ὁμοτράπεζων πού θόσκουν ὅλοι μαζί στό παγκόσμιο λιθάδι τοῦ ὕλισμοῦ και ἀλληλομάχονται για τὸ ποιός θά φάῃ περισσότερο —ἕπως ἄλλωστε και οί κοινωνικές διαμάχες στοὺς κόλπους τῶν διαφόρων ὀλοτήτων. Ὁ δεμένος, δηλαδή, σκύλος τῆς παραβολῆς μας στήν περίπτωση αὐτῆ δέν ζητάει νά σπάσῃ τὸ σκοινί, ἀλλὰ νά ἀναγκάσῃ τὸ ἀφεντικό του νά τοῦ ρίξῃ τροφή. Στήν ἀπόλυτη διάκριση, ἐπομένως, τοῦ ἀφεντικοῦ πού διαθέτει τήν τροφή εἶναι τὸ ποιὰ τύχη θά ἔχῃ ή σύγκρουση, ἂν δηλαδή θά παραχωρηθῆ περισσότερο ή λιγότερη τροφή. Προοπτική ἰδεολογικῆς ἀπελευθερώσεως δέν ὑπάρχει καμμία, διότι δέν ἐπιδιώκεται ἀπὸ τοῦ;

(α) Στὰ ὑποδουλωμένα Ἑθνη κατατάσσονται και τὰ μεγάλα, ὅπως οί ΗΠΑ, ή ΕΣΣΔ και ή Κίνα, τὰ ὁποῖα ἐπίσης ἔχει ἐξαλλοτριώσει πνευματικά τὸ ἀνεθνικό λογοκρατικό Κατεστημένο πού κυβερνᾶ τόν Κόσμο. Ὁ ρόλος τῶν Ἑθνῶν αὐτῶν εἶναι: ἐπίσης ρόλος δούλων πού ὑπηρετοῦν τήν Διεθνή Ἐξουσία, μέ τήν διαφορά ὅτι τοὺς ἀνετέθη ή ὑπηρεσία τοῦ «χωροφύλακα» τῆς διεθοῦς τάξεως.

δεσμῶτες μία τέτοια ἀπελευθέρωση. Σ υ ν ε π ῶ ς, ὅ λ α τ ᾶ φ α ι ν ὀ μ ε ν α κ α ι ο ἰ τ ᾶ σ ε ι ς π ο ὺ ἔ χ ο υ ν ο ἰ κ ο ν ο μ ι κ ὸ σ κ ο π ὸ ἰ ὄ ε ο λ ο γ ι κ ᾶ κ α ι π ο λ ι τ ι κ ᾶ ἑ λ ἔ γ χ ο ν τ α ι ἀ π ὅ λ υ τ α ἀ π ὸ τ ῆ Δ ι ε θ ν ῆ Ἐ ξ ο υ σ ῖ α κ α ι π α τ ρ ω ν ᾶ ρ ο ν τ α ι ἀ π' α ὐ τ ῆ ν.

Σ' αὐτὴν τὴν κατηγορία τῶν φαινομένων, στὴν ὁποία ἐντάσσονται ὅλα σχεδὸν τὰ γεγονότα τῆς ἐποχῆς μας, ἐκτὸς ἐλάχιστων ἐξαιρέσεων, ἀπουσιάζει ὁποιαδήποτε προοπτικὴ ἀλλαγῆς. Ἡ κατάληξή τους, ὅποια κι ἂν εἶναι, δὲν ὀδηγεῖ πουθενὰ ἀπὸ ἄποψη ἱστορικῆς μεταβολῆς καὶ ποιοτικῆς ἀνόδου τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς, διότι ἀποτελοῦν «ἔσωτερικὲς ὑποθέσεις» τῆς κρατοῦσης τάξεως πραγμάτων. Καὶ ὄχι ἀπλῶς «ἔσωτερικὲς ὑποθέσεις», ἀλλὰ τρόπους συντηρήσεώς της καὶ ἐλέγχου τῆς «τάξεως». Διότι ἡ παροχὴ τροφῆς στὸν ὀπωσδήποτε δεμένο σκύλο εἶναι ἀσφαλὲς μέσο, γιὰ νὰ ξαναγίνῃ ἥσυχος καὶ ὑποτακτικὸς.

Μὲ βάση τὰ παραπάνω τοποθέτηση ὠδηγοῦμαστε στὴν ἐκτίμηση ὅτι οἱ τοπικοὶ πόλεμοι, οἱ στρατιωτικὲς εἰσβολές, οἱ οικονομικῆς - - κοινωνικῆς φύσεως ἐπαναστάσεις, ἡ τρομοκρατία (στὴν Ἰταλία, Ἰσπανία, Γερμανία, Ν. Ἀμερικὴ, Τουρκία κλπ.), ἡ οικονομικὴ κρίση, ὁ πληθωρισμὸς, ἡ ἐνεργειακὴ κρίση, ἡ «ἔνταση» μεταξὺ ΗΠΑ — ΕΣΣΔ, Κίνας — ΕΣΣΔ κλπ. εἶναι φαινόμενα τὰ ὁποῖα π α τ ρ ω ν ᾶ ρ ο ν τ α ι ἀ π ὅ λ υ τ α ἀ π ὸ τ ὸ ἴδιο τὸ Παγκόσμιο Κατεστημένο, ἀκόμη κι ἂν δὲν δημιουργοῦνται ἐξ ὑπαρχῆς σκόπιμα ἀπ' αὐτό, καὶ δὲν ἔχουν κανένα ἄλλο σκοπὸ καὶ καμμιά ἄλλη κατάληξη παρεκτὸς τὸν ἔλεγχο τῆς «τάξεως» καὶ τὴν συντήρησή του. Πρόκειται γιὰ γεγονότα, ἐξελίξεις καὶ τάσεις ἐνισχυόμενες ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν ἐξουσία, διότι ἐξυπηρετοῦν, δὲν κλονίζουν τὴν κυριαρχία της.

Μέχρι ποῦ μπορεῖ νὰ ὀδηγήσῃ τοὺς ἐξουσιαστὲς τοῦ Κόσμου αὐτὸ τὸ ἔνστικτό τους γιὰ ἔλεγχο καὶ συντήρηση; Μὲ ἀφετηρία τὴν προηγηθεῖσα ἀνάλυσή μας δὲν δυσκολευόμαστε νὰ διατυπώσουμε τὴν πρόβλεψη αὐτή: Ἡ Διεθνὴς Ἐξουσία δὲν θὰ ἀπορρίψῃ κανένα μέσο καὶ δὲν θὰ ἀποφύγῃ καμμιά ἐξέλιξη γιὰ τὴν ἐπιβίωση τῆς κρατοῦσης τάξεως ἂν ἡ φορὰ τῶν πραγμάτων τὴν ἐξαναγκάσῃ, πλὴν τῶν μέσων καὶ τῶν ἐξελίξεων ἐκείνων ποὺ ἐκφεύγουν ἀπὸ τὴν οικονομιστικὴ — λογοκρατικὴ ἀντίληψη τῆς ἱστορίας. Διότι ἂν ἀποδεχόταν τὸ δεῦτερο, τοῦτο θὰ ἰσοδυναμοῦσε πρὸς τὴν αὐτοκατάρρευση καὶ τὴν αὐτοκαταστροφὴ της.

Ἐπομένως ἀπὸ τὴν πρακτικὴ τῆς Διεθνοῦς Ἐξουσίας δὲν ἀποκλείεται — ἂν ἡ κρίση ἐνταθῇ — ἡ δημιουργία ἢ τὸ πατρωνάρισμα κάθε μορφῆς συγκρούσεως, οἰκονομικῆς ἢ ἐδαφικῆς, ἐνδοκρατικῆς ἢ διακρατικῆς, «ψυχρῆς» ἢ «θερμῆς», ἀκόμη καὶ ὁ πόλεμος μεταξὺ τῶν ὑπαδούλων σ' αὐτὴν μεγάλων Ἐθνῶν, ἐφ' ὅσον ἔχουν ὑλικὸ ἀντικείμενο, καὶ συνεπῶς δὲν ὀδηγοῦν στὴν ἀπώλεια ἀλλὰ στὴν ἐνίσχυση τοῦ ἰδεολογικοῦ ἐλέγχου τῆς ἀνθρωπότητος. Καὶ ὅπωςδήποτε ἡ πρακτικὴ αὐτὴ θὰ προσαρμόζεται ἀνάλογα πρὸς τὶς ἀνάγκες ἐλέγχου, δηλαδὴ ἀνάλογα πρὸς τὴν ἔνταση τῆς ἐσωτερικῆς ἱστορικῆς κρίσεως τῆς Λογοκρατίας. Γνήσιοι μαθητὲς τοῦ Μακιαβέλλι οἱ ἐξουσιαστὲς τοῦ Κόσμου εἶναι ἱκανοὶ σὲ κάθε στιγμή νὰ ἐξοντώσουν τὸ μέγιστο μέρος τῆς ἀνθρωπότητος, ἂν τοῦτο εἶναι ἀναγκαῖο γιὰ νὰ κρατήσουν ὑπόδουλη τὴν ὑπόλοιπη.

* * *

Τί δὲν εἶναι ἐλεγχόμενο καὶ ἐπομένως τί μπορεῖ νὰ κλονίσῃ τὴν ἰσχύουσα κατάσταση καὶ νὰ τείνῃ πρὸς τὴν ἀνατροπὴ τῆς; Ὅ,τι δὲν εἶναι οἰκονομιστικὸ καὶ λογοκρατικὸ, ὅλα ἐκεῖνα τὰ γεγονότα, τάσεις, κινήσεις, συγκρούσεις ποὺ δὲν σκοπεύουν σὲ λογοκρατικούς στόχους, ἀλλὰ, ἀδιαφορώντας γι' αὐτούς, κατευθύνονται συνειδητὰ πρὸς ὑπερυλικὲς ἐπιδιώξεις καὶ ἰδανικά· ὅ,τι, ἐπομένως, ξεφεύγει ἀπὸ τὰ πλαίσια τοῦ ὑλισμοῦ καὶ τῆς ἐξουσιαστικότητος καὶ ἀναπτύσσεται ἀντίθετα πρὸς τὶς δύο αὐτὲς κατεστημένες θεότητες τῆς ἐποχῆς μας, ἀκολουθώντας λογικούς καὶ ἠθικούς δρόμους. Μὲ δυὸ λέξεις, ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν ἰδεαλιστικὴν ἀξία πνευματικὸς πολίτισμός.

Αὐτοὶ ποὺ ἀγωνίζονται γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση καὶ τὴν ἰδέα τῆς ἀλήθειας, ὄχι μόνον ἀποτελοῦν τὴν μοναδικὴν ἐξ ὀρισμοῦ ἰδεολογικὴν ἀπειλὴν κατὰ τῆς κρατούσης διεθνιστικῆς λογοκρατικῆς οἰκονομικῆς τάξεως, ἀλλὰ καὶ ἐφαρμόζουν μορφὲς πάλης, τὶς ὁποῖες εἶναι ἀδύνατο νὰ πατρωνάρῃ, νὰ ἐλέγξῃ καὶ νὰ ἀντιμετωπίσῃ ἡ ἐξουσία, γιὰ τὸν λόγο ὅτι ἡ πάλη αὐτὴ θρίσκει καὶ ἔξω ἀπὸ τὴ «λογικὴ» τῆς καὶ ἐπέκεινα τῆς ἀποτελεσματικότητος τῆς ὑλικῆς ἰσχύος τῆς. Τὰ «μικρὰ ἄτομα» τῆς Λογοκρατίας, αὐτὰ τὰ χαμίνια καὶ τὰ κοθώνια ποὺ βασιλεύουν στὸ σύγχρονο Κόσμο, εἶναι ἐντελῶς ἀνίσχυρα γιὰ νὰ σταθοῦν ἀπέναντι στὸν φορέα τοῦ Λόγου, αὐτὴν τὴν ὠλοκληρωμένη, «πλήρη» προσωπικότητα ποὺ ἐνσαρκώνει τὸ ἰδανικὸ καὶ τὴν ἀρετὴ τοῦ ἡρωϊσμοῦ καὶ στέκει ἄτρωτη ἀπέναντι στὸ ὑλικὸ ὀπλοστάσιο τῆς ἐξουσίας. Ὁ γνήσιος φορέας τῶν πνευματικῶν καὶ ἰδεαλιστικῶν ἀ-

ξιῶν εἶναι —σὲ ἀτομικὸ ἐπίπεδο— ὁ μόνος ἀντίπαλος, ποὺ δὲν κατακτᾶται ἰδεολογικά, δὲν ἐξαγοράζεται, δὲν διαθρώνεται καὶ δὲν ἐξοντώνεται κὰν μὲ τὸν βιολογικὸ θάνατο, δεδομένου ὅτι οἱ ὑψηλές ἰδέες του καὶ μετὰ τὴν φυσικὴ ἐξόντωσή του μποροῦν —καὶ ἡ ἱστορία τὸ ἀπέδειξε ἄπειρες φορές— νὰ νικήσουν καὶ νὰ ἐκδικηθοῦν σκληρὰ τοὺς δολοφόνους του.

Ἄν ἡ Λογοκρατία μπορῆ μὲ ἄπειρους τρόπους νὰ ἐξουδετερώσῃ τὸ ὑλιστικὸ σχῆμα Κράτος, διαθρώνοντάς το πολιτικά καὶ στρατιωτικά, ἂν μπορῆ νὰ ὑποδουλώσῃ τὸ ἄλλο ὑλιστικὸ σχῆμα, τὴν λογοκρατικὴ κοινωνία, ἐξαγοράζοντάς τὴν ἢ καταπιέζοντάς τὴν ὑλικά, εἶναι παντελῶς ἀνίσχυρη γιὰ νὰ ἐξαφανίσῃ τὸ ἰδεαλιστικὸ —ἱστορικὸ μέγεθος Ἕθνος, ἀκόμη καὶ ἂν τοῦ ἀφαιρέσῃ τὸ ὑλικὸ τοῦ ὑπόβαθρο, καταστρέφοντας τὴν ἐδαφικὴ, ὀργανωτικὴ καὶ οἰκονομικὴ ὑπόσταση τῶν ἔμφυχων φορέων του. Ἡ ἀξία Ἕθνος σὲ ὁμαδικὸ ἐπίπεδο ἀποτελεῖ τὸ ἀνάλογο τοῦ ἰδεαλιστῆ — ἥρωα σὲ ἀτομικὸ ἐπίπεδο, τοποθετεῖται σὲ «ἀπυρόβλητο» χῶρο, σὲ σχέση μὲ τὸν ὑλισμὸ, δὲν πεθαίνει πνευματικά καὶ ἀργὰ ἢ γρήγορα θριαμβεύει καὶ τιμωρεῖ σκληρὰ τοὺς διῶκτες της, ὅπως πάλι ἀπέδειξεν ἄπειρες φορές ἡ ἱστορία.

Ἐπομένως, μέσα στὸ χορὸ τῶν γεγονότων, τάσεων, συγκρούσεων, πολέμων κλπ., τὸν ὁποῖο χορεύει ἡ σύγχρονη ἀνθρωπότητα, ὅ,τι συνδέεται πρὸς τίς ἀξίες Ἕθνος καὶ πνευματικὸς πολιτισμὸς —εἴτε σὲ ἀτομικὸ εἴτε σὲ ὁμαδικὸ ἐπίπεδο— καὶ ἐκφράζεται μὲ ἠρωϊκὰ καὶ ἰδεαλιστικὰ μέσα ἀγῶνος ἀποτελεῖ πραγματικὸ, ἀνεξέλεγκτο καὶ ἐπαναστατικὸ στοιχεῖο τῆς κρίσεως. Καὶ τοῦτο, διότι σκοπεύει συνειδητὰ στὸ σπᾶσιμο τοῦ σχοινοῦ τῆς παραβολῆς μας καὶ ὄχι στὴν ἀπόκτηση τροφῆς. Τὰ φαινόμενα αὐτὰ εἶναι ἰδεολογικά καὶ πρακτικὰ αὐτοκινούμενα καὶ αὐτοδύναμα, χαράζουν προδρομικά καὶ πρωτοποριακά τὸ αὐριο τῆς ἀνθρωπότητος καὶ δίνουν τίς κατευθύνσεις τῆς ἐπαναστάσεως ποὺ θὰ ἐκραγῆ ἀργὰ ἢ γρήγορα καὶ θὰ σαρώσῃ τὴν «ἄρρωστια τῆς ἐποχῆς» μας, αὐτὸ τὸ χαμερπὲς καὶ νοσηρὸ δημιούργημα τοῦ δογματισμοῦ.

Τὴν πρώτη κατηγορία τῶν φαινομένων αὐτῶν ἀποτελεῖ τὸ ἔργο πολλῶν πνευματικῶν «μονάδων», ποὺ ἀναπτύσσεται σήμερα σ' ὅλα τὰ Ἕθνη τῆς Γῆς, μεγάλων, δηλαδή, ἰδεαλιστικῶν καὶ ἠρωϊκῶν προσωπικοτήτων στὸ χῶρο τῆς Τέχνης κυρίως —ἢ Τέχνη, ὄντας προῖον τοῦ Λόγου καὶ τοῦ συναισθήματος καὶ ὄχι τῆς λογοκρατικῆς «λογικῆς», εἶναι λιγότερο τρωτὴ καὶ διαθρώσιμη σὲ σύγκριση μ' ὄλους τοὺς ἄλλους χώρους— καὶ σπανιώτερα τῆς Διανοήσεως, τῆς

Ἐπιστήμης καὶ τῆς πολιτικῆς. Γιὰ τὴν τελευταία, εἶναι ἀναγκαῖο νὰ διευκρινήσουμε, ὅτι πρέπει νὰ νοηθῆ ἔδῳ μὲ τὴν εὐρεία ἔννοια τοῦ ὄρου, σὰν «πολιτικὴ σκέψη» καὶ ἰδανικό, καὶ ὄχι μὲ τὴν ἔννοια τῆς κατεστημένης πολιτικῆς «ζωῆς», δεδομένου ὅτι ὁ πλήρης ἔλεγχος τῆς τελευταίας ἀπὸ τὰ χαμίνια τῆς Λογοκρατίας δὲν ἐπιτρέπει τὴν εἴσοδο καὶ τὴν παραμονὴ στὸν πολιτικὸ χῶρο προικισμένων ἀντιεξουσιαστικῶν καὶ ἡρωϊκῶν προσωπικοτήτων. Ὅλοι αὐτοὶ μάχονται κατὰ τοῦ σκοταδισμοῦ, τοῦ ἐξανδραποδισμοῦ καὶ τῆς τεχνοκρατίας, σὰν μεμονωμένες «ἑστίες ἀντιστάσεως» καὶ ἀποτελοῦν τοὺς πυρῆνες τῶν δυνάμεων τῆς ἀλλαγῆς καὶ τὰ κύτταρα τοῦ μέλλοντος.

Στὴν δεύτερη κατηγορία τῶν γνήσιων ἐπαναστατικῶν φαινομένων ποὺ συνιστοῦν τὴν παγκόσμια κρίση ἀνήκουν ὅλες οἱ τάσεις, ὁμάδες, δραστηριότητες καὶ συγκρούσεις ποὺ κατευθύνονται συνειδητὰ πρὸς τὴν ἄνοδο καὶ προαγωγή τῶν ἔθνικῶν πνευματικῶν πολιτισμῶν, μὲ τὴν εὐρύτατη ἔννοια, καὶ πρὸς τὴν καταπολέμηση τοῦ κοσμοπολιτικοῦ δογματισμοῦ καὶ τῶν διαφόρων ψευτοπολιτιστικῶν ρευμάτων ποὺ τροφοδοτεῖ καὶ κατευθύνει ἡ Διεθνὴς Ἐξουσία. Ὅ,τι συνειδητὰ ὀδηγεῖται πρὸς μιὰ πνευματικὰ αὐτοτελῆ καὶ αὐτοδύναμη πορεία τοῦ ἔθνους καὶ τῶν ἰδεαλιστικῶν ἀξιῶν ποὺ τὸ δημιουργοῦν, αὐτὸ ἀποτελεῖ ἀπαρχὴν ἐπαναστάσεως, προμήνυμα καὶ οἰκονόμο τοῦ μέλλοντος, προφητικὸ σημάδι μέσα στὸ σκοτεινὸ ὀρίζοντα τῆς ἱστορίας.

Τέλος, στὴν τρίτη κατηγορία τῶν ἐπαναστατικῶν φαινομένων τῆς κρίσεως, ποὺ εἶναι ἴσως καὶ ἡ σημαντικώτερη, ἀνήκουν οἱ ἀσύνειδες ἢ ὑποσύνειδες τάσεις ἐξαιρετικὰ μεγάλου ἀριθμοῦ ἀτόμων ποὺ ἔχουν σὰν κοινὸ γνῶρισμά τους στὸ πρακτικὸ ἀφ' ἑνὸς μέρος τους τὴν φυγὴ ἀπὸ τὸ τεχνοκρατούμενο καὶ οἰκονομιστικὸ πολιτικοκοινωνικὸ πλαίσιο, τὴν ἀπομόνωση, τὴν ἐπιστροφή στὴν ὑπαιθρο κλπ., καὶ στὴν ψυχολογικὴ—ἠθικὴ πλευρὰ τους, ἀφ' ἑτέρου, τὸ ἄγχος, τὴν ἠθικὴ ἀνασφάλεια, τὴ δυστυχία, τὴν ἀπελπισία καὶ τὴν «χάωση» τῆς ἀνθρώπινης προσωπικότητος μέσα στὸ πέλαγος τοῦ τεχνητοῦ εὐδαιμονισμοῦ. Τὰ φαινόμενα αὐτά, ποὺ παίρνουν τίς διαστάσεις μιᾶς ἐνεξέλεγκτης μαζικῆς παρορμήσεως σὲ παγκόσμια ἔκταση, συνιστοῦν τὴν ἀρνησὴ τῆς αἰσχροῦς τεχνητῆς πραγματικότητος καὶ δημιουργοῦν τὸ προεπαναστατικὸ σκαλοπάτι γιὰ τὴν πορεία πρὸς μιὰ νέα ἀληθινὴ, ἀνώτερη ζωὴ, ἀλλὰ παραμένουν ἀπροσανατόλιστα διότι στεροῦνται θέσεως. Εἶναι ὁμως οἱ θερμοκοιτίδες γιὰ τὴν ἄνδρωση πραγματικῶν ἐπαναστατικῶν κινήματων, γι' αὐτὸ καὶ ἡ κατεστημένη τάξη ἔχει ἀντιληφθῆ τὸν κίνδυνο ποὺ ἐγκυμονοῦν καὶ προσπαθεῖ νὰ τὰ διαστρέψῃ ἢ ἐκτονώσῃ. Δέ-

σμια, όμως, τῆς λογοκρατικῆς φύσεώς της, αποπειρᾶται, χωρίς ἀποτέλεσμα, νὰ ἀντιμετωπίσῃ τοὺς «φυγάδες» αὐτοὺς προσφέροντάς τους διευκολύνσεις, («ἀποκέντρωση»), τῆς διαφεύγει, δηλαδή, ὅτι ἡ ἴδια ἢ τεχνοκρατία της τοὺς ἔκανε νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ ἰδεολογικὸ «μαντρί» της, ὅπως διαφεύγει στὴν κουκουβάγια τῆς παροιμίας ὅτι τίς βρωμιές δὲν τίς κάνει ἢ φωλιά της, ἀλλὰ ὄ... πισινός της.

Βιβλίο Β΄

ΑΡΧΗ ΚΑΙ ΕΞΟΥΣΙΑ

α. — Ἡ «ὑπερτέλεια» τῆς θελήσεως

Υπάρχει ἓνα βιολογικὸ φαινόμενο, πού ἐμφανίζεται μὲ ὑπερανάπτυξη μιᾶς ιδιότητος ἢ ἐνὸς ὄργανου σὲ κάποιον εἶδος τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου, σὲ βαθμὸ πού ἡ ὑπερανεπτυγμένη ιδιότητα ἢ τὸ ὑπερανεπτυγμένο ὄργανο νὰ μὴν εἶναι πιά χρήσιμα γιὰ τὴν ἐπιβίωση τοῦ εἴδους, ἀλλὰ, ἀντίθετα, νὰ καθίστανται ἐπιβλαβῆ καὶ τελικὰ θανάσιμα γιὰ τὰ ζῶα ἢ τὶς ομάδες τους. Τὸ φαινόμενο αὐτὸ ὀνομάζεται ἀπὸ τοὺς βιολόγους καὶ παλαιοντολόγους «ὑπερτέλεια» καὶ ἔχει διαπιστωθῆ ἀπὲ τὴν μελέτη τῶν ἀπολιθωμένων λειψάνων πολλῶν ἐκλειψάντων εἰδῶν: ἀναφέρεται π.χ. ἡ περίπτωση τοῦ ἐλαφιοῦ «μεγάκερως», πού ἔχει ἐξαφανισθῆ ἐδῶ καὶ χιλιάδες χρόνια, τοῦ ὁποίου τὰ κέρατα εἶχαν φθάσει σὲ μῆκος τρία μέτρα καὶ σὲ βάρος πολλὰς δεκάδες κιλά, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ «πιάνεται» τὸ ζῶο στὰ δένδρα, νὰ ἀκίνητοποιηθῆ καὶ νὰ πεθαίνῃ ἀπὸ ἀσιτία ἢ νὰ κατασπαράσσεται ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς του· ὅπως καὶ ἡ περίπτωση τοῦ «ἐλέφαντα τῶν πάγων» (μαμούθ), τοῦ ὁποίου οἱ τεράστιοι χαυλιόδοντες κάμπτονταν πρὸς τὴν κατεύθυνση τοῦ κεφαλοῦ, μὲ ἀποτέλεσμα σιγὰ - σιγὰ νὰ διατρυποῦν, καθὼς ἀναπτύσσονταν, τὸ κρανίον του· ὅπως, τέλος, ἡ περίπτωση τοῦ «στεγασαύρου», ἐνός, ἐξαφανισθέντος ἐπίσης, μεγάλου σαυροειδοῦς, τὸ ὁποῖο ἀνέπτυξε μιὰ γιγαντιαία ὀστέινη πανοπλία, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ συντρίβεται κάτω ἀπὸ τὸ βάρος της.

Ἀναφορικὰ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ἡ Φύση, ὁ Κοσμογονικὸς Νόμος, οἱ θεοί, δὲν ἀνέχονται τὴν ὑπέρβαση τοῦ Μέτρου, τὸ θεωροῦν ὕ β ρ ι ν, μὲ τὴν ἀρχαιοελληνικὴ σημασία τῆς λέξεως, καὶ τιμωροῦν μὲ θάνατον τοὺς παραβάτες. Στὸ φαινόμενο τῆς ὑπερτέλει-ας παρατηροῦμε, ὅτι ἡ ὑπέρβαση τοῦ μέτρου, ἡ «ὕ β ρ ι ζ», ἀπορρέει πάντοτε ἀπὸ τὴν ὀ ρ μ ἡ ἐ π ι β ο λ ῆ ζ τοῦ εἴδους, ἀπὸ τὴ θ ἔ λ η σ η ν ἄ κ υ ρ ι α ρ χ ῆ σ η, γι' αὐτὸ καὶ τὰ «ὑ π ε ρ τ ε λ ῆ» ὄργανα πού ὑπεραναπτύσσει εἶναι πάντοτε ὀ π λ α, δηλαδὴ ὄργανα ἐπιβολῆς πού ὑπερβαίνουν τὶς ἀνάγκες γιὰ τὴν ἀντι-

μετώπιση του αντίπαλου και οδηγούν τελικά στην αυτοκαταστροφή του ίδιου.

Ἡ υπερτέλεια ἀποτελεῖ μοναδικῆς ἀξίας καὶ βαρύτητας μάθημα, πὺ μᾶς παρέχει δωρεάν ἡ Μητέρα - Φύση, γιὰ τὸν ὀλέθριο ρόλο πὺ παίζει ἡ τυφλὴ ὀρμὴ τῆς ἐπιβολῆς, ἡ θέληση, ὅταν ὑπεραναπτύσσεται ἀνεξέλεγκτα, χωρὶς νὰ ὑπόκειται στὸ Μέτρο, στὸν Λόγο, τὴν ἀλήθεια καὶ τὴ γνῶση. Αὐτοὶ πὺ θεοποιοῦν τὴ θέληση καὶ ὑποβιάζουν τὴν ἀλήθεια, οἱ τεχνοκράτες καὶ βουλευσιοκράτες, εἶναι παράφρονες, ἀθανταδόροι τῆς αυτοκαταστροφῆς, ἐγκληματίες, κράχτες τῆς παρακμῆς, μοιραῖοι συντελεστές τῆς ἐξαφανίσεως τῆς ἀνθρωπότητος ἀπὸ προσώπου Γῆς.

Ἡ ὀρμὴ ἐπιβολῆς ἐκδηλώνεται σὲ ἀτομικὸ ἀλλὰ καὶ σὲ ὀμαδικὸ ἐπίπεδο καὶ στρέφεται εἴτε ἐναντίον ἀτόμων ἢ ὀμάδων τῶν ἄλλων εἰδῶν, εἴτε ἐναντίον ἀτόμων ἢ ὀμάδων τοῦ αὐτοῦ εἶδους. Προκειμένου περὶ ἀνθρώπων, δὲν ὑπάρχει περίπτωση κατευθύνσεως τῆς ὀρμῆς ἐπιβολῆς πρὸς ἄλλα εἶδη, δεδομένου ὅτι τὸ ἀνθρώπινο εἶδος ἔχει κυριαρχήσει ὀλοκληρωτικὰ πάνω σὲ οἰοδῆποτε ἄλλο ἔμβιο ὄν - καὶ ἐπομένως ὁ μόνος «ἐχθρὸς» πὺ τοῦ ἀπέμεινε, καὶ ἐναντίον τοῦ ὀποίου μπορεῖ νὰ ἐξαπολύσῃ τὴ δύναμη τῆς θελήσεώς του— ἢ νὰ στρέψῃ τὴ «θέληση τῆς δυνάμεώς» του, κατὰ Νίτσε— εἶναι ὁ ἴδιος ὁ ἀνθρώπος, σὰν ἄτομα καὶ σὰν ὀμάδες. Ἐπίσης ἡ ἀνθρώπινη θέληση δὲν προκαλεῖ, μέσω μιᾶς ἀνεξιχνίαστης ψυχοσωματικῆς διαδικασίας, ὑπερανάπτυξη κάποιων ὀργάνων, ὀπως στὰ ζῶα, ἀλλὰ ὑπερανάπτυξη ψυχικῶν καὶ πνευματικῶν ἰδιοτήτων, ἐκείνων ἀκριβῶς, πὺ ἐξασφαλίζουν τὴν ἐπιβολὴ τῆς. Τὰ ἀποτελέσματα, πάντως, τῆς ὑπερανάπτύξεως ὀρισμένων ἰδιοτήτων εἶναι τὰ ἴδια: ἀνατροπὴ καὶ ἀλλοίωση τῆς φυσικῆς ψυχοσωματικῆς ὑποστάσεως τοῦ εἶδους.

Ἡ ὀρμὴ ἐπιβολῆς τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, νοσηρὸ σύμπτωμα τοῦ βουλευτικοῦ μέρους τῆς ψυχοπνευματικῆς μας ὑποστάσεως, ἐκδηλούμενη σὲ ἐπίπεδο ὀμάδας ἢ ἀτόμου, δὲν ἀναπτύσσεται ἰσομερῶς πρὸς τὴ γνῶση, τὸ Λόγο καὶ τὸ αἶσθημα καὶ ἔτσι ἔχοντας φθάσει σῆμερα σὲ βαθμὸ ὑπερτέλειας ἀπειλεῖ ἄμεσα μὲ αυτοκαταστροφὴ τὸ εἶδος μας. Ἡ ἀνθρώπινη αὐτὴ ὑπερτέλεια ἐκδηλώνεται πρακτικὰ μὲ τὴν ὑπερανάπτυξη τῆς ἐξοσυίας, τοῦ κοινωνικοῦ αὐτοῦ προϊόντος τῆς ὀρμῆς ἐπιβολῆς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, ἢ ὀποῖα στίς μέρες μας ἔχει πάρει τερατώδεις διαστάσεις. Ἄλλὰ προτοῦ στοιχειοθετήσουμε τὴν ὑπερτέλεια τῆς ἐξοσυίας καὶ τὸν θανάσιμο κίνδυνο πὺ ἀντιπροσωπεύει, θὰ παρατηρήσουμε τὴν ὀμαδικὴ ζωὴ ἐνὸς συνόλου, πὺ ἀποτελεῖ τέλειο καὶ

θαυμαστό πρότυπο ἑναρχῆς, ἀλλὰ μὴ ἐξουσιαστικῆς κοινωνίας, στὴν ὁποία ἡ θέληση ἐπιβιώσεως ὑπόκειται στὸ μέτρο καὶ στὴν αἴσθησι τοῦ ὀρθοῦ, οὕτως ὥστε τελικὰ ἡ ὁρμὴ ἐπιβολῆς τῶν μὲν ἐπὶ τῶν δὲ νὰ μὴ παίξῃ κανένα ρόλο στὶς σχέσεις μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς κοινωνίας: τῆς κυψέλης τῶν μελισσῶν.

Τὸ πρότυπο τῶν μελισσῶν ἀποτελεῖ θαυμάσιο κριτήριον, γιὰ νὰ ξεκαθαρίσουμε καὶ ἀντιδιαστείλουμε τὶς ἔννοιες Ἄρχῃ καὶ Ἐξουσία καὶ θὰ μᾶς βοηθήσῃ, γιὰ νὰ παρουσιάσουμε ἀνάγλυφα τὶς νοσηρὲς καὶ ἄκρως ἐπικίνδυνες ἐξελίξεις ποὺ σημειώνονται στὴν ἀνθρώπινη κοινωνία λόγῳ τῆς ὑπεραναπτύξεως τῆς ὁρμῆς ἐπιβολῆς τοῦ εἶδους ἄνθρωπος.

β. — Ἡ κοινωνία στὴν κυψέλη

Στὴν κυψέλη ἡ βασίλισσα εἶναι φύσει βασίλισσα, δηλαδή διαφέρει καὶ ὑπερέχει βιολογικὰ καὶ πνευματικὰ ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα μέλη τῆς κοινότητος, ὅπως καὶ οἱ ἐργάτιδες, οἱ φρουροὶ καὶ οἱ κηφήνες, εἶναι φύσει αὐτὸ ποὺ εἶναι, δηλαδή καθένα ἀπ' αὐτὰ ἔχει δικὰ του, κατάλληλα γιὰ τὸ ρόλο ποὺ παίζει μέσα στὴν ομάδα, ἐξωτερικὰ γνωρίσματα καὶ δικές του δυνατότητες, ἱκανότητες καὶ συμπεριφορά. (α) Ἡ βασίλισσα ἀσκεῖ τὸν ἡγετικὸ ρόλο τῆς με καταπλησσοῦσα σ ο φ ί α. Καμμιά ἀπὸ τὶς ἐνέργειές τῆς δὲν εἶναι περιττή, ἄστοχη, ὑπερβολικὴ, καὶ κυρίως καμμιά δὲν εἶναι δυναμικὴ, βίαια, καταπιεστικὴ, ἄδικη, ψεύτικη. "Ὅλες φέρουν τὴν σφραγίδα τοῦ αὐθορμητισμοῦ, εἶναι «φυσικὰ» ἐλευθερωμένες, ἀληθινές, δίκαιες, με μιὰ λέξη ὁ ρ θ έ ς. Τὸ μέτρο τῆς ὀρθότητος τῶν ἐνεργειῶν τῆς βασίλισσας εἶναι ἀκριβῶς τὸ γεγονός ὅτι ὅλες συνάδουν πρὸς τὸν σκοπὸ τῆς ὑπάρξεως τῆς κοινότητος, δηλαδή τὴν ἐλευθέρωση καὶ τὴν προκοπὴ τῆς κυψέλης.

Ἐξ ἴσου φυσικός, αὐθόρμητος καὶ σ ο φ ὶ ς εἶναι καὶ ὁ ρόλος τῶν «κυβερνωμένων» ἐργάτιδων, φρουρῶν καὶ κηφήνων: καμμιά ἀπὸ τὶς ἐνέργειές τους δὲν ἀντιβαίνει πρὸς τὸν τελικὸ σκοπὸ τῆς κοινότητος, ὅλες εἶναι ὁ ρ θ έ ς, δηλαδή ἐλευθερωμένες, ἀληθινές, δίκαιες. "Ὅσοι ἔχουν μελετήσει ἐκ τοῦ φυσικοῦ τὴν ὀμαδικὴ ζωὴ τῶν μελισσῶν, ἔχουν μείνει κατάπληκτοι ἀπὸ τὴν ἐλευθέρωση, ἀλήθεια καὶ δικαιοσύνη ποὺ χαρακτηρίζει τὴν διαδραμάτιση τοῦ ρόλου ἐκ μέρους καθενὸς μέλους τῆς κοινωνίας τους. "Ὅλα τὰ μέλη δροῦν καὶ

(α) Ἡ βασίλισσα εἶναι περίπου διπλάσια σὲ μέγεθος ἀπὸ τὶς ἐργάτιδες καὶ διαφορετικῆς σωματικῆς διαπλάσεως. Ἐπίσης διαφέρει: στὸ χρῶμα, στὰ ἴθνη, καὶ στοὺς τρόπους ἀντιδράσεως. σὲ βαθμὸ ποὺ νὰ δίνει τὴν ἐντύπωση ὅτι ἀνήκει σὲ ἄλλο εἶδος ἐντόμων. Ἀνάλογες διαφορές, βιολογικὲς καὶ ψυχοπνευματικὲς, ὑπάρχουν μεταξὺ ἐργάτιδων, φρουρῶν καὶ κηφήνων: τὰ δύο πρῶτα π.χ. εἶναι ἐξωπλισμένα με κεντρί, ἐνῶ τὸ τρίτο δὲν διαθέτει τέτοιο βπλο, ἔχει μελανότερο χρῶμα καὶ εἶναι μεγαλύτερο σὲ μέγεθος.

συμπεριφέρονται μέσα στα πλαίσια του νόμου της προσφορᾶς πρὸς τὸ σύνολο, καὶ ποτὲ δὲν συμβαίνει νὰ κάνουν κάτι ποὺ ὠφελεῖ τὰ ἴδια ἢ τὶς ὑπομάδες εἰς θάρους τῶν ὑπολοίπων. Αὐτὴ ἡ τέλεια κοινωνικὴ ἁρμονία ποὺ βασιλεῦει μέσα στὴν κυψέλη, κατωχυρωμένη ἀπὸ τὸν νόμο τῆς προσφορᾶς πρὸς τὸ σύνολο, δὲν διαταράσσεται ποτέ. Ἀμφισβήτηση τοῦ ρόλου τοῦ καθενὸς ἐκ μέρους τῶν ἄλλων εἶναι ἀδιανόητη, δὲν παρατηρήθηκε σὲ καμμιά περίπτωσι. Τίποτε δὲν δείχνει, ὅτι διεξάγεται κάποιου εἴδους ἀναμέτρηση θελήσεων μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς κυψέλης, κανενὸς εἴδους βία ἢ καταπίεση ἢ ἀδικία ἢ ἀρπακτικὴ ὁρμὴ ἢ ἀπατηλὴ ἐνέργεια δὲν ἔχει θέση μέσα στὴν κοινωνία τῶν μελισσῶν. (α) Τίποτε ἐπίσης δὲν δείχνει, ὅτι οἱ διάφορες «τάξεις» ἀποτελοῦν ὀργανωμένα ὑποσύνολα μὲ δικούς τους ἡγέτες ἐπὶ κεφαλῆς, μὲ ἴδια συμφέροντα καὶ μὲ σύγκρουση ἁρμοδιοτήτων, ὅπως καὶ τίποτε δὲν φανερώνει ὅτι διεξάγεται οἰαδήποτε «ταξικὴ» διαμάχη, φανερὴ ἢ ὑποδόσκουσα, σχετικὴ μὲ τὸν ρόλο κάθε «τάξεως» μέσα στὴ ζωὴ τῆς κοινότητος. Ἡ κυψέλη ἀποτελεῖ ἓνα καὶ μοναδικὸ συμπαγὲς σύνολο καὶ ὄχι ἄθροισμα ὑποσυνόλων, δὲν ἀσκειῖται μέσα σ' αὐτὴν κανενὸς εἴδους ἐξουσία καὶ ὑπόκειται ἀπλῶς σὲ μιὰ φυσικὴ ἔ ν α ρ χ η ἰσομορφία, μὲ μιὰ λέξη ἀποτελεῖ «Ἀρχή».

(α) Ἀκόμη καὶ ἂν ἡ βασίλισσα πεθαίνει ἢ σκοτώνεται, ὁλόκληρος ὁ πληθυσμὸς τῆς κυψέλης συσπειρώνεται γύρω ἀπὸ τὸ νεκρὸ τῆς σῶμα. Περίπτωσι «βίαιας» ἐνέργειας θὰ μπορούσε νὰ θεωρηθῇ ἡ αὐτοκτονία ἢ, κατ' ἄλλους, ὁ φόνος τῶν κηφήνων ἀπὸ τοὺς φρουρούς, μετὰ τὴν ἐκτέλεσι τῆς ἀποστολῆς τους, δηλαδὴ μετὰ τὴν γονιμοποίησι τῆς βασίλισσας. Ἀλλὰ τοῦτο συμβαίνει, διότι ἡ παράτασι τῆς παρουσίας τους δὲν εἶναι ὁ ρ θ ἡ, ἐπειδὴ ὄχι μόνον εἶναι ἀχρηστὴ γιὰ τὴν ἐπιβίωσι τῆς κοινότητος, ἀλλὰ καὶ ἐπιζήμια. Δεδομένου ὅτι οἱ κηφήνες δὲν συμμετέχουν πιά λειτουργικὰ στὴ ζωὴ τῆς κυψέλης—καὶ ὄχι διότι καταναλίσκουν τεράστιες ποσότητες μελιτος. Ἐπομένως ὁ φόνος τῶν κηφήνων δὲν εἶναι ἔκφρασι τῆς ὁρμῆς ἐπιβολῆς τῶν φονέων τους (φρουρῶν) ἀλλὰ α ἰ σ θ η σ η τ ο ὄ ὁ ρ θ ο ὄ. τοῦ δέοντος γενέσθαι γιὰ τὴν ἐπιβίωσι τοῦ συνόλου.

γ. — Ἡ κατάσταση τῆς Ἀρχῆς

Ἡ «Ἀρχή» εἶναι ἡ φυσικὴ κατάσταση ποῦ διέπει τὴ ζωὴ μιᾶς ομάδας, κατάσταση κατὰ τὴν ὁποία οἱ θελήσεις συγκλίνουν χωρὶς περιορισμοὺς πρὸς τὸν κοινὸ σκοπὸ, τὴν ἐπιβίωση τοῦ συνόλου, καὶ τὸ ὀρθό, ἡ κοινωνικὴ ἀλήθεια, ἐπικρατεῖ ἀβίαστα καὶ ἄδοξα τοῦ λανθασμένου.

Στὴν ἔναρξη ὁμάδα ἡ ἐπικράτηση τοῦ ὀρθοῦ, τῆς ἀλήθειας, γίνεται ἐλεύθερα, αὐθόρμητα καὶ ἀπρόσωπα, δὲν ἀκολουθεῖται ἀπὸ κανένα μέλος ἢ ὑποομάδα καμμιά μέθοδος ἢ διαδικασία ἐπιβολῆς, ἡ ὀρθότητα — καὶ μόνον αὕτη — εἶναι ἱκανὴ νὰ ἐπικρατήσῃ τοῦ λάθους αὐθόρμητα.

Τὸ λανθασμένο, ἀφ' ἑτέρου, ὑποχωρεῖ ἐπίσης ἐλεύθερα, ἀβίαστα, αὐτόματα καὶ ἀπρόσωπα, χωρὶς νὰ προηγηθῇ καμμιά βίαιη διαδικασία καὶ χωρὶς νὰ ἐφαρμοσθῇ τεχνητὴ μέθοδος παραμερισμοῦ του. Τὸ ἐσφαλμένο ἀπὸ μόνου του σταματᾷ καὶ ἐξοβελίζεται ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ τὴν πρακτικὴ τῆς ομάδας. Ὁ ἀτομισμὸς, ὁ ὁμαδισμὸς, ἡ βία, ἡ δύναμις, ἡ παραπλάνηση καὶ τὰ ὄργανά τους ἀποτελοῦν φαινόμενα ξένα, ἀσυμβίβαστα πρὸς τὴν κατάσταση Ἀρχῆς.

Μὲ βάση τὸν παραπάνω καθορισμὸ ἐννοιῶν συνάγουμε τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ «Ἀρχή» εἶναι κατάσταση ἐυρύτερη τῆς «ἡγεσίας», διότι προϋποθέτει ὄχι μόνον τὴν ἄδολη, ἀβίαστη καὶ αὐθόρμητη ἀποδοχὴ τοῦ ὀρθοῦ ἐκ μέρους ὄλων τῶν μελῶν, ἀλλὰ καὶ τὸν αὐθόρμητο καὶ ἀβίαστο παραμερισμὸ τοῦ ἐσφαλμένου ἐπίσης ἐκ μέρους ὄλων τῶν μελῶν. Στὴν πραγματικότητα, ὁ ρόλος τῶν «κυβερνωμένων» — ὁ ὅρος εἶναι κατεστημένος καὶ ἀτυχῆς — στὴν ἔναρξη ὁμάδα εἶναι ἴσης σπουδαιότητος μὲ τὸν ρόλο τῶν «κυβερνῶντων», δεδομένου ὅτι γιὰ τὴν ὑπαρξὴ καταστάσεως Ἀρχῆς, ὁ αὐθόρμητος καθολικὸς παραμερισμὸς τῆς ἐσφαλμένης σκέψεως ἀφ' ἑνὸς καί, ἐξ ἄλλου, ἡ αὐθόρμητη καθολικὴ ἀναγνώρι-

ση τῆς ὀρθῆς σκέψεως ἀποτελοῦν προϋποθέσεις ἐξ ἴσου ἀπαραίτητες. Ἀκριβῶς εἶπεῖν, καὶ τὰ δύο αὐτὰ γεγονότα συμβαίνουν ταυτόχρονα, εἶναι ἐνιαῖο φαινόμενο, εἶναι ἕνα γεγονός, ὄχι δύο, ὅπως ἄλλωστε καὶ οἱ δύο ὑποομάδες, τῶν διοικούντων καὶ τῶν διοικουμένων, δὲν διακρίνονται μεταξύ τους, δὲν ὑπάρχει διάσπαση, πρόκειται γὰρ σὺν ὅλῳ καὶ τίποτε ἄλλο.

Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι στήν ἑναρξή κοινωνία τὰ μέλη δὲν κυβερνοῦν οὔτε κυβερνοῦνται, ἀλλὰ ὅλα ὑπόκεινται ἀπλῶς στίς «ἐντολές» μιᾶς ἀπρόσωπης, αὐλης, ὑπερβατικῆς Ἀρχῆς, ταυτόσημης μὲ τὴν κοινωνικὴ ἀλήθεια, ποῦ πρακτικὰ ἐκφράζεται μέσα στὸν σκοπὸ τῆς ἐπιδιώσεως καὶ ἐλευθερώσεως τῆς κοινωνίας. Μέσα στὴν ἑναρξή κοινωνία ὅλοι οἱ ρόλοι σκοπεύουν στὴν προσφορά πρὸς τὸ σύνολο, εἶναι λειτουργήματα.

Ἡ ἔλλειψη φαινομένων ἐπιβολῆς δὲν παρατηρεῖται μόνο μέσα στὰ πλαίσια τῆς κυψέλης, ἐπεκτείνεται σ' ὀλόκληρο τὸ εἶδος τῶν μελισσῶν ὅλου τοῦ Κόσμου. Ποτὲ δὲν παρουσιάσθηκε περίπτωση συγκρούσεως, ἐπιθέσεως, ἀρπακτικῆς ἐνέργειας μεταξύ δύο μελισσῶν ἢ μεταξύ δύο κυψελῶν. Ἄν ἡ αὔξησις τοῦ πληθυσμοῦ τους εἶναι τόση, ὥστε νὰ γίνεται ἀδύνατη ἡ διατροφή τους, τότε δημιουργεῖται τὸ σμῆνος, ποῦ ἀναχωρεῖ σὲ ἄλλο μέρος γιὰ νὰ συγκροτήσῃ ἀποικία, χωρὶς νὰ θίξῃ στὸ ἐλάχιστο τοὺς «πόρους ζωῆς» τῆς «μητροπόλεως» ἢ ἄλλων γειτονικῶν κυψελῶν. Καὶ ἂν ἡ ἔλλειψη δυνατοτήτων ζωῆς εἶναι ἀδύνατο νὰ καλυφθῇ μὲ οἰοδήποτε τρόπο, τὸ σύνολο θὰ πεθάνῃ ἀπὸ πείνα, χωρὶς ποτὲ νὰ σκεφθῇ νὰ ἀρπάξῃ μὲ ἐπίθεση τὸ μέλι ἄλλης κυψέλης. Ἡ ὑπερβατικὴ Ἀρχή, στὴν ὁποία ὑπόκειται ὀλόκληρο τὸ εἶδος, ἀπαγορεύει τὴν στέρηση τῆς Ἐλευθερίας τῶν μὲν ἀπὸ τοὺς δέ, ἔστω κι ἂν τοῦτο σημαίνῃ στέρηση ζωῆς. Τὸ φαινόμενον τῆς ζωῆς, ἂν δὲν ἀποτελεῖ ἔκφραση τῆς Ἐλευθερίας, ἀποτελεῖ γέγονός χωρὶς ἀξία —καὶ ἡ Φύσις τὸ καταργεῖ, τὸ σταματᾷ.

δ. — Τὸ πραξικόπημα τῶν τρελλῶν κηφῆνων

Ας υποθέσουμε τώρα, ὅτι ἡ ὄρμη τῆς ἐπιβολῆς ἐμφανίζεται ξαφνικὰ μέσα στὴν ἔναρξη κοινωνία τῶν μελισσῶν, ὅτι τὰ μέλη τῆς ομάδας, καθένα ξεχωριστὰ ἢ συσπειρωμένα σὲ ὑποομάδες, παύουν νὰ εἶναι ἐκτελεστικά ὄργανα τῆς ἀπρόσωπης Ἀρχῆς, τοῦ ἀνώτατου σκοποῦ τῆς ἐπιβίωσης, καὶ μεταβάλλονται σὲ ὄργανα διαφόρων θελήσεων, ἀτομικῶν ἢ ὁμαδικῶν.

Γιὰ νὰ μιᾶμε μὲ συγκεκριμένα ἐκφραστικά μέσα, ἃς υποθέσουμε ὅτι μιὰ ὑποομάδα, π.χ. οἱ κηφῆνες, τρελλαίνονται, ἀποβάλλουν τὸ ἔνστικτο αὐτοσυντηρήσεως, καταλαμβάνονται ἀπὸ τὴν ὄρμη ἐπιβολῆς καὶ μιὰ νύχτα συλλαμβάνουν τὴ βασίλισσα, τὴν θέτουν ὑπὸ περιορισμόν, ἀρνοῦνται οἱ ἴδιοι τὴ φυσικὴ τους ἰδιότητα σὰν κηφῆνες καὶ γίνονται θέσει ἡγεσία, ἀναλαμβάνοντας αὐτοὶ τὴν ἐκτέλεση τοῦ ρόλου καὶ τῆς ἀποστολῆς τῆς βασίλισσας μέσα στὴν κυψέλη.

Ἄς δοῦμε τώρα τὰ ἀποτελέσματα ποὺ κατὰ λογικὴν ἀναγκαιότητα θὰ προκαλέσῃ μέσα στὴν κυψέλη τὸ πραξικόπημα τῶν τρελλῶν κηφῆνων:

α) Ἐγκαταλείπεται καὶ ἐκμηδενίζεται ὁ ἀληθινὸς ρόλος, τὸ λειτουργημα τῶν ἰδίων ὡς κηφῆνων, ρόλος ἀπαραίτητος γιὰ τὴν λειτουργία, ἐλευθέρωση καὶ προκοπὴ τοῦ συνόλου, δημιουργεῖται κενό

β) Ἐκμηδενίζεται ὁ ἀληθινὸς ρόλος, τὸ λειτουργημα τῆς βασίλισσας, ρόλος ἐπίσης ἀπαραίτητος γιὰ τὴ λειτουργία, ἐπιβίωση καὶ προκοπὴ τῆς κυψέλης, δημιουργεῖται νέο κενό.

γ) Ἡ ὑποομάδα τῶν θέσει ἡγετῶν ἀναλαμβάνει ἓνα νέο, ψεύτικο, «παρὰ φύσιν» ρόλο, ποὺ ἀπορρέει ἀπὸ τὴν ὄρμη τῆς θελήσεως ἐπιβολῆς ἐπὶ τῶν ὑπολοίπων ὑποομάδων.

δ) Ἡ ἔκπτωτη βασίλισσα, μὴ μπορώντας ἐξ ἀνάγκης νὰ ἀσκή-

ση τὸν «φύσει» ρόλο της, δὲν μπορεῖ ταυτόχρονα ἐκ φύσεως νὰ ἀσκήση τὸν νέο, τὸν «θέσει» ρόλο της (ὡς ὑφισταμένη τῶν φύσει διαφορετικῶν πρὸς αὐτὴν μελῶν τῆς κοινωνίας) μὲ συνέπεια νὰ ἀναπτύσσει καὶ ἡ ἴδια τὴν θέληση ἐπαναφορᾶς τῆς στὸν φυσικὸ ρόλο της, θέληση ποὺ ἀποτελεῖ τὴν ἐκ διαμέτρου ἀντίθετη θέληση πρὸς τὴν ὀρμὴ ἐπιβολῆς τῶν τρελλῶν κηφήνων.

ε) Τὰ ἄλλα μέλη τοῦ συνόλου, ἐργάτιδες καὶ φρουροί, εὐρισκόμενα μέσα σὲ κατάσταση ἀναμετρήσεως τῶν ὑπερανεπτυγμένων θελήσεων μεταξὺ βασίλισσας καὶ κηφήνων, συντάσσονται πρὸς τὴ μία ἢ τὴν ἄλλη πλευρά, ἀλλὰ καὶ ἀναπτύσσουν τὰ ἴδια τὴν θέληση ἐπιβολῆς, ἀποβάλλουν τὸν ἀληθινὸ ρόλο τους, τὸ λειτούργημά τους, ποὺ ἀπορρέει ἀπὸ τὴν φυσικὴ αἴσθηση τοῦ ὀρθοῦ (α) καὶ ὑποδύονται νέους παρὰ φύσιν ρόλους, ποὺ ἀπορρέουν ἀπὸ τὴν παρουσία μιᾶς ψεύτικης ἡγεσίας καὶ εἶναι ἀσυμβίβαστοι πρὸς τὴν ἐπιδίωξη καὶ προαγωγή τῆς κοινότητος.

στ) Γενικά, μέσα στὴν κυψέλη ἐπιβάλλεται καὶ κυριαρχεῖ μιὰ νέα κατάσταση, στὴν ὁποία ἡ αὐθόρμητη αἴσθηση τοῦ ὀρθοῦ, τὸ ἔνστικτο αὐτοσυντηρήσεως, ἡ φυσικὴ ἀλήθεια, ἡ ἐλευθέρωση καὶ ἡ δικαιοσύνη, δὲν ἔχουν θέση, ἐνῶ βασιλεύει ἡ δύναμη, ἡ βία, ἡ καταπίεση, τὸ ψεύτικο καὶ τὸ ἀφύσικο, ἡ ἀρπακτικότητα, ἡ διάσπαση καὶ σύγκρουση μεταξὺ ὑποομάδων καὶ μελῶν καὶ σὲ τελευταία ἀνάλυση ἡ πλήρης ἀποσύνδεση τῶν ἐνεργειῶν τους ἀπὸ τὸν τελικὸ σκοπὸ τοῦ συνόλου — καὶ ἡ διακοπὴ τῆς λειτουργίας του. Ἡ νέα αὐτὴ νοσηρὴ κατάσταση ποὺ διαδέχθηκε τὴν κατάσταση Ἄρχῆς, εἶναι ἡ κατάσταση τῆς ἐξουσίας. (6)

(α) Ὅσοι θεωροῦν ἀδόκιμη τὴν ἐκφραση «φυσικὴ αἴσθηση τοῦ ὀρθοῦ», προκειμένου περὶ ἐντόμων «ἐμεῖς τὴν θεωροῦμε ἀληθέστατη» ἄς τὴν ἀντικαταστήσουν μὲ τὸν κατεστημένον ὄρο «ἐνστικτο».

(β) Ἡ ἴδια ἀνατροπὴ τῆς καταστάσεως Ἄρχῆς, ποὺ προκαλεῖ τὸ πραξικόπημα μιᾶς «τάξεως» μέσα σὲ μιὰ κυψέλη, θὰ ὑπάρξει καὶ σὲ «δια-κυψελικό» ἐπίπεδο, ἢ μιὰ κυψέλη διενεργήσῃ πραξικόπημα εἰς βάρος ἄλλης κυψέλης.

ε. – Τὸ σύμπτωμα τῆς ἐξουσίας

Όταν ἰσχύη ἡ ἐξουσία, ἡ ζωὴ τῆς κοινότητος διέπεται ἀπὸ τὴν νοσηρὴν ἀνάγκη ἐπιβολῆς τῶν μὲν ἐπὶ τῶν δέ, καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν ἀληθινὴν ἀνάγκη τῆς ὁμαδικῆς συμβιώσεως. Ἡ «ἀνάγκη» ἐπιβολῆς τῶν μὲν ἐπὶ τῶν δέ, παρὰ φύσιν καὶ ψεύτικη καθ' ἑαυτήν, ἐπιδρᾷ ὡς ἀν καταλύτης πᾶνω στὸ πνεῦμα καὶ στὴν φυσικὴν ὑπόστασιν τῶν ἀτόμων καὶ ὁμάδων. Τὸ ἔνστικτο αὐτοσυντηρήσεως διαστρέφεται ἢ ἐξαφανίζεται, ἡ αἴσθησις τοῦ ὀρθοῦ ἀντικαθίσταται ἀπὸ τὴν ψευδαἴσθησις, ἐνῶ τὴν προσφορὰ πρὸς τὸ σύνολο (λειτουργήματα) διαδέχονται δυναμικὲς ἐνέργειαι καὶ δραστηριότητες ποὺ ἀποβλέπουν εἰς τὴν ἐπίτευξιν τῆς κυριαρχίας τῶν μὲν ἐπὶ τῶν δέ, μὲ διαδικασίας, μεθόδους καὶ μέσα κατ' ἀνάγκην τεχνικά, ψεύτικα καὶ ἀφύσικα. Μέσα εἰς τὴν χαώδη, νόθο καὶ παρὰ φύσιν κατάστασιν τῆς ἐξουσίας, δυνατότητες ἐλευθερώσεως καὶ δικαιοσύνης δὲν ὑφίστανται, ἐνῶ ὁ παράγων θέλησις, ἀποδεδειγμένος καὶ ἀνεξάρτητος ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν, τὴν αἴσθησιν τοῦ κοινωνικῶς ὀρθοῦ, ἀναπτύσσεται καὶ δρᾷ μὲ ἐκδηλώσεις ἀνεξέλεγκτες. Ἐάν τὰ φαινόμενα δόλος καὶ βία εἶναι ἀπολύτως ἀσυμβίβαστα πρὸς τὴν κατάστασιν Ἀρχῆς, ἀποτελοῦν, ἀντίθετα, τίς ἀπολύτως ἀπαραίτητες προϋποθέσεις γιὰ τὴν κατάστασιν τῆς ἐξουσίας.

Τὸ ἀφύσικον, ψευδὲς καὶ καταστρεπτικὸν εἰς τὴν κατάστασιν ἐξουσίας κοινωνικῶς ἐκφράζεται ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι μηδενίζεται ὁ ἀληθινὸς ρόλος τῶν διοικουμένων, ὅπως μηδενίζεται καὶ ὁ ἀληθινὸς ρόλος τῶν διοικούντων. Ἡ ὁμάδα δὲν αὐτοελέγχεται καὶ δὲν αὐτοσυντηρεῖται, δὲν λειτουργεῖ ὡς ὁμάδα, κανεὶς δὲν παίζει τὸν ἀληθινὸν ρόλον τοῦ γιὰ τὴν ἐπίτευξιν τοῦ γενικοῦ σκοποῦ. Ἡ «ἡγεσία», τεχνητὸ καὶ ψεύτικον προϊόν τῆς θελήσεως καὶ τῆς δυνάμεως, εἶναι ἡγεσία «θέσει» καὶ ὄχι «φύσει», καὶ ἡ ἀσκηση τῆς διοικήσεως ἐκ μέρους τῆς δὲν εἶναι πραγματικὴ, εἶναι ἐπίσης ψεύτικη τυφλὴ δραστηριότητα, στερημένη τοῦ στοιχείου τῆς ὀρθότητος, μ' ἄλλα λόγια δὲν εἶναι ἡγεσία, εἶναι παραχάραξις, διαστροφή, «δ ι ο ί κ η σ η». Εἶναι διοίκησις - ψέμα, διότι θ έ λ ε ι , ἀ π λ ῶ ς , ν ἄ ε ἴ ν α ι ἡ-

γεσία, χωρίς να είναι. Δεν έχει ήγετικό κοινωνικό σκοπό —τὴν ἐπιβίωση καὶ προαγωγή τῆς ομάδας — ἀλλὰ ἀπλῶς τὴν ἐπιβολὴ τοῦ ἑαυτοῦ τῆς, διὰ μέσου τῆς ἰσοπεδώσεως, ἐξουδετερώσεως τῆς φυσικῆς συνοχῆς τῆς κοινότητος.

Ἄφ' ἑτέρου, οἱ «διοικούμενοι», ἐπίσης τεχνητὸ καὶ ψεύτικο προῖόν τῆς βίας καὶ τοῦ δόλου, εἶναι ὁμοίως «θέσει» καὶ ὄχι «φύσει» διοικούμενοι καὶ ὁ ρόλος τους σὰν μελῶν τοῦ συνόλου δὲν εἶναι ἀληθινός, εἶναι ἀναγκαστικὴ κατάσταση στερημένη ἐπίσης τοῦ μέτρου τῆς ὀρθότητος. Ὁ σκοπὸς τους δὲν εἶναι ἡ ἐπιβίωση ἐπίσης τῆς ομάδας, ἀλλὰ ἐκ διαμέτρου ἀντίθετος: διάλυση τῆς ομάδας σὰν μέσον ἀπελευθερώσεώς τους ἀπὸ τὸν ζυγὸ τῆς ἐξουσίας.

Στὴν κατάσταση ἐξουσίας δὲν ὑπάρχει ὁμάδα, ἡ ὀλότητα αὐτοκαταργεῖται, πεθαίνει, κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ ἀφύσικου, τοῦ ἀνελεύθερου καὶ τοῦ παράλογου. Ἐξουσία εἶναι ἀκριδῶς τὸ ἀντίθετο τῆς Ἀρχῆς, εἶναι ἡ τυπικώτερη μορφή ἀναρχίας.

στ. — Ἡ ἀνθρώπινη ἐξουσιαστικὴ κοινωνία

Εκείνο πού δέν συμβαίνει ποτέ στήν κυψέλη, δηλαδή ἀφ' ἑνός ἢ βίαη ἀνατροπὴ τῆς φυσικῆς ἁρμονίας καὶ ἡ ἀφύσικη ἀλλαγὴ τῶν ἀληθινῶν ρόλων τῶν μελῶν τῆς κοινότητος καὶ ἐξ ἄλλου ἡ ἀποσύνδεση τῶν ἐνεργειῶν τους ἀπὸ τὸν τελικὸ σκοπὸ τῆς ομάδας — καὶ τὸ ὁποῖο ἐξετάσαμε σὰν ἀπλῆ ὑπόθεση παραπάνω — ἔχει συμβῆ στήν πραγματικότητα στήν κοινωνία τοῦ ἀνθρώπινου εἴδους. Αὐτὸ πού χαρακτηρίζει κυριώτατα τὴν φάση πού διανύει τώρα ἡ ἀνθρωπότητα εἶναι ἀκριβῶς ἡ ὑπερέλεια τῆς ὀρμῆς τῆς θελήσεως, ὑπερέλεια πού σήμερα ἀναπτύσσεται ἰλιγγιωδῶς, σὲ βαθμὸ πού νὰ μπορῆ πιὰ κανεὶς νὰ ἐκτιμῆσῃ ὅτι ἡ ὑπερανάπτυξη τῶν κεράτων τοῦ ἀνθρώπινου μεγάλου καὶ ἡ διαδικασία τῆς ἀκίνητοποιήσεως καὶ τῆς αὐτοκαταστροφῆς του συμπληρώνουν τὸν κύκλο τῆς ὀλοκληρώσεως πού ταυτίζεται μὲ τὴν ἐξαφάνιση τοῦ ἀνθρώπινου εἴδους ἀπὸ τὸν πλανήτη μας. Ἐὰς παρατηρήσουμε τὰ πιὸ χαρακτηριστικὰ συμπτώματα τῆς θανάσιμης καταστάσεως ἐξουσίας στήν ὁποία ἔχει περιέλθει ἡ ἀνθρώπινη κοινωνία.

Ἡ ὑπερανάπτυσσόμενη θέληση ἐπιβολῆς σχηματοποιεῖται σὲ πληθώρα ἐξουσιαστικῶν τύπων καὶ μέσων, πού καθημερινῶς πολλαπλασιάζονται καὶ παίρνουν ἐντελῶς νέες μορφές. Ἡ κλασσικὴ μορφὴ ἐξουσίας, τὸ Κράτος, στήν οὐσία σήμερα ἔχει ὑπερκερασθῆ καὶ ἡ θέληση ἐκφράζεται μὲ πολλὰς ἄλλες μορφές πού ἀφοροῦν ὅλα τὰ ἐπίπεδα τῆς ζωῆς, ἀτομικῆς καὶ ὀμαδικῆς. Θεσμοὶ ἐκ πρώτης ὄψεως ἀντιἐξουσιαστικοί, συναρτημένοι πρὸς τὴ γνῶση καὶ τὴν ἀλήθεια καὶ ὄχι πρὸς τὴ θέληση καὶ τὴ δύναμη, ἔχουν ψευτίσει καὶ κατάντησαν μοχλοὶ ἐξουσίας. Τὰ λειτουργήματα δέν ἀποτελοῦν προσφορά πρὸς τὸ σύνολο, ἀλλὰ ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο. δηλαδή δραστηριότητες γιὰ τὴν ἐξυπηρέτηση, τὴν ἀπόκτηση δυνάμεως καὶ πλούτου, ἐκείνων πού τὰ ἀσκοῦν εἰς θάρος τοῦ συνόλου. Παιδεία, Τέχνη, Ἐπιστήμη, ὅπως καὶ οἱ μέθοδοί τους, ἡ ἔρευνα, ἡ ἀναζήτησις τοῦ

ὀρθοῦ, ἀντικαθίστανται μὲ ἀντίστοιχα ὑποκατάστατα, στὰ ὁποῖα ἡ ἀλήθεια παραχωρεῖ τὴ θέση τῆς στὸ ἐξουσιαστικὸ δόγμα, ἡ ἐλευθέρωση ξεπέφτει σὲ κατάσταση πνευματικῆς τυποκρατίας καὶ ἠθικοῦ βιασμοῦ, ἡ δικαιοσύνη ἀνατρέπεται ἀπὸ τὴν παρανοϊκὴ ἐξουσιαστικὴ ἀρχὴ τῆς ἰσότητος. Πελώρια καὶ ἐπικίνδυνα ψεύδη, ὅπως ἡ τεχνοκρατία καὶ ὁ οἰκονομισμὸς, ἀναλαμβάνουν νὰ παίξουν καίριον ρόλον στὴν ἀνθρώπινη κοινωνία, μόνον —καὶ— μόνον ἐπειδὴ δημιουργοῦν δύναμιν καὶ στηρίζουν ἄτομα, ὑποομάδες καὶ τὴν ἀφύσικη κατεστημένη τάξιν πραγμάτων.

Οἱ ἀνθρώπινες κοινωνίες διασπῶνται σὲ κλίκες καὶ σὲ κάστες, σὲ ἀλληλομαχόμενες ὁμάδες, μὲ μοναδικὸ κίνητρο τὴν ἀποτελεσματικώτερη ἄσκηση τῆς ὁρμῆς ἐπιβουλῆς τῆς καθεμιᾶς πάνω στὶς ἄλλες. Ἡ ἀνθρώπινη κοινότητα παρουσιάζει εἰκόνα πλήρους διαλύσεως καὶ γενικῆς συγκρούσεως, κατὰ τὴν ὁποῖα τίποτε δὲν ὑπαγορεύεται ἀπὸ τὴν αἴσθησιν τοῦ γενικοῦ συμφέροντος, ἀλλὰ ὅλα ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν τυφλὴ ἀναμέτρηση τῆς θελήσεως καὶ τῆς δυνάμεως τῶν διαφόρων μερῶν.

Μέσα στὴν γενικὴν αὐτὴν ἀνατροπὴν οἱ φορεῖς τῆς ὑπερανεπτυγμένης θελήσεως, ἐξουδετερῶνουν τοὺς φύσει ἡγέτες, τοὺς φορεῖς τῆς γνώσεως καὶ τοῦ ὀρθοῦ, σ' ἓναν ἀγῶνα, στὸν ὁποῖο χρησιμοποιοῦνται μέσα καὶ μέθοδοι βίαιης ἢ δόλιας ἐξουδετερώσεως καὶ ὄχι φυσικῆς καὶ ἀβίαστης ἀναδείξεως. Τὰ διάφορα ἐπίπεδα τῶν κοινωνιῶν, ἔχοντας στερηθῆ τῆς φυσικῆς ἡγεσίας τους καὶ ἔχοντας ταυτόχρονα ἀπολέσει τὸν ἀληθινὸ ρόλον τους μέσα στὸ σύνολο, συμπαρασύρονται μέσα στὴ δίνη τῶν ψευδαισθήσεων καὶ τῆς ἀναμετρήσεως καὶ γίνονται πηγὲς ἀμφισθητήσεως μιᾶς ἀνάξιας κρατοῦσης τάξεως πραγμάτων, μεταβαλλόμενα σὲ ἐνεργὰ στοιχεῖα τῆς ἀναρχίας.

Αὕτῃ ἡ κατάσταση ἀναρχίας, μοιραία καὶ ἀναγκαστικὴ ἀπόρροια τῆς καταστάσεως ἐξουσίας, δηλαδὴ τῆς ἀνατροπῆς τῆς ἑναρχῆς κοινωνίας, χαρακτηρίζεται ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς μας. Ἡ σύγχυσις ἰδεῶν, ὁ ὕλισμὸς, ὁ οἰκονομισμὸς καὶ ὁ καταναλωτισμὸς, ἡ τεχνοκρατία, τὰ πολιτικοκοινωνικὰ δόγματα, ὁ ἀτομισμὸς ἢ ὁμαδισμὸς, ἡ ἐξαχρείωσις τῶν ἀτόμων καὶ τῶν ὁμάδων, ἡ καταστροφὴ τῆς Φύσεως, ἡ ἀναξιοκρατία, ἡ ὑποδούλωσις, ἡ διαφθορὰ δὲν εἶναι στὴν πραγματικότητά τίποτε ἄλλο, παρὰ οἱ πραγματικὲς συνέπειες τῆς ἠθικῆς, πνευματικῆς, πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀναρχίας, ποὺ συνεπάγεται ἡ ἀνατροπὴ τῆς Ἀρχῆς ἀπὸ τὴν ἐξουσία.

Και ἀφ' ἑτέρου ἡ ἀποβλάκωση καὶ ἡ ἀποκτίνωση ἀτόμων καὶ ομάδων, ἡ ἐκμηδένιση τῆς αἰσθήσεως τοῦ ὀρθοῦ καὶ τῆς ἀληθινῆς σκέψεως ἀπὸ τὰ ἐξουσιαστικά δόγματα, ὁ ὑποχθόνιος φόβος, τὸ ἄγχος καὶ ἡ ἀνασφάλεια, ἡ μανιώδης προσκόλλησις στὴν ἐξουσιαστικὴ ὕλη καὶ στὸ ἐξουσιαστικὸ χρῆμα, ἡ ἀποβολὴ οἰουδήποτε ἀνώτερου ἰδεαλιστικοῦ στοιχείου καὶ ἀλήθειας ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη προσωπικότητα, ἡ καταπίεσις, ἡ μαζοποίηση, ἡ χαμέρπεια, ἡ ἀρπακτικότητα καὶ τόσες ἄλλες ἀρρώστιες τῆς ἀνθρωπότητος δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρὰ τὰ ἐγκληματικά ἀποτελέσματα τῆς θελήσεως ἐπιβολῆς μιᾶς ἀφύσικης καὶ πωρωμένης ἐξουσίας, ποὺ «κοντύνει» καὶ συμπιέζει τοὺς «ὑπηκόους» τῆς, τοὺς φέρνει στὰ δικά της μικρά, ἀσήμαντα μέτρα, καὶ μπορεῖ ἔτσι νὰ τοὺς ἐξουσιάζῃ. Οἱ τρελλοὶ κηφήνες, ποὺ βρίσκονται ἐπικεφαλῆς τῆς ἀνθρωπότητος, ὄντας θέσει καὶ ὄχι φύσει ἡγέτες, δὲν μποροῦν νὰ αὐτοελέγχωνται καὶ νὰ αὐτοσυντηροῦνται, γι' αὐτὸ προσπαθοῦν νὰ παρατείνουν τὴν κυριαρχία τους ἐλέγχοντας τὸ πνεῦμα καὶ τὴν φυσικὴ δύναμη τῶν εὐρισκομένων ἐκτὸς ἡγεσίας καὶ μεταβάλλοντας τοὺς κυβερνώμενους σὲ θέσει ὑπηκόους, ἀφοῦ δὲν εἶναι φύσει κατώτεροί τους.

ζ. — Στην αὐγή τῆς ἱστορίας

Πότε ἡ ὁρμή τῆς ἐπιβολῆς τοῦ ἀνθρώπινου εἴδους μπῆκε στὴ φάση τῆς ὑπερτέλειάς της, ἀνέτρεψε τὴν κατάστασιν Ἀρχῆς καὶ ἐγκαθίδρυσε τὴν κατάστασιν ἐξουσίας στὶς κοινότητές του; Εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ προσδιορισθῇ ἱστορικὰ ἡ ἐμφάνισις τῆς ἐξουσίας, διότι τὰ παλαιότερα συμπτώματά της χάνονται μέσα στὰ βάθη τῆς προϊστορίας. Φαίνεται, ὅτι ἀφοῦ τὸ ἀνθρώπινον εἶδος ἔζησε σὲ κοινωνίες Ἀρχῆς γιὰ χρονικὸ διάστημα πολλῶν χιλιάδων ἐτῶν, διάστημα κατὰ τὸ ὁποῖο προήγετο συνεχῶς καὶ βελτιωνόταν, ἄρχισε ξαφνικὰ νὰ ἀναπτύσσει ὠρισμένες ἀρχικὰ ἀτελεῖς μορφές ἐξουσίας σὲ ἐποχές πού ἐμεῖς δὲν μποροῦμε νὰ ἀνιχνεύσωμε λόγω ἐλλείψεως ἱστορικῶν πληροφοριῶν. Ἐκεῖνο ὅμως πὺ ἀσφαλῶς μποροῦμε νὰ συναγάγουμε εἶναι, ὅτι ἡ ὑπερανάπτυξις τῆς ἐξουσίας συντελεῖται μὲ ρυθμὸ γεωμετρικῆς προόδου κατὰ τὴν ἱστορικὴ περίοδο, δηλαδὴ κατὰ τὶς τελευταῖες πέντε ἕως ἕξι χιλιετίες. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτό, οἱ ἱστορικὲς εἰδήσεις ὀλοκάθαρα δείχνουν, ὅτι οἱ ἀρχικὰ ἀτελεῖς μορφές ἐξουσίας συνεχῶς «τελειοποιοῦνται», ἐξαπλώνονται καὶ γιγαντώνονται, γιὰ νὰ πάρουν τελικὰ τὶς τερατώδεις διαστάσεις τῶν συγχρόνων ἐξουσιαστικῶν κοινωνιῶν, διαστάσεις πού δὲν ἀφήνουν πιά ἀκάλυπτη, ἄθικτη, ἐλεύθερη, ἀληθινὴ καὶ φυσικὴ καμμιά πτυχὴ τῆς ζωῆς ἢ τῆς σκέψεως κανενὸς ἀτόμου ἢ ὁμάδας ἐξ ὧν ὑπάρχουν στὴ Γῆ.

Μπορεῖ νὰ ὑποστηριχθῇ ἡ θεωρία, ὅτι τὸ ἐξουσιαστικὸ καθεστῶς συγχρόνου τύπου, σὰν διαστροφὴ τῆς φυσικῆς ἀνθρώπινος κοινότητος, σὰν βίαιη ἀνατροπὴ τῆς καταστάσεως Ἀρχῆς, ἐμφανίσθηκε τὴν αὐγὴ τῆς ἱστορίας στὴν περιοχὴ τῆς Μέσης Ἀνατολῆς, κοιτίδας τῆς σημιτικῆς φυλῆς. (α) Ἐκεῖ διάφοροι Σημίτες «κηφῆνες», (Σαρ-

(α) Οἱ ὄροι Σημίτης, σημιτικός, ἀντισημιτικός κλπ. δὲν χρησιμοποιοῦνται ἐδῶ, ὅπως καὶ σὲ ἄλλα σημεῖα τοῦ βιβλίου αὐτοῦ, μὲ φυλετικὴ σημασία, ἀλλὰ καθαρὰ γεωγραφικὴ καὶ ἀναφέρονται σὲ φαινόμενα ἢ ἀντιλήψεις πού παρουσιάσθησαν στὴν περιοχὴ τῆς Μέσης Ἀνατολῆς, ἐπέκεινα λαοῦ, ἔθνους, Κράτους, πολιτισμοῦ, ράτσας κλπ.

γών, Χαμμουραπί, Γιλγαμές, Τεγλάθ — Φαλασσάρ, Ἀσσυρνασιπάλ, Ναβουχοδονόσωρ, ὠρισμένοι Φαραώ, Μωϋσῆς, Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ, Δαθίδ καὶ ἄλλοι Φοίνικες, Ἀσσύριοι, Σουμέριοι, Βαβυλώνιοι, Ἑβραῖοι, Αἰγύπτιοι ἐξουσιαστές) κατελήφθησαν ἀπὸ τὴν μανία τῆς ἐπιβολῆς, ὠργάνωσαν τοὺς ὁμοίους τους, ἀνέτρεψαν τὶς φυσικὲς ἡγεσίες τῶν κοινωνιῶν τους, μετέτρεψαν τὰ ὑπόλοιπα μέλη τους σὲ «ὑπηκόους» των, ἐπέβαλαν ἕνα παρὰ φύσιν καθεστῶς δουλείας, δόλου καὶ βίας, συγκέντρωσαν τεράστια ὑλικά μέσα καὶ ὠργανωμένες δυνάμεις καὶ ἐξαπολύθηκαν ἐναντίον ἄλλων ἀνθρώπινων συνόλων, γιὰ νὰ ἀνατρέψουν ἐπίσης τὶς ἑναρχες κοινωνίες τους, νὰ ἀντικαταστήσουν τὴν αἴσθησι τοῦ ὀρθοῦ μὲ τὴ θέληση καὶ νὰ ἐγκαθιδρύσουν ἐξουσιαστικὲς καταστάσεις.

Ἡ σημιτικὴ τρέλλα μεταδόθηκε καὶ σὲ γειτονικοὺς, μὴ σημιτικοὺς λαοὺς, ὅπως π.χ. στοὺς Πέρσες καὶ στοὺς Μήδους —καὶ ἀργότερα στοὺς Ρωμαίους— ἐνῶ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη (ἕως σχεδὸν τὸν εἴαῖωνα π.Χ.) στὴν Ἑλλάδα ἐπιβιώνει ἡ ἑναρχὴ κοινωνία, μὲ ἐλάχιστες ἐμφανίσεις ὑποτυπωδῶν ἐξουσιαστικῶν φαινομένων. Πράγματι, κατὰ τὴν ὁμηρικὴ περίοδο καὶ τὴν πρώιμη κλασσικὴ ἐποχὴ ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία εἶναι σαφῶς ἑναρχὴ, δηλαδὴ ἡ ἡγεσία καὶ τὰ λοιπὰ μέλη τῆς διαδραματίζουν φυσικοὺς ρόλους. Οἱ βασιλεῖς — ἥρωες καὶ οἱ ἄλλοι ἄρχοντες εἶναι φύσει ἡγέτες, πρότυπα βιολογικῆς, ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς ρώμης, ἀπολύτως ἀποδεκτὰ ἀπὸ τὰ ὑπόλοιπα μέλη τῆς ομάδας. Οἱ ἡγέτες ἀσκοῦν λειτουργημὰ καὶ ὄχι «ρόλους». Περιπτώσεις ἀσκήσεως βίας ἢ δόλου τῶν ἡγετῶν ἐπὶ τῶν ὑπολοίπων μελῶν, ἢ ἀμφισθητήσεως τῆς θέσεως τῶν πρώτων ἀπὸ τὰ δεύτερα ἢ ἀναμετρήσεως θελήσεων μέσα στοὺς κόλπους τῶν συνόλων δὲν ὑπάρχουν οὔτε διαφαίνονται πουθενά. Ἀκόμη καὶ οἱ δοῦλοι θεωροῦνται μέλη τῆς οἰκογένειας, εἶναι πνευματικὰ ἐλευθερωμένοι. (α) Οἱ ὁμηρικὲς καὶ μεθομηρικὲς ἑλληνικὲς κοινωνίες εἶναι ἀξιοκρατικὲς, λειτουργοῦν ἀβίαστα, ἐλεύθερα καὶ δίκαια, παρουσιάζουν ἀδιατάρακτὴ ἐσωτερικὴν ἀρμονία καὶ ἐνότητα ἠθικῆ, πολιτικῆ καὶ κοινωνικῆ, καὶ ὑπηρετοῦν σύσσωμες τὸ ὀρθόν, δηλαδὴ τὸν σκοπὸ τῆς ἐπιβιώσεως καὶ προαγωγῆς τοῦ συνόλου. Φαίνεται, ὅτι ἡ κατάσταση αὕτῃ ἐξασφαλίζεται ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι τὰ πρόσωπα παί-

---

(α) Πόση ὑπεροχὴ τὸν βαθμὸ ἐλευθερώσεως, ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς, ὑπάρχει, ἀλήθεια, στοὺς εὐφυνέστατους, αὐτόδοτους, ἀθυρόστομους, σχεδὸν ἀνεξάρτητους, «νομικά δούλους» —οἰκέτες τῆς κλασσικῆς Ἀθήνας —ὅπως ἐμφανίζονται π.χ. στὶς κωμωδίαις τοῦ Ἀριστοφάνη— ἂν τοὺς συγκρίνομε μὲ τοὺς σήμερα «νομικά ἐλεύθερους» μαζανθρώπους, αὐτὰ τὰ θλιβερὰ ἀνδράποδα τῆς λογοκρατικῆς καὶ τεχνοκρατικῆς κοινωνίας!...

ζουν άσήμαντο ρόλο, ύποομάδες δέν υπάρχουν, ένw άφ' έτέρου διατηροϋν άπόλυτο κύρος ώρισμένες άπρόσωπες άρετές (ή δέσμη τών άρετών που άπορρέουν άπό τό ήρωικό ιδεwδες) και άυλες άξιες, που προσωποποιούνται στην μορφή διαφόρων θεοτήτων (=ιδεwν).

Οί θεοποιημένες ιδέες και άρετές άντι τών προσώπων, τών ύποομάδων και τών κλικwν έξακολουθοϋν και έπί κλασσικής έποχής νά παίζουν πρώτιστο ρόλο στον καθορισμό τής συμπεριφορās τών άτόμων και τίς λειτουργίες του συνόλου μέσα στα πλαίσια τών έλληνικwν κοινοτήτων. Η έννοια του Κράτους, του καθεστώτος, παραμένει άδύνατη καθόλη τήν έλληνική άρχαιότητα και ό παράγων θέληση —δύναμη πολύ λίγο διέπει τήν ζωή τών έλληνικwν πόλεων - κρατwν— και πάντως έλαχίστων (όπως π.χ. Σπάρτης, Άθηνwν μετά τους Περσικούς Πολέμους). Είναι χαρακτηριστικό ότι ή λέξη κράτος (δύναμη, rounoir, power) δέν χρησιμοποιείται στην άρχαία έλληνική όρολογία με τή σημασία του πολιτικού καθεστώτος, άλλ' άντ' αυτού χρησιμοποιείται ή άσχετη πρwς τήν έννοια τής δυνάμεως λέξη π ό λ ι ς (ή Π ο λ ι τ ε ί α). Η πολιτική για τους Έλληνες είναι λειτουργία φυσική. Η έλληνική φυλή, βαθύτατα έναρχη και βαθύτατα έλευθερωμένη και άντιεξουσιαστική, στηρίζει πολιτικά τήν κοινωνία της πάνω στο νόμο τής προσφορās και τήν κτίζει ιδεολογικά πάνω στο θεμέλιο τής γνώσεως του όρθου, δηλαδή τών άπροσώπων ιδεwν, άρετών, άρχwν και άξιwν και όχι τής θελήσεως, του δόγματος και τής δυνάμεως ή τών προσώπων και τών κλικwν — φορέων αυτών τών ιδιοτήτων. Αυτό που έλεγε ό Ξενοφwν άπευθυνόμενος πρwς τους Μυρίους, ότι «ουδένα άνθρωπον δεσπότην, αλλά τους θεους (=τίς ιδέες), προσκυνείτε» (α), άποτελεί τον έπιγραμματικwτερο όσο και έπιτυχέστερο χαρακτηρισμό τής πολιτικής άντιλήψεως τών Έλλήνων. Και όπως θα έπισημάνουμε στον κατάλληλο τόπο, (β) ούτε καν ή έκστρατεία του Μεγάλου Άλεξάνδρου στην Άσία είχε έξουσιαστικό σκοπό, άντίθετα έτεινε στην άρση τής καταστάσεως άναρχίας και έξουσιαστικού χάους που χαρακτηρίζει τους Άνατολίτες άπό τά πανάρχαια χρόνια έως σήμερα. Σε στιγμές κακές, οί έλληνικές κοινωνίες μπορεί νά εκδιώκουν τον Ηράκλειτο και νά τον αναγκάζουν νά καταφύγη στα όρη, μπορεί νά δίνουν τό κώνειο στο Σωκράτη, μπορεί νά έξοστρακίζουν τον Άριστέιδη, αλλά γρήγορα ξαναβρίσκουν τον έαυτό τους, και άνακαλουν τήν Έλευθερία, τήν Άλήθεια, τή Σοφία και τήν Άρετή, για νά τίς λατρεύσουν στους ναούς τους.

(α) «Κύρου Άνάβασις», Γ, 6, 1.

(β) Βλ. σελίδα 175.

Ἡ θεωρία ὅτι τὸ πρῶτο πραξικόπημα τῶν τρελλῶν κηφήνων (ἡ γέννηση τῆς ἐξουσίας) ἀποτελεῖ ἔργο Σημιτῶν παραφρόνων ἐνισχύεται ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι ἡ ὁμάδα αὐτὴ στὴν συνέχεια ἀνεδείχθη «δάσκαλος» στὴν παρανοϊκὴ τεχνικὴ τοῦ ἐξουσιάζειν, τὴν «προήγαγε» σὲ ὕψιστο βαθμὸ καὶ μπόρεσε, τελικά, νὰ καταστρέψῃ καθ' ὁλοκληρίαν καὶ ὀριστικά τὴν ἑναρχὴ ἀνθρώπινη κοινωνία.

Πράγματι, οἱ Σημίτες ὄχι μόνον συστηματοποίησαν τὴν πρώτη μορφή ἐξουσίας, τὴν στηριζομένη ἀποκλειστικά στὸ στοιχεῖο τῆς βίας, (α) ἀλλὰ σὺν τῷ χρόνῳ ἀνεκάλυψαν καὶ τὸ δεύτερο κύριο συστατικό της, τὸ δ ὄ γ μ α. Τὸ δόγμα, ἡ ἀπαίσιος αὐτὴ ἐξουσιαστικὴ ἐφεύρεση τοῦ θαυτάτα ἀναρχικοῦ καὶ ἐξουσιαστικοῦ ἐβραϊκοῦ πνεύματος, δύσοσμη ἀπόρροια τῆς ἀχαλίνωτης κυριαρχικῆς τρέλλας τοῦ περιούσιου λαοῦ, ἀπολύτως ξένο καὶ ἄγνωστο στὴν ἑλληνικὴ κοινωνία, σ' ὅλες τὶς μορφές τῆς ἐκφράσεώς της, ἀπὸ τὴν πολιτικὴ μέχρι τὴν θρησκευτικὴ, παρουσιάσθηκε πρῶτα σὰν θρησκευτικό, ὡδήγησε στὴν ἐπιβολὴ τῆς πνευματικῆς ἐβραϊκῆς ἐξουσίας στὸν Κόσμο, γιὰ νὰ πάρῃ ἀργότερα πολιτικοκοινωνικὲς μορφές (ἀστισμός, καπιταλισμός, καταναλωτισμός, μαρξισμός, χιτλερονιτσεισμός —βουλησιοκρατία— κλπ. ἐβραιογενῆ δόγματα) καὶ νὰ ἀποτελέσῃ μαζί μὲ τὴν ὕλική βία τὸ κύριο θεμέλιο τῆς ἐξουσιαστικῆς τάξεως πραγμάτων ποὺ καταπνίγει τὴν ἐλευθερία καὶ τὴν ἀλήθεια τῆς σύγχρονης ἀνθρωπότητας καὶ ἐξασφαλίζει τὴν διαίωσις τῆς «θέσει» ἡγεσίας της, δηλαδὴ τοῦ σιωνισμοῦ καὶ τῶν ὀργάνων του, ποὺ μᾶς κυβερνοῦν ἀπὸ τὰ ἀπόκρυφα βᾶθη τῶν σκοτεινῶν τους Στοῶν.

(α) Μεταξὺ τῶν σημιτικῶν ἐξουσιαστικῶν «ἐφευρέσεων» εἶναι καὶ τὸ νόμισμα, ποὺ ἀπ' ἑνὸς ἔπαιξε ρόλο θανατιφόρου δηλητηρίου στὴν καταστροφὴ τῆς ἑναρχῆς κοινωνίας καὶ ἀπ' ἑτέρου ἐπέχει θέσιν συγκολλητικῆς οὐσίας στὸ χτίσιμο τοῦ τραγελαφικοῦ οἰκοδομήματος τῆς ἐξουσίας.

η. — 'Ο φαῦλος κύκλος τῆς ἐξουσίας

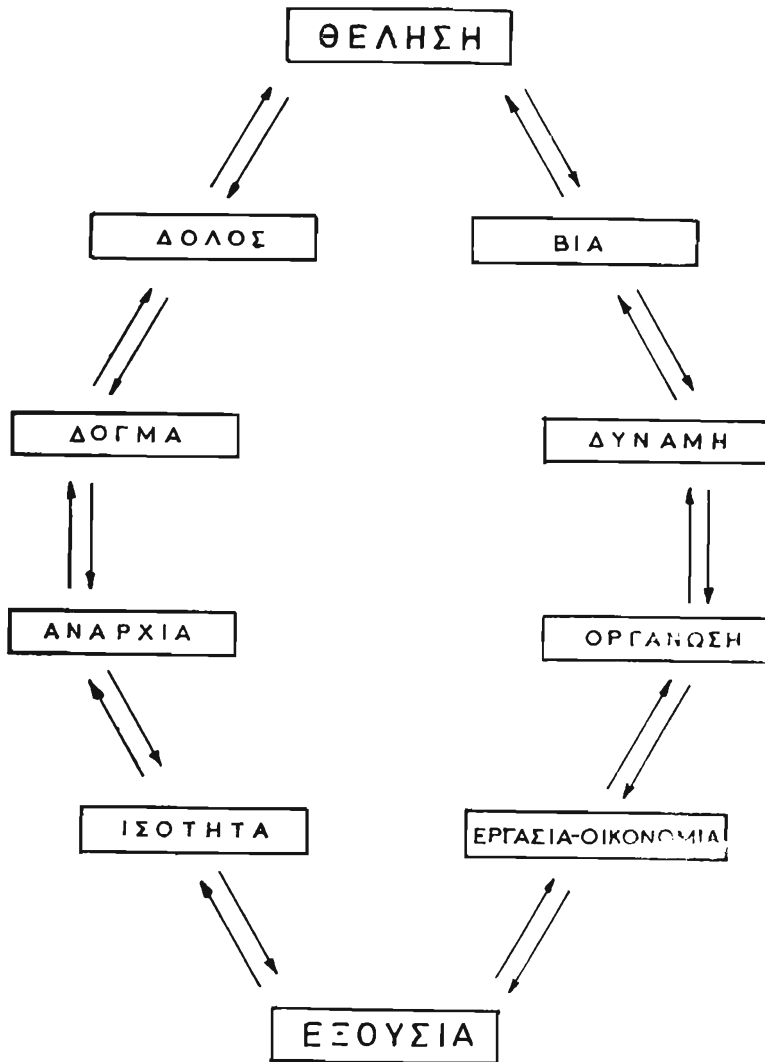
Ἀς δοῦμε τώρα, βάσει τῆς προηγηθείσης ἀναλύσεως, πῶς ἡ ὑπερτελής θέληση, σάν ἀφετηρία τῆς κοινωνίας, πρακτικὰ αἰσθητοποιεῖται στίς διάφορες μορφές ἐξουσίας καί διαγράφει τὸν φαῦλο κύκλο τῆς. (Βλ. σχηματικὴ παράσταση στὴν ἰέ π ό μ ε ν η σελίδα).

(Α) Ἡ ὁρμὴ ἐπιβολῆς, γιὰ νὰ ἀποκτήσῃ τὴ δυνατότητα ἄρσεως τῆς φυσικῆς καταστάσεως ἐλευθερώσεως, κάτω ἀπὸ τὴν ὁποία ζοῦν τὰ ἄτομα ἢ οἱ ὀμάδες ἐναντίον τῶν ὁποίων κατευθύνεται, εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ ἐκμηδενίσῃ ἀφ' ἑνὸς τὴν αἴσθησι τοῦ ὀρθοῦ, καί ἀφ' ἑτέρου τὴν ἀναπτυσσόμενη ἐξ ἀντιδράσεως δικιὰ τους θέληση. Ἐπομένως ἡ ὁρμὴ ἐπιβολῆς διασπᾶται πρὸς τὴν κατεύθυνση δύο στόχων: τῆς δυνατότητας τοῦ νοῦ καὶ τῆς δυνατότητας ὑλικῆς ἀντιστάσεως τῶν ὑποψηφίων θυμάτων τῆς. Στὴν πρώτη περίπτωση χρησιμοποιοῖται ὁ δόλος καὶ στὴν δευτέρῃ ἡ βία. (α)

(Β) Ὁ δόλος τελικὰ ἀποκτᾶ τὴν κοινωνικὴ του ὑπόστασι μὲ τὴν μορφή τοῦ δόγματος, μιᾶς αὐθαίρετης, δηλαδὴ, καὶ σκόπιμης διαστρεβλώσεως τῆς ἀλήθειας, πού εἶναι κομμένη καὶ ραμμένη ἀκριβῶς στὰ μέτρα τῶν φορέων τῆς ὁρμῆς ἐπιβολῆς καὶ προσφέρει ἔτσι τὴν δικαιολόγησι (*raison d' E' tate*) τῆς παράφρονος συμπεριφορᾶς πρὸς τὰ ὑπόλοιπα μέλη. Ἀφ' ἑτέρου, ἡ βία, γιὰ νὰ καταστῇ ἱκανὴ νὰ κάμψῃ τὴν ἀντίστασι τῶν στόχων τῆς, συστηματοποιεῖται μὲ τὴν μορφή ὑλικῆς τεχνητῆς, ὄχι φυσικῆς, δυνάμεως, πού πραγματοποιεῖται μὲ τὴν συγκέντρωσι καὶ ἐνοποίηση διαφόρων τεχνικῶν μέσων καὶ ὀργάνων (ὀργάνωσι, πλοῦτος, δπλα) στὰ χέρια τῶν ἐξουσιαστῶν.

(α) «Χωρὶς τὴ θέλησή τους οἱ ἄνθρωποι χάνουν τὴν αἴσθησι τοῦ ὀρθοῦ (...), καὶ τὸ παθαίνουν κιντὸ εἶτε ἀπὸ τὸν δόλο, ἂν ξεγελασθοῦν, εἶτε ἀπὸ τὴ βία, ἂν ἐξαναγκασθοῦν» (Πλάτων, «Πολιτεία», 413, 6).

ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ Ι.

Σχηματική παράσταση τής ἀμφίδρομης κυκλικής κινήσεως τών διαφόρων ἐξουσιαστικῶν φαινομένων καὶ ψευδῶν ιδεῶν καὶ ἀρχῶν ποὺ διέπουν τὴν βουλευσιοκρατικὴ κοινωτία.

(Γ) Τὸ δόγμα, ἀπὸ τῆ φύση τοῦ ξένο πρὸς τὴν ἀλήθεια, προκαλεῖ ἀπώλεια τῆς αἰσθήσεως τοῦ ὀρθοῦ στὰ ἄτομα καὶ τὶς ὀμάδες τῆς βουλευσιοκρατικῆς κοινωνίας καὶ τοὺς ὑπαγορεύει σκέψεις καὶ συμπεριφορὰ πού δὲν συγκλίνουν πρὸς μία καὶ ἑνιαία ἀρχή, τὸν ἀληθινὸ σκοπὸ τοῦ συνόλου.

Ἡ ἄρση τῆς ἀρχῆς αὐτῆς προκαλεῖ συθέμελη ἀνατροπὴ στὶς συνειδήσεις, συσκοτίζει καὶ καταστρέφει τὴ γνώση, διακόπτει τὴν ἐπικοινωνία τοῦ ἀνθρώπινου νοῦ μὲ τὸν Κοσμογονικὸ Νόμο καὶ πρακτικὰ ἐκφράζεται μὲ τὴν διάσπαση καὶ διαφοροποίηση τοῦ τρόπου συμπεριφορᾶς ἀνάλογα μὲ τοὺς ἐπὶ μέρους σκοποὺς καὶ ἐπιδιώξεις τοῦ κάθε ἀτόμου καὶ τῆς κάθε ὑποομάδας. Μέσα στὸ τυπικὸ πλαίσιο τοῦ δόγματος ἀναπτύσσεται στὴν πραγματικότητα ἕνα πέλαιος συγκεχυμένων μερικῶν κύρους — ἄρα ψευδῶν— ἰδεῶν, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἀντιρρόπων, πέλαιος μέσα στὸ ὁποῖο οἱ ἐξουσιαστές ἀγωνίζονται νὰ συντηρήσουν τὸ ψεύτικο πνευματικὸ καθεστῶς πού τοὺς δικαιολογεῖ, ἐνῶ οἱ ἐξουσιαζόμενοι ἀγωνίζονται νὰ ἀντιμετωπίσουν τὸ δόγμα, εἴτε μὲ τὴν «καταστρατήγησή» του, εἴτε μὲ τὴν ἄρνησή του, εἴτε μὲ τὴν τυπικὴ ἀποδοχή του. Ἡ ἔλλειψη ἀληθινῶν ἀρχῶν, συνέπεια τοῦ δόγματος, συνιστᾷ τὴν κατάστασι τῆς πνευματικῆς, ἠθικῆς καὶ πολιτικῆς ἀναρχίας.

Ἡ ἀνάγκη τῆς ἀποκτίσεως δυνάμεως ἀφ' ἑνὸς καὶ ἡ ἀνάγκη ἐλέγχου τῆς δυνάμεως ἀφ' ἑτέρου (πού εἶναι ἀδύνατο νὰ αὐτοελεγχθῆ) δημιουργεῖ μιὰ νέα κατάστασι, τὴν ὀργάνωσι. Ὁ ἔλεγχος τῆς δυνάμεως ἀπὸ τὴ «διοίκηση» προκύπτει ἀπὸ τὴ θέλησι νὰ διατηρηθῆ τυπικὰ ἕνα σύνολο πού οὐσιαστικὰ ἔχει ἤδη παύσει νὰ ὑπάρχη σὰν ὀμάδα. Ἡ διοίκηση — ὀργάνωσι τῆς σημερινῆς ἀναρχικῆς κοινωνίας ἀποτελεῖ ἕνα πελώριο τεχνητὸ κατασκευάσμα, παραχάραξι τῆς ἡγεσίας, διότι δὲν ἔχει ἀντικείμενο, δὲν ἔχει κάποιο σύνολο γιὰ νὰ τὸ ὑπηρετήσι, ἐφ' ὅσον ἡ κοινωνία ἔχει παύσει νὰ λειτουργῆ σὰν σύνολο. Ἡ διοίκηση ἀποτελεῖ μειονωμένη, ἀσύνδετη πρὸς τὰ ἔκτος αὐτῆς ἄτομα καὶ ὀμάδες κατάστασι, πού ἀναπτύσσεται σὰν καρκινοειδῆς ἐξόγκωσι πάνω στὴν ἀνθρωπότητα καὶ βρίσκεται σὲ πλήρη πνευματικὴ καὶ ὕλική σύγκρουσι μαζί τῆς. Ἡ διοίκηση — ὀργάνωσι τῆς σημερινῆς ἀναρχικῆς κοινωνίας δὲν ἔχει καμμιά σχέσι μὲ τὸ σκοπὸ τῆς ἐπιδιώσεως καὶ προκοπῆς τοῦ ἀνθρώπινου εἴδους, ἀντίθετα ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τοὺς σηματικώτερος συντελεστῆς τοῦ ἐπιταχυνόμενου ξεπεσμοῦ του.

(Δ) Ἡ ἀναρχία (ἡ ἔλλειψη ἀρχῶν καὶ ἀπροσώπων ἀρετῶν), καθῶς ἐγκαθιδρύεται, ἰσοπεδώνει τὸ πνεῦμα, τοὺς ρόλους καὶ τὴν ποιότητα τῶν ἀτόμων καὶ ὀμάδων, τοὺς καθιστᾷ ποιοτικὰ καὶ ἠθικὰ ἀχρο-

ους, οὐδέτερους, ἀδιάφορους. Σὲ κοινωνικὸ ἐπίπεδο ἡ ἰσοπέδωση ἐπι-
τρέπει τὴν ἐπιβολὴ τῆς ἀρχῆς τῆς ἰσότητος, μιᾶς ἀφύσικης καὶ ψεύτι-
κης καταστάσεως, πολιτικοῦ ὑποπροϊόντος τῆς ἀνατροπῆς τῶν φυσι-
κῶν ρόλων, στὴν ὁποία δὲν γίνεται διάκριση μεταξὺ τῶν φύσει ἰδιοτή-
των, ἀλλὰ ἀπλῆ καὶ αὐθαίρετη ἐξομοίωση τῶν ἀτόμων πάνω στὸν καμ-
βᾶ τοῦ ἀγῶνα ἐπιβολῆς. Γιὰ νὰ θυμηθοῦμε τὸ πραξικόπημα τῶν τρελ-
λῶν κηφῆνων, στὴν ἐξουσιαστικὴ κυψέλη ποὺ δημιούργησε ἡ παρανο-
ϊκὴ ἐνέργειά τους, δὲν ὑπάρχουν πιά βασίλισσα, κηφῆνες, φρουροί, ἐρ-
γάτιδες, ἀλλὰ νόθα τέρατα, πανομοιότυπα, μὲ κοινὴ συμπεριφορὰ, κοι-
νὲς ἐνέργειες, κοινὴ «ψυχολογία», τὴν ψυχολογία τῆς ἐπικρατήσεως
τῶν μὲν ἐπὶ τῶν δέ.

Παράλληλα ἡ ἰσοπεδωμένη καὶ «ὠ ρ γ α ν ω μ ἔ ν η» βουλευσι-
οκρατικὴ κοινωνία, κατατρυχόμενη ἀπὸ τὸ σύνδρομο τῆς ἐσωτερικῆς
τῆς διασπάσεως, ἐπιδίδεται μὲ συνεχῶς αὐξανόμενη ἐπιμονὴ στὴ συγ-
κέντρωση ὑλικῶν μέσων καὶ ὀργάνων, μὲ τὰ ὁποῖα θὰ μπορῆ νὰ ἀπο-
κτᾶ τὴν δύναμη, ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιὰ τὴν ἐπιβολὴ τῶν θελή-
σεων. Ἡ μανιακὴ αὐτὴ δραστηριότητά της μεταφράζεται κοινωνικὰ σὲ
τεχνοκρατία καὶ οἰκονομισμό. Τὸ δίζυγο «ἐργασία»—«οἰκονομία» καὶ
ἡ τεχνοκρατία δὲν ἀποβλέπουν στὴν ἐπιβίωση, ἀλλὰ στὴ συγκέντρω-
ση δυνάμεως στὰ χέρια ἀτόμων ἢ ὑποομάδων, δυνάμεως ποὺ στρέφε-
ται ἐναντίον τῶν ἄλλων. Τὰ δύο αὐτὰ συμπτώματα τῆς ἐξουσιαστικῆς
κοινωνίας, διαστροφῆς τῆς παραγωγῆς καὶ τῆς τεχνολογίας ἀντίστοι-
χα, ἐκτὸς τοῦ γεγονότος ὅτι στρέφονται ἐναντίον τῆς Φύσεως καὶ ἐ-
πιδιώκουν τὴν καταστροφὴ της, ἀκρωτηριάζουν ταυτόχρονα τὴν ψυ-
χοπνευματικὴ ὑπόσταση τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ συγκέντρωση τῆς ὑλικῆς δυνάμεως (πλοῦτος καὶ ὄπλων)
βαίνει παράλληλα πρὸς τὴν ἀνάπτυξη τῆς διοικήσεως καὶ ἀπὸ κοι-
νοῦ οἱ δύο ὀλοκληρῶνουν τὸν φαῦλο κύκλο τῆς ἐξουσίας.

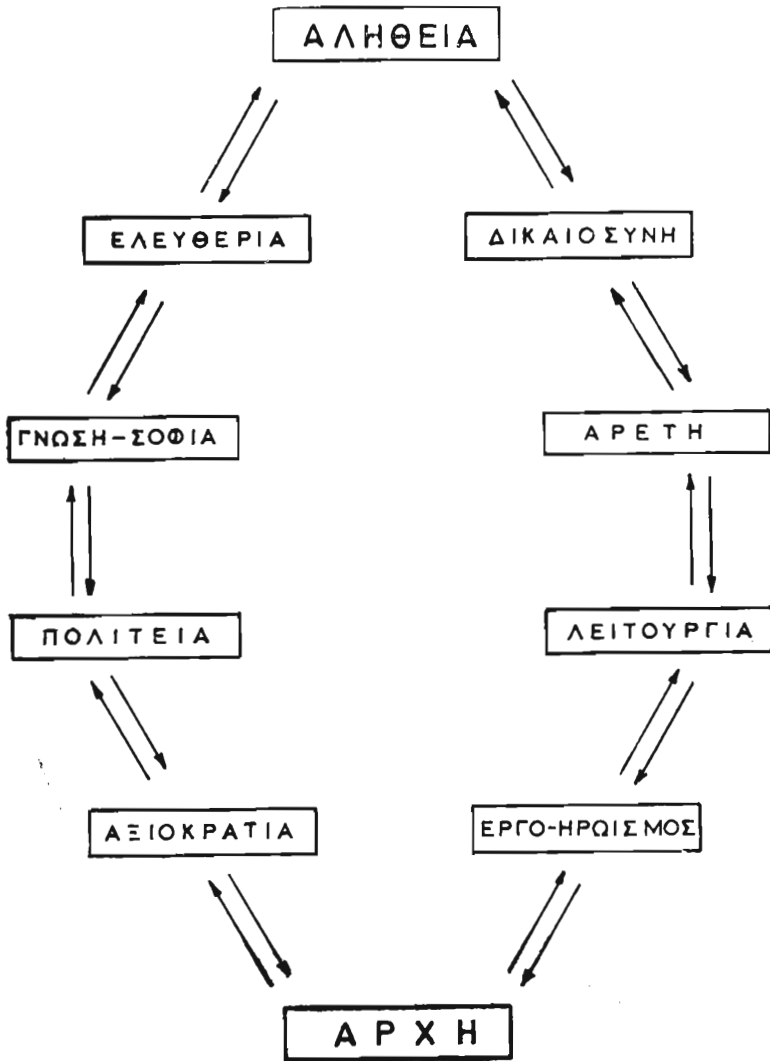
θ. — Ἡ ἰδεολογικὴ δομὴ τῆς Ἀρχῆς

Ἀς παρατηρήσουμε τώρα, βάσει τῶν προηγηθέντων, τὴν ἐσωτερικὴ λειτουργία τῆς ἑναρχῆς κοινωνίας καὶ τὴν κοινωνικὴν ἔκφραση τῶν ἀπρόσωπων, αὐτῶν ἰδεῶν, ἀρχῶν καὶ ἀξιῶν, ἀπὸ τίς ὁποῖες ἐκπηγάζει ἡ ὕπαρξή της. (βλ. σχηματικὴ παράσταση στὴν ἐπόμενη σελίδα).

(Α) Ἡ αἴσθησις τοῦ ὀρθοῦ, ἡ «φυσικὴ» ἀλήθεια, ὡς κοινωνικὸ θεμέλιο τῆς Ἀρχῆς ἑναρμονισμένον ἀπόλυτα πρὸς τὸν Κοσμολογικὸ Νόμον, ἐπιδρᾷ αὐτόματα πάνω στὸ πνεῦμα καὶ τὴν συμπεριφορὰ τῶν μελῶν, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἐλευθέρωσιν τῆς σκέψεώς τους καὶ τὴν δικαιοσύνην στὶς ἐνέργειάς τους. Τὸ μέλος ποῦ διαθέτει τὴν αἴσθησιν τοῦ ὀρθοῦ πνευματικὰ καὶ ἠθικὰ εἶναι ἀπελευθερωμένον, δὲν ὑπόκειται σὲ κανένα τεχνητὸ ἐξαναγκασμό, ὁ δὲ ρόλος του, ἡ πρακτικὴ δραστηριότητά του, εἶναι δίκαιη, δὲν ἐπηρεάζεται ἀπὸ ἀνεξέλεγκτες τάσεις, ἀνεξάρτητες ἀπὸ τὸν κοινὸ σκοπὸ τῶν ἀτόμων καὶ τῆς ομάδας. Ἡ ἐλευθέρωσις καὶ ἡ δικαιοσύνη ποῦ βασιλεύουσιν ἀνάμεσα στοὺς φορεῖς τοῦ ὀρθοῦ, εἶναι ἀκριβῶς ἡ συνέπεια τῆς διατηρήσεως τῆς φυσικῆς καὶ ἀληθινῆς ὑποστάσεώς τους ὡς μελῶν τοῦ συνόλου, τῆς ἑναρμονισέως τους μὲ τὸν Κοσμολογικὸ Νόμον, τὴν συνισταμένη αὐτὴν τῆς ἀπόλυτης Ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀπόλυτης Δικαιοσύνης. Τὸ μέλος τῆς ἑναρχῆς κοινωνίας δὲν αἰσθάνεται καν τὴν ἀνάγκη νὰ κατοχυρώσῃ τὴν δυνατότητα ἐλευθερώσεώς του, διότι καθὼς εἶναι φύσει ἐλευθερωμένον δὲν ὑπόκειται στὴν κοινωνικὴ ἀνάγκη, ὅπως δὲν χρειάζεται νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν δικαιοσύνην, ἐπειδὴ αὐτὴ ὑπάρχει ἀπὸ μόνη της καὶ διέπει αὐτονόητα καὶ φυσικὰ τὸ ἴδιον καὶ τὰ ὑπόλοιπα μέλη.

(Β) Ἡ ἐλευθέρωσις τοῦ μέλους καὶ τῆς κοινότητος ὁδηγεῖ στὴ γνῶσιν καὶ τὴ σοφίαν, δηλαδὴ τὸν αὐτοέλεγχον τῆς ἀτομικῆς καὶ γενικῆς θελήσεως, καὶ τὴν ὑπαγωγὴν τῆς κάτω ἀπὸ τὴν ὑπέρτατη ἀρχὴν τῆς κοινωνικῆς ἀλήθειας. Σοφία εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἰκανότης ἀντιλήψεως τοῦ κοινωνικῶς ὀρθοῦ. Γιὰ νὰ ἐπανέλθουμε στὴ ζωὴ τῆς κυ-

ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ ΙΙ

Σχηματική παράσταση της αμφίδρομης κυκλικής ιδεολογικής ροής και των αληθινών αξιών που διέπουν την έναρχη κοινωνία.

ψέλης, ή καταπλήσσοσα σοφία, ή ἔλλειψη οἰουδήποτε στοιχείου ὑπερβολῆς, λάθους, ἀστοχίας, πού χαρακτηρίζει τήν συμπεριφορά δ-λων τῶν μελῶν, ἀπό τή βασίλισσα μέχρι τοὺς κηφῆνες, δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρὰ ή ἄρμονική, ἀδιατάρακτη λειτουργία τοῦ πνεύματος καί τῆς βουλήσεως τοῦ φυσικοῦ καί ἐλευθερωμένου ὄντος πού συντάσσεται πρὸς τὸ γενικὸ αἴτημα τῆς ἐπιβιώσεως καί προαγωγῆς τοῦ ἴδιου καί τῶν ἄλλων. Ἡ κατάστασις αὐτῆ τοῦ παρέχει αὐτόματα τήν ἰκανότητα ἐπιλογῆς τῆς ὀρθῆς θελήσεως, δηλαδὴ τήν ἰκανότητα λειτουργίας τοῦ ἔνστικτου αὐτοσυντηρήσεως, προκειμένης τῆς ἀντιμετωπίσεως οἰαοδήποτε κοινωνικῆς ἀνάγκης.

Ἐξ ἄλλου, ή δικαιοσύνη ἔχει σὰν κοινωνικὸ ἀποτέλεσμά της τήν ἀνάπτυξη τῆς ἀρετῆς. Ἀπρόσβλητα καί ἀπερίσπαστα ἀπὸ ἄδικες, βίαιες καί δυναμικὲς ἐνέργειες, δικές τους ἢ τῶν ἄλλων, τὰ μέλη ἐπιδίδονται στίς πράξεις τους μὲ τὸν ἀτομικὸ καί ὁμαδικὸν ἐκεῖνο ζῆλο, πού ἐπιτρέπει τήν ἐκδήλωση ὀλόκληρου τοῦ φυσικοῦ (πνευματικοῦ καί σωματικοῦ) δυναμικοῦ τους. Ἀρετὴ εἶναι ή ἰκανότητα ἐναρμονίσεως τῆς δράσεως καί τῆς συμπεριφορᾶς πρὸς τὸν σκοπὸ τοῦ συνόλου. Στὴν ἔναρξη κοινωνία ἐνεργοποιεῖται χάριν τῆς κοινότητος καί ή τελευταία ἰκμάδα τοῦ ἐγκέφαλου, τῆς ψυχῆς καί τῆς βουλήσεως, ἀξιοποιεῖται κάθε ἰκανότητα καί δυνατότητα τῶν μελῶν. Ἡ ἀρετὴ εἶναι γέννημα τῆς ἔναρξης κοινωνίας, ἀλλὰ καί ή ἔναρξη κοινωνία ἐνισχύεται καί στερεώνεται ἀπὸ τήν ἀρετὴ.

(Γ.) Ἡ σοφία, ὁ αὐτοέλεγχος τῆς θελήσεως, ἀτομικῆς καί γενικῆς, καί ή ἀρετὴ δημιουργοῦν τήν πνευματικὴ, ἠθικὴ καί πολιτικὴ ἐνότητα τῆς ἔναρξης κοινωνίας καί ἀποτρέπουν τήν ἐμφάνιση τῶν αἰτίων τῆς ἐσωτερικῆς διασπάσεως. Συνισταμένη τῆς σοφίας, τῆς ἀρετῆς καί τῆς ἠθικοπνευματικῆς ἐνότητος τῶν μελῶν, ή κοινότητα ἀποκτᾶ τήν τυπικὴν ὑπόστασις τῆς Πολιτείας. Ἡ Πολιτεία ἀποτελεῖ τήν ἀνθρώπινη κυψέλη, τήν ὁμάδα δηλαδὴ ὅπου οἱ ρόλοι τῶν μελῶν ἀσκοῦνται φυσικά, ἄδοла καί ἀβίαστα κάτω ἀπὸ τὸν ὑπέρτατο νόμο τῆς ὀρθότητος. Ἡ Πολιτεία εἶναι ὁ πολιτικὸς ἀντίποδας τῆς ἐξουσιαστικῆς ἀναρχίας. Στὴν Πολιτεία ή ἀξιοκρατικὴ δομὴ παραμένει ἀδιατάρακτη, οἱ ἡγέτες καί τὰ κυβερνώμενα μέλη δὲν διαχωρίζονται, δὲν διακρίνονται, ή ὀρμη ἐπιβολῆς, ή βία, ὁ δόλος, τὸ δόγμα, ή διοίκηση εἶναι ἀνύπαρκτα καί οἱ συγκρούσεις, ὁ ἀγῶνας ἀνατροπῆς τῶν μὲν ἀπὸ τοὺς δέ, εἶναι ἀδιανόητος, διότι στερεῖται οἰουδήποτε πνευματικοῦ, ἠθικοῦ καί κοινωνικοῦ ἐρείσματος. Ἡ δύναμη, ἂν ὑπάρχη, εἶναι προϊόν τῆς σοφίας, καί τῆς ἀρετῆς, ἀποβλέπει ἀποκλειστικὰ στὴν ἀντιμετώπιση ἐξωτερικῶν ἐχθρῶν—καί ὄχι γέννημα τῆς ὑπερτελοῦς θελήσεως, πού ἀποβλέπει στὴν ἐπιβολὴ ἀτόμων

ἢ ὑποομάδων μέσα στήν Πολιτεία. Ἡ Πολιτεία, πιστή καί αὐθεντική ἔκφραση τῶν ἰδεῶν τῆς Ἀλήθειας, τῆς Ἐλευθερίας καί τῆς Δικαιοσύνης, εἶναι τὸ ἀριστουργηματικὸ ὁμαδικὸ οἰκοδόμημα τῶν ἀπεριόριστων πνευματικῶν, ἠθικῶν καί φυσικῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπινου εἴδους, ἐφόσον οἱ δυνάμεις αὐτὲς ἀναπτύσσονται ἐλευθερωμένα, ἔλλογα, μὲ μέτρο τὴν ἀλήθεια —καί δὲν ἐξουδετερώνονται ἀπὸ τὴν ὑπερτέλεια τῆς θελήσεως. Μέσα στήν Πολιτεία ἡ ἀρετὴ, ἡ στοίχιση τῆς θελήσεως πρὸς τὸν γενικὸ σκοπὸ, δημιουργεῖ τὴν ἔννοια τοῦ λειτουργήματος. Λειτουργήμα εἶναι ὁ ἀτομικὸς ἢ ὁμαδικὸς φυσικὸς ρόλος μέσα στὸ σύνολο, ποῦ εἶναι ἀπόλυτα συνυφασμένος πρὸς τὴν ἐπιβίωση καί προαγωγή τοῦ ἀνθρώπινου εἴδους, δηλαδή ἀπόλυτα συνυφασμένος πρὸς τὸν Κοσμογονικὸ Νόμο ποῦ ἐδημιούργησε τὸν ἄνθρωπο καί τοῦ ἔδωσε τὴ δυνατότητα νὰ ζῆ. Λειτουργήμα δὲν νοεῖται μέσα στὰ πλαίσια ὀργανώσεως — διοικήσεως, εἶναι αὐτοδύναμο, διότι εἶναι προσφορά, θυσία πρὸς τὴν ἀξία τῆς ἀνθρώπινης ὁμαδικῆς καί ἀτομικῆς ζωῆς καί ὄχι ἀρπακτικὴ δραστηριότητα γιὰ τὴν ἐξυπηρέτηση ἀτομικῶν ἢ μερικῶν συμφερόντων —ὅπως συμβαίνει μὲ τὴ διοίκησι καί τὴν ὀργάνωσι— ἀναγκαστικὰ συγκρουομένων πρὸς τὰ παναθρώπινα συμφέροντα. Τὸ λειτουργήμα —ἀκριβῶς ἀντίθετο τοῦ ἐπαγγέλματος (α)— εἶναι ἡ πρακτικὴ ἐλεύθερη ἔκφραση τῆς ἀρετῆς μέσα στὰ πλαίσια τῆς Πολιτείας, ὅπως ἡ διοίκησι —ὀργάνωσι εἶναι ἡ νοσηρὴ κοινωνικὴ μορφή τῆς ὑλοποιημένης ἐξουσιαστικῆς δυνάμεως.

(Δ) Πάνω στὸ θεμέλιο τῆς ἑναρχῆς κοινωνίας ἀνεγείρεται τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἀξιοκρατίας Πολιτείας. Πολιτεία καί ἀξιοκρατία εἶναι πράγματα σχεδὸν ταυτόσημα, ἂν δὲν ὑπάρχη τὸ ἕνα, παύει νὰ ὑπάρχη τὸ ἄλλο, ἂν τὴν Πολιτεία διαδεχθῆ ἡ ἐξουσία, τὴν ἀξιοκρατία διαδέχεται ἡ ἰσοπέδωσι, καί τανάπαλιν. Ὅπως στήν ἑναρχῆ κοινωνία τῶν μελισσῶν ἡ ἰσοπέδωσι τῶν ρόλων τῶν διαφόρων «τάξεων» συνεπάγεται τὴν καταστροφὴ τῆς, ἔτσι καί στήν ἀνθρώπινη Πολιτεία ἡ ἰσότητι καθιστᾶ ἀδύνατη τὴ λειτουργία τῆς. Ἀνατροπὴ τῆς ἀξιοκρατίας (ἰσότητι) σημαίνει κατάργησι τῆς ἀλήθειας, τῆς σοφίας, τῆς ἀρετῆς, ἄρσι τῶν προϋποθέσεων ἐλευθερώσεως καί δικαιοσύνης καί ταυτόχρονα παράβησι τῶν ἀρχῶν τῆς Φύσεως καί τοῦ ἴδιου τοῦ Κοσμογονικοῦ Νόμου. (δ)

(α) Βλ. σελ. 211 κἑξ.

(δ) «Ναί μέν, εἴστε ἐθέκκιοι ὅλοι μὲς τὴν πόλιν ἀδελφοί, ὁ θεὸς ὁμοῖ, ὅταν σὰς ἐπλαθε. ὅσοι ἀπὸ σὰς εἶναι ἱκανοὶ νὰ κυβερνοῦν, ἀνακάτωσε χρυσάφι μέσα στὰ συστατικά τους, καί γι' αὐτὸ εἶναι οἱ πιδὸ πολύτιμοι ἀπ' ὅλους. Σ' ὅσους πάλι κάνουν γιὰ ἐπίκουροι, ἀσήμεῖ σίδερο τέλος καί χαλκὸ στοὺς ἄλλους. Καί μιὰ ποῦ ἔχετε ὅλοι τὴν ἴβην καταγωγή, θὰ γενᾶτε τίς περισσότερες φορές παιδιά ποῦ θὰ σὰς μοιᾶζουν, μπο-

Τέλος, από την έλευθερωμένη ένασκηση τῶν λειτουργημάτων παράγεται τὸ ἔργο. Τὸ ἔργο εἶναι ποιοτικὰ ἀντίθετο πρὸς τὴν ἐργασία, διότι ἂν ἡ δεύτερη, ὅπως εἶπαμε, πραγματοποιῆται μὲ σκοπὸν τὴν συγκέντρωση δυνάμεως καὶ μέσων γιὰ τὴν ἐπιβολὴ τοῦ «ἐργαζόμενου» ἐπὶ τῶν ἄλλων, τὸ ἔργο, — πνευματικὸ ἢ ὑλικὸ — ἀποτελεσματὸν καὶ δημιουργημὰ τῆς δραστηριότητος τοῦ μέλους - λειτουργοῦ παράγεται γιὰ λογαριασμὸν τοῦ συνόλου. Τὸ παράγωγον τῆς ἐργασίας — μισθός, προαγωγή, ἐπαγγελματικὴ ἢ καστικὴ ἰσχὺς καὶ «ἄνοδος» — σὲ καμμιά περίπτωση δὲν μπορεῖ νὰ ἐκληφθῆ σὰν ἀγαθὸ καθολικῆς ἀλήθειας καὶ κύρους, ἐνῶ τὸ ἔργο, παράγωγον τοῦ δημιουργοῦ - λειτουργοῦ, εἶναι ἀγαθὸ «μεγάλον τε καὶ θυμαστόν», κατὰ τὴν ἀρχαιο-ελληνικὴν σημασίαν τῆς λέξεως, δηλαδὴ ἁ ξ ί α, ὑπερχρονικοῦ καὶ καθολικοῦ κύρους. Οἱ δημιουργοὶ ἔργων εἶναι οἱ ἥρωες — καὶ πάλιν ὁ ὅρος χρησιμοποιεῖται μὲ τὴν ἀρχαιοελληνικὴν του σημασίαν — δηλαδὴ ἀκριβῶς τὰ ἄτομα ἢ οἱ ομάδες ποὺ ἀναπτύσσουσιν τόσο πολὺ τὴν αἴσθησιν τοῦ ὄρθου, τοῦ ἀληθινοῦ καὶ τοῦ δίκαιου, ὥστε χάριν τῶν ἀξιών αὐτῶν αἴρονται πάντων ἀπὸ τὰ ταπεινὰ καὶ πρόσκαιρα καὶ πλησιάζοντας τὶς ιδέας (= τοὺς θεοὺς), διαλέγονται μαζί τους, γίνονται «ἡμίθεοι» (Ἡρακλῆς, Θησεὺς κλπ.).

Ἡ ἀξιοκρατία ἀποτελεῖ τὸ τελευταῖον κοινωνικὸν σκαλοπάτι, καὶ τὸ ἥρωϊκὸν ἔργο τὸ τελευταῖον ὑλικὸν σκαλοπάτι μὲσω τῶν ὁποίων ἀνεβαίνει τὸ εἶδος ἄνθρωπος στὸ φωτεινὸν πλατύσκαλον τῆς ἐναρχῆς κοινωνίας.

Προτοῦ προχωρήσουμε στὴν πραγμάτευση τοῦ θέματός μας, πρέπει νὰ ἐπισημάνουμε ὅτι τὰ διάφορα στάδια τοῦ φαύλου κύκλου τῆς ἐξουσίας, ὅπως καὶ ἡ ἰδεολογικὴ «ροή» τῆς καταστάσεως Ἀρχῆς, ἔχουν μεταξύ τους σχέσιν ἁ μ φ ί δ ρ ο μ η. Ἔτσι, καθὼς ὁ δόλος γεννᾷ τὸ δόγμα, τὸ δόγμα τὴν ἀναρχίαν καὶ ἡ ἀναρχία τὴν ἰσότηταν ἢ καθὼς ἡ θία γεννᾷ τὴ δύναμιν, ἡ δύναμιν τὴν ὀργάνωσιν, καὶ

ρεῖ ἔτι καὶ κάποτε ἀπὸ τὸν χρυσαφένιον νὰ γεννηθῆ ἀσημένιον παιδί, καὶ ἀπ' αὐτὸ πάλιν χρυσαφένιον, τὸ ἴδιον καὶ μ' ἄλλα τ' ἄλλα μεταξύ τους. Στους ἀρχόντες λοιπὸν τὸ πρῶτον καὶ κυριώτερον ποὺ παραγγέλλει ὁ θεὸς εἶναι, τίποτ' ἄλλο νὰ μὴν ἐξετάζουσιν μὲ περισσύτερη φροντίδα καὶ προσοχὴν παρά ποῖόν ἀπ' αὐτὰ τὰ μέταλλα θρίσκειται ἀνακαταμιμῆ μὲσα στὶς ψυχὰς τῶν παιδιῶν, καὶ ἂν καὶ δικὸν τοὺς παιδίον θρεθῆ νᾶχῃ τίποτα κράμα χαλκοῦ ἢ σίδηρον μὲσα του, μὲ κανένα τρόπο νὰ μὴν τὸ σπλαγχνιστοῦν, ἀλλὰ νὰ τοῦ θύουσιν τὴ σειράν ποὺ τοῦ ἀξίζει ἀπὸ τὴ φύσιν του καὶ νὰ τὸ παραμερίσουσιν μὲσα στους ἐργάτας καὶ ἂν ἀπεινότηας θρεθῆ κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τελευταίους μὲ περισσύτερον χρυσάφι ἢ ἀσήμι μὲσα του, νὰ τὸν ἀνεβάσουσιν, ἀνάλογον τὸν καθένα, στὴν τάξιν τῶν φρονιμῶν ἢ τῆς ἡγεσίας, ἐπειδὴ ὑπάρχει χρησιμὸς, ἔτι τότε θὰ χαθῆ ἡ πόλις, ὅταν τὴν κυβερνήσῃ ὁ χαλκὸς ἢ ὁ σίδηρος» (Πλάτων, «Πολιτεία», 415, x - δ).

ἡ ὀργάνωση τὴν οἰκονομία, κατὰ παρόμοιο τρόπο ἡ ἰσότητα ἀναπτύσσει τὴν ἀναρχία, ἡ ἀναρχία βοηθεῖ στὴν ἀνάπτυξη τοῦ δόγματος καὶ τὸ δόγμα προάγει τὸν δόλο· ὅπως, ἐξ ἄλλου, καὶ ἡ οἰκονομία προωθεῖ τὴν ὀργάνωση, ἡ ὀργάνωση ἐνισχύει τὴν δύναμη καὶ ἡ δύναμη προκαλεῖ τὴ θία —καὶ σὲ τελευταία ἀνάλυση, ὅπως ἡ θέληση γεννᾷ τὴν ἐξουσία, ἔτσι καὶ ἡ ἐξουσία συμβάλλει στὴν ὑπερανάπτυξη τῆς θελήσεως.

Ἄφ' ἑτέρου, καθὼς ἡ ἐλευθέρωση ἀποτελεῖ προϋπόθεση τῆς σοφίας, ἡ σοφία εἶναι ἡ πνευματικὴ θάση τῆς Πολιτείας καὶ ἡ ἀξιοκρατία δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξη χωρὶς τὴν ὕπαρξη Πολιτείας, ἔτσι καὶ ἡ ἀξιοκρατία συγκροτεῖ τὴν Πολιτεία, ἡ Πολιτεία προάγει τὴν σοφία καὶ ἡ σοφία κατοχυρώνει καὶ προάγει τὴν ἐλευθέρωση —καὶ σὲ τελευταία ἀνάλυση καθὼς μήτρα τῆς καταστάσεως Ἄρχῆς εἶναι ἡ ἀλήθεια, ἔτσι ἡ Ἄρχὴ συντελεῖ στὴν ἀνάδειξη καὶ αἰσθητοποίηση τῆς ἀλήθειας.

1. - 'Ο αὐτοέλεγχος τοῦ ἀνθρώπινου «μεγάκερου»

Μὲ γνώμονα τὰ διδάγματα τῆς Μητέρας Φύσεως, τίς πληροφορίες τῆς ἱστορίας καὶ τὰ συμπεράσματα ἀπὸ τὴν βαθύτερη ἀνάλυση τῆς ἐξουσιαστικῆς κοινωνίας, σκιαγραφήσαμε τὸν ὑγιῆ τύπο τῆς ὁμαδικῆς συμβιώσεως τοῦ ἀνθρώπινου εἴδους, τὴν ἔναρξη κοινωνία τῆς ἀλήθειας, καὶ περιγράψαμε τὴν αἰτιολογία, τὰ συμπτώματα καὶ τὰ στάδια τῆς νοσηρῆς ἐξελιξεῶς τῆς, τῆς ἐξουσιαστικῆς κοινωνίας τῆς θελήσεως. Τὸ πλεονέκτημα σ' ἐμᾶς τοὺς ἀνθρώπους σὲ σχέση μετὰ τὸν τραγικὸν μεγάκερον εἶναι τὸ γεγονός ὅτι οἱ πνευματικῆς μας ἰκανότητες μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ συνειδητοποιήσουμε τὸν θανάσιμον κίνδυνον ποὺ διατρέχει τὸ εἶδος μας, νὰ βροῦμε τὰ αἷτια —τὸ ζῶον δὲν καταλάβαινε ὅτι καὶ γιὰ τὴν ὑπερανάπτυξιν τὰ κέρατά του— καὶ νὰ ἀποτρέψωμε τὸ θάνατον, σταματώντας, πρῶτον, τὴν περαιτέρω ἀνάπτυξιν τῆς βουλησιοκρατικῆς ἐξουσίας καὶ ἐργαζόμενοι, δεύτερον, γιὰ τὴν ἐπάνοδο τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς δικαιοσύνης καὶ γιὰ τὴν ἐπανάστασιν τῶν προϋποθέσεων ἀπελευθερώσεως στὶς ἀνθρώπινες κοινότητες, μετὰ μιὰ φράσιν γιὰ τὴν συγκρότησιν ἔναρξης ἀνθρώπινης κοινωνίας. Ἐὰν κανεὶς προβάλλῃ τὴν ἀποψη, ὅτι, ὅπως ἡ ἐξαφάνισιν τοῦ μεγάκερου ἦταν συνέπειαν αἰτίου ξένου πρὸς τὸν ἴδιον, δηλαδὴ ὀργανικὴ ἀνωμαλία ποὺ προκαλοῦσε τὴν ὑπερτέλειαν, κατὰ τὴν ἴδιαν λογικὴν, ἢ ὑπερανάπτυξιν τῆς ἀνθρώπινης θελήσεως εἶναι συνέπειαν ἑνὸς αἰτίου ξένου πρὸς ἐμᾶς, ἑνὸς εἴδους ψυχικῆς ἀνωμαλίας καὶ ψυχικοῦ ἐκφυλισμοῦ, δηλαδὴ ἑνὸς αἰτίου ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ἐλεγχθῇ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον καὶ νὰ ἀρθῇ —καὶ συνεπῶς ἡ ἐξαφάνισιν τοῦ ἀνθρώπινου εἴδους εἶναι ἀναπότρεπτη— θὰ ἀντιτάξωμε τὴν παρατήρησιν, ὅτι, πρῶτον, ἐμεῖς ἔχουμε ἐπίγνωσιν τοῦ αἰτίου τῆς ἀρρώστιας —τῆς θελήσεως— καί, δεύτερον, γνωρίζουμε ποῖον εἶναι τὸ φάρμακον τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς ὑγείας μας —ἡ ἀλήθεια— πρᾶγμα ποὺ δὲν συνέβαινε μετὰ τὸ ἐξαφανισθῆν ἐλαφοειδῆς. Ἐπομένως, ὁ θάνατός μας, ἂν ἐπέλθῃ, θὰ ὀφείλεται στὴν ἄρνησίν μας νὰ πάρωμε τὸ φάρμακον καὶ ὄχι στὴν ἄγνοια ἢ ἔλλειψιν τοῦ φαρμάκου.

Ἐκεῖνο πού εὐθύς ἐξ ἀρχῆς πρέπει νά παρατηρήσουμε σ' ὅτι ἀφορᾷ τόν τρόπο ἀντιδράσεώς μας, εἶναι, ὅπως λογικά καί ἱστορικά συνάγεται κατὰ τρόπο μὴ ἐπιδεχόμενο ἀμφισβήτηση, ὅτι κάθε προσπάθεια ἀντιμετωπίσεως τῆς θελήσεως διὰ μιᾶς ἄλλης θελήσεως ἀποτελεῖ τόν πιό ἀντενδεικνυόμενο, τόν πιό λανθασμένο τρόπο ἐνέργειας. Ἡ θέληση ἐναντίον τῆς θελήσεως, καί ἂν ἀκόμα ἐπιβληθῇ, θά παραγάγῃ πολιτικό προϊόν, πού, σάν φυσικό τέκνο τῆς θελήσεως, θά ἔχῃ τῆς ἰδιότητες τῆς μητέρας του, καί δέν θά φέρῃ κανένα ἄλλο ἀποτέλεσμα ἀπό τήν ἐγκαθίδρυση μιᾶς νέας ἐξουσίας στή θέση τῆς ἀνατρεπόμενης. Ἄλλωστε παριστάμεθα μάρτυρες ἀλλεπάλληλων πολιτικῶν ἀνατροπῶν, πού δέν ἀποφέρουν παρά καταστάσεις πανομοιότυπες πρὸς τῆς προηγούμενές τους. Πρόκειται γιά μιὰ τρύπα στό νερό. Ὅσοι φαντάζονται, ὅτι μέ τὸ δόλο, τὸ δόγμα, τὴ δύναμη, τὴ βία καί τὴν ὀργάνωση θά ἐξαφανίσουν τὴν ὑπάρχουσα ἐξουσιαστικὴ κατάσταση καί θά δημιουργήσουν ἕναρχη κοινωνία, εἶναι ἡλίθιοι, καί ὅσοι προχωροῦν πρακτικὰ χρησιμοποιοῦντας τῆς μεθόδους αὐτές, εἶναι καί οἱ ἴδιοι ἐξουσιαστές, τυφλά ὄργανα τῆς θελήσεως, πού συγκρούονται μέ τὴν κατεστημένη θέληση (ἐξουσία), ἀπλῶς γιὰτὶ δέν μετέχουν σ' αὐτήν, σὲ βαθμὸ πού νά ἰκανοποιηθῆ τὸ ὑπερτελεῖς ἔνστικτο τῆς ἐπιβολῆς τους.

Τὸ πραγματικὸ πρόβλημά μας δέν εἶναι ἡ ἀνατροπὴ τῆς ἐξουσίας, εἶναι ἡ οἰκοδομησὴ τῆς ἐναρχῆς κοινωνίας. Ἡ ἀνέγερση ἑνὸς νέου οἰκοδομήματος θά προϋπόθετε ἀπαραίτητα προηγούμενη κατεδάφιση ἑνὸς ἐρειπωμένου ὑπάρχοντος κτίσματος, ἂν ἦταν ἀναγκαῖο νά χρησιμοποιηθοῦν τὰ ὑλικά τοῦ παλαιοῦ στό χτίσιμο τοῦ καινούργιου. Προκειμένης τῆς ἀνεγέρσεως τῆς ἕναρχῆς κοινωνίας, τὰ ὑλικά ἀπὸ τὰ ὁποῖα συγκροτεῖται τὸ ἐρείπιο τῆς ἐξουσιαστικῆς κοινωνίας — «ἀρχές», δομές, θεσμοί, ἄτομα, δηλαδή θέληση, βία, δόγμα, ἀναρχία, δόλος, οικονομισμός, «ὀργάνωση», βουλευσιοκράτες κλπ.— εἶναι ὄχι μόνον ἄχρηστα ἀλλὰ καί ἀπολύτως ἀκατάλληλα. Ἀντίθετα, τὰ κατάλληλα ὑλικά — ἀλήθεια, ἀρετὴ, ἡρωισμός, λειτουργίες, ἄτομα ἐλευθερωμένα, δίκαια, ἄδολα, ἀπαλλαγμένα ἀπὸ τὸ βουλευσιοκρατικὸ σύμπτωμα καί διακρινόμενα ἀπὸ τὴν αἴσθησι τοῦ κοινωνικῶς ὀρθοῦ— βρίσκονται ἔξω ἀπὸ τὴν ἐξουσία, ἂν ὄχι θέσει, τουλάχιστον φύσει, καί εἶναι διαθέσιμα. Ἡ κοινωνία τῆς ἀλήθειας μπορεῖ νά ἀρχίσῃ νά συγκροτῆται πρὶν ἀπὸ τὴν ἐξάλειψιν τῆς κοινωνίας τῆς θελήσεως — καί μάλιστα ἡ πρώτη μπορεῖ νά γεννηθῆ τυπικὰ μέσα στό πλαίσιο τῆς δεύτερης.

Βιβλίο Γ΄

Η ΙΔΕΑ ΕΛΛΑΔΑ

α. — Ἑλληνικότητα καὶ δόγματα

Η Ἑλλάδα ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα καὶ μέχρις οὗτου ἐκτραπῆ θίαια ἢ ἀνεξάρτητη καὶ αὐτοδύναμη πνευματικὴ τῆς πορεία, ἔδωκε ἰδανικά ποῦ ἀποτελοῦν ἄμεση ἔκφραση τῶν ἰδεῶν τῆς Ἐλευθερίας, τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῆς Ἀλήθειας, σὲ ἀρμονικὴ συνάρτηση μὲ τὴν γνήσια ἀνθρώπινη φύση. Τὰ ἰδανικά αὐτὰ ὁ Ἑλληνισμὸς δὲν ἐπεστράτευσε ποτὲ στὴν ὑπηρεσία τῆς ἐξουσίας. Ἔτσι, ἀπὸ χαρακτήρος οἱ ἑλληνικὲς ἀξίες εἶναι ἐντελῶς ἰδεαλιστικὲς, δὲν ἐντάσσονται σὲ ἑνιαῖο σύστημα καὶ εἶναι ἀπαλλαγμένες ἀπὸ τὶς ἐπιβαρύνσεις ποῦ θὰ συνεπήγετο μοιραῖα ἢ «ἐκλογίκευση», ἢ «συστηματοποίηση» καὶ ἢ «ἐξουσιαστικοποίησή» τους. Μὲ τὴν ἔννοια αὕτη οἱ ἑλληνικὲς ἀξίες καὶ ἀρχὲς δὲν συγκροτοῦν καν ἰδεολογία, πολὺ περισσότερο δὲν ἀποτελοῦν δόγμα, σὲ ἀντίθεση πρὸς τὰ μὴ ἑλληνικά σύνολα ἰδεῶν, ποῦ εἶναι συστήματα «ἐκλογικευμένα», καὶ ἔχουν γιὰ κοινὸ χαρακτηριστικὸ ὅτι ἀποτελοῦν, χωρὶς ἐξάφρευση, θρησκευτικὲς καὶ πολιτικοοικονομικὲς θεωρίες στρατευμένες στὴν ὑπηρεσία τῆς ἐξουσίας, μὲ σκοπὸ τὴν ἰδεολογικὴ τῆς δικαιολόγησι.

Ἡ Ἑλληνικὴ Ἀξιολογία, δὲν «πρακτικοποιήθηκε» ποτὲ ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας καὶ ἔμεινε στὸ ἰδεαλιστικὸ ἢ τὸ «μυθικὸ» ἐπίπεδο. Οἱ ἀξίες τῆς ἐπέχουν θέσι θεῶν. Σὰν ἰδεατὲς συλλήψεις εἶναι αὐτοδύναμες, αὐτοσυντηρούμενες καὶ αὐτοελεγχόμενες, χωρὶς νὰ ἔχουν τὴν ἀνάγκη πρακτικῆς δοκιμασίας, γιὰ νὰ ἀποδειχθῆ ἢ ὄντοτήτά τους καὶ ἢ δύναμή τους, ἢ ὠφελιμιστικῆς ἐκμεταλλεύσεώς τους, γιὰ νὰ γίνουν ἀποδεκτὲς. Ὁ Ἕλληνας συλλαμβάνει τὴν ἰδέα αὕτη καθ' ἑαυτή, τὴν ἀποσυνδέει ἀπὸ τὶς τυχόν ὕλικές παραμέτρους τῆς, τῆς ἀποδίδει θεία οὐσία καὶ τὴν τοποθετεῖ πάνω σ' ἕνα θωμὸ γιὰ νὰ τὴν λατρεύσι καὶ νὰ τὴν ὑπηρετήσι καὶ ὄχι νὰ ὑπηρετηθῆ ἀπ' αὕτην. Συμβαίνει δηλαδὴ τὸ ἀντίθετο πρὸς ἐκεῖνο ποῦ κάνουν οἱ ἐξουσιαστές, οἱ ὁποῖοι, ἀντιστρέφοντας τὰ πράγματα, ὑπηρετοῦνται οἱ ἴδιοι ἀπὸ τὴν ἰδέα στὶς πρακτικὲς ἐπιδιώξεις τους.

Αὐτὸς ὁ πανθεῖσμὸς καὶ ὁ «μυθικὸς» — μὲ τὴν ἑλληνικὴ σημα-

σία του ὄρου — χαρακτηῖρας του ἑλληνικοῦ πνεύματος, πού εἶναι καθολικός κατά τήν περίοδο τῆς ἀνοδικῆς πορείας του Ἑλληνισμοῦ (Ὁμηρος, Ἡσίοδος, Ἑπτὰ Σοφοί, Προσωκρατικοί Φιλόσοφοι), περιωρίσθηκε ἐν μέρει ἀπό τόν Ἀριστοτέλη καί τοὺς μεταγενέστερους Σοφιστές, ἀλλά παρέμεινε βαθειά ριζωμένος στό νοῦ καί τήν καρδιά τῶν Ἑλλήνων. Ἡ «μυθική» ἀντίληψη τῆς ζωῆς, τὸ ἡρωϊκὸ πνεῦμα καί οἱ ἀξίες τῆς λεβεντιᾶς, τοῦ φιλότιμου, τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἀξιοκρατίας καί πολλές ἄλλες, πού χαρακτηρίζουν μόνο τόν νεώτερο Ἑλληνισμό εἶναι σύγχρονες ἰδεαλιστικῆς ἐκδηλώσεις τῆς ψυχῆς καί τοῦ πανθειστικοῦ πνεύματος τῆς Ἑλληνικότητος, ἀλλὰ καί τοῦ βαθύτατα ἠθικοῦ χαρακτηῖρα τῆς ἑλληνικῆς σκέψεως.

Ὁ ἑλληνικός μῦθος ἀποτελεῖ τόν ἀντίποδα τοῦ ἀνατολικοῦ καί γενικά τοῦ μὴ ἑλληνικοῦ μῦθου. Ὁ Ἑλληνας καταφεύγει στό μῦθο, ὅταν ὁ Λόγος δὲν μπορῆ νὰ συνεχίση τήν προσπέλαση πρὸς τήν ἀλήθεια καί κινδυνεύη νὰ μετατραπῆ σὲ δόγμα. Ὁ ἀνατολικὸς μῦθος ἀποτελεῖ αὐτὸ τοῦτο τὸ δόγμα. Μὲ τόν μῦθο ἡ ἑλληνικὴ σκέψη ἀποφεύγει τὸ δόγμα καί συνεχίζει τήν πορεία πρὸς τήν ἀλήθεια μὲ ἄλλα, ἐξωλογικὰ μέσα (πρὸβλ. τοὺς πλατωνικοὺς μῦθους τοῦ σπηλαίου, τῆς Διοτίμας, τοῦ Ἡρός τοῦ Ἀρμενίου κλπ., ὡς καί τοὺς λαμπροὺς συμβολικοὺς μῦθους τῆς Ἑλληνικῆς Μυθολογίας). Ἐξ ἄλλου ἡ μυθικὴ ἀντίληψη τῆς ζωῆς — ἡρωϊσμός — παρέχει τὴ δυνατότητα στὸν Ἑλληνα νὰ σπάσῃ τὰ δεσμὰ πού τοῦ ὑπαγορεύει ἡ «λογικὴ» καί ἡ πείρα καί νὰ ἀποδυθῆ σὲ πράξεις «ἀντιλογικῆς» καί πρωτοποριακῆς. Ὁ ἑλληνικὸς μυθικὸς τρόπος ζωῆς ἐπιτρέπει στὸν Ἑλληνα νὰ δημιουργήσῃ Θερμοπύλες, Μεσολόγγια καί Ἀρκάδια ἐκεῖ πού ἡ λογοκρατία τῆς Δύσεως καί ἡ μοιρολατρεία τῆς Ἀνατολῆς ὑπαγορεύουν τὴν ἀπραξία καί τὴ φυγὴ. Ὁ ἑλληνικὸς μῦθος γεννιέται ἀπὸ τὴν ἄρνηση τῆς ὕλης καί τὴν κατάφαση τῆς ἰδέας, γι' αὐτὸ καί μπορεῖ ὁ ἰδεολογικὰ Ἑλληνας νὰ χτίσῃ πάνω σὲ βᾶση ὕλικου μηδενὸς πελώρια ἠθικὰ καί ἰδεαλιστικὰ μεγέθη.

Ἡ ἐξιδανίκευση καί ἡ «μυθοποίηση» τῶν ἀξιῶν ἀλλὰ καί τῶν φυσικῶν καί ἱστορικῶν φαινομένων δίνει στό ἑλληνικὸ πνεῦμα τὸν πανανθρώπινο, οἰκουμενικὸ χαρακτηῖρα του καί ταυτόχρονα τὴν ὑπερχρονικὴ καί ὑπερτοπικὴ δύναμή του. Οἱ θεοποιημένες ἢ «μυθοποιημένες» ἀξίες, παραμένοντας στὸν ἰδεαλιστικὸ χῶρο, διασώζονται ἀπὸ τίς συνέπειες τοῦ νόμου τῆς φθορᾶς καί καταυγάζουν μὲ μεταφυσικὸ φῶς τοὺς φορεῖς τους, δίνοντάς τους δικαίωση τῆς ζωῆς, χωρὶς ταυτόχρονα νὰ ἀποδυναμώνονται καί νὰ ἐξαντλοῦνται οἱ ἴδιες.

* * *

Ἄλλα μήπως ἡ τοποθέτηση τῶν ἀξιῶν στὸν ἰδεαλιστικὸ καὶ «μυθικὸ» χῶρο καὶ ἡ ἄρνηση τῆς στρατεύσεώς τους στὴν ὑπηρεσία τῆς πρακτικῆς (ἐξουσιαστικῆς) σκοπιμότητας ἀποτελοῦν γιὰ τὴν Ἑλλάδα στοιχεῖα πνευματικῆς ἀναρχίας καὶ ἠθικοπολιτικῆς αὐτοκαταστροφῆς; Θὰ μπορούσε νὰ παρατηρηθῆ π.χ., ὅτι οἱ Ἕλληνες συνέλαβαν καὶ θεοποίησαν τὴν ἰδέα τῆς Ἐλευθερίας, ἀλλὰ κρατώντας τὴν στὸ ἰδεαλιστικὸ ἐπίπεδο, ἄφησαν τὸ Δυτικοευρωπαϊκὸ Κατεστημένο νὰ τὴν διαστρεβλώσῃ καὶ νὰ τὴν κάνῃ πολιτικὴ πράξη μὲ τὶς ἀστικὲς ἐπαναστάσεις στὴν Ἀγγλία καὶ τὴ Γαλλία, μὲ συνέπεια νὰ ἀσκῆται μέσω αὐτῆς (Κοινοβουλευτισμός, οἰκονομικὸς φιλελευθερισμός) τὴν ἐξουσιαστικὴ ἐπιρροή του σ' ὅλο τὸν Κόσμο. Ἡ, ὅτι ὁ Δημόκριτος συνέλαβε τὴν ἀτομικὴ θεωρία, ἀλλὰ τὴν κράτησε σὲ καθαρὰ φιλοσοφικὰ πλαίσια, γιὰ νὰ τὴν πάρουν ἀργότερα οἱ ἐξουσιαστές καὶ μὲ τὴν πρακτικὴ ἐφαρμογὴ της νὰ κυριαρχοῦν στὸν Κόσμο μέσω τῶν ἀτομικῶν ὄπλων. Ἡ, ὅτι οἱ Ἕλληνες συνέλαβαν τὴν ἰδέα τῆς δικαιοσύνης, ἀλλὰ κλείνοντάς τὴν στὴν ἀρχαιότητα σὰν θεὰ Δίκη μέσα στοὺς ναοὺς, τὴν ἄφησαν ἀνεκμετάλλετη πρακτικὰ, παραχωρώντας τὴν ἔτσι σὲ ἄλλους (στοὺς Μαρξιστές), γιὰ νὰ τῆς δώσουν οἱ τελευταῖοι τὸν διαστρεβλωμένο τύπο τοῦ κοινωνικοοικονομικοῦ δόγματος καὶ μέσω τῆς συστηματοποιημένης καὶ ἐξουσιαστικῆς αὐτῆς μορφῆς της νὰ ἐξουσιάζουν τὸν Κόσμο.

Ἄλλα ἡ θεοποίηση ἢ «μυθοποίηση» τῶν ἀξιῶν ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ σκέψη δὲν σημαίνει μὲ κανένα τρόπο ἀφαίρεση τοῦ ρόλου τους στὴ ζωὴ καὶ ἐκμηδένιση τῆς κατὰ κόσμον ἐκδηλώσεώς τους. Ὁ Ἕλληνας, ἐκτελώντας τὰ λατρευτικὰ του χρέη στοὺς μυθικοὺς δωμοὺς τοῦ Πανθέου του, μετέχει σ' αὐτό, μὲ τὴν κατὰ Πλάτωνα σημασία τοῦ ρήματος. Ἡ «μέθεξις» αὐτὴ σημαίνει, ὅτι ἡ «θειότης» ἢ ὁ μυθικὸς χαρακτήρας τῆς ἰδέας καὶ τῆς ἀξίας ἀντικατροπτίζεται, ἐκφράζεται καὶ ὑλοποιεῖται ὄχι μόνον στὸν αἰσθητὸ κόσμο, ἀλλὰ καὶ στὸν ἴδιο τὸν ἄνθρωπο. Ἔτσι π.χ. ὁ ἄνθρωπος ἢ ἡ ἀνθρώπινη ὁμάδα (κοινωνία) μετέχουν στίς (δὲν ὑπηρετοῦνται ἀπὸ τίς) θεότητες τῆς Ἀλήθειας, τῆς Δικαιοσύνης, τῆς Σοφίας, τῆς Ἀρμονίας, τοῦ Ἀγαθοῦ, τοῦ Κάλλους καὶ τῆς Ἐλευθερίας... Οἱ ἰδέες μπαίνουν στὴν ἀνθρώπινὴ φύση καὶ τὴ ζωὴ καὶ γίνονται «οἱ ἐν τῇ ψυχῇ λόγοι», μέσω τῶν ὀπίων τὰ ἄτομα (καὶ οἱ ὁμάδες) σκέπτονται, βούλονται καὶ αἰσθάνονται —καὶ κατὰ πρόεκταση πράττουν καὶ δροῦν.

Μ' αὐτὴ τὴ σύλληψη ἢ ἑλληνικὴ σκέψη ἀποφεύγει ταυτόχρονα τὴν ἐξαύλωση καὶ τὴν πρακτικοποίηση. Τὸ ἑλληνικὸ «μέτρο» δίνει καὶ στὴν περίπτωσιν αὐτὴ τοὺς εὐεργετικούς του καρποὺς ἀποτρέ-

ποντας στην πράξη τις δυο ακρότητες: την πνευματική και πολιτική αναρχία αφ' ενός και την ήθικοπνευματική, αφ' ετέρου, καταπίεση. Οί θεοποιημένες ιδέες έχουν και πρακτικό - πολιτικό ρόλο, που εκπηγάει από την γνήσια ανθρώπινη φύση και είναι απόλυτα έναρμονισμένος προς αυτήν. Έτσι για τους Έλληνες, οί ήθικοπνευματικές αξίες χωρίς ούτε να γίνουν ποτέ έξουσιαστικό ιδεολογικό σύστημα ή δόγμα, ούτε να στρατευθούν στην ύπηρεσία τής έξουσιαστικής σκοπιμότητας — πράγμα που θα είχε συνέπεια την αυτοκατάργησή τους — συνδέονται άμεσα με την πολιτική, οικονομική, κοινωνική και άτομική ζωή και πράξη, την έπηρεάζουν και την σφραγίζουν, την έξιδανικεύουν και τής προσφέρουν την ήθική της καταξίωση.

Τά στοιχεία λοιπόν τής αυτοκαταστροφής και τής πνευματικής αναρχίας δέν σχετίζονται με τόν μυθικό και ιδεαλιστικό χαρακτήρα του έλληνικού πνεύματος, αλλά —όπως είπαμε— μόνο με τó «πνεύμα» του Κατεστημένου. Η αλήθεια αυτή αποδεικνύεται ιστορικά από την αδυναμία του έξουσιαστικού πνεύματος να παραγάγη πρωτογενείς αξίες, αφ' ότου πρακτικοποίησε και συνεπώς παραχάραξε και πλαστογράφησε τις έλληνικές, αλλά και από τόν έκβαρβαρισμό, τόν έκφυλισμό και τόν εύτελισμό αυτών τούτων τών έλληνικών αξιών, που σημειώθηκε αφ' ότου τις στράτευσε στην ύπηρεσία του. Και κατά προέκταση, ή τραγικώτερη απόδειξη τής ύπεροχής, καθώς και τών εύεργετικών αποτελεσμάτων του έλληνικού πνεύματος είναι, ότι αφ' ότου οί έξουσιαστές τó έξουδετέρωσαν αφαιρώντας τόν «μυθικό» χαρακτήρα του, ή ήθικοπνευματική πρόοδος τής ανθρωπότητας όχι μόνο σταμάτησε αλλά και ώπισθοδρόμησε, με αποτέλεσμα την έξαχρείωση και έξαγρίωση του ανθρώπου, την άποκοπή του από την αλήθεια, την μείωση του βαθμού έλευθερώσεώς του και την έξάπλωση του άγχους, τής δυστυχίας, του φόβου και του παραλογισμού σ' όλα τά σημεία του Κόσμου, ανεξαρτήτως πολιτικοκοινωνικών συστημάτων.

* * *

Στό πρόβλημα τής άποκαταστάσεως τής διαταραγμένης ίσοροπίας και άρμονίας του Κόσμου τó ζητούμενο είναι ή άποπαγίδευση τής ανθρώπινης ψυχής και του πνεύματος από τά ιδεολογικά ύποπροϊόντα τών έξουσιαστικών δογμάτων και ή έπαναφορά τής πνευματικής πορείας τής ανθρωπότητας στο προχωρημένο σημείο που την είχε όδηγήσει τó έλληνικό πνεύμα, προτου έξοβελισθί από τόν Κόσμο. Τουτό δέν μπορεί με κανένα τρόπο να έπιτευχθί με την

δογματοποίηση της Ἑλληνικῆς Ἀξιολογίας. Ἄν συνέβαινε κάτι τέτοιο, τοῦτο θὰ σήμαινε ἀφ' ἑνὸς διαστρέβλωση τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος καὶ ἄρνηση τῆς ἴδιας τῆς φύσεώς του καὶ ἀφ' ἑτέρου καθιέρωση καὶ ἐπιβολὴ ἑνὸς ἀκόμη ἐξουσιαστικοῦ δόγματος καὶ σχήματος κοντὰ στὰ ἄλλα πού υπάρχουν.

Ἀντίθετα, προϋπόθεση τῆς ἀποπαγιδεύσεως εἶναι ἡ «μέθεξις» τοῦ ἀνθρώπου στίς πρωτογενεῖς ἑλληνικὲς ἰδέες καὶ ἀξίες καὶ ἡ καταξίωση τῆς ζωῆς μὲ τὴν βοήθεια τῆς ἰδεαλιστικῆς τους ἐπήρειας. Ὅπως συνέβη στὸν Ἑλληνισμό, ἡ μέθεξις αὐτὴ χωρὶς νὰ ἀναρχοποιῇ τὰ ἄτομα καὶ τίς ομάδες (κοινωνίες, Ἔθνη), συμβιβάζει τὴν γνήσια Φύση μὲ τὴν ἰδεατὴ ἀλήθεια καὶ προσφέρει ταυτόχρονα τὴν ἀπελευθέρωση ἀπὸ τὴν ἠθικοπολιτικὴ καὶ πνευματικὴ καταπίεση, ἀνοίγοντας στὸν πολιτισμὸ τὸν δρόμο γιὰ μιὰ αὐτοελεγχόμενη καὶ αὐτοσυντηρούμενη πορεία. Μὲ τὴν ἔννοια αὐτὴ, ἡ ἰδεολογία καὶ ἀξιολογία τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος ἀποτελεῖ τὴν ἀντίληψη γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὸν Κόσμο, πού χρειάζεται γιὰ νὰ λυθῇ τὸ ἀνθρώπινο ἀδιέξοδο. Ἀντίληψη, πού ἀποκαθιστᾷ τὴν χαμένη ἐπαφὴ τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴν ἀλήθεια, τὴν δικαιοσύνη καὶ τὴν Ἐλευθερίαν καὶ ἀποτελεῖ αὐτὸ καὶ ἑαυτὸ ἄρνηση καὶ κατάργηση τῆς διαστρεβλωμένης φύσεως τῶν δογμάτων.

Ἡ ἑλληνικὴ ἀντίληψη γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὸν Κόσμο ὁδηγεῖ στὴν ἀπελευθέρωση τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν ἠθικὴ, πνευματικὴ καὶ ὕλικὴ δουλείαν πού τοῦ ἐπιβάλλει ἡ ἐξουσία καὶ στὴν ἔνταξίν του σ' ἓνα ἰδεαλιστικὸ σχῆμα συμβιώσεως πού ἀποτελεῖ ἔκφραση τῶν ἰδεῶν τῆς Δικαιοσύνης, τῆς Ἀλήθειας καὶ τῆς Ἐλευθερίας. Ἡ ἑλληνικὴ ἀντίληψη εἶναι ταυτόχρονα ἑλληνικὴ καὶ πανανθρώπινη, οἰκουμενικὴ.

Μὲ βάση τὴν τοποθέτηση αὐτὴ συνάγεται, ὅτι ἡ ἐνεργοποίηση τῶν ἑλληνικῶν ἰδεῶν, ἀρχῶν καὶ ἀξιῶν ἀποτελεῖ γεγονός ἀπελευθερωτικοῦ χαρακτῆρα. Ὁ ἀνθρώπινος νοῦς διορθώνει τὴν λανθασμένη πορεία του πρὸς τὴν ἀλήθειαν πού ὑπάρχει στὴ Φύση, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ βρῇ τὴν γραμμὴ πλεύσεως πρὸς τὴν ἀλήθειαν πού ὑπάρχει ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ ἑαυτοῦ του —καὶ κατ' ἐπέκταση πρὸς τὴν ἔναρξιν κοινωνία καὶ πρὸς τὴν ἠθικὴν του εὐδαιμονίαν.

β. — Ἑλληνικότητα καὶ ἥρωισμὸς

Τὸ σταθερὸ πνεῦμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀπὸ τὰ πανάρχαια χρόνια μέχρι τὴν ἐγκαθίδρυση τῆς Λογοκρατίας στὴν Ἑλλάδα (ἀμέσως μετὰ τὴν Ἐπανάσταση) εἶναι βασικὰ ἰδεαλιστικὸ - ἀντιυλιστικὸ καὶ ἡρωϊκὸ-ἀντιλογοκρατικὸ. Ὁ Ἕλληνας, εἴτε σὰν ὁμηρικὸς ἥρωας, εἴτε σὰν Σαλαμινομάχος, εἴτε σὰν Βυζαντινὸς Ἀκρίτας, εἴτε σὰν παλληκάρι τοῦ Εἰκοσιένα, ἀντιμετωπίζει τὴ ζωὴ καὶ τὸν Κόσμον ἀπὸ σκοπιά πάνω ἀπ' ὅλα ἡ θ ι κ ῆ, καὶ μὲ ἀφετηρία τὸν ἰδεαλισμὸ τοῦ δημιουργεῖ τὰ πρότυπά του. Ἡ ἀντίληψί του γιὰ τὴν πολιτικὴν, τὴν κοινωνία, τὴν οἰκονομία καὶ γενικὰ τὴν δημόσια, ἀλλὰ καὶ τὴν καθημερινὴν ζωὴ ἀπορρέει ἀπὸ τὸ πνεῦμα αὐτὸ καὶ ἐκφράζεται μὲ τὶς ἀρετὲς ποὺ ἐκπηγάζουν ἀπ' αὐτό. Πρόκειται γιὰ συνεχῆ βίωση τοῦ ἰδανικοῦ τῆς ἠθικῆς ἐλευθερίας, ποὺ ὑλοποιεῖται μὲ ἀσυνήθιστης τελειότητος τύπους ἀνθρώπου, πολίτη καὶ ἡγέτη, ποὺ δὲν ἔχουν σχέση μὲ τὸ ἰδεολογικὰ καὶ ἠθικὰ κατώτερο πρότυπο τοῦ «οἰκονομικοῦ» ἀνθρώπου.

Βασικὴ ἀρετὴ μέσω τῆς ὁποίας ἐκφράζεται τὸ ἑλληνικὸ ἰδανικὸ τῆς ἠθικῆς ἐλευθερίας εἶναι —μὲ τὴ νεοελληνικὴ ὀρολογία— ἡ λεβεντιά. Ἡ νεοελληνικὴ λεβεντιά δὲν διαφέρει σὲ τίποτε ἀπὸ τὴν ἀρετὴ τοῦ ὁμηρικοῦ ἥρωα καὶ ἀποτελεῖ φυσιολογικὴ ἐξέλιξί της, ἐνῶ ὁ λεβέντης εἶναι ὁ γνήσιος κληρονόμος καὶ συνεχιστὴς τοῦ ὁμηρικοῦ ἡγήτορα, πολιτικοῦ, κοινωνικοῦ καὶ στρατιωτικοῦ. Ἄν καὶ ἡ λέξι λεβέντης εἶναι μᾶλλον ξένη (πιθανῶς Ἰταλικῆς προελεύσεως), τὸ περιεχόμενό της εἶναι ἰδεολογικὰ ἑλληνικὸ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ταυτισθῆ μὲ καμμία παρεμφερῆ ἔννοια τῶν ἄλλων λαῶν, ὅπως ἀκριθῶς καὶ ἡ λέξι ἥρωας ἔχει ἀποκλειστικὰ ἑλληνικὸ περιεχόμενον καὶ παραμένει ἀμετάφραστη σ' ὅλες τὶς ἄλλες γλώσσες τοῦ κόσμου. Ὁ Ἕλληνας λεβέντης μὲ τὴν ἠθικὴν καὶ φυσικὴν τελειότητά του καὶ μὲ τὴν ἰδεαλιστικὴν κοσμοθεωρίαν του ὑπερέχει συντριπτικὰ τοῦ τυπικὰ «γενναίου», καὶ οὐσιαστικὰ ὑστερόβουλου, ἀμοραλιστῆ καὶ «φιγού-

ρατζή» ἱππότη τῶν Δυτικῶν λαῶν, καθὼς καὶ τοῦ θρασύδειλου ψευδοηρωϊκοῦ τύπου τοῦ Ἀνατολίτη νταῆ.

Ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ ἠθογραφικὴ λογοτεχνία, ἀπὸ τὶς ἱστορικὲς πληροφορίες καὶ εἰδήσεις ποὺ ὑπάρχουν ἄφθονες στὴ νεώτερη ἑλληνικὴ ἱστορία, ἀπὸ τὸ δημοτικὸ τραγούδι, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὶς ἐπιβιώσεις τοῦ λεβέντικου πνεύματος τοῦ Ἑλληνισμοῦ ποὺ ἀπαντοῦν μέχρι σήμερα σὲ ὠρισμένα ὑποσύνολα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἰδίως σὲ διάφορες περιοχὲς τῆς ὑπαίθρου, μποροῦμε νὰ προσδιορίσουμε τὴν βαθύτερη φύση τῆς ἀρετῆς τῆς λεβεντιᾶς καὶ νὰ καθορίσουμε ἐπακριβῶς τὴν ἀτομικὴ, τὴν πολιτικὴ, τὴν κοινωνικὴ καὶ τὴν κοσμοθεωρητικὴ πλευρὰ τῆς. Ἡ ἀναφορὰ μας στὴ νεώτερη λεβεντιὰ καθιστᾷ περιττὴ τὴν ἱστορικὴ ἀναδρομὴ καὶ ἀνάλυση τοῦ ἑλληνικοῦ ἠρωϊκοῦ πνεύματος: ἡ πρώτη, ὄχι μόνον ἐξαντλεῖ, ἀλλὰ ὀλοκληρώνει τὸ δεύτερο.

Βασικὸς ἄξονας γύρω ἀπὸ τὸν ὁποῖο περιστρέφεται ἡ ζωὴ τοῦ λεβέντη εἶναι ἡ τιμὴ. Ἡ περηφάνεια, τὸ φιλότιμο καὶ ἡ βαθειὰ ἠθικὴ συνείδησή του, τοῦ ἀπαγορεύουν τὴν συνάρτηση τῶν πράξεων καὶ γενικὰ τῆς συμπεριφορᾶς του μὲ τὴν ὑλιστικὴ σκοπιμότητα καὶ στρέφουν τὴν δράση του ἀποκλειστικὰ πρὸς ἠθικὰ ἐπιτεύγματα. Τὸ ἐγὼ τοῦ Ἑλληνα γενναίου συνιστᾷ ἀκατάβλητη δύναμη, τὴν ὁποία ἡ ὑλικὴ ἰσχὺς δὲν μπορεῖ σὲ καμμιά περίπτωση νὰ ὑποτάξῃ. Ἡ ἐξουσία καὶ ὁ πλοῦτος τὸν ἀφήνουν ἐντελῶς ἀδιάφορο, ἐφ' ὅσον δὲν εἶναι μέσα γιὰ τὴν πραγμάτωση ἰδεαλιστικῶν σκοπῶν. Καὶ ἂν οἱ δύο αὐτὲς δυνάμεις ἐκδηλώνωνται μὲ τὴν μορφή τοῦ ὤμου συμφέροντος, τὸν εἰσέρχονται ἀντιμέτωπο. Ἡ ἑλληνικὴ λεβεντιὰ, σὰν κοσμοθεωρία, ὄχι μόνον συγκρούσθηκε σφοδρὰ μὲ τὴν ἐξουσία ἐπὶ Τουρκοκρατίας, ἀλλὰ παρέμεινε ἀνυπότακτη καὶ εὐθεὶα ἐχθρικὴ ἀπέναντι στὸ ὑλιστικὸ Νεοελληνικὸ Κράτος, ἀφ' ὅτου τὸ τελευταῖο υἱοθέτησε ἰδεολογικὰ τὸ καθαρὰ ἐξουσιαστικὸ πνεῦμα τοῦ Κράτους τῆς Δύσεως. Καὶ ὁ Ἑλληνας λεβέντης παρέμεινε ξένο σῶμα γιὰ τὴν νεοελληνικὴ ἀστικὴ κοινωνία, ποὺ συγκροτήθηκε μετὰ τὸ Εἰκοσιένα καὶ δὲν καταδέχθηκε ποτὲ νὰ ἐνσωματωθῇ σ' αὐτήν, ἀφ' ὅτου ἔγινε φανερό, ὅτι ἡ δεύτερη περιώρισε τὶς σχέσεις ποὺ διέπουν τὰ μέλη τῆς ἀποκλειστικὰ πάνω σὲ ὑλιστικὴ **βάση**.

Ἡ τιμὴ, σὰν ἀνώτατη ἰδεολογικὴ ἀρχὴ στὴν ὁποία ὑπόκειται ἡ λεβεντιὰ, δὲν συμπίπτει μὲ τὴν ματαιοδοξία, δὲν εἶναι ἐπιφανειακὴ κοινωνικὴ δεοντολογία καὶ λάμψη, ἀλλὰ βίωμα βαθύ καὶ συχνὰ ἀφανῆς καὶ ἄγνωστη στοὺς ἄλλους κρυφὴ ἀρετὴ, τὴν ὁποίαν ὁ φορέας τῆς δὲν ἐπιδιώκει νὰ ἐπιδείξῃ, γιὰ νὰ καρπωθῇ ἀπ' αὐτήν

ήθικὰ ἢ ὑλικά πλεονεκτήματα. Μὲ δωρικὴ σεμνότητα ὁ Ἕλληνας πράττει τὸ ὀρθό, τὸ δίκαιο, τὸ τίμιο, τὸ ἥρωϊκὸ γιὰ τὴν ἴδια τὴν πράξη καὶ ὄχι γιὰ τὶς οἰεσδῆποτε συνέπειές της. Πρόκειται γιὰ τέλεια νίκη τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ κόσμου ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ἡ τιμὴ τοῦ Ἕλληνα, σὰν ἀτομικὴ καὶ κοινωνικοπολιτικὴ ἀξία, ὑπερέχει ἀξιοματικά ἀπὸ τὶς θεατρinίστικες ἢ φορμαλιστικὲς «ἀξίες» τοῦ «γοήτρου», τοῦ «κύρους», καὶ τῆς «ἐντιμότητος» τοῦ ἀνθρώπου τῆς Λογοκρατίας.

Ἡ φυσικὴ δύναμη καὶ καλλονὴ ποὺ χαρακτηρίζουν τὸν λεβέντη εἶναι ἔκφραση τοῦ γνήσιου ἀνδρικοῦ ἦθους του καὶ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ κανένας παραλληλισμὸς τους μὲ τὴ δυτικὴ ἐπιδεικτικὴ ὠραιότητα καὶ τὴν ἀνατολίτικη κτηνώδη ρώμη. Φυσιολογικὴ ἐξέλιξη τοῦ εὐγενικοῦ ἀρχαίου ἀθλητικοῦ πνεύματος ἢ βίωση τοῦ ἰδανικοῦ τῆς φυσικῆς ἀριότητος καὶ σωματικῆς ἰσχύος γίνεται στὴν πράξη ἢ ἀναγκαίᾳ προϋπόθεση γιὰ τὴν ἥρωϊκὴ μεγαλόψυχη δράση καὶ συνεπῶς καθίσταται ἀπαραίτητο στοιχεῖο τῆς ζωῆς. (α)

Ἡ ἀρετὴ τῆς λεβεντιάς σφράγισε μὲ τὴν ἀνωτερότητά της τὸν Ἕλληνισμό καὶ ἐπεκράτησε σὰν κοινωνικοπολιτικὸ ἰδανικὸ ὁλόκληρου τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Οἱ Ἕλληνες θαύμαζαν, σέβονταν καὶ ἐκτιμοῦσαν θαυμάσια τὸν λεβέντη, ἀλλὰ καὶ προσπαθοῦσαν ὅλοι νὰ τὸν μιμηθοῦν καὶ νὰ τὸν φθάσουν. Ἔτσι ἡ λεβεντιά δὲν περιωρίσθηκε στοὺς λίγους, ἀλλὰ ἔγινε γενικὸς κανὼνας ζωῆς, ἐπικρατοῦσα ἀντίληψη καὶ πράξη γιὰ ὅλους τοὺς Ἕλληνες καὶ γιὰ ὅλες τὶς ἑλληνικὲς κοινότητες. Ἀπὸ τὴν Ἥπειρο μέχρι τὴν Κρήτη καὶ ἀπὸ τὴν Ρούμελη καὶ τὴ Μακεδονία μέχρι τὸν Πόντο καὶ τὴν Καππαδοκία, ὁ ἑλληνικὸς λαός, ἀνεξαρτήτως κοινωνικῆς καὶ οἰκονομικῆς τάξεως, ἐβίωνε θαθεῖα τὸ ἰδεαλιστικὸ πρότυπο τοῦ παλληκαριοῦ καὶ ταυτόχρονα περιφρονοῦσε θαθεῖα τὸν «οἰκονομικὸ» καὶ λογοκρατούμενο ἄνθρωπο. Τὴν ἀπόδειξη τῆς καθολικότητος ποὺ κέρδισε τὸ λεβέντικο πνεῦμα μεταξὺ τοῦ Ἕλληνισμοῦ παρέχει ἡ κύρια καὶ γνησιώτερη ἐκδήλωση τῆς ψυχῆς του, τὸ δημοτικὸ τραγούδι. Τὸ δημοτικὸ τραγούδι κατὰ μέγιστο μέρος του δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο ἀπὸ ὕμνος καὶ ἐγκώμιο τοῦ λεβέντη, ἢ θρῆνος γιὰ τὸ θάνατό του καὶ γενικὰ ἀποτελεῖ τὴν καλλιτεχνικὴ ἔκφραση τοῦ ἰδανικοῦ τῆς

(α) Ὁ Μακρυγιάννης διώχνει μὲ τὸ σπαθὶ τὸ γιατρὸ ποὺ πῆγε νὰ τοῦ κόψῃ τὸ πληγωμένον χέρι, διακινδυνεύοντας τὸ θάνατο ἀπὸ γάγγραινα καὶ ὁ «Βασίλης ὁ Ἀρβανίτης» τοῦ Στράτη Μυριβίλλη μπήζει τὸ μαχαίρι στὴν καρδιά του, ὅταν σπάζῃ τὸ πόδι του — ἀρνούμενοι καὶ οἱ δύο νὰ ζήσουν ἀχρωτηριασμένοι. Μὲ τὸ σπαρτιατικὸ ἰδανικὸ τους οἱ λεβέντες ξεχειλίζουν ἀπὸ ἀνδρεία ποὺ ὑλοποιεῖται μὲ νίκη τοῦ ἰδεαλισμοῦ πά- νω στὴν ἀνθρώπινη μοῖρα.

ἠθικῆς ἐλευθερίας. Ἡ ἀξιολογία τοῦ δημοτικοῦ τραγουδιοῦ εἶναι καθαρὰ ἀρχαιοελληνική. (α)

Στὸ πολιτικοκοινωνικὸ ἐπίπεδο, ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς λεβεντιάς ἀπορρέουν κανόνες δημόσιας ζωῆς, οἱ ὅποιοι συνθέτουν τὶς ἀρχές καὶ τὶς προϋποθέσεις μιᾶς ἰδεαλιστικῆς Πολιτείας καὶ μιᾶς κοινωνίας Ἀρχῆς, πού εἶναι ἐντελῶς διαφορετικὲς ἀπὸ τὰ ἀμοραλιστικὰ καὶ ὑλιστικὰ σχήματα τοῦ ἀστοκαπιταλομαρξιστικοῦ σημερινοῦ ἰκόςμου. Οἱ λεβέντες πολιτικός, στρατιωτικός καὶ κοινωνικός ἡγέτης, ἀλλὰ καὶ ἀπλὸς πολίτης, ὄντας ἀσυμβίβαστοι πρὸς οἰοδῆποτε σκοπὸ στενὰ ἀτομικιστικὸ καὶ στενὰ οἰκονομιστικὸ, παραμένουν ἀνυπότακτοι στὰ οἰοδῆποτε εἶδους Κατεστημένα. Διαθέτοντας ἠθικὴ αὐτάρκεια, εἶναι ἄτρωτοι καὶ ἀδιάφοροι ἀπέναντι στὰ ὑλικά δολώματα τῆς ἐξουσίας. Μὲ ἀφετηρία τὴν ἰδεαλιστικὴν κοσμοθεωρίαν τους, συγκροτοῦν ἓνα πολιτικοκοινωνικὸ σύνολο, ὅπου τὸ ἀτομικὸ καὶ ὑλικὸ συμφέρον ὑποβιβάζονται ἀπὸ τὴν τιμὴν, ἢ ὅποια ταυτόχρονα καταργεῖ τὰ διάφορα ἐξουσιαστικὰ πλέγματα. Οἱ πολιτικὲς καὶ κοινωνικὲς σχέσεις δὲν στηρίζονται στὸν νόμο, τὸν κανονισμό, ἀλλὰ σὲ μιὰ ἄγραφη πρακτικὴ καὶ σὲ μιὰ δεοντολογία, πού δὲν κωδικοποιοῦνται, ἀλλὰ ἰσχύουν γενικὰ σὰν ἄμεση ἔκφραση τοῦ ὑψηλοῦ λεβέντικου ἦθους τῶν μελῶν τῆς Πολιτείας καὶ τῆς κοινωνίας. (β)

Ἡ πολιτικὴ γιὰ τὴν ἑλληνικὴ ἀντίληψη εἶναι ὄθλημα εὐγενικὸ καὶ ἡ ἡγεσία ἀφιερωμένη στὸ ἰδεαλιστικὸ σύνολο τοῦ Ἔθνους. Ὁ ἡγέτης, μικρὸς ἢ μεγάλος, γεμᾶτος ἦθος, μπορεῖ νὰ ἐνατενίξῃ πρὸς τὴν ἡρωϊκὴν ἠθικὴν δικαίωσίν του, τὴν ὅποια εἶναι ἐλεῦθερος νὰ ἀπολαμβάνῃ χωρὶς ἐμπόδια, ποτὲ ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ ἀποβλέπῃ στὴν ὑλικὴ κατάκτηση καὶ σὲ ἀτομικοὺς σκοποὺς, ὅπως συμβαίνει μὲ τὴν ἀμοραλιστικὴν πολιτικὴν ἀντίληψη.

Ἀπαλλαγμένες ἀπὸ τὴν ὑποδούλωση σὲ ὑλιστικοὺς σκοποὺς, ἡ Πολιτεία καὶ ἡ κοινωνία πού διέπονται ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς λεβεντιάς, μποροῦν νὰ θέτουν σὰν ἀνώτατο στόχο τους τὸ μεγαλεῖο καὶ τὴν ἀνάπτυξη τοῦ ἠθικοπνευματικοῦ ἀνθρώπου, τῆς ἰδεαλιστικῆς

(α) Β. Κηὸς, «L'histoire de la litterature néo - grecque.— La periode juspu'en 1821», τόμ. Ι. σ. 15 κέξης.

(β) Ὁ θεσμὸς ποὺ ἐνώνει: τοὺς λεβέντες, ἢ «ἀ δ ε λ φ ο π ο ι ί α», δὲν ἔχει καμμιά σχέση μὲ τὴν ἰουδαιοχριστιανικὴ «ἀγάπη». Εἶναι: θαυμαστὸ κράμα ἀριστοτελικῆς φ : λ ί α ς καὶ πλατωνικοῦ ἔ ρ ω τ ο ς, καθαρὰ ἰδεαλιστικῆς ὕψους. ἠθικὴ ἐκλεκτικὴ συγγένεια μεταξὺ ἀνωτέρων ψυχῶν. ἀποτέλεσμα ὑπερχειλίζοντος ψυχικοῦ πλούτου καὶ ὄχι: φόβου, ἔνδειας καὶ συμπλέγματος ἀνεπάρκειας. ἀποτέλεσμα τῶν ὁπίων εἶναι: ἡ παρὰ φύσιν. ἡ νοσηρὴ σχέση τῆς «ἀγάπης».

ολότητας Ἐθνος καὶ τῆς ἀνθρωπότητας. Τὰ συμφεροντολογικὰ σύνολα Κράτος καὶ κοινωνία, ἂν δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ ὑπηρετοῦν τὸ Ἐθνος, ὑποβιβάζονται ἢ χάνουν ἐντελῶς τὸ λόγο τῆς ὑπάρξεώς τους.

Ὄντας καθαρά ἑλληνική, ἡ πολιτικοκοινωνική ἀρετὴ τῆς λεβεντιᾶς γίνεται τὸ ἰδεολογικὸ θεμέλιο μιᾶς ἑλληνικῆς Πολιτείας καὶ κοινωνίας. Εἶναι θεωρητικὰ ἀδιανόητη καὶ πρακτικὰ ἀδύνατη ἡ ὕπαρξη ἐξουσιαστικοῦ Κράτους, ὅταν τοῦτο στηρίζεται στὴν τιμὴ καὶ τὸν ἰδεαλισμὸ τῶν μελῶν του, ἡγετῶν καὶ πολιτῶν. Καὶ γι' αὐτό, ὅταν τὸ Νεοελληνικὸ Κράτος ἀποτελέσει ὄργανικὸ κομμάτι τοῦ Διενουῦς Κατεστημένου, ἡ ἑλληνικὴ λεβεντιὰ πέθανε πολιτικά. Ἄν κατάρθωνε νὰ ἐπιζήσει, θὰ θανάτωνε αὐτὴ τὸ φραγκολεβαντίνικὸ Κράτος μας καὶ θὰ τὸ ἀντικαθιστοῦσε μὲ μιὰ ἰδεαλιστικὴ Πολιτεία. Ἔτσι κι ἄλλοιῶς οἱ δύο αὐτὲς δυνάμεις σὲ καμμιά περίπτωση δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ συνυπάρξουν καὶ νὰ συμβιώσουν εἰρηνικά.

Ἡ σύγκρουση μεταξύ τοῦ Νεοελληνικοῦ Κράτους καὶ τῆς ἑλληνικῆς λεβεντιᾶς ὑπῆρξε σφοδρὴ καὶ ἄνιση καὶ ἐκδηλώθηκε ἤδη διαρκούσης τῆς Ἐπαναστάσεως. Ἡ πολιτικὴ ἐξουσία ποὺ συγκροτήθηκε ἀπὸ ξένους καὶ ἐγχώρια ὄργανά τους κήρυξε ἀμέσως ἀνηλεῆ καὶ ἀδυσώπητο πόλεμο ἐναντίον τοῦ ἑλληνικοῦ ἰδεαλισμοῦ, ποὺ συνεχίσθηκε καὶ μετὰ τὴ συγκρότηση τοῦ Κράτους γιὰ πολλές δεκαετίες. Κατὰ κάποιον δὲ τρόπο ἡ ἰδεολογικὴ ρήξη μεταξύ τοῦ ἑλληνικοῦ Κράτους καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ συνεχίζεται μέχρι σήμερα.

Χρησιμοποιώντας τὴν ὕλική ἰσχὺ ποὺ τοῦ προσφέρει ἡ ἐξουσία, τὸ Κατεστημένο ἐφάρμοσε ὅλες τὶς μεθόδους, ἀπὸ τὴν «δικαστικὴ δολοφονία» μέχρι τὴν ἐξαγορὰ συνειδήσεων καὶ ἀπὸ τὸν κοινωνικὸ παραγκωνισμὸ καὶ τὸν πολιτικὸ θάνατον μέχρι τὴν δυσφήμιση καὶ τὸν ἠθικὸ ἐξευτελισμὸ τῆς λεβεντιᾶς, —γιὰ νὰ μπορέσει νὰ τὴν ἐξαλείψει. Οἱ πιὸ ἱκανοί, δυναμικοὶ καὶ προικισμένοι Ἕλληνες, ποὺ θὰ μπορούσαν νὰ ἔδιναν ἄλλη κατεύθυνση καὶ ἄλλες προοπτικὲς στὸ νεοσύστατο Κράτος, ἐξοντώθηκαν κατὰ ἑκατοντάδες σὰν «ληστὲς» ἀπὸ τὶς καρμανιόλες τῶν Βαυαρῶν τοῦ Ὀθωνα καὶ τὶς «μπαγιονέτες» τῶν Γάλλων τοῦ Μαιζῶν καὶ τὰ πιὸ ἰδεαλιστικά καὶ ἠθικά στοιχεῖα, ποὺ ἀντιπροσώπευαν τὸ γνήσιο καὶ μεγαλοφυῆ πνεῦμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἐξωβελίσθηκαν ἀπὸ τὸ Κατεστημένο καὶ τὴν ὕλιστικὴ κοινωνία μας, διότι σὰν φορεῖς τῆς ἀρετῆς τοῦ παλληκαριοῦ δὲν δέχθηκαν νὰ ἀλλοτριωθοῦν καὶ νὰ τεθοῦν στὴν ὑπηρεσία τῶν ἄνομων συμφερόντων τῆς αἰσχροῦς ἰθύνουσας τάξεως ποὺ ἐγκαθιδρύθηκε.

Ἡ ἑλληνικὴ λεβεντιά πού μέ τή δύναμη καί τήν ἠθικὴ τελειότητά της ἔφτιαξε ὕστερα ἀπὸ γιγάντιο ἀγῶνα τὸ Νεοελληνικὸ Κράτος, δολοφονήθηκε ἰδεολογικὰ καί πολιτικὰ ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ Κράτος. Δολοφονήθηκε ἀπ' αὐτοὺς πού κατάντησαν τὴν Ἑλλάδα, στὰ 160 χρόνια τῆς κυριαρχίας τους, τὸ λογοκρατικὸ κρατίδιο τῆς «Ἑλλαδικῆς Ἑλλάδας» καί ὑποβίβασαν ἰδεολογικὰ τὸν Ἑλληνισμό σὲ βαθμὸ πού ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχε φθάσει —ἀκόμη καί στὶς περιόδους πού λόγῳ τῆς ξένης κατακτήσεως δὲν εἶχε δικό του Κράτος.

γ. — Τὸ Εἰκοσιένα : Ἄπ' τὰ κόκκαλα

Η ἐλευθερωτικὴ ὁρμὴ τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 καὶ τὸ ἱστορικὸ προϊόν της, ἡ ἔγερση τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀπὸ τὸν τάφο τῆς Σκλαβιᾶς καὶ τῆς πολιτικῆς ἀνυπαρξίας, δὲν ἦταν ἀποτέλεσμα τῆς ὠριμάσεως ἱστορικῶν, πολιτικῶν καὶ οἰκονομικῶν συνθηκῶν, ὅπως θέλει νὰ τὸ βλέπη ἡ ἀστοκαπιταλομαρξιστικὴ ἱστορία, ἐλληνικὴ καὶ ξένη. Στὸν Ἑλληνισμό, καὶ σ' ὅλα τὰ Ἕθνη, ἀπὸ τὰ πανάρχαια χρόνια ἡ ἠθικὴ δύναμη καὶ ἡ πνευματικὴ ἀνωτερότητα ποτὲ δὲν ἔπονται τῆς πολιτικῆς ἰσχυροποιήσεως καὶ ποτὲ δὲν ἀναφαίνονται σὰν «ἐποικοδόμημα» τῆς πολιτικοκοινωνικῆς ἀναπτύξεως, ὅπως φαντάζονται, ὅτι συμβαίνει γενικά, οἱ ὁπαδοὶ τῆς ὑλιστικῆς ἀντιλήψεως τῆς ἱστορίας. Ἀντίθετα, σχεδὸν πάντοτε ἡ ὑλικὴ ἀκμὴ συνοδεύεται ἀπὸ τὴν ἠθικοπνευματικὴν κατὰπτωσιν.

Καὶ ἡ ἀποκορυφωμένη ἠθικὴ δύναμη καὶ ἡ αὐτοδύναμη πνευματικὴ ὑπεροχὴ, αὐτὰ τὰ εἰδοποιᾶ γνωρίσματα ποὺ χαρακτηρίζαν γενικά ὄλους τοὺς ἀπλοὺς καὶ ἀνώνυμους ἑπαναστάτες, αὐτοὺς τοὺς παντελῶς ἀμόρφωτους, πάμπτωχους, ξυπόλυτους, στρατιωτικὰ ἀνεκπαίδευτους ἡρώες, ποὺ ξεπετάχτηκαν σὰν γίγαντες τῆς δράσεως καὶ σὰν ὑποδείγματα στρατιωτικῆς σοφίας μέσα ἀπὸ τὴν ὑλικὴ ἀθλιότητα τοῦ σκλαβωμένου Ἕθνους, δὲν ἔχουν καμμιά κοινωνικοοικονομικὴ ἀφετηρία. Ὁ ὑλικὸ ἐκμηδενισμένος Ἑλληνισμὸς —καὶ μόνον αὐτός, δεδομένου ὅτι ὠρισμένα τμήματά του ποὺ εἶχαν ἀποκτήσει κάποια οἰκονομικὴ εὐμάρεια, ὅπως οἱ πλοιοκτῆτες καὶ οἱ μεγαλογαιοκτῆμονες, ἀντέδρασαν στὴν Ἐπανάστασιν, καὶ προσχώρησαν σ' αὐτὴν ἀργότερα καὶ κάτω ἀπὸ τὴν πίεσιν τῶν τετελεσμένων γεγονότων — ὁρμᾶ καὶ χτίζει τὸ ἀντιλογοκρατικὸ ἠθικὸ οἰκοδόμημά του, τὸ ἰσόρροπο καὶ ἀγνὸ δωρικὸ σύμβολο τῆς ἐλευθερωμένης ψυχῆς, πάνω σὲ ἀνύπαρκτο ὑλικὸ θεμέλιο, μὲ μοναδικὸ ὑλικὸ του τὸ αὐλο ἐλληνικὸ πνεῦμα του.

«Μιὰ χούφτα ἀπογόνοι ἐκείνων τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων —γράφει ὁ Μακρυγιάννης— χωρὶς ντουφέκια καὶ πολιορκίδια καὶ τ' ἄλλα τ'

ἀναγκαῖα τοῦ πολέμου ξεσκεπάσανε τὴ μάσκαρα τοῦ Γκράν Σινιόρε, τοῦ Σουλτάνου, ὁποῦχε εἰς τὸ πρόσωπόν του κι ἔσκιαζε ἐσέναν τὸν μεγάλον Εὐρωπαῖον (...). "Ὅταν ὁ φτωχὸς ὁ Ἕλληνας τὸν καταπολέμησε ξυπόλυτος καὶ γυμνὸς καὶ τοῦ σκότωσε περίτου ἀπὸ τετρακόσιες χιλιάδες ἀνθρώπους, τότε πολέμαγε καὶ μ' ἐσένα τὸν Χριστιανὸν —μὲ τίς ἀντενέργειές σου καὶ τὸν δόλο σου καὶ τὴν ἀπάτη σου κι ἐφοδίασμα τίς πρῶτες χρονιές τῶν κάστρων. "Ἄν δὲν τὰ ῥόδιαζες ἐσὺ ὁ Εὐρωπαῖος, ἤξερες ποῦ θὰ πηγαίναμεν μ' ἐκείνη τὴν ὁρμὴ (...). Ξυπόλυτους, γυμνοὺς, νηστικούς, δεμένα τὰ ντουφέκια τους μὲ σκοινιά, τὰ καλά τους τὰ σύναξε ὁ Τούρκος κάθε καιρὸν· οἱ περισσότεροὶ πολιοῦσαν μὲ τὰ ξύλα καὶ χωρὶς τ' ἀναγκαῖα· οἱ Τούρκοι ἦταν πλῆθος καὶ γυμνασμένοι· οἱ δυστυχεῖς Ἕλληνες, ὀλίγοι κι ἀγύμναστοι, νίκησαν τὸν δίκονε σας τὸν σύντροφον τὸν Γκράν Σινιόρε».

Ἄλλὰ δὲν ἦταν οὔτε τὰ δῆθεν «φιλελεύθερα ρεύματα», ποὺ ξεπήγασαν ἀπὸ τίς ἀστικές ἐπαναστάσεις τῆς Εὐρώπης, ἐκεῖνα ποὺ πότισαν τὸ δένδρο τῆς ἑλληνικῆς ἐγέρσεως, ὅπως ἐπίσης ἰσχυρίζονται οἱ ἱστορικοὶ μας. Αὐτοὶ ποὺ πράγματι προετοίμασαν ἰδεολογικὰ τὴν Ἐπανάσταση, μὲ πρῶτο καὶ σημαντικώτερο τὸν Κοσμᾶ τὸν Αἰτωλὸ —ποὺ κατεδάφιζε ἐκκλησίες γιὰ νὰ ἰδρῦση σχολεῖα τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων, γιατί, ὅπως ἔγραφε, «μόνον τὰ ἑλληνικὰ φωτίζουν καὶ λαμπρύνουν τὸν νοῦν»— καὶ τοὺς ἀνώνυμους δασκάλους ποὺ δίδασκαν στὰ διάφορα κρυφὰ ἢ φανερὰ σχολεῖα τοῦ σκλαβωμένου Γένους, δὲν εἶχαν ἰδέαν ἢ, ἂν εἶχαν, ἀντιτάσσονταν σφοδρὰ —καὶ πολὺ καλά ἔκαναν— στὶς ἰδεολογικὰς ἀρχὰς τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Ἀστισμοῦ. Φῶς καὶ ὁδηγὸς τους ἦταν τὸ Ἑλληνικὸ Πνεῦμα καὶ αὐτὸ προσπαθοῦσαν νὰ μεταλαμπαδεύσουν στὸν Ἑλληνισμό. Ἄλλὰ καὶ οἱ ἄλλοι, οἱ διαφωτιστὲς τῆς Ἑλληνικῆς Διασπορᾶς, Κοραῆς, Ρήγας κλπ., τὴν ἑλληνικὴ —τὴν κλασσικὴ κυρίως— σκέψη καὶ τὸ ἑλληνικὸ μεγαλεῖο προσπαθοῦν νὰ ἀναστήσουν καὶ νὰ τὸ μεταδώσουν, μὲ ἐκδόσεις ἢ ἐκλαϊκεύσεις τῶν ἔργων τῶν κλασσικῶν Ἑλλήνων στοὺς σκλαβωμένους ἀπογόνους τους.

Καὶ ὅπως σχεδὸν αἰφνιδιάζεται κανεὶς ἀπὸ τὸ ἠθικὸ ὕψος καὶ τὸ δξύτατο πνεῦμα τῶν ἀπλῶν καὶ ἀνώνυμων ἐπαναστατῶν —καθένας ἀπ' αὐτοὺς, καὶ ὁ πιὸ ἀσήμαντος, μεταβάλλονταν, ὅταν ἡ στιγμή τὸ καλοῦσε, σὲ μεγαλοφυῆ ἐπιτελῆ καὶ ἠγήτορα— ἔτσι αἰφνιδιάζεται καὶ ἀπὸ τὴν βαθεῖα συναίσθηση ποὺ τοὺς διακατέχει ὅτι εἶναι φορεῖς καὶ συνεχιστὲς—καὶ κατὰ κάποιον τρόπο φύλακες—τοῦ Ἑλληνικοῦ Μεγαλείου. Οἱ μαχητὲς τοῦ Κολοκοτρώνη βάφτισαν τοὺς Τούρκους στρατιῶτες μὲ τὸ ὄνομα «Περσιᾶνοι», Πέρσες, δηλαδὴ, σὰν κι ἐκεῖνους τοὺς Ἀσιᾶτες ποὺ ἄλλοτε οἱ πρόγονοὶ τους ἀντιμετώπισαν

καὶ συνέτριψαν στὰ ἴδια χῶματα. Οἱ ἀπλοῖκοι ναυτικοὶ βαφτίζου-
ν τὰ καράβια τοὺς μὲ ἀρχαῖα ἑλληνικὰ ὀνόματα —«Θεμιστοκλῆς»,
«Κίμων», «Μιλτιάδης», «Ἀριστείδης», «Ἐπαμεινώνδας», «Λεωνίδα»,
«Ἄρης»— καὶ τὰ παλληκάρια ὅταν ξεκουράζονται ἀπὸ τῆς ταλαι-
πωρίας τοῦ πολέμου περιτριγυρίζουν ὅποιον ξέρει δυὸ λόγους νὰ
τοὺς πῆ γιὰ τὸ πατρογονικὸ μεγαλεῖο, καὶ κλαῖνε ἀπὸ συγκίνηση.

Ὁ Κανάρης, ὁ ἀγράμματος ἥρωας τῶν θαλασσῶν, ὅπως ὁ ἴδιος
ἀνιστόρησε στὸν Γ. Τερτσέτη, τὸ μόνον βιβλίον ποὺ διάβαζε, μὲ τὰ
λίγα κολλυβογράμματα ποὺ ἔμαθε, στάθηκε ἡ φυλλάδα τοῦ Μεγαλέ-
ξανδρου:

«Ὅταν ἄραζε εἰς λιμένα —γράφει ὁ Τερτσέτης— ἐδιάλεγε ἔρη-
μο παραθαλάσσιον καὶ καθήμενος εἰς ἀγριολιθάρι· ἐδιάβαζε ἔργο καὶ βίον
τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, καὶ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν ἔτρεχαν δάκρυα,
δρῦση οἱ ὀφθαλμοὶ του».

Καὶ ὁ ἄλλος ἀγράμματος σοφὸς ἥρωας, ὁ Μακρυγιάννης, γρά-
φει τὰ ἐξῆς:

«Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, αὐτεῖνοι οἱ ἀγαθοὶ καὶ οἱ δίκαιοι, τὸ φῶς
τῆς ἀλήθειας, οἱ γενναῖοι ὑπερασπιστὰς τῆς λευτεριάς, μὲ πατριωτι-
σμόν, μὲ καθαρὴν ἀνδρεία, μὲ ἀρετὴν καὶ ὄχι δόλον καὶ ἀπάτην, ἐπλούτησαν
τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ αὐτὰ· καὶ ἂν ἦταν αὐτεῖνοι φτωχοὶ εἰς τὰ προ-
σωρινὰ καὶ μάταια, εἶναι πλούσιοι πολὺ εἰς τὰ ἱστορικὰ τοῦ κόσμου.
Δι' αὐτοὺς ἦσαν τὰ ἔργα τοῦ ἀγῶνος ἀρετῆς. Δ : ἄ τ ο ὕ τ ο θ έ-
λ η σ ε ὁ θ ε ὀ ε ὁ δ ἱ κ α ἰ ο ς κ ι ἀ ν ἄ σ τ η-
σ ε κ α ἰ τ ο ὕ ς ἀ π ο γ ὄ ν ο υ ς τ ο υ ς, ὀ π ο ὗ
ἦ τ α ν χ α μ ἑ ἄ ν η τ ὀ ς ο υ ς α ἰ ὠ ν ε ς ἢ π α-
τ ρ ἱ ὀ δ α τ ο υ ς (...). Γενναῖοι προπατέρες, Μιλτιάδῃ, Θεμιστο-
κλῆ, Ἀριστείδῃ, Λεωνίδα καὶ ἐπίλοιποι γενναῖοι ἄνδρες, μὴν περη-
φανεύεστε ποὺ κάμετε τόσα μεγάλα καὶ γενναῖα κατορθώματα καὶ σὰς
ἐγκωμιάζουν ὅλος ὁ Κόσμος —δὲν τὰ κάμετε ἐσεῖς μόνοι σὰς· οἱ στρα-
τιωτικοὶ καὶ πολιτικοὶ σὰς βοηθοῦσαν, σ ἄ ς β ο η θ ο ὦ σ α ν ο ἱ
φ ρ ἰ ὀ σ ο φ ο ἰ μ ἰ ἀ ρ ε τ ῆ, μ ἑ φ ὠ τ α π α τ ρ ι ω-
τ ἰ κ ἄ. Ἐκεῖνοι εἶχαν ἀρετὴν καὶ φῶτα, ἐσεῖς γενναϊότητα καὶ κα-
θαρὸν πατριωτισμόν. Καὶ δι' αὐτὸ δοξαστήκατε».

Καὶ ὁ ἀγωνιστὴς τῆς Ρούμελης, ὁ Ὀδυσσεὺς Ἀνδρουῦτσος (τὸν
ὀποῖο τόσο ὕπουλα ἐξώντωσαν τὰ ὄργανα τῆς Ξενοκρατίας, ὅπως
πιθανώτατα καὶ τὸν ἄλλο μεγάλο ἐπαναστατικὸ ἡγέτη, τὸν Γ. Κα-
ραϊσκάκη, γιὰ νὰ ἀνακόψουν τὴν ὁρμὴν τῆς Ἐπαναστάσεως, νὰ τὴν

ἀποδυναμώσουν και μετά να ἔρθουν σάν «σωτήρες» και να μᾶς ἐξουσιάζουν μέχρι σήμερα) συναισθάνεται βαθειά τὴν ἀνάγκη τῆς παρουσίας τῶν φορέων τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος ἀνάμεσα στὸν ἀγωνιζόμενο Ἑλληνισμό και καλεῖ με ἐπιστολή του τὸν ἐκδότη τῶν ἀρχαίων σοφῶν Ἀδαμάντιο Κοραῆ και τοὺς ἄλλους να ἔλθουν στὴν Ἑλλάδα και να διαδώσουν τὸ ἐλευθερωτικὸ αὐτὸ πνεῦμα, γιὰ να «διατρέξωμεν ὀλιγώτερον ἐσφαλμένως τὸ μέγα και ἄγνωστον ὡς πρὸς ἡμᾶς στάδιον».

«Ἡ Ἑλλὰς ἔχει ἀνάγκην —προσθέτει— σοῦ και ὄλων τῶν πεπαιδευμένων ὁμογενῶν. Λοιπὸν συμπαραλαβὼν ἕσους θυνηθῆς μαζί σου, ἔλθε να συναγωνισθῆς με τοὺς ἀδελφοὺς σου τὸν δικαιοτάτον και γομωτάτον παρ' ὄλους τοὺς ποτὲ ἀγῶνας τοῦ Κόσμου».

Ἄλλὰ και αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ τὸ ἥρωϊκὸ πνεῦμα τῶν ἐπαναστατῶν, αὐτὸς ὁ ἰδεαλισμὸς τῆς λεβεντιάς και τοῦ πνευματικοῦ λίκνου της, τοῦ δημοτικοῦ τραγουδιοῦ, ποὺ ἔθρεψε τὴν ἀποφασιστικότητα και τὴν αὐταπάρνηση ποὺ χρειάσθηκε ὁ Ἱερὸς Ἀγῶνας γιὰ να ἐπιτύχη, τί ἄλλο εἶναι ἐκτὸς ἀπὸ αὐθεντικὴ ἐπιβίωση τοῦ πανάρχαιου πνεύματος τοῦ ἑλληνικοῦ ἰδεαλισμοῦ - ἥρωϊσμοῦ ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὸν Ὅμηρο, μεγαλουργεῖ στοὺς Περσικοὺς Πολέμους, περνᾷ στοὺς Βυζάντιο σάν πνεῦμα τῶν Ἀκριτῶν κι Ἀπελατῶν και ξαναφουντώνει ἐπὶ Τουρκοκρατίας στὶς ψυχές τῶν Κλεφτῶν κι Ἀρματολῶν, ἀλλὰ και ὄλων τῶν ὑποδουλωμένων Ἑλλήνων; Και τὸ ἰδανικὸ τῆς λεβεντιάς, με τὴν πιστὴ ἀρχαιοελληνικὴ ἀξιολογία του, ὅπως ἀνάγλυφα ἀναδύεται ἀπὸ τὸ δημοτικὸ τραγούδι, δὲν ἦταν ἡ κυριώτερη ἰδεολογικὴ βάση τῆς Ἑλληνικῆς Κοινότητος τῆς Τουρκοκρατίας, ἡ ἀπόλυτα ἀντιλογοκρατικὴ, ἀντιαστικὴ και ἀντιοικονομιστικὴ, ἐκεῖνη ποὺ ἔσωσε τὸν Ἑλληνισμό και τὸν ἀνδρῶσε ψυχολογικά, ὥστε να φέρη εἰς πέρας τὸν ἐλευθερωτικὸ ἀγῶνα του;

Τὸ Εἴκοσιένα, λοιπὸν, δὲν εἶναι δῶρο οὔτε —ἀνύπαρκτης ἄλλωστε— ὑλικῆς ἀκμῆς οὔτε ξένων ἰδεολογικῶν ρευμάτων, ἀλλὰ ἀποκλειστικὸ δημιούργημα τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος, σάν παραδόσεως ἀλλὰ και σάν αἰώνια ζωντανῆς ἀντιλήψεως γιὰ τὴ ζωὴ και τὸν Κόσμο και, τέλος, σάν ὁδηγοῦ και προτύπου γιὰ τὸ μέλλον. Τὸ Εἴκοσιένα δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα τῶν αἰτίων ποὺ ἐπικαλεῖται ἡ σκοταδιστικὴ ἀστοκαπιταλομαρξιστικὴ ἱστορία, ἀλλὰ κατ' εὐθειᾶν «ἀ π' τὰ κ ό κ κ α λ α β γ α λ μ έ ν ο τ ῶ ν Ἑ λ λ ή ν ω ν τὰ Ἱ ε ρ ά», «ἐ κ ε ἰ μέ σ α κ α τ ο ι κ ο ὕ σ ε» ἐπὶ αἰῶνες, ὅπως σοφᾶ τὸ ἀντελήφθη ὁ μέγας ποιητῆς, ὁ Διονύσιος Σολωμὸς και ξεπετάχθηκε αὐτοδύναμο και «ἀ ν α ι-

τ ι ῶ δ ε ς» γιά νά μεταβληθῆ ἀπό ἰδέα, πού ἦταν καί παραμένει πάντοτε, σέ συγκεκριμένο καί ἐλευθερωτικό ἱστορικό γεγονός. Ἐν τὸ πνεῦμα τοῦ Εἰκοσιένα δὲν ἔγινε πολιτικὴ πράξη, πολιτικὸ πρότυπο ἀλήθειας καί ἰδεαλισμοῦ, τοῦτο ὀφείλεται στὴν ὑπονόμευση καί παγίδευσή του ἀπὸ τὴ Λογοκρατία. Ἄλλὰ ἡ ἀποτυχία αὐτὴ δὲν ἀφαιρεῖ τίποτε ἀπὸ τὸν ἰδεολογικὸ του δυναμισμό, τὴν δυνατότητα νά γίνῃ κάποτε αὐτὸ πού δὲν ἔγινε τότε.

Αὐτὸ πρέπει νά γνωρίζουμε καλά —καί νά μὴν ἀκοῦμε τίς ἐρμηνεῖες πού δίνει ὁ ἐχθρὸς πλαστογραφώντας τὴν ἀλήθεια μὲ τὴν ἀθεράπευτα χαμερπῆ ὑλιστικὴ καί λογοκρατικὴ του σκέψη. Καί ὄχι μόνον αὐτό. Νά μὴν παγιδευόμαστε ἀπὸ τὴν τεχνοκρατία του καί τὴν οἰκονομιστικὴ δειλία καί ἀνανδρία, μὲ τὴν ὁποία ὁ ἐχθρὸς μόλυβε τὴν ἰδεαλιστικὴ ἀρετὴ μας ἀμέσως μετὰ τὴ σύσταση τοῦ ἄθλιου Νεοελληνικοῦ Κράτους —σὲ βαθμὸ πού σήμερα ὁ ἰδεαλισμὸς μας, ὕστερα ἀπὸ τόσους διωγμοὺς καί ἄτιμους ἐξευτελισμοὺς πού ἐπίμονα ἐξαπολύει ἐναντίον τῆς τὸ χυδαῖο ἀστοκαπιταλομαρξιστικὸ πνεῦμα, ἐξέλειπε σχεδὸν ἀπὸ τίς ψυχὲς τῶν Ἑλλήνων καί ἀντικαταστάθηκε ἀπὸ τίς ἀστικές... «ἀρετές» τῶν καθωσπρέπει, τῶν ὑποκριτῶν, τῶν διεφθαρμένων, τῶν νομιμοφρόνων καί τῶν οἰκονομικά, πολιτικά καί ἰδεολογικά δούλων, οἱ ὁποῖοι προωθοῦνται καί ἐπιβάλλονται στὴ ζωὴ μας, γιά νά ἐξουδετερώσουν τὴ δύναμη ἀντιστάσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί νά τὸν παραδώσουν ἀμαχητὶ στὸν ἐχθρό.

Τὸ Εἰκοσιένα, τὸ πνεῦμα «Ἐλευθερία ἢ Θάνατος», ἀποτελεῖ ἀκρότατη ἀνύψωση τοῦ ἀνθρώπου, στὸ χῶρο τῶν ἰδεῶν: Ζωὴ χωρὶς ἐλευθέρωση εἶναι περιττὴ. Ὁ ἐξουσιαστὴς καὶ ὁ δούλος εἶναι ἐξ ἴσου ἀνελεύθεροι. Ἄς φεύγουν, λοιπόν, ἄς ἐξαλείφονται ἀπὸ προσώπου γῆς, εἴτε μὲ τὸν θάνατό τους, εἴτε γινόμενοι ἐλεύθεροι. Ἐν τὸ πνεῦμα αὐτὸ διέπη τὴν ἀνθρωπότητα, τίποτε δὲν μπορεῖ νά σταματήσῃ τὴν πορεία τῆς πρὸς τὸ Φῶς.

δ. — Ἑλλάδα καὶ Ἕλληνες

Η Ἴδέα Ἑλλάδα συγκροτεῖ σύνθεση πνευματικῶν ὄντοτήτων, εἶναι τὰ Π ο λ λ ά, καὶ ταυτόχρονα ἀποτελεῖ μιὰ πνευματικὴ ὄντοτητα, εἶναι τὸ Ἕ ν α.

Τὰ Πολλά, εἶναι καθολικοῦ κύρους ἀρχές καὶ ἀξίες, ὅσες συνυφαίνονται στὴν Ἑλληνικότητα καὶ στὸ Ἑλληνικὸ Πνεῦμα — καὶ δὲν σχετίζονται μὲ κανένα ἄλλο ἱστορικὸ μέγεθος. Εἶναι ὁ ἔλεγχος, ἡ ἀπόδειξη, ὁ διάλογος, ἡ θεωρία, ἡ Τέχνη, τὸ μέτρο, ἡ γνώση, ἡ σοφία, συνθετικὰ στοιχεῖα τοῦ Ἑλληνικοῦ Λόγου, ὑπέρτατες ἐλευθερώσεις τοῦ ἀνθρώπου, ἀπὸ τὴν κατάστασι τῶν ὁποίων μπορεῖ τὸ ἀνθρώπινο πνεῦμα νὰ διαλέγεται μὲ τὸ Ὄν.

Τὸ Ἕνα εἶναι τὸ συμβολικὸ φῶς, ποῦ μέσα στὸ ζόφου τοῦ αἰσθητοῦ Κόσμου προβάλλει τὴν ἀλήθεια στὸ βάθος τοῦ πλατωνικοῦ σπηλαίου, ὅπου εἶναι ἐγκλωβισμένος ὁ ἀνθρώπινος νοῦς.

Ἡ Ἴδέα Ἑλλάδα εἶναι συμβιβαστὴ πρὸς τὸ ἰδεῶδες τοῦ ἡρωϊσμοῦ, τῆς δυνατότητας, δηλαδὴ, τοῦ ἀνθρώπινου ὄντος νὰ ἀνυψῶνεται μὲ τὴ γνώση καὶ τὴν πράξι του πάνω ἀπὸ τὰ ἐγκόσμια, νὰ διαλέγεται μὲ τις ἰδέες, νὰ γίνεται ἥρωας, μὲ τὴν ἀρχαιοελληνικὴ σημασία τοῦ ὄρου, «ἡμίθεος».

Ἡ Ἴδέα Ἑλλάδα εἶναι ἀσυμβιβαστὴ πρὸς ὅ,τιδήποτε ἀντιφάσκει πρὸς τὴν Ἐλευθερία, τὴν Ἀλήθεια καὶ τὴ Δικαιοσύνη. Ἐπομένως, ὁ τρόπος ἀνθρώπινης ζωῆς ποῦ διέπεται ἀπὸ τὴ θέληση, τὴ δύναμη, τὴν ἐξουσία, τὸ δόγμα, τὴ λογοκρατία, τὴν ἰσότητα, συγκρούεται ἄμεσα πρὸς τὴν Ἴδέα Ἑλλάδα. Καὶ οἱ ἄνθρωποι ποῦ ζοῦν αὐτὴ τὴ ζωὴ εἶναι ξένοι πρὸς τὴν Ἴδέα Ἑλλάδα.

* * *

Ἀνθρώπινο ἰδανικὸ εἶναι νὰ γίνουν οἱ ἄνθρωποι Ἕλληνες, δηλαδὴ φορεῖς τῆς Ἰδέας Ἑλλάδα. Τοῦτο σημαίνει, ὅτι θὰ ἐπιδιώξουν τὴν ἐλευθέρωση, τὴν προσπέλασι τῆς ἀλήθειας καὶ τὴν «μέθεξι» τους στὴν δικαιοσύνη. Μὲ κανένα τρόπο δὲν σημαίνει, ὅτι θὰ συγκροτήσουν δ ὕ ν α μ η, γιὰ νὰ ἐπιβάλουν τὴν Ἴδέα Ἑλλάδα. Τοῦτο θὰ ἰσοδυναμοῦσε μὲ ἄμεση σύγκρουσίν τους πρὸς τὴν Ἴδέα Ἑλλάδα.

Οί φυλετικά "Έλληνες μπορεί να είναι, αλλά μπορεί και να μὴν είναι "Έλληνες. Οί "Έλληνες ὑπήκοοι μπορεί να είναι, αλλά μπορεί και να μὴν είναι "Έλληνες. Οί φυλετικά μὴ "Έλληνες μπορεί να είναι "Έλληνες. Καί οί άλλοδοπαοί μπορεί ἐπίσης να είναι "Έλληνες.

«...Ἡ λέξις "Έλληνας —γράφει ὁ Ἴσοκράτης— εἶναι: δηλωτικὴ β-
χι πιά τῆς καταγωγῆς ἀλλὰ τοῦ πνεύματος, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ὀνομά-
ζωνται "Έλληνες πιδ πολὺ ὅσο: ἀνήκουν στὸν Πολιτισμὸ μας παρὰ στὴ
Φυλὴ μας». (α)

Ὁ ὅρος "Έλληνας δὲν ἔχει ἔθνικό, πολιτικό ἢ ρατσιστικό νόη-
μα, ἀλλὰ καθαρὰ πνευματικό. "Έλληνες εἶναι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἀ-
νεξαρτήτως φυλῆς, ἐθνικότητας, ὑπηκοότητας, μορφώσεως, ἐπαγ-
γέλματος καὶ λοιπῶν τυποκρατικῶν γνωρισμάτων, πρὸ σκέπτονται:
καὶ πράττουν ἑλληνικά, δηλαδή εἶναι φορεῖς τῆς ἑλληνικῆς ἀντιλή-
ψεως γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὸν Κόσμο —ἀντιλήψεως διαφορετικῆς, ἀπὸ
οἰαδήποτε ἄλλη ἀντίληψη.

Γιὰ νὰ κάνουμε πιδ συγκεκριμένο τὸν ὀρισμὸ τοῦ Ἴσοκράτη,
μποροῦμε νὰ προσθέσουμε: Ἐναδεικνύονται "Έλληνες ὅλοι ὅσοι εἶ-
ναι φορεῖς τοῦ ἑλληνικοῦ ἰδεαλιστικοῦ - ἠρωϊκοῦ πνεύματος, ἀπε-
λευθερωμένοι λειτουργοὶ τῆς ἀλήθειας καὶ ἐργάτες τῆς ἑλληνικό-
τητας καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ Ἰπολιτισμοῦ, τῶν δύο αὐτῶν πρακτικῶν ἐκ-
φράσεων τῆς αὐτῆς Ἰδέας Ἑλλάδα. Χαρακτηριστικὸ τῶν ἐργατῶν
αὐτῶν εἶναι τὸ ἔ λ λ η ν ι κ ὸ ἔργο ποῦ παράγουν —ἔργο ὑλικό, ἠ-
θικὸ καὶ πνευματικό— σ' ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ἀνθρώπινης δρα-
στηριότητας: στὴν σκέψη, τὴν ἐπιστήμη, τὴν γεωργία, τὴν τέχνη,
τὶς ἰδέες, τὸ πνεῦμα, τὴν κτηνοτροφία, τὴν πολιτική, τὴν τεχνική,
τὴν ἄμυνα, τὴν τεχνολογία, τὴν βιομηχανία, τὴν Παιδεία κ.ο.κ. Ὁ-
νομάζεται δὲ ἑλληνικὸ ἔργο κάθε ὑλικό, ἠθικὸ καὶ πνευματικὸ ἐπί-
τευγμα, ὁμαδικὸ ἢ ἀτομικό, ποῦ φέρνει τὴν σφραγίδα τῆς ἀλήθειας,
τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῆς Ἐλευθερίας καὶ διέπεται ἀπὸ τὶς ἀρχές, τὶς
ἀξίες ποῦ ἀνεῦρε, προήγαγε καὶ αἰσθητοποίησε τὸ ἑλληνικὸ Πνεῦ-
μα —κ α ἰ μ ὸ ν ο ν α ὕ τ ὸ.

Οἱ "Έλληνες δὲν διασπῶνται ὀριζόντια σὲ ὑποομάδες καὶ ὑποσύ-
νολα πολιτικά, κοινωνικά, οἰκονομικά κλπ. Ἀποτελοῦν οἰκουμένη:
ἀρραγῆ, συγπαγῆ, «φυσικὴ» πνευματικὴ Ἐνωση, γύρω ἀπὸ τὸν
κεντρικὸ ἄξονα, τὴν Ἰδέα Ἑλλάδα.

Ταυτόχρονα οἱ "Έλληνες δὲν ἐξαλλοτριώνονται μέσα στὴν Ἑλ-
ληνικὴ Ἐνωση, ἀλλὰ παραμένουν αὐτοδύναμες καὶ ἐλευθερωμένες

(α) «...Τὸ τῶν Ἑλλήνων ὄνομα πεποιήκε μὴκέτι τοῦ γένους ἀλλὰ τῆς διανοίας δο-
κεῖν εἶναι, καὶ μᾶλλον ἑλληνας καλεῖσθαι τοὺς τῆς καιύσεως τῆς ἡμετέρας ἢ τοὺς
κοινῆς φύσεως μετέχοντας» (*Παναγιυρικός*, εἴ', 50).

προσωπικότητες, διατηρώντας ό καθένας πλήρη ύπευθυνότητα, πρωτοβουλία και αϋτεξουσιότητα στην έλληνική του δράση.

Ή Αντίθετα οί Έλληνες ίεραρχοϋνται κάθεται σέ μια Κλίμακα Έλληνικής Ήξίας. Ή Κλίμακα αϋτή αποτελεί πιστό κατοπτρισμό τής αξιολογικής ίεραρχήσεως τοϋ έλληνικοϋ έργου ποϋ ό καθένας παρήγαγε.

Οί Έλληνες δέν συγκροτοϋν κλειστό σύνολο. Ή Έλληνική Ένωση είναι έντελώς ανοικτή και μπαίνουν αϋτόματα στίς τάξεις της όλοι όσοι αποκτοϋν τά παραπάνω γνωρίσματα τοϋ Έλληνα, δηλαδή όλοι όσοι απαλλάσσονται από τά έξουσιαστικά συμπτώματα τής λογοκρατικής παραφροσύνης.

* * *

Οί Έλληνες ξεκινοϋν στην άνοδική τους πορεία πρός την Έλευθερία, την άλήθεια και τή δικαιοσύνη από την Έλληνικότητα και τó Έλληνικό Πνεϋμα. Αϋτά τά δύο είναι άπλως άφετηρίες — οί μοναδικές ποϋ ύπάρχουν σήμερα στον Κόσμο — και μποροϋν νά πάρουν άπερίριστες έπεκτάσεις και προεκτάσεις. Δέν είναι παρελθόν, είναι παρόν και μέλλον, αιώνιως μεταβλητά, είναι «δέον». Δέν άφοροϋν μόνο στον τυπικά πολιτιστικό χώρο (Τέχνη, Ήπιστήμη), αλλά καλύπτουν όλους τούς τομείς και έκδηλώσεις τής δημόσιας και ιδιωτικής ζωής.

Κάτω από τó φώς τής Ήδέας Έλλάδα οί Έλληνες βρίσκουν τó άληθινό. Ά λ η θ ι ν ό ε ί ν α ι τ ó ά λ η θ ι ν ό, αλλά για τήν έναρξη τής προσπάθειας για τήν ανάνυψη τής άρρωστημένης ανθρωπότητας από τó θανατηφόρο τέλμα τής παρακμής ή άφετηρία είναι: Ά λ η θ ι ν ό ε ί ν α ι τ ó Έ λ λ η ν ι κ ό.

Ή Έλληνικότητα και τó Έλληνικό Πνεϋμα, οί άϋθεντικές αϋτές έκφράσεις τής Ήδέας Έλλάδα, είναι ή μοναδική έλπίδα τοϋ σύγχρονου παρακμιακοϋ Κόσμου, για νά μπορέση με τή βοήθειά τους νά ανακτήση τó ανθρωπινό είδος τήν διαταραγμένη πνευματική ίσοροπία του και νά συνταχθῆ και πάλι πρός τήν Μητέρα — Τροφό του, τόν Κοσμογονικό Νόμο, προτοϋ ή Δίκη έπέμθη και τó εξαλείψη από προσώπου Γῆς.

Ό τελικός σκοπός τών Έλλήνων δέν περιορίζεται στο νά σωθῆ ή άρρωστημένη ανθρωπότητα από τήν έξαφάνιση, αλλά και ν' άποκτήση νέα όρμη για μια άνοδική πορεία πρός τίς φωτεινές κορυφές ένός Έλληνικοϋ Μέλλοντος, ένός Μέλλοντος τής Έλευθερώσεως, τής Άλήθειας και τής Δικαιοσύνης.

ε. — Γνώτε ὑμᾶς αὐτοὺς

Η ἰδέα Ἑλλάδα, ἢ Ἑλληνικότητα καὶ τὸ Ἑλληνικὸ Πνεῦμα, χωρὶς νὰ εἶναι ἐχθροὶ κανενός, ἔχουν ἐχθρούς, ποὺ μὲ συνωμοτικότητα ἀγωνίζονται νὰ τὰ καταστρέψουν, νὰ τὰ ἐξαλείψουν ἀπὸ τὴν ἱστορία. Ὅτι ὁ φόβος τοῦ ὑποδεέστερου εἶναι τὸ μοναδικὸ κίνητρό τους καὶ ὄχι τὸ μῖσος καὶ ἡ ἐχθρα τοῦ ἀδικημένου, εἶναι ὀλοφάνερο, δεδομένου ὅτι ἡ Ἑλλάδα, σὰν ἰδέα, ἀλλὰ καὶ σὰν πράξι, δὲν ἀδίκησε ποτέ, δηλαδὴ δὲν ἐξουσίασε κανένα. Ἡ ἰσορροπη αὐτάρκεια ποὺ τῆς χορίζει ὁ Ἑλληνικὸς Λόγος καὶ τὸ κύριο γνώρισμα τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ, τὸ Ἑλληνικὸ Μέτρο, τὴν κρατᾶ σταθερὰ μακριὰ ἀπὸ κάθε ἐξουσιαστικὴ περιπέτεια, ἀκόμη καὶ ὅταν ἔχη κάτω ἀπὸ τὴν ἀπόλυτη διάκρισίν της ἄλλους λαούς: ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος μὲ τίς κατακτήσεις του δὲν καταδέχθηκε νὰ ἀφαιρέσῃ τίποτε ἀπὸ τοὺς νικημένους γιὰ νὰ τὸ προσφέρῃ στὴν Ἑλλάδα· ἀντίθετα ἡ Ἑλλάδα χωρὶς νὰ ὠφεληθῇ ὕλικά καὶ ἐδαφικὰ σὲ τίποτα ἀπὸ τὰ ξένα ποὺ περιῆλθαν σ' αὐτήν, πρόσφερε στοὺς ἄλλους μὲ τὴ βοήθεια τοῦ δικοῦ της πολιτισμοῦ καὶ πνεύματος, τὴν δυνατότητα νὰ προσεγγίσουν τὴν ἀλήθεια. (α)

Λοιπὸν, «ἀρχὴ καὶ τέλος, παλαιόθεν καὶ ὡς τώρα, ὅλα τὰ θερία πολεμοῦν νὰ μᾶς φᾶνε καὶ δὲν μποροῦνε· τρῶνε ἀπὸ μᾶς καὶ μένει καὶ μαγιά», ὅπως γράφει ὁ Μακρυγιάννης. Πρέπει νὰ γνωρίζουμε καλὰ αὐτὴ τὴν ἀλήθεια. Καὶ δὲν θὰ ἔχη τόση ἀξία νὰ ἀσχολούμεθα μ' αὐτοὺς ποὺ θέλουν «νὰ μᾶς φᾶνε» —αὐτὸ εἶναι δική τους δουλειά— ὅση θὰ ἔχη ν' ἀσχοληθοῦμε μὲ τοὺς ἑαυτοὺς μας, τοὺς ἔμψυχους, δηλαδὴ, φορεῖς τῆς ἰδέας Ἑλλάδα καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος —αὐτὸ εἶναι δική μας δουλειά. Εἶναι ἀρκετὸ νὰ γνωρίζουμε ποιοὶ εἴμαστε καὶ πῶς πρέπει νὰ συνεχίσουμε νὰ εἴμαστε γιὰ νὰ ἐξουδετερωθοῦν αὐτόματα ὅλες οἱ προσπάθειες ποὺ καταβάλλει ὁ ἐχθρός, γιὰ νὰ μᾶς κἀνῃ νὰ γίνουμε κάτι διαφορετικὸ ἀπ' αὐτὸ ποὺ εἴμαστε καὶ ἐπομένως νὰ καταστρέψῃ τὴ «μαγιά» μας καὶ νὰ μᾶς σβῆσῃ ἀπὸ προσώπου γῆς. Ἡ ἱστορία εἶναι κατηγορηματικὴ στὸ

(α) Ἀνάλυση στὶς σελίδες 174 - 175.

σημεία αυτό: ή πτώση μας δέν έπέρχεται ποτέ, όση κι άν είναι ή δύναμη του άντιπάλου, άν δέν υπάρχουν ή δική μας άδυναμία, τά δικά μας λάθη. Αυτός ό τρόπος σκέψης είναι ό άληθινός, άλλα και ό έλληνικός. (α)

Αυτή ή «μαγιά» μας, δέν είναι κάτι τό υλικό, Κράτος, ός ποϋμε, ή έδαφος, ή λαός, ή οικονομική και στρατιωτική δύναμη, είναι κάτι άλλο, κάτι τό ύπερυλικό, είναι οί άλήθειες του έλευθερωτικού Έλληνικού Πνεύματος. Τό Κράτος, τό έδαφος, τόν λαό, τή δύναμή μας, τά είδαμε πολλές φορές νά γίνονται έρείπια, φαντάσματα, πτώματα, άλλα δέν πάθαμε τίποτα: έ π ι θ ι ώ ν ο υ μ ε. Καί ό λόγος είναι ένας και μοναδικός: διότι μέσα μας έπιδιώνει, έστω παραποιημένο, κουρσεμένο και καταπιεσμένο, τό πανάρχαιο Πνεϋμα τής Έλλάδας.

Αυτό τό Πνεϋμα, κατάλαβε και ό έχθρός ότι είναι ή πηγή τής ζωής όχι μόνο τών φυλετικά Έλλήνων, άλλα όλων τών άγνων και φωτισμένων ανθρώπων, όπου Γής, και γι' αυτό ό αιώνιος στόχος του είναι ή καταστροφή του και ή λησμονιά του από τήν ανθρωπότητα. Άπό τότε πού για πρώτη φορά, πριν από είκοσι αιώνες, τό νόθευσε μέ τό δογματισμό του, έως σήμερα πού τό πλαστογραφεί μέ τή λογοκρατία του, ό έχθρός έχει σαν κάρφος στά μάτια του τόν Έλληνικό Πολιτισμό και α υ τ ο ν μ ο ν ο θέλει νά έκπορθήση μέ χίλια τεχνάσματα και στρατηγήματα.

Τούτο δέν θα μπορέση ποτέ νά τό καταφέρει, άν έμεις δέν ανοίγουμε τίς κερκόπορτες. Καί δυστυχώς, τήν προδοσία αυτή τήν διαπράττουμε συχνά. Έτσι, έμεις ανοίξαμε για πρώτη φορά τίς πύλες στον θρησκευτικό δογματισμό και έπιτρέψαμε στον έχθρό νά καταφέρει τό πρώτο βαρύ χτύπημά του έκ τών ένδον. Άλλά τό κάστρο του Έλληνικού Πνεύματος, έστω μέ σοβαρές θλάδες, άντεξε, δέν κατέρρευσε, γιατί είναι κατασκευασμένο από άλήθεια. Καί ξαναβρόντησαν τά κανόνια του στήν Άναγέννηση, για νά ξυπνήσουν μέ τήν έλευθερωτική κλαγγή τους τήν βαθειά κοιμισμένη δογματοκρατούμενη ανθρωπότητα.

Ξανανοίξαμε για δεύτερη φορά τίς πύλες μας και άφήσαμε νά μπή στις ψυχές μας ή άστοκαπιταλομαρξιστική Λογοκρατία, για

(α) «Ίδιώτου (=βλακός) στάσις και χαρακτήρ' ουδέποτε έξ έαυτού προσδοκᾷ ωφέλειαν ή ελάθειν, άλλ' από τών έξω. Φιλοσόφου στάσις και χαρακτήρ' πάσαν ωφέλειαν και ελάθειν έξ έαυτού προσδοκᾷ» (Έπίκτητος, «Έγγχειρίδιον», μη').

ν' ἀποτελειώση τὴν καταστροφή πού προκάλεσε ὁ θρησκευτικὸς δογματισμός. Ἄξιος ὁ μισθὸς μας καὶ δίκαιη ἡ κατάντια ἢ σημερινὴ τῆς ἀνθρωπότητος!

Καὶ τώρα, γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά, ἴσως τὴν ἔσχατη, θρῆσκόμεστε ἀντιμέτωποι μὲ μιὰ ἀκόμη ἔφοδο, τοῦ ἴδιου, διαβολικὰ μεταμορφωμένου ἐχθροῦ, πού μᾶς πολιορκεῖ μεταμφιεσμένος μὲ «ἐλληνικὴ» στολὴ —καὶ ἡ πολιορκία αὐτὴ θὰ γίνῃ, γιὰ ὄσους δὲν τὴν αἰσθάνθηκαν ἀκόμη, πολὺ στενὴ στὸ ἄμεσο μέλλον. Πρόκειται γιὰ τὴ νέα «ἔκδοση» καὶ τὴ νέα παγίδα πού στήνει ὁ φόβος ἐναντίον τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος, τὴν παγίδα τῆς Βουλευσιοκρατίας, τῆς νέας παγκόσμιας ἐξουσίας τοῦ Ὑπερανθρώπου καὶ τῆς κάστας τῶν κυριάρχων —πού θέλει νὰ παρουσιάζεται σάν γνήσιο τέκνο τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος. Αὐτὴ ἡ κρυφὴ ἔφοδος τοῦ ἐχθροῦ ἔχει γίνῃ σχεδὸν πολιτικὴ πρακτικὴ, ἀπὸ τὴν Διεθνῆ του Ἐξουσία πού κυβερνᾷ τὸν σύγχρονο Κόσμο καὶ ἡ πίεσή της ἄρχισε πιά νὰ μᾶς πλακώνῃ καὶ νὰ μᾶς προκαλῇ πνευματικὴ ἀσφυξία.

Μακάρι οἱ ἰδεολογικὰ Ἑλληνες νὰ μπορέσουν νὰ ἐρευνήσουν τὴν ψυχὴ τους, νὰ προχωρήσουν στὴν ἀνόρυξη τῆς ἀλήθειας καὶ τῶν καταπιεσμένων ἐλληνικῶν ἀξιῶν, νὰ κινηθοῦν πρὸς τὴν γνώση τοῦ ποιοῦ εἴμαστε καὶ τοῦ πῶς πρέπει νὰ συνεχίσουμε νὰ εἴμαστε ἐμεῖς οἱ Ἑλληνες —οἱ πολιτιστικὰ Ἑλληνες, ἀνεξαρτήτως φυλῆς καὶ ἐθνικότητος— γιὰ νὰ κρατήσουμε τὸ ἐλευθερωτικὸ ἰδανικὸ μας ἀπόρητο καὶ ἀκατάβλητο μπροστὰ στὰ στρατηγήματα τοῦ σκότους καὶ τοῦ συνωμοτισμοῦ. Καὶ μακάρι ἐμεῖς οἱ Ἑλληνες νὰ καταλάβουμε μιὰ γιὰ πάντα τί εἶναι ἡ ἀληθινὴ Ἑλληνικότητα, ὥστε νὰ μὴ τὴν συγχέουμε μὲ τίς γελοιογραφίες τῆς Ἑλληνικότητος, πού ὁ ἐχθρὸς φιλοτεχνεῖ καὶ μᾶς τίς παρουσιάζει γιὰ γνήσιες εἰκόνες της, γιὰ νὰ μᾶς παγιδεύσῃ, ὅπως οἱ κυνηγοὶ παρασύρουν κοντὰ τους τὸ θήραμα μὲ ὁμοιώματά του κι ἔτσι τὸ ἐξοντώνουν πιὸ εὐκόλα. «Γνωτὲ ὑμᾶς αὐτοὺς».

στ. — Οί Έλληνες και ό άντισιωνισμός

Ο άντισιωνισμός σέ καμμιά περίπτωση δέν άποτελεϊ ιδεολογική θ έ σ η τών Έλλήνων. Για πολλούς λόγους:

Π ρ ω τ ο ν, διότι ό άντισιωνισμός, καθεαυτόν, άποτελεϊ κλασική περίπτωση δογματισμού και μισαλλοδοξίας, πού στήν πράξη μεταφράζεται σέ φανατισμό. Λόγω τής άρνητικής ιδεολογικής άφετηρίας του, άναγκαστικά ό άντισιωνιστής «στρέφεται πρός τά έξω», ή σκέψη του και ή δράση του εΐναι κατεδαφιστικές, όχι άνοικοδομητικές, ό σκοπός τους εΐναι ή εξόντωση άλλου και όχι ή άνύψωση και βελτίωση τοῦ έαυτοῦ του. Ό άντισιωνιστής εΐναι πάντοτε ένας έξωστρεφής φανατικός —και ή θεωρητική αύτή διαπίστωση έπαληθεύεται πρακτικά σ' όλες τίς περιπτώσεις άντισιωνισμοῦ πού έχουν έμφανισθῆ έως τώρα μέσα στήν Ιστορία. Η ιδεολογική έξωστρέφεια τοῦ άντισιωνιστῆ, πού τόν μεταβάλλει ύποχρεωτικά σέ έξουσιαστικό, δογματικό, μισαλλόδοξο και φανατικό, τόν καταντᾶ άκριθῶς Ι δ ε ο λ ο γ ι κ ὸ ν ἄ ν τ ί π ο δ α τ ο ῦ "Ε λ λ η ν α, δεδομένου ότι ή έξουσιαστικότητα, ό δογματισμός, ή μισαλλοδοξία και ό φανατισμός άποτελοῦν πνευματικά και πολιτικά φαινόμενα ἄ π ο λ ύ τ ω ς ξ έ ν α π ρ ὸ ς τ ῆ ν έ λ λ η ν ι κ ῆ ἄ ν τ ί λ η ψ η π ε ρ ῖ ζ ω ῆ ς και π ε ρ ῖ Κ ό σ μ ο υ και δέν έχουν έμφανισθῆ ποτέ, οὔτε καν σέ σπαργανώδη μορφή, στήν πνευματική, πολιτική και θρησκευτική Ιστορία τοῦ Έλληνισμοῦ, έν δσω οί Έλληνες άκολουθοῦσαν δικό τους, αυτόνομο ιδεολογικό δρόμο.

Δ ε ύ τ ε ρ ο ν, διότι ό άντισιωνισμός άποτελεϊ καθαρά ἄ μ υ ν τ ι κ ὸ φαινόμενο. Ό άντισιωνιστής αισθάνεται ύποδεέστερος, κατώτερος άπέναντι στή Σιών, δέν πιστεύει στοῦ ιδεολογικό «έγώ» του —διότι δέν διαθέτει δικιά του σκέψη— δεδομένου ότι ό άγώνας του εξελίσσεται σέ συνάρτηση πρός ένα και μοναδικόν αντίπαλο, τόν σιωνισμό. Άλλωστε, ό άντισιωνισμός χρησιμοποιεϊ πάντοτε τίς

Ίδιες μορφές πάλης με τὸν σιωνισμό. Ἐὰν δὲν ὑπάρχη σιωνισμός, ὁ ἀντισιωνιστὴς δὲν ἔχει κανένα λόγο νὰ ἀγωνισθῆ. Δὲν μάχεται, λοιπόν, γιὰ νὰ κατακτήσῃ κάτι, ἀλλὰ γιὰ νὰ ὑπερασπισθῆ ἀπέναντι στὴ Σιών αὐτὰ πού τοῦ ἀφαιρεῖ καὶ κατέχει ἢ τελευταία, καὶ γιὰ νὰ τὰ ἀνακαταλάβῃ γιὰ λογαριασμό του.

Ἐὰν κάποτε οἱ ἀντισιωνιστές, καθ' ἑαυτούς, ἐπιβληθοῦν, εἶναι προφανές ὅτι θὰ παραμείνουν καὶ θὰ κινουῦνται μέσα στὸν ἰδεολογικό καὶ τὸν ἠθικό χῶρο (δηλαδή τὰ ἐξουσιαστικά δόγματα) πού κατέχει ὁ σιωνισμός, διότι τὸ ἰδεολογικό τους «βεληνεκές» μόνον αὐτὸ τὸν χῶρο μπορεῖ νὰ καλύψῃ, δὲν φθάνει ἔξω ἀπ' αὐτόν.

Τρίτον, διότι ὁ ἀντισιωνισμός εἶναι καθαρά σιωνιστικὸ φαινόμενον. Ὁ λόγος ὑπάρξεως τοῦ ἀντισιωνισμοῦ εἶναι ὁ σιωνισμός. Τὰ δύο αὐτὰ συνιστοῦν ἓνα ἀξεχώριστο καὶ ταιριαστό ζευγάρι. Δὲν νοεῖται ἀντισιωνισμός χωρὶς τὸν σιωνισμό. Ὁ σιωνισμός δημιουργεῖ τὸν ἀντισιωνισμό, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀντισιωνισμός δημιουργεῖ, ἐνισχύει καὶ «θρέφει» τὸν σιωνισμό. Ἀλληλοσυντηροῦνται καὶ ἀλληλοελέγχονται. Ὅσοι δὲν τὸ καταλαβαίνουν αὐτό, πάσχουν ἀπὸ πολιτικὴν ἠλιθιότητα. Καὶ ὅσοι τὸ καταλαβαίνουν — ἂν δὲν διαθέτουν θεωρητικὴ σκέψη, ἢ ἱστορία μπορεῖ νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν ἀδυναμία τους — καὶ μολοντοῦτο δοροῦν ἀντισιωνιστικά, δουλεύουν συνειδητὰ γιὰ τὴν διαιώνιση τοῦ θριάμβου τῆς Σιών στὸν Κόσμο.

Ὁ ἀντισιωνισμός τοῦ Χίτλερ ἐστερέωσε μετὰ τὸν Β' Παγκόσμιον Πόλεμον τὴν σιωνιστικὴν κυριαρχίαν ἐπὶ τῆς Γῆς — καὶ ἓνα ἄλλο ἀποτέλεσμα τοῦ ὑπῆρξεν ἡ ἱδρυση τοῦ Κράτους τοῦ Ἰσραήλ. «Ἐναντὶα ταῦτα» (=τὰ ἴδια πράγματα εἶναι ἀντίπαλα), ἔλεγε ὁ μέγιστος τῶν φιλοσόφων Ἡράκλειτος ὁ Ἐφέσιος.

Τέταρτον, ὁ ἀντισιωνισμός, ἐκτὸς τῆς ἀρνητικότητός του, τοῦ φανατισμοῦ του, τοῦ ἀμυντικοῦ χαρακτήρα του καὶ τῆς σιωνιστικῆς «μήτρας» του, πού τὸν καθιστοῦν ἐντελῶς ἀσυμβίβαστο μετὰ τὸ Ἑλληνικὸ Πνεῦμα καὶ τὴν Ἑλληνικότητα, ἀποτελεῖ καὶ ἰδεολογικὸ πλαίσιο σκέψεως καὶ δράσεως ὑποτιμητικὸ γιὰ τὸν Ἕλληνα. Ὁ ἰδεολογικὸς Ἕλληνας ὑποβιβάζει τὸν ἑαυτό του, ὄντας ἀντισιωνιστὴς. Φορέας τῶν ὑψηλῶν καὶ καθολικοῦ κύρους ἀληθειῶν, ἰδεῶν, ἀρχῶν καὶ ἀξιῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος, θὰ ἦταν ἀστείον νὰ θέσῃ σὰν μοναδικὸ σκοπὸ τοῦ ἰδεολογικοῦ ἀγῶνα του τὴν ἄμυνα καὶ καταπολέμησιν τῶν ἀνοήτων, ἀπλοϊκῶν καὶ παιδαριωδῶν δογμάτων — θρησκευτικῶν καὶ πολιτικοκοινωνικῶν — τοῦ Ἑβραϊκοῦ Πνεύματος. Θὰ ἦταν σὰν νὰ ἔστρεφε ἓνας στρατὸς καὶ νὰ ἐξαντλοῦσε τὰ

πυρά τῶν συστοιχιῶν τῶν πυραύλων καὶ τῶν ἄλλων μοντέρνων δ-
πλων πού διαθέτει, πάνω σέ μιὰ ὀρδὴ πρωτογόνων πολεμιστῶν
ἐξωπλισμένων μὲ βέλη καὶ δόρατα. Διότι ἀκριβῶς σέ ιδεολογικὸ ἐ-
πίπεδο, ἡ διαφορὰ μεταξύ Ἑλληνικοῦ καὶ Ἑβραϊκοῦ Πνεύματος εἶ-
ναι ἡ ἴδια μὲ τὴ διαφορὰ σέ μαχητικὴ ἰκανότητα μεταξύ ἑνὸς ὑπερ-
σύγχρονου στρατοῦ καὶ ἑνὸς μπουλουκιοῦ καννιβάλων μαχητῶν τῆς
ἀφρικανικῆς ζούγκλας. Ὁ ἀντισιωνισμὸς γιὰ τὸν πνευματικὰ Ἑλλη-
να δὲν εἶναι ἀπλῶς κάτι τὸ ἐπιζήμιο, εἶναι παγίδα, διότι περιορίζει
καὶ ἐξαντλεῖ τὸν ἀγῶνα του σέ μιὰ φθοροποιὸ καὶ μὴ ἀναγκαῖα ἄμυ-
να καθ' ἣν στιγμὴν τὸ ιδεολογικὸ του ὀπλοστάσιο τοῦ ἐπιτρέπει ἄ-
νετα νὰ κατακτήσῃ ιδεολογικὰ τὸν Κόσμο. Ἄν ὁ ιδεολογικὰ μὴ
Ἑλληνας, πού δὲν εἶναι —καὶ ἄρα δὲν αἰσθάνεται— φορέας δικῶν
του ἀξιῶν καὶ ιδεῶν, ἔχη κάποια ἐλαφρυντικά, γιὰ νὰ εἶναι ἀντισιω-
νιστῆς, ὁ φορέας τῆς ἑλληνικῆς ἀντιλήψεως γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὸν Κό-
σμο, πού γίνεται ἀντισιωνιστῆς, εἶναι ἀσυγχώρητος.

Δὲν πρόκειται, λοιπόν, οἱ πνευματικὰ Ἑλληνας νὰ διαπράξουν
τὸ μοιραῖο στρατηγικὸ σφάλμα, ταυτίζοντας τὸν ἀγῶνα τους μὲ τὸν
ἀντισιωνισμό, καὶ περικλείοντας τὸν κύκλο τῶν ἰδανικῶν τους μέ-
σα στὸ ταπεινὸ καὶ ἥττοπαθὲς πλαίσιο τῆς ἄμυνας κατὰ τοῦ Ἑ-
βραϊσμοῦ. Οἱ ἀγωνιστικοὶ στόχοι, οἱ στρατηγικοὶ ἀντικειμενικοὶ σκο-
ποὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος εἶναι πολὺ εὐρύτεροι, πολὺ πῖθ μεγά-
λοι: εἶναι οἰκουμενικοὶ, πανανθρώπινοι, εἶναι κυρίως θετικοὶ καὶ ὄχι
ἀρνητικοὶ, καὶ συγκλίνουν πρὸς ἕνα ὀραματισμὸ πού εἶναι ὁ ἴδιος
ὁ ὀραματισμὸς ὀλόκληρης τῆς ἀνθρωπότητος γιὰ ἕνα καλύτερο, φω-
τεινότερο, ἐ λ λ η ν ι κ ῶ τ ε ρ ο Μ έ λ λ ο ν. Ἄν στὴν κίνηση
πρὸς τὴν κατάκτηση τῶν ὑψηλῶν αὐτῶν στόχων παρεμβάλλωνται
κάποιες σιωνιστικὲς ὀρδὲς—κάποια κατεστημένα ἐβραιογενῆ θρησκευ-
τικὰ καὶ κοινωνικοπολιτικὰ δόγματα, ἀπ' αὐτὰ πού ἐπεδλήθησαν
καὶ κυριαρχοῦν στὸν σύγχρονο παρακμιακὸ καὶ ἀρρωστημένο Κό-
σμο— τότε νοοῦνται κάποια πολεμικὰ «ἐπεισόδια» γιὰ τὴν ἐξάλει-
ψη τῶν ἐχθρικῶν ἐστιῶν ἀντιστάσεως — ἀλλὰ μόνον ἐπεισόδια. Ὁ
πόλεμος διεξάγεται γιὰ εὐγενεῖς κατακτήσεις καὶ ὄχι γιὰ τὴν ἐξου-
δετέρωση ἐστιῶν. Καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἡ ἐπίθεση ἐναντίον τῶν
ἐστιῶν γίνεται, διότι: οἱ ἐστίες παρενοχλοῦν τὴν κίνηση καὶ ὄχι γιὰ
νὰ παρενοχλῆ ἡ κίνηση τίς ἐστίες. Ἡ κίνηση τῶν Ἑλλήνων δὲν κα-
τευθύνεται πρὸς τὴ Σιών, ἀλλὰ ἀπλῶς ἐν τῇ ἐξελίξει τῆς συναντᾶ
τὰ σιωνιστικὰ ιδεολογικὰ ἐμπόδια — καὶ εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ τὰ
ἐξουδετερώσῃ. Ὁ «ἀντισιωνισμὸς» τοῦ Ἑλληνα -- καὶ ὁ «ἀντισιω-
νισμὸς» πού τυχόν θὰ θεωρηθῆ ὅτι ὑπάρχει στὶς ἐπόμενες σε-
λίδες—ἔχει σταθερὸ σημεῖο ἀναφορᾶς τοῦ τὴν ἑλληνικὴ ἀλήθεια καὶ
τὸ νόημά του εἶναι αὐτό: ἀναγκαστικὴ — καὶ ἀνεπιθύμητη — ἀν-

τιμετώπισή τῆς ἑβραϊκῆς ἀρνήσεως ἀποκλειστικά ἀπὸ τὴν ἀφετηρία τῆς ἐλληνικῆς θέσεως. Ἐν ἡ ἐξά-
πλωση τῆς ἐλληνικῆς θέσεως δὲν προσκρούη στὴν σιωνιστικὴ ἀντί-
δραση, γιὰ τοὺς Ἕλληνας ὁ σιωνισμὸς εἶ-
ναι ἐντελῶς ἀδιάφορος, ἀνύπαρκτος.

Καὶ πρέπει, σὲ κατακλείδα, νὰ διευκρινισθῇ ὅτι ὁ σιωνιστὴς δὲν ταυτίζεται μὲ τὸν φυλετικὰ Ἑβραῖο. Ὅπως, γιὰ μᾶς, ὁ ὄρος Ἕλληνας σημαίνει τὸν πνευματικὰ Ἕλληνα καὶ δὲν ἀφορᾷ στὸν φυλετικὰ Ἕλληνα ἢ στὸν Ἕλληνα ὑπήκοο, ἐφ' ὅσον αὐτοὶ δὲν χαρακτηρίζονται ἀπὸ τὰ γνωρίσματα τῆς Ἑλληνικότητος, ἔτσι καὶ ὁ ὄρος Ἑβραῖος ἀναφέρεται στὸν φορέα τῆς δογματικῆς, ἐξουσιαστικῆς καὶ λογοκρα-
τικῆς νοοτροπίας καὶ ἀντιλήψεως, τῆς σιωνιστικῆς ἀν-
τιλήψεως, καὶ δὲν ἀφορᾷ στὸν φυλετικὰ Ἑβραῖο ἢ τὸν πολίτη τοῦ Κράτους τοῦ Ἰσραήλ, ἐφ' ὅσον δὲν σκέπτονται σιωνιστικά. Ἀντίθετα, ὁ ὄρος Ἑβραῖος μπορεῖ νὰ ἀφορᾷ οἰονδήποτε φυλετικὰ μὴ Ἑβραῖο, ὅπως π.χ. τὸν φυλετικὰ Ἕλληνα, Ἀμερικανό, Εὐρωπαῖο, Ἀσιάτη, Ἀφρικανό κλπ., πού σκέπτεται ἑβραϊκά, δηλ. δογματικά, ἐξουσιαστικά, οἰκονομιστι-
κά, λογοκρατικά.

Θὰ ἦταν μὴ ἐλληνικὴ σκέψη ἡ ρατσιστικὴ ἀντίληψη ὅτι ὁ κάθε φυλετικὰ Ἑβραῖος εἶναι ταυτόχρονα καὶ ἕνας ἐξουσιασ-
τής. Ἐμεῖς λέμε, ὅτι ἕνας φυλετικὰ Ἑβραῖος
μπορεῖ νὰ εἶναι Ἕλληνας κατὰ τὴν
σκέψη καὶ τὸ ἦθος, ὅπως Ἕλληνας μπορεῖ νὰ
εἶναι καὶ οἰοσδήποτε ἄλλος, Ἀμερικανός, Εὐρωπαῖος, Ἀσιάτης, Ἀ-
φρικανός κλπ.

Τώρα, ἂν χρησιμοποιοῦνται οἱ ὄροι Ἑβραϊσμός, Ἑβραϊκὸ Πνεῦμα, Ἑβραιογενὴς κλπ. γιὰ τὴν δήλωση ἐννοιῶν, ὅπως ὁ Δογματι-
σμός, ὁ Ἀστοκαπιταλομαρξισμός, ὁ Οἰκονομισμός, ἡ Διεθνὴς Ἐξου-
σία κλπ., σ' αὐτὸ δὲν φταῖνε ἐκεῖνοι πού τοὺς χρησιμοποιοῦν, ὅπως
δὲν φταῖνε καὶ οἱ ἀπλοῖ Ἑβραῖοι, πού δὲν διαφέρουν ἀπὸ ὄλους τοὺς
ἄλλους ἀνθρώπους, ἀλλὰ φταῖει ἡ σκέψη καὶ ἡ πρακτικὴ τῶν ἰδεο-
λογικὰ Ἑβραίων, τῶν σιωνιστῶν, ὅπως ἐμφανίζεται στὴν ἀρχαία,
νεώτερη καὶ σύγχρονη πολιτικὴ καὶ πνευματικὴ ἱστορία τοῦ Ἑβραϊ-
σμοῦ, σκέψη καὶ πρακτικὴ πού τοὺς κατατάσσει δίκαια στὴν ἀντι-
προσωπευτικὴ κατηγορία τῶν δογματικῶν, τῶν ἐξουσιαστῶν, τῶν
συνωμοτῶν καὶ τῶν πλουτοκρατῶν.

ζ. — Ἡ «μονομαχία» τῆς κοιλάδας Ἰηλὰ

Η ἐξάπλωση τοῦ Ἑβραϊκοῦ Πνεύματος ὑπῆρξε μακραίωνη ἐπιχείρηση, τῆς ὁποίας ὁ σχεδιασμός χάνεται στὰ βάθη τοῦ ἀπώτερου παρελθόντος καὶ οἱ διάφορες φάσεις τῆς ἐξελίσσονται καὶ ὀλοκληρώνονται μέσα σὲ χρονικά διαστήματα ἀπροσδιόριστης διάρκειας. Σήμερα μποροῦμε νὰ δοῦμε, μὲ τὴν ἄνεση ποὺ μᾶς παρέχει ἡ προοπτικὴ τοῦ χρόνου, πῶς μία ὀλιγάνθρωπη καὶ παντελῶς βάρβαρη φυλὴ τῆς ἐρήμου, χωρὶς κανένα ἠθικοπνευματικὸ πολιτισμὸ, κατέκτησε σὲ πρῶτο στάδιο, θρησκευτικά, ἄλλα, καὶ μάλιστα πολιτισμένα, Ἔθνη μὲ τὸ ὄπλο τοῦ δόγματος, ὕπλο καθαρὰ ἑβραϊκὸ, καθαρὰ ἐξουσιαστικὸ καὶ ἄγνωστο στὴν ὑπόλοιπη ἀνθρωπότητα, καὶ πῶς ἀργότερα, ὅταν ἡ κυριαρχία τοῦ θρησκευτικοῦ δογματισμοῦ ἄρχισε νὰ κλονίζεται, ἡ ἐξουσιαστικὴ τακτικὴ καὶ στρατηγικὴ τῆς Σιών ἀνανεώθηκε καὶ ἀντικαταστάθηκε ἀπὸ τὴν καθιέρωση τοῦ πολιτικοκοινωνικοῦ δογματισμοῦ, δηλαδὴ τῶν νεώτερων ἑβραιογενῶν ἀστοκαπιταλομαρξιστικῶν ἀντιλήψεων, πάνω στίς ὁποῖες στηρίζεται ἡ κατεστημένη τάξη τοῦ χυδαίου οικονομισμοῦ καὶ τῆς χαμερποῦς Λογοκρατίας ποὺ ἰσχύει στὸν σύγχρονο κόσμο.

Ἄλλὰ αὐτὰ ποὺ ἐμεῖς διαπιστώνουμε ἐκ τῶν ὑστέρων, δηλαδὴ τὴν ὑπουλότητα, εὐελιξία καὶ σατανικότητα τῶν μεθόδων μὲ τίς ὁποῖες ὁ περιούσιος λαὸς αἰχμαλωτίζει καὶ ὑποδουλώνει πνευματικὰ καὶ ἰδεολογικὰ τοὺς ἀνώτερους, ὑπερέχοντες ἀντιπάλους του, οἱ πνευματικοὶ καὶ πολιτικοὶ ἡγέτες τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Ἔθνους, εἶχαν ἀντιληφθῆ ὅτι ἀποτελεῖ τὸν μόνον τρόπο, τὸν μοναδικὸ δρόμο ποὺ θὰ μπορούσαν νὰ ἀκολουθήσουν, γιὰ νὰ ἱκανοποιήσουν τὴν ἀχαλίνωτη ἐξουσιαστικὴ τους μανία. Καὶ τοῦτο, διότι εἶχαν συνειδητοποιήσει ὅτι ἡ ἑβραϊκὴ φυλὴ δὲν παρουσιάζει καμμιά ἠθικὴ, πνευματικὴ καὶ βιολογικὴ ἀρετὴ, ποὺ νὰ τὴν καθιστᾷ ἄξια νὰ ἀναδειχθῆ καὶ νὰ κυριαρχήσῃ φυσικὰ πάνω στὰ ἄλλα Ἔθνη τῆς Γῆς, ἀλλὰ μόνον τίς ἐξουσιαστικὲς παρανοϊκὲς «ἀρετὲς» τῆς πανουργίας, τῆς συνωμοτικότητας, τοῦ δόλου καὶ τῆς δίψας ἐπιβολῆς.

Ὁ μῦθος τοῦ Δαβίδ, τοῦ ἀντιπροσωπευτικώτερου καὶ σημαντικώτερου ἡγέτη τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, τοῦ ἰδρυτῆ τῆς Σιών σὰν πρωτεύουσας καὶ μυστικιστικοῦ συμβόλου τοῦ Ἰσραήλ, ἐνέχει ὄλα τὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα χαρακτηρίζουν ἠθικὰ τὴν ἑβραϊκὴ σκέψη καὶ προσδιορίζουν τὸν τρόπο δράσεως τοῦ ἑβραϊκοῦ Ἔθνους. Ἄς τὸν θυμηθοῦμε, ἀφοῦ ἀναφέρουμε καὶ τὰ προηγηθέντα ποὺ ἀνάγκασαν τοὺς Ἑβραῖους συνωμότες νὰ εἰσαγάγουν νέα κριτήρια γιὰ τὴν ἀνάδειξη τῶν ἀρχόντων τους. (α)

Ὁ προφήτης Σαμουὴλ (=πολιτικός «ἐγκέφαλος» τοῦ θρησκευτικοπολιτικοῦ Κατεστημένου τοῦ Ἰσραήλ) ἀνακοινώνει στὸν βασιλιᾶ Σαούλ, τὸν ὁποῖο ὁ ἴδιος εἶχε χρίσει, ὅτι ὁ «Κύριος τῶν δυνάμεων» (=ἡ ἰδέα τῆς ἑβραϊκῆς παγκυριαρχίας) ἐντέλλεται νὰ ἐξοντωθῆ τὸ Ἔθνος τῶν Ἀμαληκитῶν, νὰ ἐξολοθρευθῆ «χωρὶς οἶκτο πᾶν ὅ,τι ἔχουν καὶ νὰ θανατωθῆ καὶ ἄνδρας καὶ γυναῖκα καὶ παιδι καὶ θηλάζον καὶ βοῦς καὶ πρόβατο καὶ κάμηλος καὶ ὄνος», διότι ὁ λαὸς αὐτὸς εἶχε ἀντισταθῆ ὅταν οἱ Ἰουδαῖοι εἰσέβαλαν στὰ ἐδάφη του ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Ὁ Σαούλ, πράγματι, ἐπετέθη αἰφνιδιαστικὰ ἐναντίον τῶν Ἀμαληκитῶν, ἐξωλόθρευσε «ἐν στόματι μαχαίρας» ὄλους τοὺς ἄνδρες καὶ συνέλαβε ζωντανὸ τὸ βασιλιᾶ τους Ἀγάγ, ἀλλὰ «ἐφείσθη αὐτοῦ», ὅπως ἐφείσθη καὶ τῶν καλυτέρων ζώων.

Ἡ μερική ἐκτέλεση τῆς ἐντολῆς τοῦ αἰμοβόρου Σαββαώθ ἐξοργίζει τὸν Σαμουὴλ, ὁ ὁποῖος ἀνακοινώνει στὸν Σαούλ ὅτι, ἀφοῦ δὲν ἐπήρησε τὸν «λόγον τοῦ Κυρίου» (δηλαδὴ δὲν ἐνήργησε ὀλοκληρωτικὴ γενοκτονία τῶν Ἀμαληκитῶν), ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραήλ τοῦ ἀφαιρεῖ τὴν βασιλεία. Παρὰ τὴν αὐτοκαταδίκη τοῦ Σαούλ, τὴν ὁμολογία του ὅτι «ἡμάρτησεν ἐνώπιον τοῦ Κυρίου» καὶ τίς παρακλήσεις του νὰ συγχωρηθῆ, ὁ Σαμουὴλ μένει ἀσυγκίνητος, ζητεῖ νὰ τοῦ φέρουν ἐνώπιόν του τὸ Ἀγάγ καὶ τὸν «κατακόπτει» μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια, καθὼς ὁ αἰχμάλωτος τὸν πλησίαζε «χαριέντως, διότι νόμιζε ὅτι ἡ πικρία τοῦ θανάτου εἶχε περάσει» καὶ ἀκολούθως παίρνει νέα ἐντολὴ ἀπὸ τὸν Σαββαώθ: νὰ θρῆ καὶ νὰ χρίση νέο βασιλιᾶ, «χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν ἐμφάνισή του ἢ τὸ ὕψος τοῦ ἀναστήματός του». Ὁ Σαμουὴλ χρεῖ μυστικὰ τὸν τελευταῖο ἀνάμεσα στοὺς ἑπτὰ γιουὺς ἐνὸς πολύτεκνου ἀπὸ τὴ Βηθλεέμ, τοῦ Ἰεσσαί, τὸ «ἀποζούρι» τῆς οἰκογένειας, τὸν Δαβίδ, τὸν ὁποῖο καὶ κατορθώνει νὰ εἰσαγάγῃ στὴν αὐλὴ τοῦ Σαούλ, γιὰ νὰ παίξῃ στὸν βασιλιᾶ τὴν κιθάρα του καὶ νὰ τὸν διασκεδάσῃ.

Ἴδου τώρα ὁ κύριος μῦθος τοῦ Δαβίδ, τοῦ ἐνσαρκωτοῦ τῆς νέου τύπου ἐπιχειρήσεως γιὰ τὴν ἑβραϊκὴ κυριαρχία.

(α) «Βασιλειῶν Α'», κεφ. ιε', ιστ' καὶ ιζ'.

Ὁ Σαούλ διεξάγει πόλεμο κατὰ τῶν Φιλισταίων (= Ἑλλήνων ἀποίκων, ποὺ εἶχαν ἰδρύσει Κράτος στὴν περιοχή τῆς Γάζης, ὅπως ἀπέδειξε ἡ νεώτερη ἱστορική ἔρευνα), καὶ ἀποφεύγει τὴν μάχη ἐκ τοῦ συστάδην, ἐνῶ ἕνας Φιλισταῖος «προμαχητής», ὕψους «ἐξ πήχεων καὶ σπιθαμῆς», ὁ Γολιάθ, ἔβγαινε ἀπὸ τὴν παράταξή του καὶ ἐπὶ σαράντα ἡμέρες καλοῦσε τίμια τοὺς Ἑβραίους νὰ ἐκλέξουν ἀναμεταξύ τους κάποιον γιὰ νὰ μονομαχήσῃ μαζί του· καὶ ἂν ὁ Ἑβραῖος μπορέσῃ νὰ τὸν νικήσῃ, τότε οἱ Φιλισταῖοι θὰ ὑποδουλωθοῦν στοὺς Ἑβραίους, ἂν ὅμως ὑπερισχύσῃ ὁ Γολιάθ, τότε οἱ Ἑβραῖοι θὰ δουλεύουν στοὺς Φιλισταίους. Ὁ Σαούλ «καὶ πᾶς ὁ λαὸς τοῦ Ἰσραὴλ ἐξέστησαν καὶ ἐφοβήθησαν σφόδρα» καὶ «ἔφευγον ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ», ἕως ὅτου τὸ «ἀπολειφάδι» τοῦ πολύτεκνου τῆς Βηθλεέμ, ὁ Δαβίδ, «ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου τῶν δυνάμεων», πῆρε τὴ σφεντόνα του, πλησίασε τὸν ἀνδρεῖο πολεμιστὴ δόλια, τὸν χτύπησε ἀπὸ μακριὰ μὲ τὴν πέτρα στὸ μέτωπο, τὸν ζάλισε καὶ τοῦ ἔκοψε ὕστερα μὲ τὴν ἡσυχία του τὸ κεφάλι «γιὰ νὰ γνωρίσῃ ὀλόκληρη ἡ γῆ ὅτι ὑπάρχει Θεὸς στὸ Ἰσραὴλ» καὶ γιὰ νὰ συνωμοτήσῃ ὕστερα μὲ τὸν Ἰωνάθαν, τὸν ἀνόητο γιὸ τοῦ Σαούλ, ἐναντίον τοῦ βασιλιᾶ, νὰ κινήσῃ ἐπανάσταση, νὰ πάρῃ τὴν ἐξουσία καὶ νὰ ἐγκαταστήσῃ τὴν πρωτεύουσα του στὸ λόφο τῆς Σιών, καθιστώντας τὸν τὸ αἰώνιο σύμβολο τῆς παγκόσμιας σιωνιστικῆς ἐξουσίας.

Αὐτὸς ὁ παμπάλαιος ἑβραϊκὸς μῦθος τοῦ Δαβίδ, ποὺ μετὰ τὴν ἐπιβολὴ τῆς ἑβραϊκῆς σκέψεως, γαλουχεῖ σὰν «Ἱερὰ Ἱστορία» τὰ Ἔθνη τῆς Γῆς, παρουσιάζει συμβολικὰ ἀλλὰ ἀνάγλυφα τὰ αἷτια, τὶς μεθόδους, τὶς συνθήκες, τὰ μέσα καὶ τοὺς σκοποὺς καὶ προθέσεις τῆς «νίκης» καὶ τῆς διὰ μέσου τῶν αἰώνων παγκόσμιας ἐπιβολῆς τῆς Σιών, ὅμως ταυτόχρονα παρέχει καὶ τὸ μέτρο τῆς «ἀξίας» αὐτῆς τῆς «νίκης», τῶν δεινῶν ποὺ ἐπεσώρευσε στὸν πολιτισμὸ καὶ στὴν ἠθικὴ «ὕγεια» τῆς ἀνθρωπότητας, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐντελῶς εὐθραυστο καὶ ἐπισφαλῆ χαρακτήρα τοῦ ἑβραϊκοῦ θριάμβου. Ἰδοὺ ἡ ἀπόδοση τοῦ μυστικιστικοῦ αὐτοῦ μύθου μὲ σύγχρονα σχήματα λόγου καὶ ἀληθινὴ διατύπωση:

Π ρ ὦ τ ο ν, σκοπὸς τοῦ σιωνιστικοῦ ἀγῶνα δὲν εἶναι ἡ ἀπλὴ ἐπιβολὴ ἐπὶ τοῦ ἀντίπαλου ἀλλὰ ἡ ὀλοκληρωτικὴ ἐκμηδένισή του — καὶ ὅσοι δὲν τὸ καταλαβαίνουν, ὅπως ὁ Σαούλ, καθαιροῦνται καὶ ἀποβάλλονται ἀμείλικτα.

Δ ε ὑ τ ε ρ ο ν, ἐπειδὴ ὁ ἀντίπαλος ὑπερέχει «φύσει», ἡ Σιών «φοβεῖται σφόδρα», καὶ τὸν ἀντιμετωπίζει δόλια, ὕπουλα καὶ ἀνορ-

θόδοξα.

Τ ρ ί τ ο ν, ὁ νάνος, ὁ φυσικά καί ἠθικά στερημένος καί ἀσθε-
νής, τὸ μικρὸ ἄτομο, ἐπιβάλλεται καί ἐξοντώνει τὸν φυσικά καί ἠθικά
προικισμένο καί ἰσχυρό.

Τ έ τ α ρ τ ο ν, οἱ νάνοι τῆς Σιών, ὄντας καθ' ἑαυτοὺς δειλοί,
δόλιοι καί ἀσήμαντοι, καταβάλλουν δολοφονικά τοὺς ἥρωες μὲ τὴν
βοήθεια τῆς ὕλης καί τῆς τεχνοκρατίας (τῆς σφενδόνης), χωρὶς νὰ
ἀναμετρηθοῦν μαζί τους.

Π έ μ π τ ο ν, ἡ νίκη τοῦ νάνου γίνεται σωφρονισμὸς γιὰ «ὀλό-
κληρη τὴ γῆ» καί ὑπενθυμίζει ἀπειλητικά ὅτι «ὑπάρχει θεὸς στὸ
'Ισραήλ».

Έ κ τ ο ν, ἡ ἔβραιογενὴς Λογοκρατία καί τεχνοκρατία (ὁ ἔβραϊ-
ος Δαβίδ) νικᾷ τὸν ἑλληνικὸ Λόγο καί τὸν ἑλληνικὸ ἰδεαλισμὸ καί
ἠρωισμό (τὸν "Ἐλληνα Γολιάθ).

Έ β δ ο μ ο ν, γιὰ νὰ καταβάλη ὁ ἔβραϊσμός τὸν ἑλληνισμό,
πρῶτα τοῦ στερεῖ τὸ Πνεῦμα του, τὸν Πολιτισμὸ του (ζαλιζοντάς
τον μὲ μιὰ πετριά στὸ μέτωπο) καί ἀκολούθως τὸν ἐξοντώνει, ἐνῶ ἔ-
χει χάσει πιά τὴν ἑλληνικὴ του συνείδηση (ἔχει ἀπολέσει τίς αἰσθή-
σεις του).

Αὐτὸ ποὺ σὲ μικρογραφία συνέβη, κατὰ τὸν ἔβραϊκὸ μυστικιστι-
κὸ μῦθο, στὴν κοιλάδα Ἡλά, συμβαίνει ἀπαράλλακτα σ' ὀλόκληρη
τὴν ὑφήλιο καί σ' ὅλες τίς ἐποχὲς ἔκτοτε: Ὁ ἑλληνικὸς Λόγος καί ὁ
ἑλληνικὸς ἰδεαλισμὸς καί ἠρωισμὸς ποὺ εἶχαν ἀποκτήσει οἰκουμε-
νικὲς διαστάσεις καί ἀποτελοῦσαν τὸ ἰδεολογικὸ πλαίσιο σκέψεως καί
δράσεως ὄλων τῶν ἠθικά καί φυσικά ὑγιῶν καί προικισμένων ἀνθρώ-
πων, ἀνεξαφτήτως φυλῆς καί ἐθνικότητας, χτυπιοῦνται ὕπουλα ἀπὸ
τὴ χαμερπῆ Λογοκρατία καί πέφτουν σὲ κατάσταση νάρκης. Οἱ με-
γάλες κατακτήσεις τῆς ἀνθρωπότητας στὴν πορεία τῆς πρὸς τὴν ἀ-
λήθεια σταματοῦν καί ἐξουδετερώνονται ἀπὸ τὰ δόγματα, θρησκευ-
τικά, πολιτικά, κοινωνικά. Τὰ μικρὰ ἄτομα τῆς λογοκρατίας, οἱ «χα-
λασμένες ψυχές», ἐπιβάλλονται καί ἐκμηδενίζουν δόλια, δολοφονικά,
τίς εὐγενεῖς καί φωτισμένες φύσεις. Ἡ τεχνοκρατία καί ἡ ὕλη παίρ-
νουν τὴ θέση τῆς λεβεντιᾶς καί τοῦ πνεύματος. Ἡ διαστροφή τοῦ φυ-
σικοῦ, τὰ «λάθῃ τῆς δημιουργίας», ἡ δολοφονία, ἐπέχουν θέση «ὑγι-
οῦς» καί «ὀρθοῦ» καί, ὅπως λέγει ὁ Νίτσε, «γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ
ποθοῦν τὴν ἐξουσία (=γιὰ τὴ Σιών) ἢ παρακμὴ εἶναι μέσον καί αὐ-

τοί οί άνθρωποι ενδιαφέρονται ζωτικά νὰ ἀρρωστήσουν τὴν ἀνθρωπότητα καὶ νὰ ἀνατρέψουν μὲ ἐπικίνδυνη καὶ συκοφαντικὴ σημασία τὴν ἔννοια τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, τοῦ ἀληθινοῦ καὶ τοῦ ψεύτικου». Ὁ Ἀστοκαπιταλομαρξισμὸς καὶ ὁ Καταναλωτισμὸς —γνήσια τέκνα τοῦ Ἑβραϊκοῦ Πνεύματος—ἰσοπεδώνουν κάθε ἰδεαλιστικὴ ἀξία. Συντελεῖται μιὰ τεράστια ἀνατροπὴ καὶ ὁ ἑβραϊκὸς ζόφος καλύπτει τὸ ἑλληνικὸ φῶς, ἀπλωμένος σὰν πυκνὸ πούσι γύρω στὴν Ὑδρογειο. Μὲ μιὰ φράση, τὴν κατάστασιν τῆς Ἀρχῆς διαδέχεται ἡ νοσηρὴ, παρὰ φύσιν καὶ παρανοϊκὴ κατάστασιν τῆς ἐξουσίας.

Αὐτὰ τὰ τραγικὰ ἀποτελέσματα, αὐτὴ ἡ «διβλικὴ καταστροφὴ» ποὺ προκάλεσε ἡ «νίκη» τοῦ δολοφόνου Δαβίδ, ἀποδεικνύουν ὅτι ὁ σιωνιστικὸς θρίαμβος δὲν ἔχει καμμιά προοπτικὴ, διότι τὸ τεχνητὸ στάτους κῆδ, ποὺ ἐγκαθίδρυσαν οἱ νικητὲς ἐνέχει μέσα του τὰ σπέρματα τῆς αὐτοκαταστροφῆς του. Καὶ τοῦτο, διότι δὲν πρόκειται γιὰ νίκη, ἐπειδὴ δὲν προηγήθηκε ἀναμέτρηση τῶν ἀντιπάλων. Ἡ Διεθνὴς Ἐξουσία δὲν αὐτοσυντηρεῖται, διότι ὀφείλει τὴ γένεσίν της στὸ ἀφύσικο, στὸ παράλογο καὶ στὸ νοσηρὸ, γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἱστορικὴ παρακμὴ τῆς ἀνθρωπότητος «κάτω ἀπὸ τὴν ἰσχύουσα τάξιν πραγμάτων εἶναι σταθερῶς προϊούσα, καλπάζουσα. Ὁ νάνος Δαβὶδ δολοφονώντας τὸν γίγαντα Γολιάθ δὲν μπορεῖ, λόγῳ τῆς φυσικῆς καὶ ἠθικῆς ἀδυναμίας του, νὰ συντηρήσῃ καὶ ὑπερασπισθῇ οὔτε κἀν τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸ του ἀπέναντι στοὺς κινδύνους ποὺ συναντᾷ καθὼς πορεύεται σὰν χαμένος μέσα στοὺς ἀγνωστούς δρόμους τοῦ Μέλλλοντος. Τοῦ λείπει ὁ φάρος τοῦ Λόγου —ποὺ τὸν ἔσπασε ὑπούλα, μὲ τὴν σφεντόνα τῆς Λογοκρατίας — γιὰ νὰ τοῦ δείχνῃ τὴν ὀρθὴ πορεία, τοῦ λείπει ἡ τόλμη τοῦ ἥρωα —ποὺ τὸν ἀχρήστεψε — γιὰ νὰ τραθῆξῃ ἐμπρός, τοῦ λείπει ἡ «ὑγεία» —ποὺ τὴν ἀντικατέστησε μὲ τὴ νοσηρότητά του— γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ἐπιβιώσῃ. Στὴν «μονομαχίαν» τῆς κοιλάδας Ἡλὰ δὲν ὑπάρχει νικητὴς, ἀλλὰ μόνον νικημένοι, μὲ πρῶτο θῦμα τὸν ἴδιον τὸν Δαβὶδ καὶ ἀκόμη μεγαλύτερο —καὶ ἀθῶο— θῦμα ὀλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα.

Ἡ ἐπιβολὴ τῶν νάνων, χωρὶς ἀναμέτρηση, ἀποτελεῖ «ὑβριν», μὲ τὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ σημασίαν τῆς λέξεως, δηλαδὴ πρόκληση καὶ ἐγκληματικὴ ἐνέργεια ἐναντίον τῶν θεῶν, ἐναντίον τῆς Ἀλήθειας, τῆς Ἐλευθερίας, τῆς Δικαιοσύνης καὶ παράβασις τοῦ Κοσμογονικοῦ Νόμου καὶ οἱ «ὑβριστὲς» θὰ τιμωρηθοῦν σκληρὰ καὶ ἀμείλικτα ἀπὸ τὴ θεὰ Δίκην. Οἱ νάνοι «ἥρωες» τοῦ σιωνισμοῦ, οἱ δολοφόνοι τῶν ἀνωτέρων ἀντιπάλων τους, εἶναι λάθη τῆς Φύσεως, διαστρεβλωτὲς τῆς ἀλήθειας, διαστροφεῖς τῶν ἐνοιῶν τοῦ γνήσιου, τοῦ καλοῦ, τοῦ ὑγιούς, τοῦ δικαίου. Μόνον ἡ νοσηρὴ ἑβραϊκὴ σκέψις θὰ μπορούσε νὰ ἀναγνωρίσῃ σ' αὐτοὺς τὸ δικαίωμα τῆς ἥρωοποιήσεως καὶ τῆς κυ-

ριαρχίας πάνω στους πραγματικούς ήρωες, μὲ τ ο ὺ ς δ ο -
π ο ῖ ο υ ς ο ὄ σ ι α σ τ ι κ ᾶ δ ἔ ν ἀ ν α μ ε τ ρ ῆ -
θ η κ α ν π ο τ ἔ. Καὶ πραγματικοὶ ἥρωες, φυσικοὶ ἥρωες, εἶναι
αὐτοὶ ποὺ γίνονται δεκτοὶ ἀπὸ τοὺς "Ἕλληνες: Ὑγιεῖς στὸ σῶμα
καὶ τὸν νοῦ καὶ ὄχι νάνοι καὶ ὑπουλοὶ, πρότυπα σωματικοῦ καὶ ἠθι-
κοῦ μεγαλείου, ἄρμονικὰ κράματα φυσικοῦ κάλλους καὶ πνευματικῆς
λεβεντιᾶς —μὲ μιὰ φράση ἄνθρωποι πλήρως ἑναρμονισμένοι πρὸς
τὸν θεῖο Κοσμογονικὸ Νόμο, «ἡ μ ῖ θ ε ο ι». Οἱ "Ἕλληνες ἥρωες
ἀπὸ τὰ ὀμηρικὰ χρόνια μέχρι τοὺς Ἀκρίτες καὶ Ἀπελάτες τοῦ Βυ-
ζαντίου καὶ μέχρι τὰ παλληκάρια, τοὺς λεβέντες τῆς Τουρκοκρα-
τίας καὶ τῆς Ἐπαναστάσεως, αὐτὸν τὸν ἰδανικὸ τύπο ἑνσαρκώνουν
—καὶ ποτὲ στὴν ἑλληνικὴ σκέψη καὶ ἱστορία δὲν ἐμφανίζεται τὸ ἐ-
βραϊκὸ δολοφονικὸ πρότυπο τοῦ νάνου «ἥρωα», ποὺ νικᾷ χωρὶς ἀ-
ναμέτρηση, ἀλλὰ μὲ τὴν ὑπουλότητά του τὸν ἀληθινὸ ἥρωα, διότι
τοῦτο ἀποτελεῖ ψέμα, παραβίαση τῆς ἀλήθειας, ἀπάτη, δ ὄ γ μ α.

Γιαυτὸ ἡ «ζάλη» τοῦ Γολιάθ, ἡ συσκότιση τῆς ἀλήθειας ἀπὸ
τὸ δόγμα, δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα καμμιάς φυσικῆς ὑπεροχῆς τοῦ
Δαβίδ, εἶναι τεχνητὸ στάτους κβό, καὶ ἐπομένως ἡ «νίκη» τῆς Σιών
εἶναι εὐθραυστη, κλονίζεται συνεχῶς, μπορεῖ νὰ ἀνατραπῆ ἀνὰ πᾶ-
σαν στιγμὴν. Ἡ στιγμὴ αὐτὴ εἶναι ἀκριβῶς ἡ ὥρα ποὺ ὁ Γολιάθ θὰ
ξαναβρῆ τίς αἰσθήσεις του, ὅποτε ὁ νάνος Δαβὶδ θὰ πάψῃ νὰ ὑπάρ-
χῃ αὐτομάτως, χωρὶς κἂν νὰ χρειασθῆ ἡ ἀναμέτρηση ποὺ δὲν ἔγινε,
καὶ θὰ κηδευθῆ χωρὶς καμμιά ἀντισιωνιστικὴ φανφάρα. Εἶναι ἡ ὥρα
ποὺ ὁ Ἑλληνικὸς Λόγος, ὁ ἑλληνικὸς ἰδεαλισμὸς καὶ ἠρωϊσμὸς,
ποὺ τώρα βρίσκονται σὲ κατάσταση νάρκης, θὰ ἐπανέλθουν στὸν
ἄρρωστημένο Κόσμο μας, γιὰ νὰ τοῦ δώσουν καινούργια ζωὴ. Εἶναι
ἡ ὥρα ποὺ οἱ πνευματικὰ "Ἕλληνες, ὅπου Γῆς καὶ ἀνεξαρτήτως φυ-
λῆς, ἔθνικότητας, θὰ σκάψουν ἔνδον χωρὶς νὰ τοὺς ἐνδιαφέρῃ ἡ Σι-
ὼν καὶ θὰ ἀναγνωρίσουν τὸν ἑλληνικὸν ἑαυτὸ τους. Εἶναι ἡ ὥρα ποὺ
ἡ Ἰδέα Ἑλλάδα, ἡ Ἑλλάδα τοῦ Μέλλοντος, θὰ τελέσῃ τὸν οἰκουμενι-
κὸ της θρίαμβο, διαλύοντας μὲ τὴν ἐξαγνιστικὴ φεγγοβολὴ τῆς τὰ
σιωνιστικὰ σκότη.

Σκουριάζουν τὰ σίδερα καὶ τιμωρῶ τὸν αἰῶνα τους
ἐγὼ ποὺ δοκίμασα τίς μυριάδες αἰχμές.
Κι ἀπὸ γιούλια καὶ ναρκίσσους ἐτοιμάζω
τὸ καινούργιο μαχαίρι ποὺ ἀρμόζει στοὺς ἥρωες.
Γυμνῶνω τὰ στήθη μου καὶ ξαπολυοῦνται οἱ ἄνεμοι
κι ἐρείπια σαρώνουνε καὶ χαλασμένες ψυχές.
Κι ἀπὸ τὰ νέφη τὰ πυκνὰ τῆς καθαρίζουν
τῆ Γῆ, νὰ φανοῦν τὰ Λιβάδια τὰ Πάντερπνα. (α)

(α) Ὁδυσσεὺς Ἐλύτη. «Τὸ Ἄξιόν ἐστι», Προφητικόν.

η. – Ζόφος και φῶς

Ὁλόκληρος ὁ πληθυσμὸς τῆς Εὐρώπης, τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ὠκεανίας καὶ σημαντικὸ ποσοστὸ τῶν κατοίκων τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς εἶναι θρησκευτικά, ἠθικά καὶ φιλοσοφικά αἰχμαλωτισμένοι ἀπὸ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ἀντίληψη τοῦ Ἑβραϊκοῦ Ἔθνους περὶ θεοῦ Ὡντος, περὶ ζωῆς καὶ περὶ Κόσμου. Ἡ πνευματικὴ ὑποταγὴ τῆς μισῆς σχεδὸν ἀνθρωπότητος στὸν Ἰουδαιοχριστιανισμὸ χρονικᾶ καλύπτει, κατὰ περίπτωσιν, ἐποχὰς ποὺ κυμαίνονται ἀπὸ εἴκοσι ἕως ἓνα - δύο αἰῶνες.

Ὁ παμπάλαιος πνευματικὸς ἰμπεριαλισμὸς τῶν Ἑβραίων παραμένει ἕως σήμερον κυρίαρχος καὶ ἀκλόνητος καί, παρὰ τὶς προσπαθεῖες τῶν θρησκευτικῶν ὑποδοῦλων Ἐθνῶν νὰ τὸν ἀντιμετωπίσουν, ἐξακολουθεῖ νὰ ἐμποτίζει βαθύτατα τὴν ἀνθρώπινη σκέψιν, πράξιν καὶ ἠθικὴ ἀντίληψιν. Ὁρισμένα πνευματικὰ κινήματα, ἂν θεωρηθοῦν ὡς προσπάθειες, δειλῆς ἔστω, «ἀποεβραιοποιήσεως» τῶν Ἑβραϊκῶν δογμάτων, πολὺ λίγα πράγματα ἔχουν ἐπιτύχει, καὶ στὴν πραγματικότητά οἱ πιστοὶ τοὺς παραμένουν σχεδὸν ὀλοκληρωτικὰ δέσμιοι τοῦ πνεύματος τῶν Ἰουδαίων.

Ἡ ἠθικὴ αὐτὴ σκλαβιά, ποὺ γιὰ τὴν ἐπιβολὴ τῆς χύθησαν ποταμοὶ αἵματος, καθὼς ἐγκαθιδρύθηκε, κατὰ κανόνα καὶ παντοῦ, θία καὶ δόλια, καὶ παρὰ τὶς ἀντιδράσεις τῶν θρησκευτικῶν κατακτωμένων Ἐθνῶν, διατηρεῖται, ἐδραιώνεται καὶ ἐξασφαλιζέται αἰώνια χάρη στὸ δόγμα καὶ στὸ στοιχεῖο τοῦ φόβου. Πραγματικά, οἱ μέθοδοι διαδόσεως τῶν Ἑβραϊκῶν ἀντιλήψεων καὶ οἱ μηχανισμοὶ πλύσεως ἐγκεφάλων λειτουργοῦν πάντοτε μετὰ τὴν «πνευματικὴν τρομοκρατίαν» τῶν προσηλυτιζόμενων καὶ ἡ «γραμμὴ» ἐπιβάλλεται ἀξιωματικά, αὐταρχικά, ἐξουσιαστικά καὶ ὀλοκληρωτικά ὑπὸ τύπον ἐπίφοβης, ἀπειλητικῆς θείας ἐντολῆς.

Ἔτσι τὰ Ἔθνη ἐκβιάζονται καὶ ἀπειλοῦνται «ἀπὸ τὸ Θεὸ» γιὰ

νά διδάσκονται τὴν ἐθνικὴ ἱστορίαν, κοσμογονία καὶ «προφητολογία» τῶν Ἰουδαίων κατὰ τέτοιο τρόπο, ποὺ ποτὲ δὲν σκέφτηκαν νὰ διδαχθοῦν τὶς δικές τους· γιὰ νὰ μαθαίνουν, κάτω ἀπὸ τὴν ἀπειλὴ τῆς Κολάσεως, γεγονότα τῆς ἑβραϊκῆς πολιτικῆς, οικονομικῆς, καὶ πολεμικῆς δράσεως σὰν «Ἱερὰ Ἱστορία» καὶ σὰν «Ἱερὰ Γράμματα», χωρὶς δικαίωμα ἀντιρρήσεως γιὰ τὴν ἔρμηνεία τους καὶ τὴν ἠθικὴ ἀξιολόγησή τους· γιὰ νὰ διδάσκονται στὸ σχολεῖο καὶ στὴν Ἐκκλησία δογματικὰ τὴ σκέψη, τὶς πράξεις καὶ τὰ λόγια τῶν διακεκριμένων Ἰουδαίων ἡγετῶν, ἐκείνων ποὺ μὲ ἀχαλίνωτη ἐξουσιαστικὴ μανία προήγγαλαν καὶ ἐστερέωσαν τὴν ἰδέαν τοῦ ἑβραϊκοῦ Ἔθνους, ἐκείνων, ποὺ μὲ αἰμοδιψῆ ρατσιστικὴ μισαλλοδοξία χτύπησαν μὲ τὴν ρομφαίαν κάθε ἄλλη ἐθνικὴ ἰδέαν στὴν περιοχὴ τους, ἐκείνων ποὺ μὲ ἀσύλληπτη σατανικότητα καὶ συνωμοτικότητα ἐξασφάλισαν τὴν κυριαρχίαν τοῦ Ἰσραὴλ καὶ «ἐπάταξαν ἐν στόματι μαχαίρας» ἄπειρες φορὲς τόσους καὶ τόσους λαοὺς τῆς Ἑγγύς καὶ Μέσης Ἀνατολῆς. (α)

Καὶ ἀπὸ τὴν τρυφερὴ παιδικὴ τους ἡλικία οἱ ἄνθρωποι, ὑπὸ τὴν ἀπειλὴ θείας ἐκδικήσεως, ἀναγκάζονται νὰ βαφτίζονται μὲ τὰ ὀνόματα τῶν ἐν λόγῳ πολιτικῶν, στρατιωτικῶν καὶ θρησκευτικῶν ἡγετῶν τοῦ «περιούσιου λαοῦ τοῦ Ἰσραὴλ», (β) νὰ φοβοῦνται καὶ νὰ εὐλαβοῦνται τὸν καθαρὰ ἐθνικιστικὸ «Θεὸν τοῦ Ἰσραὴλ» —μὲ ἄλλα λόγια, τὴν ἰδέαν τῆς ἑβραϊκῆς παγκυριαρχίας— νὰ ἀντιγράφουν «μετὰ φόβου Θεοῦ» σὰν πρότυπα τὴν σκέψη, τὶς πράξεις καὶ τὴν ἠθικὴ τῶν Ἰουδαίων φυλάρχων, βασιλέων, κριτῶν, ἱερέων, προφητῶν κλπ., νὰ προσκυνοῦν ταπεινὰ τὰ σύμβολά τους, νὰ ἐφαρμόζουν μὲ θρησκευτικὴν εὐλάβεια τὶς ἐντολές τους, νὰ παγιδεύονται ἀπὸ τὸν ἑβραϊκὸ μυστικισμὸ καὶ τὶς ἑβραϊκὰς ἀντιλήψεις περὶ δημιουργίας

(α) Μόνον ὁ στρατὸς τοῦ Μωϋσῆ, κατ' ἐντολὴν τοῦ Σαββαώθ, γιὰ ν' ἀρπάξῃ τὴν Γῆν τῆς Ἐπαγγελίας, αἰφνιδίως καὶ ἐξόντωσε ὀλοκληρωτικὰ, μὲ γενικὴ σφαγὴ ὄχι μόνον τῶν ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν γυναικῶν, τῶν παιδιῶν καὶ τῶν βρεφῶν, ἐξῆ Ἑθνη τῆς Παλαιστίνης, τῆς Ἀραβίας καὶ τῆς Συρίας: Τὸς Χαναναίους, Ἀμορραίους, Χετταίους, Φερεζαίους, Εὐαίους καὶ Ἰεβουσαίους (βλέπε «Ἐξοδόν», κεφ. λγ'). Οἱ ἐκ μέρους τῶν Ἑβραίων διαπραττόμενες κατὰ καιροὺς γενοκτονίες γειτονικῶν λαῶν ποὺ ἀναφέρονται σὰν ἄθλοι στὴν Παλαιὰ Διαθήκη, καλύπτουν μέγα μέρος τῆς Βίβλου (βλέπετε «Χρονικῶν Α'», κεφ. θ', «Σαμουὴλ Α'», κεφ. ε', «Κριτὰς», κεφ. θ', «Ἱησοῦν τοῦ Ναυῆ», κεφ. ε' καὶ ζ', καὶ σὲ πλεῖστα ἄλλα σημεῖα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης).

(β) Ἔχει ὑπολογισθῆ ὅτι γύρω στὰ μισὰ τῶν ἀνδρικῶν καὶ γυναικείων ὀνομάτων στὴν Εὐρώπη, τὴν Ἀμερική καὶ τὴν Αὐστραλία εἶναι ἑβραϊκά. Γιὰ τὴν Ἑλλάδα δὲν ὑπάρχει στατιστικὴ, ἀλλὰ πιστεύεται ὅτι τὰ ἑβραϊκὰ ὀνόματα εἶναι πολὺ περισσότερα. Μὲ κάθε δυνατὴ προσέγγιση, ὑπολογίζεται ὅτι τὰ βαπτιστικὰ ὀνόματα Ἑλλήνων καὶ Ἑλληνίδων, ποὺ παίρνονται ἀπὸ τὴν ἱστορίαν καὶ τὴ θρησκείαν τοῦ Ἰσραὴλ, φθάνουν τὸ ἑβδομηντα τοῖς ἑκατὸ τοῦ συνόλου.

τοῦ ἀνθρώπου καὶ γενέσεως τοῦ Κόσμου, νὰ μισοῦν ὁποιοδήποτε ἄλλο πνεῦμα —ὅπως τὸ ἑλληνικὸ— σὰν εἰδωλολατρικὸ καὶ ἀνήθικο, νὰ δέχονται σὰν ἠθικὸ κανόνα ζωῆς τοὺς νόμους καὶ τὶς διατάξεις διαφόρων Ἑβραίων ἡγετῶν καὶ πολιτικῶν καταστάσεων καὶ οὕτω καθεξῆς.

Ὅτι συνέβη σὲ νεώτερη ἐποχῇ, πού ὁ συνωμοτισμὸς τῆς Σιών μπόρεσε μὲ τὰ ἐβραιογενῆ κοινωικοπολιτικὰ δόγματα, τὸν Μαρξισμό καὶ τὸν Ἀστοκαπιταλισμὸ - Καταναλωτισμὸ, νὰ ἀλώσῃ τὰ ἄτομα καὶ τὰ Ἔθνη, ποντάροντας στὰ πιὸ ταπεινὰ καὶ νοσηρὰ ἔνστικτα τοῦ ἀνθρώπου, τὴν ἀρπακτικὴ ὁρμὴ, τὴν ἐξουσιαστικὴ δίψα, τὸ μῖσος καὶ τὸ φθόνον, ἔτσι καὶ στὸ παρελθόν, ὁ Ἰουδαϊσμὸς ἐπέτυχεν τὴν ὑποδούλωσιν τῆς ἀνθρώπινης σκέψεως, στηριζόμενος στὸ καινοφανές, ἄγνωστο ἕως τότε, «ὄπλο» τοῦ δόγματος καὶ στὴν «καλλιέργεια» ἐνὸς ἀπὸ τὰ πιὸ «ὑποχθόνια» συναισθήματα, τοῦ φόβου.

Ἡ ἐπιβολὴ τῆς ἐβραϊκῆς πνευματικῆς τυραννίας μὲ τὴ βοήθεια τοῦ δόγματος, τοῦ σκοταδισμοῦ (α) καὶ ἐνὸς ὕπουλου πνευματικοῦ ἐκβιασμοῦ τῶν θυμάτων τῆς ἐξηγεῖ τὸ ἐκ πρώτης ὄψεως ἱστορικὰ παράδοξον γεγονός ὅτι τὰ θριαμβεύσαντα προϊόντα τοῦ ἐβραϊκοῦ πνεύματος, εἶναι ἐντελῶς ἀσήμαντα καὶ ἀνάξια λόγου, συνήθως μάλιστα θάρβαρα ἢ καὶ ἠλίθια, ἀσυγκρίτως κατώτερα ἀπὸ τὶς ἀντίστοιχες πνευματικὲς κατακτήσεις πολλῶν ἄλλων ἀρχαίων Ἑθνῶν, ἐξ ἐκείνων πού τὰ υἰοθέτησαν καὶ τὰ ἀσπάσθησαν ἀντὶ τῶν ἰδικῶν, τους. Δὲν ἐννοοῦμε στὸ σημεῖον αὐτό, τὸ ἑλληνικὸ πνεῦμα —τὸ μεγαλύτερον καὶ λαμπρότερον «κτῆμα» τῆς ἀνθρωπότητος ἕως σήμερον— ἀλλὰ, ἂν συγκρίνομε τὴν φιλοσοφίαν, τὶς κοσμογονικὰς ἀντιλήψεις, τὴν ἀντίληψιν περὶ ἠθικῆς καὶ δικαίου, τὶς ἰδέας περὶ θεοῦ καὶ ὑπερβατικοῦ ὄντος κλπ., πού ἔχουν συλλάβει Ἑθνη πού ἀργότερα ἐξουδαίσθησαν πνευματικὰ, ὅπως τὸ Ἰταλικόν, τὸ γαλατικόν, τὸ γερμανικόν, ἢ ἀκόμη, ἂν θέλετε, τὰ προκολομβιανὰ Ἑθνη τῆς Βόρειας καὶ Νότιας Ἀμερικῆς —Ἰνκας, Μάγιας, Ἀτζέκοι κλπ.— θὰ διαπιστώσομε, ὅτι οἱ πνευματικὲς αὐτὲς κατακτήσεις εἶναι πολὺ πιὸ σπουδαίαις, πιὸ θαυμάσιαις, πιὸ ὠλοκληρωμέναις, πιὸ ἠθικαῖς καί, κυρίως, **π ι ὀ ἐ π ι σ τ η μ ο ν ι κ ἔ ς** ἀπὸ τὴν ἐβραϊκὴν ἐξήγησιν τῆς δημιουργίας τοῦ Κόσμου, ἀπὸ τὴν ἰδέαν τοῦ φθονεροῦ καὶ αἰμοδόρου Σαββαώθ, ἀπὸ τὶς ἀπλοϊκότητες περὶ Ἀδάμ καὶ Εὕας, ἀπὸ τὶς ἠθι-

(α) Πρὸς τὸν συμβολικὸν μῦθον τῆς Γενέσεως γιὰ τὸν ἐβραϊκὸν «Παράδεισον» πού ταυτίζεται μὲ τὸν σκοταδισμό. Οἱ «πρωτόπλαστοι» ἐκδιώκονται ἀπὸ τὸν Παράδεισον, εὐθὺς μόλις γέρονται τὸν καρπὸν τοῦ ξύλου τοῦ γινώσκειν καλὸν καὶ πονηρὸν», οἷον ὁ σκοταδιστικὸς Γιαχβὲ τοὺς εἶχε ἀπαγορεύσει τὴν γνώσιν. Ἐπομένως, γιὰ νὰ ἐπανέλθῃ ἡ ἀνθρωπότης στὸν «Παράδεισον» πρέπει —κατὰ τὸν σιωνισμό— νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν γνώσιν καὶ τὴν ἀλήθειαν.

κά οὐδέτερες καὶ αἰμοχαρεῖς προσταγές τύπου «ὄφθαλμὸν ἀντὶ ὄφθαλμοῦ καὶ ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος» τοῦ Ἑβραϊκοῦ Δικαίου, ἀπὸ τὰ παρὰ φύσιν συνθήματα τύπου «ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν»—πού συγκρούεται ἄμεσα μὲ τὸ ἔνστικτο αὐτοσυντηρήσεως—, ἢ τὶς τερατολογίες περὶ «ἐνανθρωπίσεως» καὶ «ἐνσαρκώσεως» τοῦ Λόγου τοῦ Χριστιανισμοῦ (α) κλπ. Καὶ ἡ αἰτιολογικὴ ἐξήγηση τοῦ πνευματικοῦ διασμοῦ ἐδραιώνεται ἀπόλυτα, ἂν γίνῃ ἀντιληπτὴ ἢ καθαρὴ ἱστορικὴ ἀλήθεια, ὅτι δηλαδὴ ὁ «περιούσιος λαὸς τοῦ Ἰσραὴλ» πού ἔχει κατακτήσει πνευματικὰ τὴν ἀνθρωπότητα παρουσιάζει τὸ πιὸ ἀντιπνευματικὸ παρελθὸν στὸν κόσμον καὶ δὲν δημιουργεῖ ποτὲ κανέναν ἀπολύτως πνευματικὸ, ἠθικὸ ἢ καλλιτεχνικὸ πολιτισμὸ, ἀλλὰ ἔζησε πάντοτε μὲ τὸν σκοταδισμό, τὸν φόβον καὶ τὸ μῖσος καὶ ἔδρασε πάντοτε μὲ ἀποκλειστικὸ γνώμωννα τὴν ὠμὴ ἐξουσιαστικὴ σκοπιμότητα καὶ τὸ στενὸ ὕλικὸ συμφέρον.

Καὶ ἡ συντριπτικὴ ἱστορικὴ ἀπόδειξη τῆς παραπάνω ἀλήθειας εἶναι τὸ γεγονός, ὅτι ὁ πνευματικὸς πολιτισμὸς τῆς ἀνθρωπότητος, ἀμέσως μετὰ τὴν ἐπιβολὴ τῆς Ἰουδαϊκῆς δογματικῆς σκέψεως, περιέπεσε σὲ φάση πλήρους παρακμῆς καὶ ὁ Κόσμος ἐπὶ δεκαπέντε σχεδὸν αἰῶνες βούλιαξε στὸ σκοτὸς (Μεσαίωνας), χρειάστηκε δὲ κάποιον, ὑποτυπώδης ἔστω, ἀναβίωση τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος γιὰ νὰ μπορέσῃ ὁ ἄνθρωπος νὰ περιορίσῃ κάπως τὸν Ἰουδαϊκὸ σκοταδισμό (Ἐναγέννηση).

* * *

Ἄν ἡ πνευματικὴ ὑποταγὴ τῶν ἄλλων Ἐθνῶν στὴν Ἰουδαϊκὴ δογματικὴ φιλοσοφικὴ καὶ θεολογικὴ τυραννία, πού διαιωνίζεται μὲ τὴν ἀπειλὴ τῆς Κολάσεως, παρουσιάζῃ κάποιον ἱστορικὸ ἐλαφρυντικὸ, ὅτι δηλαδὴ ὁ πνευματικὸς πολιτισμὸς τοὺς διήνυε τὴν «παιδική» του ἡλικία καὶ δὲν εἶχε ἀναπτυχθῆ, ὁ πνευματικὸς ἐξανδραποδισμὸς τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους ἀποτελεῖ ἴσως τὸ καταπληκτικώτερον φαινόμενον τῆς παγκόσμιας ἱστορίας. Μὲ τὰ

(α) Τὸ δόγμα τῆς «ἀγάπης» εἶναι ἄγνωστο στὸν Ἑλληνισμό· ἀντ' αὐτοῦ ὑπάρχουν αἱ ἀλγθινὲς ἀξίες, κοινωνικὲς καὶ πνευματικὲς, τοῦ πλατωνικοῦ ἔ ρ ω τ α καὶ τῆς ἀριστοτελικῆς φ ι λ ι α ς. Ὁ Λουκιανὸς γελοιοποίησε τὴν παρὰ φύσιν —καὶ κατὰ βάθος ἐ ξ ο υ σ : α σ τ : κ ἡ— σχέση τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης (πρβλ. τὴν προσταγὴ νὰ στρέψῃς τὴν ἄλλη παρεὶά σου, ἂν ραπισθῆς στὴ μία, πού ὄχι μόνον συγκρούεται πρὸς τὸ ἔνστικτο αὐτοσυντηρήσεως, ἀλλὰ καὶ ὁδηγεῖ κατ' εὐθείαν στὴν ὑποταγὴ καὶ ὑποδούλωσιν)· καὶ τὸ δόγμα τῆς «ἐνανθρωπίσεως» τοῦ θεοῦ Ὅντος προκάλεσε τὴν εἰρωνεῖαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὅπως τοῦ φιλοσόφου Κέλσου, στὸν ὁποῖον μάλιστα ἀναγκάζεται νὰ ἀπαντήσῃ σοφιστικὰ μὲ εἰδικὸ σύγγραμμά του ὁ ἀπολογητὴς τοῦ Χριστιανισμοῦ Ὁριγένης.

συνήθη ιστορικά κριτήρια είναι αδύνατο να εξηγηθῆ πῶς ἓνα Ἔθνος πνευματικά ὑπανάπτυκτο ἐντελῶς, ὅπως τὸ ἑβραϊκό, κατώρθωσε νὰ ἐξαλλοτριώσῃ πολιτιστικά ἓνα ἄλλο Ἔθνος, τὸ ἑλληνικὸ — ἔστω ἂν οἱ Ἕλληνες θρῖσκονταν κάτω ἀπὸ ξένη πολιτικὴ κυριαρχία, τὴν ρωμαϊκὴν — τοῦ ὁποίου ὁ ἠθικοπνευματικὸς πολιτισμὸς, ἡ σκέψῃ καὶ οἱ ἀντιλήψεις του περὶ θεότητας, περὶ ζωῆς καὶ περὶ Κόσμου εἶχαν φθάσει στὸ ἀνώτατο σημεῖο ποὺ ἔφθασε ποτὲ ἔως σήμερα τὸ ἀνθρώπινο πνεῦμα.

Θὰ ἐπικαλεσθοῦμε ἐνδεικτικὰ τὴν ἐκτίμησιν ἑνὸς εἰδικοῦ γιὰ τὸν ἑλληνικὸ ἠθικοπνευματικὸ πολιτισμὸν:

«Στ' ἀλήθεια — γράφει ὁ Γάλλος ἀκαδημαϊκὸς Jean Richerpin (α) — ἔχομε ἀνακαλύψει τίποτε, ὁτιδήποτε, στὴ φιλοσοφία, στὴ μεταφυσικὴ, στὴ λογικὴ, στὴν κοσμογονία, ἔπειτα ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνες; Ὅτι ἔχομε κάμει, ὅλο ὅλο, εἶναι ὅτι ἀναπτύξαμε τὴ μία ἢ τὴν ἄλλη θεωρίαν τους. Ἡ φιλοσοφία τοῦ Βάκωνος ὑπάρχει σὲ δύο γραμμὰς τοῦ Ἀριστοτέλη. Ὁλη ἡ ἀτομικὴ θεωρία ὑπάρχει στὸ Δημόκριτο. Ὅσο γιὰ τὸν Ἡράκλειτο, διετύπωσε μόνος αὐτός, καὶ μὲ πόση συντομία, τρία ἀπὸ τὰ πῶς ξακουστὰ συστήματά μας, ὄχι λιγώτερα. Ὁ «περὶ ὑπάρξεως ἀγῶν» βγαίνει κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὸ δικό του «πόλεμος πατὴρ πάντων». Ἡ «ταυτότης τῶν ἀντιθέσεων» τοῦ Ἐγγέλου εἶναι τὸ ἴδιο μὲ τὸ «ἐναντία ταῦτά». Καί, τέλος, τὸ «διαρκὲς γίγνεσθαι» διαφέρει σὲ τίποτε ἀπὸ τὸ «πάντα ρεῖ» τοῦ Ἑλλήνου; Δὲν παραλείπω νὰ σημειώσω πῶς ὅλα αὐτὰ ἀναπτύσσονται καὶ θὰ ἀναπτύσσωνται μὲ τὸ συλλογισμὸν, ποὺ ὅλες οἱ ποικιλίαι του, μὲ ὅλες τὶς δυνατὰς κατηγορίας τῆς ἀνθρωπίνης σκέψεως, ἔχουν καταγραφῆ ἀπὸ τὸν Ἀριστοτέλη».

Καὶ ἂν διατυπωθῆ σὰν ἀντεπιχείρημα ἡ ἔνστασις ὅτι τὰ παραπάνω ἀναφέρονται στὸν Ἑλληνικὸ Λόγον καὶ Στοχασμὸν, δηλαδὴ σὲ ἐπώνυμους Ἕλληνες ἐρμηνευτὰς τῆς θείας Ὀντότητος, τῆς οὐσίας τοῦ Κόσμου καὶ τῆς «φυσιολογίας» τῆς ζωῆς καὶ τοῦ πνεύματος καὶ ὄχι στὶς σχετικὰς λαϊκὰς ἀντιλήψεις τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἰδοὺ μερικὰς κρίσεις γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ Μυθολογία, μέσα στὴν ὁποία συμπυκνώνεται ἡ θρησκευτικὴ καὶ ἠθικὴ ἀντίληψις τῶν ἀπλῶν ἀνώνυμων προγόνων μας:

«Θὰ διαπιστώσετε — γράφει ὁ J. Richerpin, διεθνῆς ἀθθεντία στὴ μελέτῃ τῆς Ἑλληνικῆς Μυθολογίας — ὅτι ὁ Ἕλληνας, τόσο θαθεὶὰ λογικὸς καὶ στοχαστικὸς, ἦταν ἐπίσης, καὶ ἴσως μάλιστα πῶς θαθεὶὰ ἀκόμη».

(α) Jean Richerpin, Ἑλληνικὴ Μυθολογία, ἑλληνικὴ μετάφρασις, μὲ ἐπιμέλεια Σπ. Μαρινάτου. τόμ. Α. σ. 18.

κυρίως καλλιτέχνης. Ἄν τολμοῦσα, ἐπὶ τοῦ προκειμένου, νὰ θεωρήσω τὸν ἑαυτὸ μου, ὅπως λέγει ὁ Πλάτων, «μυθοποιόν», θὰ ἔκανα εὐχαρίστως ἕνα νέο μῦθο καὶ θὰ ἔδωκα στὸν Ἑλληνα δυὸ μητέρες, τὴν Παλλάδα καὶ τὴν Κύπριδα. Ἡ δεύτερη θὰ ἦταν ἡ πιὸ ἀγαπημένη «γλυκειὰ μανούλα» του. Γιατὶ ἡ Ὁμορφιά, ὁ ἔρωτας τοῦ Ὁραίου, ὁ ἔρωτας τοῦ Ἐρωτα, ἡ χάρις καὶ τὸ χαμόγελο, νὰ τί στὸν Ἑλληνα, συνοδεύει πάντα καὶ παντοῦ τὴ Σοφία, τὸ Λόγο. Ἀλθινοῦ βασίλισσα τοῦ Ὀλύμπου καὶ τῆς Μυθολογίας του, εἶναι ἀκριβῶς ἐκείνη πού ὁ μέγας ποιητῆς Λουκρήτιος τῆς ἔδωσε αὐτὸ τὸ ἀκτινοβόλο καὶ παγκόσμια θριαμβευτικὸ ὄνομα. «*hominum divumque voluptas*», ἀνδρῶν καὶ θεῶν πόθος. (α)

Στὴ θέση ἑνὸς σκοτεινοῦ ἀπλησίαστου, ἀπάνθρωπου, ἐκδικητικοῦ Σαθβαώθ καὶ τῶν συνωμοτικῶν καὶ ἀδιστακτῶν ὑπηρετῶν του, οἱ Ἕλληνες εἶχαν τοποθετήσει τοὺς γεμάτους ἀνθρώπινα χαρακτηριστικά, χάρη καὶ γλυκύτητα θεοῦ, ἡμιθέους καὶ ἥρωές τους. Τὸ σκότος τὸ εἶχαν καταυγάσει μὲ τὸ ἑλληνικὸ φῶς καὶ τὸν πρωτόγονο μυστικιστικὸ φόβο τὸν εἶχαν ἀντιμετωπίσει μὲ τὴν ἡρεμὴ αὐτάρκεια τοῦ Ἑλληνικοῦ Λόγου.

«Οἱ μυστικιστὲς —συνεχίζει ὁ ἴδιος μελετητῆς— φαντάζονται τὸ Θεὸ τους ἀφθαστο, μέσα στὸ ἄπειρο καὶ τὸ ἀγνωστο. Σ' αὐτὸ ὀφείλονται οἱ θρησκείες τους καὶ σκοπὸς τους εἶναι ἡ ἐκμηδένιση (τοῦ ἀνθρώπου) μέσα σ' αὐτὸν τὸ Θεὸ, μὲ τὴν ἔκσταση, ἔστω κι ἂν τελικὰ αὐτὸς ὁ Θεὸς εἶναι ἡ Νιρβάνα, δηλαδὴ τὸ ἀπόλυτο Μηδέν. Ὁ Ἑλληνας, λογικὸς καὶ στοχαστικὸς, δὲν παραδέχεται τίποτε πού δὲν μπορεῖ νὰ περάσει ἀπὸ τὸ φίλτρο τοῦ λογικοῦ του. Ὅ,τι τοῦ φαίνεται ἀφθαστο, τὸ ἐγκαταλείπει, δὲν προσπαθεῖ νὰ τὸ φθάσει. Ὅ,τι τοῦ φαίνεται ἀδύνατο νὰ τὸ μάθει, τὸ ἐγκαταλείπει τουλάχιστον μέχρι νεωτέρας διαταγῆς. Ἐχει τὴν ἐλπίδα πὼς μιὰ μέρα ἴσως τὸ κατανοήσει· ἔως τότε ὅμως πιστεύει πὼς εἶναι πιὸ ἄξιον, καὶ γιὰ τὸ Θεὸ καὶ γιὰ τὸν ἄνθρωπο, νὰ προσπαθῇ νὰ κατανοήσει τὸ Θεὸ πού ὁ ἴδιος κατασκεύασε. Καὶ σ' αὐτὸ ἀκριβῶς ἀσχολεῖται ὁ Σοφός. Γιὰ τοῦτο, οἱ Θεοὶ του εἶναι πιὸ μεγάλοι, πιὸ ὠραῖοι, πιὸ εὐτυχημένοι ἀπ' τὸν ἴδιο, ἀλλὰ συγχρόνως εἶναι καὶ «κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσίν του», μὲ τίς ἰδικές του ἀρετές, ἀκόμη καὶ μὲ τὰ ἐλαττώματά του, πού τὰ ἐξηγεῖ, καὶ μὲ τὰ ἐνστικτὰ του, πού μ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὰ θεοποιεῖ. Καὶ γιατί ὄχι ἐπιτέλους; Καὶ θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ πῇ πὼς ἔδωκεν ἄνευ, ὅταν διαβάξῃ τοὺς γλυκύτατους μῦθους πού ἔγραψαν οἱ ποιητὲς κάτω ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν θαυμασίων μορφῶν, πού εἶχαν ζωγραφίσει ἢ σκαλίσει στὸ μάρμαρο τόσοι σπουδαῖοι καὶ ὑπέροχοι καλλιτέχνες;» (β)

(α) Ἐνθ' ἄνωτ., σ. 14.

(β) Ἐνθ' ἄνωτ., σ. 12.

Αυτὲς οἱ ὄντολογικὲς καὶ κοσμολογικὲς ἰδέες τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀποτελοῦν τὴν μεγαλύτερη ἴσως κατάκτηση τοῦ ἀνθρώπινου Πνεύματος καὶ τὸ πιὸ ἐντυπωσιακὸ βῆμα του στὸν αἰώνιο ἀγῶνα του γιὰ τὴν ἱστορικὴ του ἀπελευθέρωση καὶ τὴν ἀποτίναξη τοῦ ζυγοῦ τοῦ φόβου καὶ τῆς προλήψεως. Ὁ Ἕλληνας ἀνέβηκε θαρραλέα στὸν Ὀλυμπο καὶ ἀνακάλυψε, ὅτι οἱ τρομερές, ἐπίφοβες καὶ κακοποιῆς δυνάμεις ποὺ ἐμφώλευαν ἐκεῖ πάνω, ὁ κεραυνός, ὁ σεισμός, ὁ θάνατος, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀγαθοποιοὶ δαίμονες τῆς σοφίας, τῆς δικαιοσύνης, τῆς θείας μουσικῆς κλπ. δὲν ἦταν ἄπιαστες, ἀφθαστες καὶ ὑπερκόσμιες ὀντότητες, ἀλλὰ ἀλήθειες, ἀπλὲς καὶ οἰκείες, ἀνθρωπόμορφες προσωπικότητες, ὁ Ζεὺς, ὁ Ἑφαιστος, ὁ Πλούτων, ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ θεὰ Δίκη, ὁ Ἀπόλλων κλπ. Καὶ παίρνοντας τὶς ἀλήθειες αὐτὲς μαζί του τὶς κατέβασε ἀπὸ τὸν οὐρανό, τὸ ἀγνωστο, τὶς μετέφερε στὸ σπίτι του, στὶς πόλεις του, τὶς ζωγράφησε ἢ τὶς σκόλισε μὲ τὴν ἀνθρώπινη μορφή τους, ἀπέδωσε σ' αὐτὲς ἀνθρώπινες συνήθειες καὶ τὶς ἔβαλε νὰ κατοικήσουν μαζί του εἰρηνικά, ἐπὶ ἴσοις ὄροις, ἀγαπημένα.

Τί καταπληκτικὴ κατάκτηση! Καὶ πόση ἀβυσσαλέα ἀπόσταση μεταξύ τοῦ ἑλληνικοῦ ὄντολογικοῦ καὶ κοσμολογικοῦ φωτὸς ἀπὸ τὴ μιὰ καὶ τοῦ ἐβραϊκοῦ δογματικοῦ θεολογικοῦ καὶ μυστικιστικοῦ ζόφου ἀπὸ τὴν ἄλλη, τί γιγαντιαῖο χάσμα μεταξύ τοῦ τόσο ἀνθρώπινου, δηλαδὴ θ ε ἰ ο υ, Ἑλληνικοῦ Πανθέου καὶ τοῦ τόσο ἀπάνθρωπου, δηλαδὴ ἀ ν τ ι θ ε ἰ κ ο ὺ, Ἰουδαϊκοῦ Σαθβαώθ! Γι' αὐτὸ καὶ ἡ θεία Ἑλληνικὴ Μυθολογία χαρακτηρίσθηκε ἀπὸ μιὰ ἄλλη αὐθεντία, τὸν ἔξοχο Οὐγγροελβετὸ κλασσικὸ φιλόλογο E. Kerényi σὰν «ἡ πρώτη Μυθολογία» καὶ σὰν «διδασκαλία γιὰ τοὺς θεούς, ποὺ σύγχρονα εἶναι καὶ διδασκαλία γιὰ τοὺς ἀνθρώπους». (α)

Ἡ ἐπιχείρηση τῆς πνευματικῆς ἐξαλλοτριώσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀπὸ τὸν Ἰουδαϊσμό, ἀρχίζει τὸν α' μ.Χ. αἰῶνα καὶ σκοπεύει ἀποκλειστικὰ στὴν ὑπονόμευση καὶ ἐξάλειψη τῶν ὑψηλότερων καὶ λαμπρότερων κατακτήσεων τοῦ Πνεύματος μ' ὅλα τὰ μέσα καὶ μ' ὅλες τὶς μεθόδους. Ἡ ἔως τότε ἀμυντικὴ στάση τοῦ Μωσαϊσμοῦ, μετατρέπεται σὲ γιγάντια ἐπίθεση ἀπὸ τὸν Χριστιανισμό, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὰ πρῶτα βήματά του δὲν θέτει ἄλλο στόχο ἀπὸ τὸν Ἑλληνισμό, σὰν σκέψη, σὰν γνώση, σὰν τρόπο ζωῆς, σὰν ἀ λ ἡ θ ε ἰ α.

(α) E. Kerényi, «Die Mythologie der Griechen», ἑλλ. μετάφρ., ἐκδ. «Παλαξίνας», σ. 8.

Ὁ «Πρῶτος» τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὁ «υἱὸς Δαβὶδ» Ἰησοῦς, ἔχει σαφῆ ἐπίγνωση τοῦ ἀντικειμενικοῦ σκοποῦ τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ κρίνει, ὅτι «ἤγγικεν ἡ ὥρα ἵνα δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου» τῇ στιγμή πού κάποιοι Ἕλληνες ζήτησαν νά τόν δοῦν.^(α) Οἱ Ἕλληνες εἶναι χρήσιμα «σκυλάκια» γιά τόν Ἑβραϊσμό, πού θά τόν ὑπηρετήσουν, μέ τήν οἰκουμενική ἑλληνική γλῶσσα καί τόν οἰκουμενικό Ἑλληνικό Πολιτισμό, τρώγοντας τὰ ψίχουλα πού θά τοὺς πετάξῃ ἀπὸ τὸ τραπέζι του.^(β)

Ὁ Παῦλος, «κατὰ νόμον Φαρισαῖος», ἀντιλαμβάνεται, ὅτι ὁ ἀμυντικός ἐθνικισμὸς τοῦ Μωσαϊσμοῦ τὸν ὁποῖο ὑπηρετοῦσε μέ φανατισμό, δὲν ἐξυπηρετεῖ τίς ἐξουσιαστικές βλέψεις τοῦ σιωνισμοῦ, καί υἱοθετώντας τὸν διεθνιστικό χαρακτήρα καί τὴν ἐπεκτατικότητα τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐξαπολύεται στὸν Ἑλληνικὸ Κόσμο, γιά νά ἀναδειχθῇ σὲ κορυφαῖο ἐγκέφαλο τῆς σιωνιστικῆς ἐπιχειρήσεως γιά τὴν καταστροφή τῆς ἑλληνικῆς ἀλήθειας. Καθὼς ὁ ἴδιος θά δεχόταν, ὅπως γράφει, νά γίνῃ ἀνάθεμα γιά νά σωθοῦν οἱ Ἰουδαῖοι καί γιά νά μετατραποῦν σὲ «σπέρμα τοῦ Ἀβραάμ» οἱ Ἕλληνες,^(γ) ἢ γιά νά ἐγκεντρισθῇ στὸν κορμὸ τοῦ Ἰσραὴλ ὁ Ἑλληνισμὸς,^(δ) ἀλυνίζει τίς ἑλληνικές πόλεις, ἀπὸ τὴν Κύπρο καί τὴν Κρήτη μέχρι τὴν Ἰωνία καί τὴ Μακεδονία καί μέ ὀρμητήρια τίς Ἰουδαϊκές συναγωγές, πού ὑπῆρχαν τότε σ' ὅλες σχεδὸν τίς πόλεις τῆς Μεσογείου, προσπαθεῖ νά παγιδεύσῃ μέ τὴν «σαγήνη» τοῦ δόλου καί τοῦ δόγματος τίς ἑλληνικές ψυχές. Ἄν ἀναγκάζεται νά φύγῃ ἀπὸ τὴν Ἐφεσο — ὅπου προσέβαλε τὴν πολιοῦχο Ἄρτεμι— γιά νά σωθῇ ἀπὸ τοὺς ἀγανακτισμένους Ἕλληνες, ἂν ἐκδιώκεται ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη καί τὴ Βέροια (πρώτη περιοδεία), ἂν συλλαμβάνεται στοὺς Φιλίππους ὡς ἀγύρτης θαυματοποιός, ἂν στὴν Ἀθήνα δὲν βρῖσκη καμμιά ἀνταπόκριση καί τὸ κήρυγμά του περὶ ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν προκαλῆ τὴ χλεύη τῶν Ἀθηναίων,^(ε) ὅμως μιεῖ μέλη τῶν ἑβραϊκῶν κοινοτήτων στίς πόλεις αὐτές καί ἀναθέτει γενικά σὲ Ἑβραίους τῆς Διασπορᾶς, στὴν Ἑλλάδα, νά συνεχίσουν τὴν προσπάθεια τοῦ προσηλυτισμοῦ.

Ἄν οἱ Ἕλληνες στὴν Κόρινθο «σοφίαν ζητοῦσι» καί γελᾶνε μέ

(α) «Εὐαγγέλιον» Ἰωάννου, 11, 20.

(β) «Ἄφες πρῶτον χορτασθῆναι τὰ τέκνα, οὐ γάρ ἐστι καλὸν λαβεῖν τὸν ἄρτον τῶν τέκνων καὶ βαλεῖν τοῖς κυναρίοις», δηλώνει, ὅταν τὸν πληροφοροῦν ὅτι κάποια Ἑλληνίδα θέλησε νά ἀκούσῃ τί λέει («Εὐαγγέλιον» Μάρκου, 7, 26).

(γ) Πρὸς Ρωμαίους, 9, 3.

(δ) Ἐνθ' ἄνωτ., 9, 11.

(ε) Πράξ. Ἀποστ., ιζ', 32.

τήν «μωρίαν τοῦ Σταυροῦ», ὅμως βρίσκει τὸν τρόπο γιὰ νὰ παραχαράξῃ τὴν ἑλληνικὴ σοφία καὶ νὰ τοὺς σερβίρῃ διάφορα ὑποκατάστατά της, γιὰ νὰ κατασιγάσῃ τὴν δίψα τους γιὰ τὴν ἀλήθεια. «Οἶδε γὰρ πρὸς τὸ δοκοῦν κεχρῆσθαι κατ' ἐξουσίαν τοῖς ρήμασι καὶ τῷ ἰδίῳ τῆς διανοίας εἰρμῷ προσαρμόζειν τὰς τῶν ρημάτων ἐμφάσεις, κὰν πρὸς ἄλλας τινὰς ἐννοίας ἢ συνήθεια τὴν κατάχρησιν τῶν λέξεων φέρῃ», παρατηρεῖ γιὰ τὴν πλαστογραφικὴ σοφιστικὴ ἱκανότητα τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἑθνῶν ὁ Γρηγόριος Νύσσης. Ἡ ἑλληνικὴ σοφία γίνεται «σοφία Θεοῦ» (ἀντὶ τοῦ ἑβραϊκοῦ «δύναμις Θεοῦ»). Ἔτσι, «μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἢ γέφυρα τοῦ Χριστιανισμοῦ μὲ τὸν Ἑλληνισμό διατηρεῖται: οἱ Ἕλληνες «οἱ ὅποιοι σοφίαν ζητοῦσι», μποροῦν νὰ τὴν ἔχουν —μόνο ποῦ θὰ πρέπει νὰ τὴν ἀναθεωρήσουν ριζικὰ». (α)

Ὁ Ἰωάννης, ἡ ἄλλη «αἰχμὴ» τῆς ἰουδαϊκῆς ἐπιχειρήσεως γιὰ τὴν πνευματικὴ ἐξαλλοτρίωση τοῦ Ἑλληνικοῦ Κόσμου, προχωρεῖ ἀκόμη περισσότερο στὴν παραχάραξη καὶ πλαστογράφηση τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος. Ζώντας στὴν πατρίδα τοῦ Ἡράκλειτου, τὴν Ἐφεσο, καὶ νοιῶθοντας ὅτι τὰ ἰουδαϊκὰ δόγματα καὶ ὁ ἰουδαϊκὸς μεσσιανισμὸς θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ σταθοῦν μπροστὰ στὸν Ἑλληνικὸ Λόγο καὶ στὴν Ἑλληνικὴ Ὀντολογία, εἰσάγει μιὰ ἰουδαϊκὴ ἀπομίμηση τοῦ Λόγου, τὸν ὁποῖο προσωποποιεῖ καὶ ταυτίζει μὲ τὸν Ἰουδαῖο Μεσσία, καὶ ἀλλοιώνει τίς συλλήψεις τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος, προσδίδοντας σ' αὐτὲς τὸν δογματικὸ χαρακτήρα τῆς ἑβραϊκῆς σκέψεως.

«Στὴν ἑλληνικὴ φιλοσοφία —γράφει σύγχρονος ἱστορικὸς (β)— τόσο στὸν Ἡράκλειτο ὅσο καὶ στοὺς στωϊκοὺς, ὁ Λόγος, ὡς ἡ ἀρχὴ ποὺ συντηρεῖ καὶ ἐνώνει τὸν κόσμον, εἶναι ἐνδοκοσμικὸς, ἐνῶ στὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰωάννου πρόκειται σαφῶς γιὰ ἓν ἰδίον πρόσωπο ποὺ ἔρχεται στὸν κόσμον ἀπ' ἔξω. Ἐξ ἄλλου ὅλα τὰ θέματα τοῦ Προλόγου (τοῦ Εὐαγγελίου) ἀνάγονται στὴν Παλαιὰ Διαθήκη («ἐν ἀρχῇ», «φῶς», «ζωή», «σκότος» κλπ.) ἢ στὴ θεοφάνεια τοῦ Σινᾶ («σκηνή», «δόξα», «χάρις» κλπ.). Πρόκειται γιὰ μιὰ ἀντίληψη περὶ «λόγου», ποὺ συνδέει τὸν ὄρο αὐτὸ ὄχι τόσο μὲ τὴν κοσμολογία καὶ τὴν ἀφηρημένη φιλοσοφικὴ σκέψη, ὅσο μὲ τὴν ἱστορία τῆς σωτηρίας καὶ τὸ ἑβραϊκὸ δόγμα τῆς δημιουργίας ἐκ τοῦ μηδενός. Γενικὰ ἄλλωστε ὁ Ἰωάννης ἐμφανίζει δόκλιτρο τὸ Εὐαγγέλιό του μέσα στὰ πλαίσια τῆς σωτηρίας τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τῆς ἰουδαϊκῆς Ἀποκαλυπτικῆς, ἐνῶ θεμελιώδεις ἐννοιες, ὅπως ἐ-

(α) «Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἑθνους», Ἐκδοτικὴ Ἀθηνῶν, τόμ. στ', σ. 536
 (β) I. Ζηζιούλας, εἰς «Ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἑθνους», Ἐκδοτικὴ Ἀθηνῶν, τόμ. στ', σ. 536.

κείνες τῆς ἀλήθειας, τοῦ χρόνου, τῆς ἠθικῆς διαρχίας κλπ. κατανοοῦνται πλήρως ἂν συνθεοῦν μὲ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη. Μιὰ τέτοια προσέγγιση τοῦ Ἰωάννου εὐνοεῖ καὶ τὴν κατανόηση ἄλλων ἔργων ποὺ ἀποδίδονται σ' αὐτόν, ὅπως ἡ Α' ἐπιστολὴ Ἰωάννου καὶ μάλιστα ἡ Ἀποκάλυψη, ποὺ θὰ μπορούσε νὰ χαρακτηρισθῆ ὡς τὸ ἰουδαϊκώτερο κείμενο τῆς Καινῆς Διαθήκης».

Αὐτὴ τὴ μέθοδο νοθεύσεως, ἐθραιοποιήσεως καὶ πλαστογραφίσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος, ποὺ υἰοθέτησαν οἱ «πρωτεργάτες» τοῦ Ἰουδαιοχριστιανισμοῦ σὰν μέσον ἀντιμετωπίσεως τῆς ἑλληνικῆς ἀλήθειας, συνέχισαν καὶ ἀνήγαγαν σὲ «ἐπιστήμη» οἱ νεώτεροι ἀπολογητές του, (α) οἱ ὅποιοι μάλιστα ἀντιλαμβάνονται ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀποκτήσουν ἑλληνικὴ παιδεία γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ παραχαράξουν πιὸ πειστικά τὴν ἑλληνικὴ σκέψη (Βασίλειος, Γρηγόριος, Ὁριγένης, Κλήμης κλπ.). Ἔτσι κατασκευάζεται αὐτὸς ὁ ἰδεολογικὸς τραγέλαφος ποὺ ὠνομάσθηκε «Ἑλληνοχριστιανισμὸς» ἀπὸ τὸ μετέπειτα χριστιανικὸ Κατεστημένο, μιὰ ἰδεολογία ποὺ δὲν παρουσιάζει καμμιά ἐσωτερικὴ ἐνότητα, εἶναι ἀπόλυτα ἀντιφατικὴ, γιὰτὶ συζευγνύει μὲ ταχυδακτυλουργικὸ τρόπο δύο πράγματα ἀπὸ τὴ φύση τους ἀσυμβίβαστα, δηλαδὴ, ἀπὸ τὴ μία μεριά, τὴν ἐλεύθερη, ἀνιεράρχητη καὶ παντοδύναμη θεὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τὴν Ἀλήθεια, στὴν ὁποία ὑπόκειται οἰαδήποτε ἔκφραση τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ, καί, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, τὸ δόγμα, πρᾶγμα ἀπολύτως ξένο πρὸς τὸν Ἑλληνισμό, σ' ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ζωῆς του, ἀπὸ τὸν πολιτικὸ μέχρι τὸ θρησκευτικὸ. Ὁ Ἑλληνοχριστιανισμὸς εἶναι ἔννοια ἀδιανόητη φιλοσοφικά, ἱστορικά καὶ ἠθικά: Ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι ὁ δόλος τοῦ Ἑλληνισμοῦ, σὰν τρόπος ο κέ ψ ε ω ς καὶ τ ρ ό π ο υ ζ ω ῆ ς. Ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ ἐπεβλήθη βίαια ὁ Χριστιανισμὸς, ὁ Ἑλληνισμὸς ἔπαψε νὰ ὑπάρχει. Αὐτὴ εἶναι ἡ καθαρὴ ἀλήθεια.

Ἔτσι κατεστράφησαν συστηματικὰ ὅλες οἱ ἑλληνικὲς πνευματικὲς ἀξίες, ὁ ἔλεγχος, ὁ διάλογος, ἡ ἔρευνα, ἡ ἀπόδειξη, ἡ Ἐπιστήμη, ἡ θεωρία, ἡ τέχνη, μέσα στὰ χαλκεῖα τῶν δογματικῶν σχολῶν (β) καὶ τὸ βαθὺ σκότος τοῦ Μεσαίωνα ἀρχίζει νὰ καλύπτῃ τὸ

(α) Μερικοὶ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ὑπερέχουν σὲ μισελληνισμὸ οἰοδήποτε ἄλλο μεταγενέστερο μισέλληνα. Ἔτσι οἱ Τατιανὸς καὶ Τερτυλλιανὸς ἔγραψαν, ὅτι, «ὅ,τι καλὸ ὑπάρχει στοὺς Ἕλληνας, ἀφείλεται στοὺς βαρβάρους»...

(β) Πρὸς τὴν Σχολὴν τοῦ «Πίστευε καὶ μὴ ἔρευνα» καὶ τὴν Σχολὴν «Ἐρευνᾶτε τὰς Ἰσχυράς» τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ἑλληνικὸ Φῶς σ' ὅλη τὴν Οἰκουμένη.

Ὁ Λιβάνιος, τὸν 5ον μ.Χ. αἰῶνα, ὅταν ὁ Χριστιανισμὸς ἤλεγχε πιά τὴν ἐξουσία, ἀναφερόμενος —στὸν «Ὑπὲρ Ἱερῶν» λόγον του — στὴν καταστροφή τῶν ἑλληνικῶν ἔργων τέχνης ἀπὸ φανατικὲς ὀρδὲς Χριστιανῶν, ποὺ ἐξαπολύθηκαν, μετὰ τὴν ἔκδοση τοῦ ἀνθελ-
ληνικοῦ διατάγματος τοῦ Θεοδοσίου, σ' ὅλο τὸν ἑλληνικὸ Κόσμο καὶ γκρέμιζαν καὶ ἰσοπέδωναν διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου ὅτιδήποτε ἐ-
θύμιζε Ἑλλάδα, (ναοὺς, βιβλιοθήκες, μαντεῖα, στάδια, ἀγάλματα), παρομοιάζει τοὺς ἄτυχους κατοίκους τῶν δεινοπαθουσῶν περιοχῶν μὲ ναυαγοὺς ποὺ ἀπὸ τὸ πλοῖο τοῦ πολιτισμοῦ βρέθηκαν ἀπότομα στὴν ἄγρια θάλασσα. Οἱ δεκαπέντε αἰῶνες Μεσαίωνος ποὺ ἀκολού-
θησαν τὸν θρίαμβο τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀποδεικνύουν τὴν τραγικὴν ἀλήθεια τῆς παρομοιώσεως τοῦ μεγάλου αὐτοῦ Ἑλληνα.

* * *

Ἄν ὁ Ἑλληνισμὸς σκλαβώθηκε βίαια ἀπὸ τὸ ἰουδαϊκὸ ἐξου-
σιαστικὸ πνεῦμα, ἂν διάφορες λατινικὲς ἢ λατινογενεῖς πολιτικὲς ἐξουσίαι τοῦ ἐπέβαλαν μὲ τὸ ξίφος καὶ τὸ πῦρ τὰ ἰουδαϊκὰ δόγμα-
τα, (α) ἂν ἐπὶ εἴκοσι αἰῶνες ὑφίσταται πλύση ἐγκεφάλου στὸ σχο-
λεῖο ἢ στὴν Ἐκκλησία, γιὰ νὰ ὑποταχθῆ στὴν τρομοκρατία τῆς ἐ-

(α) Μὲ προεξάρχοντες τοὺς μισέλληνας καὶ ἄξεστους Ρωμαίους Κωνσταντῖνο Α', Θεοδοσίου Α' καὶ Ἰουστινιανὸ Α', ποὺ ἔγιναν ὄργανα τῆς σιωνιστικῆς συνωμοσίας καὶ ἐξουδετέρωσαν τὴν ἑλληνικὴ ἀντίσταση μὲ τὰ μέσα τῆς ἐξουσίας. Ὁ Χριστιανὸς χρο-
νογράφος Σωζόμενος ἀναφέρει, ὅτι: «τῶν Ἑλληνιστῶν μικρῶ πάντες κατ' ἐκεῖνο διε-
φθάρησαν. καὶ οἱ μὲν πυρὶ, οἱ δὲ ξίφει ἀπολέσθαι προσετέθησαν. Παραπλησίως δὲ διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν, διεφθάρησαν (=δόλοφονήθηκαν) οἱ ἀνά πᾶσαν τὴν ἀρχομένην
λαμπρῶς φιλοσοφούντες. Ἄλλὰ καὶ εἰς μὴ φιλοσόφους, ἐσθῆτι δὲ ἐκείνων χρωμένους, ἐχώρει ὁ φόνος» (κεφ. λε'). Ὁ Θεοδοσίος ὁ «Μέγας» προτοῦ ἐκδώσῃ τὸ περίφημο ἀν-
θελληνικὸ διάταγμά του (Τριακόςια Ἐνενηήκοντα Ἔνα μ.Χ.), μὲ τὸ ὁποῖο κλείσθηκαν οἱ ἀκμάζουσες ἑλληνικὲς φιλοσοφικὲς σχολαί, τὰ μαντεῖα, οἱ ναοί, τὰ στάδια, οἱ βιβλιοθήκες κλπ., διέταξε ἐπίθεση τοῦ στρατοῦ του ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων κατοίκων τῆς Θεσσαλο-
νίκης. ὅτι: εἶχαν ἀντιδράσει ἐπὶ κάποιου στρατηγὸ ποὺ ἐπέβαλλε βίαια τὸν ἐκχριστιανι-
σμὸ τοῦ ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ τῆς πόλεως. Ὁ αὐτοκρατορικὸς στρατὸς κατέσφαξε τοὺ-
λάχιστον ἑπτὰ χιλιάδας ἀντιχριστιανούς Ἑλλήνας μέσα στὸν Ἰππὸδρομο τῆς Θεσσα-
λονίκης (Δεκέμβριος τοῦ Τριακόςια Ἐνενηήκοντα μ.Χ.). Τὴν βίαιη ἐκμηδένιση τῶν ἀκμαιο-
τάτων πνευματικῶν ἐρεισμάτων τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὠλοκλήρωσε ὁ Ἰουστινιανός, ὁ ὁποῖ-
ος τὸ Πεντακόσια Εἴκοσι μ.Χ. ἐξαπέλυσε τρομερὸ διετῆ διωγμὸ ἐναντίον τῶν διανοου-
μένων καὶ στρατιωτικοπολιτικῶν ἡγῆτόρων, ποὺ δὲν δέχονταν τὰ ἐθραϊκὰ δόγματα καὶ
πρέμεναν «ἔθνομαι». Τὸ Πεντακόσια Εἴκοσι Ἐννέα ὁ Ἰουστινιανὸς ἐκλείσει καὶ τὴν «Ἀ-
καδήμεια» τοῦ Πλάτωνος, τὴν λαμπρὴ αὐτὴ φιλοσοφικὴ σχολή, τῶν Ἀθηνῶν, ποὺ λει-
τουργούσε συνεχῶς ἐπὶ ἑνεακόςια δέκα ἕξη χρόνια.

εβραϊκής «Κολάσεως», ποτέ στην πραγματικότητα δὲν ἔχασε τὸν βαθύτερο πνευματικὸ ἑαυτό του. Γιὰ τὸν πραγματικὸ Ἑλληνα ὁ ἑβραϊκὸς ζόφος εἶναι ξένος πρὸς τὸν ψυχισμό του, ὁ Σαββαῶθ καὶ οἱ νεώτερες «ἐκδόσεις» του εἶναι ἀπρόσκλητοι ἐπισκέπτες τῶν ἑλληνικῶν ναῶν. Ὁ ἀνώνυμος ἑλληνικὸς λαὸς μέχρι σήμερα διατηρεῖ ἀλώβητη τὴν παλαιὰ φωτεινὴ ἑλληνικὴ πνευματικὴ του ὑπόσταση. Ὅπως οἱ πρόγονοί του, καὶ σὲ πείσμα τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, ποὺ ἀπαγορεύει τὴν ἀπεικόνιση τοῦ Θεοῦ, ζωγραφίζει στοὺς ναοὺς καὶ σήμερα, δίνοντάς του ἀνθρώπινες μορφές, τὸν Θεό του, καὶ κατὰ βᾶθος στοὺς ἀρχαίους θεοὺς του ξεακολουθεῖ νὰ προσφέρει τὴ λατρεία του, ἐξελληνίζοντας τοὺς διαδόχους τοὺς καὶ ἀποδίδοντας στοὺς δεύτερους τὶς ιδιότητες ἐκείνων. Τὸν Ποσειδῶνα, τὸν θαλασσινὸ θεό του, τὸν ἀναβιώνει κρυφὰ μέσα στὴν καρδιά του δίνοντάς του τὴν μορφή τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τὸν Ἄρη του τὸν κρατᾶ ἄφθαρτο μέσα στὸ χρόνο ὀνομάζοντάς τον Ἅγιο Γεώργιο, τὸν ἱαματικὸ ἡμίθεό του Ἄσκληπιὸ τὸν μετονομάζει ἀπλῶς σὲ Ἅγιο Παντελεήμονα, τὴν προστάτιδα τῆς γεωργίας Δήμητρα τὴν λατρεύει μὲ τὸ ὄνομα τοῦ προστάτη τῶν ἀγροτῶν Ἁγίου Μοδέστου, τὸν Ἑρμῆ του, ποὺ βοηθοῦσε στὴν ἀνακάλυψη τῶν κλοπιμαίων, τὸν κάνει Ἅγιο Φανούριο. Τὴν Μαριάμ τὴν ἐξελληνίζει δίνοντάς της τὶς ιδιότητες τῆς Προμάχου Ἀθηνᾶς κ.ο.κ. Ὁ μελετητὴς τῆς ἑλληνικῆς Λαογραφίας μένει κατάπληκτος μπροστὰ στὴν πληθώρα τῶν ἀρχαιοελληνικῶν λατρευτικῶν καὶ θρησκευτικῶν ἐπιβιώσεων ποὺ βασιλεύουν στὴν λαϊκὴ ψυχὴ τοῦ νεώτερου Ἑλληνισμοῦ. Κοντὰ στοὺς ἅγιους καὶ τὶς ἅγιες διατηροῦνται ὀλοζώντανες οἱ Νηρηίδες (Νεραίδες), οἱ Γοργόνες, οἱ Γελλοῦδες, οἱ Λάμιες κι ἕνα σωρὸ νύμφες τῆς ἀρχαίας δαιμονολογίας. Αὐτὸ τὸ φαινόμενο, ὁ παγανισμὸς, ποὺ δὲν ἔχει μελετηθῆ σ' ὄλο του τὸ βάθος, λόγω τῶν φαρισαϊκῶν ἀντιδράσεων, ἀποτελεῖ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ζωντανὲς ἀποδείξεις τῆς ἀδιάκοπης ἱστορικῆς πνευματικῆς συνέχειας τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ μιὰ ἀκόμη ἐπιβεβαίωση ὅτι ἡ ἑβραϊκὴ θεολογικὴ καὶ κοσμογονικὴ ἀντίληψη δὲν μπόρεσε ποτέ νὰ κατακτήσῃ σὲ βάθος τὴν ἑλληνικὴ ψυχὴ.

Ἡ ἐκκλησιαστικὴ τέχνη ἐξελληνίσθηκε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ μουσικὴ, ἡ ἐκκλησιαστικὴ ποίηση, ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἀρχιτεκτονικὴ, ἡ ἐκκλησιαστικὴ ζωγραφικὴ ξέφυγαν ἀμέσως ἀπὸ τὸν ἑβραϊκὸ ἔλεγχο. Καὶ οἱ πνευματικὲς καὶ πολιτικὲς ἡγεσίες τοῦ Ἑλληνισμοῦ δὲν σταμάτησαν ποτέ τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τῆς ἴδιας τῆς φιλοσοφικῆς ὑποστάσεως τοῦ ἑβραϊκοῦ πνεύματος. Ἀπὸ τὸν μεγάλο Ἰουλιανὸ τὸν Παραβάτη καὶ τὸν Λιβάνιο, μέχρι τὸν Γεώργιο Γεμιστὸ - Πλήθωνα, ποὺ ζητοῦσε ἀναβίωση τῆς ἐθνικῆς (ἀρχαιοελληνικῆς) θρησκείας, γράφοντας μάλιστα καὶ τὴν περίφημη «Εὐχὴ εἰς

τόν Ένα Θεόν» καί μέχρι τόν Άγιο Κοσμᾶ τόν Αἰτωλό πού κατεδάφιζε ἐκκλησίες γιά νά ἰδρῦση σχολεῖα τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων, διότι, ὅπως ἔγραφε, μόνον τὰ ἑλληνικά «φωτίζουν καί λαμπρύνουν τόν νοῦν», ἡ πάλι τῶν δύο αὐτῶν ἀσυμβίβαστων στοιχείων, τοῦ ἑλληνικοῦ καί τοῦ ἑβραϊκοῦ πνεύματος συνεχίζεται σέ διάφορες μορφές ἕως σήμερα. Ἴδου τί γράφει χαρακτηριστικά ἕνας σύγχρονος Ἑλληνας κριτικός:

«Καί δὲν κατάλαβα, ὁμολογῶ, ποτέ μου, γιατί Ἑλληνας ἐγὼ ἔπρεπε νά μαθητεύω καί νά καταβάλλω φόρο «ἱεροῦ» θαυμασμοῦ στήν ἑ β ρ α ῖ κ ἠ παιδεία —δηλαδή: σέ μιὰ ξέ ν η ἑ θ ν ι κ ἠ π α : ὀ ε ἰ α—, νά μοῦ καθυβρίζουν δέ, νά μοῦ διασύρουν, νά μοῦ σερβίρουν παραχαραγμένη τῆ ὀ ι κ ι ἄ μ ο υ παιδεία, τήν ἑλληνική!...

»Γιατί ἔπρεπε νά σέβωμαι τόν Ἀβραάμ, πού ἄ ν θ ρ ω π ο θ υ σ ἰ ἰ α ζ ε τὸ γιό του στόν ἄοριστο κι ἀφανέρωτο κι ἀφηρημένο (μιά καί φανατικό διεκπεραιωτή ἔξ ούρανοῦ ἔλων τῶν ἑ θ ν ι κ ῶ ν ἑ β ρ α ῖ κ ῶ ν ὕ π ο θ έ σ ε ω ν) Σαβδαῶθ; Καί νά διδελύσσωμαι, λέει, σάν «εἰδωλόλατρη», τόν ὄρατο καί τραγικό μου Ἀγαμέμνονα, πού ἀνθρωποθυσίαζε ἐπίσης, μιά πιασμένος ἐπιτέλους στό δόκανο ἄ ν θ ρ ῶ π ι ν ω ν —καί γι'αυτό ἄ λ η θ : γ ῶ ν— παθῶν (...). Ἐγὼ δ ἰ ὀ λ ο υ ὀ ε μ ε π ε ἰ θ ε ι —ἂν δὲν εἶμαι ἔξ ἀρχῆς πιστός (ἔρα: μὴ ἑλληνας) τοῦ ἴδιου αἰμοδιψοῦς Σαβδαῶθ— ἡ τυφλή ἐκείνη (ἀνθελληνική καί πάλι) «ὕπακοή» τοῦ Ἀβραάμ παιδοκτόνου στήν «ἀνεξηρεύνητη» (τρισανθελληνικότετη!) βουλή τοῦ «Κυρίου» του— γιά τ ἰ ; γιά ποῖο λόγο; γιά νά τοῦ «ἀποδείξη», μόνο, πῶς τοῦ εἶναι «πιστός»; καί νά τοῦ τὸ «ἀποδείξη», κίόλας, ὄχι μὲ τὸ ἴδιο του τὸ χαρακίρι ἐπιτέλους, παρά μὲ τῆ φριχτὴ δολοφονία, λέει, τοῦ παιδιοῦ του;... (Τί ἀπαίσια πράγματα! Τί θάρραρα κι ἀνθελληνικά!..). Μὰ ὁ μυκηναῖος ἥρωας μου, στήν Ἄρτεμι —τὴν ἀπιαστη καί πάντα φευγαλέα μυθική μου Ἄρτεμι— ἀνθρωποθυσίαζει! Σὲ θεοῦς φ α ν ε ρ ἄ π λ α σ τ ο ὄ ς, τὸ κάτω - κάτω ἀλόγιστους καί ποιητικούς, πού δὲν ἀξιῶνουν δέος ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο καί συντριβή του, δὲν ἀξιῶνουν καν πῶς εἶν' οἱ μόνοι, οἱ «ἀληθινοί», οἱ «σωτῆρες» του!.. Κι αὐτὸ ἐγὼ τὸ καταλαβαίνω: τὴν Ἰφιγένεια, λέει, γιά νά φουσῆξη στήν Αὐλίδα — γιά νά σκωθῆ ἀεράκι, νά φουσκώση τὰ πανιά, νά πλεύσουμε στήν Τροία, σ' ὄνειρό μας!... Τὴν Ἰφιγένεια γ ι ἄ τ ἠ ν Ἑ λ έ ν η ἐν τέλει — ὁ ἑλληνας ἐγὼ, ὁ ἀχαιός, αὐτὸ τὸ καταλαβαίνω (κι ἐσεῖς ἔλοι: οἱ Ἀχαιοί, οἱ Ἀχιλλέηδες κ' οἱ Δυσσέες, κ' οἱ γερο - Νέστορες κ' οἱ Αἴαντες κ' οἱ Ἀγαμέμνονες, τρεῖς χιλιάδες χρόνια τώρα σ' αὐτὸ τὸν τρελλὸ Τόπο ἐδῶ τῆς μεγάλης περιπέτειας τῆς ὀ ρ ἄ σ ε ω ς καί

τῆς ἀπέριμονης, τῆς τραγικῆς οὐδύσειας τοῦ ν ο ὕ καὶ τῆς ἀνθρώπινης ἐ λ ε υ θ ε ρ ί α ς, τὸ καταλαβαίνετε, σὰ μιά μέρα φωτεινὴ κάτω ἀπ' αὐτὸ τὸν οὐρανὸ)!.. Ἐγὼ τί εἶναι οἱ σκοτεινῆς ἐκεῖνες;.. Τί τὸ ἄσπονδο μῖτος, τὸ αἰώνιο, τὸ ἀνήμερο, τὸ ἀκατασίγαστο κι ἀνεκανοποίητο, κατὰ παντός πού ἐπεύραξε ποτὲ τὸν «περιούσιο» Λαὸ «τοῦ Κυρίου»;.. Καὶ τί μὲ νοιάζει ἐμένα, τὸν ἐ λ λ η γ α ἐπὶ τέλους, ἡ ἐθνικὴ ἱστορία κ' ἡ ἐθνικὴ ἐκδικητικότης τῶν ἐ δ ρ α ί ω ν; (...)

«Τί σκοτεινῆς, λοιπόν, καὶ τί βαρβαρότητες!.. Τί συντριβὲς τοῦ ανοιχτοιάτη καὶ παροδικοῦ —πού τὸ ξέρε; πῶς εἶναι θνητός, παροδικός σὰν τὸ σπουργίτι, μὰ δὲν ξεσκίζεται γι' αὐτό, δὲν δρύεται, παρὰ μελαγχολικὰ χαμογελᾷ (χ α μ ι ο γ ε λ ᾶ καὶ πάλι!), στὰ ἐπιτύμβια τοῦ Διτύλου... Τίποτε! Διόλου σκοτεινῆς κι ὀρυμαγδός! Διόλου δέος καὶ συντριβή! Διόλου Σαββαῶθ καὶ «προσρῖσμοι» περιούσιοι, παρανοϊκοί!.. (Σκεφθῆτε πόσο μοιάζει ἡ περιουσιότης τοῦ «Λαοῦ τοῦ Κυρίου», μὲ τὴν ἄλλη φριχτὴ περιουσιότητα τοῦ «Λαοῦ Ἀρείων», «δικαιωματικὰ Κυριαρχῶν»! Μήπως τοὺς ἐνέπνευσαν, λοιπόν, ἐκεῖνοι!..).

«Δὲν κάνω «σωβινισμό», δὲν εἶμαι μικροεθνικιστής —ἀλλὰ γιατί; γιατί πρέπει νὰ ὑπολήπτωμαι τὸν Ἀβραάμ καὶ ν' ἀπεμπολῶ τὸν Ἀγαμέμνονά μου; Γιατί πρέπει νὰ θεωρῶ «προφήτη» τὸν Ἡσαΐα — τὸν ἀναμφισβήτητα λαμπρὸ Ἡσαΐα ἢ Δαυὶδ ἢ ὅποιον ἄλλο μεγάλο τῆς ἐβραϊκῆς παραδόσεως— καὶ μὴ «προφήτη» ἐπίσης, μὴ «θεόπνευστο», μὴ «θεῖο» ἐξίσου, παρὰ «ἐθνικό», «εἰδωλολάτρη», «κοσμικό» κι ἀπορριπτέο, τὸν δ : κ ό μου τὸν Ἡράκλειτο, τὸν ὑπέροχο, τὸν τριαμέγιστο, ἢ τὸν Παρμενίδη μου τὸν θεϊκό, ἢ τὸν Ἐμπεδοκλή μου, τὸ Δημόκριτό μου —τὸν ἀληθινὰ προφήτη τῆς σημερινῆς Φυσικῆς—, τὸν ὅποιον ἄλλο σπουδαῖο σοφὸ μου, σοφιστὴ μου, φωτεινὸ καὶ μεγάλο μου ἐ λ λ η γ α :

«Γιατί νὰ μὲ διδάσκουν νὰ εὐλαβοῦμαι τὸν Ἱερεμία καὶ νὰ θεωρῶ χαμιένο στὴν πλάνη «τοῦ κόφιου τούτου» τὸν ἰσχυρότατο Δημοσθένη μου;... Γιατί ὁ τοῦ Ἰσραὴλ σοφός καὶ ποιητῆς γάναυ περιβεβλημένος τὸ φωτοστέφανο τῆς «θεϊότητος», κι ὁ δικός μου σοφός καὶ ποιητῆς, ὁ ἐλληνας, γάναυ περίπου «γιὰ τὸ πῦρ τὸ ἐξώτερο»:...

«Ἐν ὀνόματι τοῦ «Χριστιανισμοῦ» βλ' αὐτά, ἔ; Μέσω τοῦ «Χριστιανισμοῦ», δηλαδή, ἡ ἄ σ κ η σ η μ ε ᾶ ς Ἑ ἔ ν η ς ἐ θ ν : κ ῆ ς π ρ ο π α γ ᾶ γ ὀ α ς!». (α)

(α) Ρ. Ἀποστολιδῆ, «Κατηγορῶ», ἔκδ. Ἀδελφῶν Π. Βλάσιου, Ἀθήνα '65. σ. 206 - 208. Οἱ ὑπογραμμίσεις στὸ κείμενο εἶναι τοῦ Ρ. Ἀποστολιδῆ.

Ἄλλα καὶ σ' ὄλο τὸν Κόσμο ἰδὲν λείπουν —δὲν ἔλειψαν ποτὲ— οἱ ἄγρυπνες καὶ φωτισμένες συνειδήσεις ποῦ κατανοοῦν τὸν ὀλέθριο ρόλο ποῦ παίζει τὸ ἑβραϊκὸ πνεῦμα —μέ τὴν παλαιὰ θρησκευτικὴ, ἀλλὰ καὶ τὴν σύγχρονη πολιτικοκοινωνικὴ ἀστοκαπιταλομαρξιστικὴ «ἔκδοσή» του— στὴν ἠθικοπνευματικὴ πορεία τῆς ἀνθρωπότητας, τὸν συσκοτισμὸ τῆς ἀλήθειας καὶ τὴν τεράστια ἀρνητικὴ ἐπίπτωσή του γενικὰ πάνω στὴν ἱστορία. Ἀριθμοῦνται σὲ χιλιάδες οἱ συνειδητοὶ φορεῖς τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος σ' ὄλα τὰ πλάτη τῆς Γῆς, αὐτοὶ οἱ μὴ φυλετικὰ Ἑλληνες, αὐτοὶ οἱ Ἑλληνες «οἱ παιδεύσεως τῆς ἡμετέρας μετέχοντες», ποῦ βλέπουν καθαρά, ὅτι, μέσα στὸ ζοφερὸ πλαίσιο τοῦ σημερινοῦ πνευματικὰ ἑβραϊοκρατούμενου Κόσμου, ἡ μόνη ἀκτίνα φωτὸς ποῦ ἀπέμεινε εἶναι ὁ Ἑλληνικὸς Λόγος. Καὶ θὰ ἦταν διατεθειμένοι νὰ ἀγωνισθοῦν γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῆς ἀνθρωπότητας ἀπὸ τὴν ἑβραϊκὴ πνευματικὴ σκλαβιά. Εἶναι χαρακτηριστικὸ, ὅτι στὴ Γαλλία δημιουργοῦνται σύλλογοι νέων διανοουμένων σὲ διάφορες πόλεις, ποῦ ἐνώνονται σὲ μιὰ πνευματικὴ ἀμφικτυονία μετὰ τὴν ὀνομασία «Créce», μετὰ κύριο στόχο τους τὴν καταπολέμηση τῶν κατεστημένων θρησκευτικοπολιτικῶν δογμάτων τοῦ «περιοῦσιου λαοῦ τοῦ Ἰσραήλ», καὶ τὴν ἀνάπτυξη καὶ διάδοση τοῦ Ἑλληνικοῦ Λόγου καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ ἰδεαλισμοῦ καὶ ἡρωϊσμοῦ σὰν μένου δρόμου, ποῦ θὰ ὀδηγήσῃ στὴν ἀποκατάσταση τῆς ἐπικοινωνίας τῆς ἀνθρωπότητας μετὰ τὴν ἀλήθεια καὶ στὴν ὑλοποίηση τῶν ἰδανικῶν τῆς ἠθικῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἠθικῆς εὐδαιμονίας. Καὶ σ' ὄλες σχεδὸν τίς χώρες τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς, δὲν λείπουν τὰ μεμονωμένα ἄτομα (διανοοῦμενοι καὶ μελετητές), ἀλλὰ καὶ ὀμάδες ἀτόμων, ποῦ θεωροῦν σὰν δικούς τους προγόνους καὶ προγόνους ὄλων τῶν ἀνθρώπων τοὺς Ἑλληνες καὶ ὀραματίζονται τὴν ἀνάσταση καὶ τὸν θρίαμβο τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος.

Βαρειὰ ἱστορικὴ εὐθύνη πέφτει στοὺς ὤμους τῶν Ἑλλήνων ποῦ προσπαθοῦν νὰ ἀνακαλύψουν τὴν χαμένη πνευματικὴ ταυτότητά τους μέσα στοὺς λαδύρινθους ἐνὸς σκοτεινοῦ, ψεύτικου, ἐξουσιαστικοῦ καὶ ἱστορικὰ ἀσύνειδου Κόσμου, Ἰουδαιοχριστιανικοῦ καὶ ἀστοκαπιταλομαρξιστικοῦ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔχουν αἰχμαλωτισθῆ. Τὸ ἱστορικὸ αἴτημά μας, τὸ ἱστορικὸ αἴτημα κάθε ἐποχῆς, τὸ ἱστορικὸ αἴτημα κάθε Ἐθνους, εἶναι ἡ Ἑλληνικότητα. Ἑλληνικότητα στὴν καθημερινὴ ζωὴ, στὴν πολιτικὴ καὶ κοινωνικὴ πραγματικότητα, στὴν ἀντίληψη γιὰ τὸ Θεῖο, γιὰ τὴ ζωὴ, γιὰ τὸν Κόσμο. Ἑλληνικότητα γιὰ μᾶς, Ἑλληνικότητα γιὰ ὄλη τὴν ἀνθρωπότητα.

Ἡ ἀποστολὴ τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ πνευματικὰ αἰχμαλωτι-

σμένου Κόσμου και τοῦ θριάμβου τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος εἶναι ἀνατεθειμένη ἀπὸ τὸ αὐλο πνεῦμα τῆς Ἱστορίας σ' ἐμᾶς τοὺς κληρονόμους καὶ φορεῖς του. Μιὰ Ἑλληνικὴ Πολιτεία, ἂν ποτὲ ἀναδυθῆ σάν τὴν αἰωνίως ζωντανὴ προγόνισσά μας, τὴν Κύπριδα, ἀπὸ τὸ μαῦρο πέλαγος τοῦ σιωνισμοῦ ποὺ μᾶς κυβερνᾷ, θὰ ἔχη πολλὰ νὰ κάνη, γιὰ νὰ καθάρη τὸν Ἑλληνικὸ Ναὸ ἀπὸ τὶς ἐβραϊκὲς θρωμιές, μὲ τὶς ὁποῖες τὸν ἔχουν μαγαρίσει καὶ σπιλώσει. Θὰ ἔχη πολλὰ νὰ κάνη στὸν τομέα τοῦ ἠθικοπνευματικοῦ πολιτισμοῦ γιὰ χάρη δλης τῆς ἀνθρωπότητος. Καὶ γιὰ νὰ τελειώσουμε μὲ τὸν προμνημονευθέντα Jean Richerin: (α)

«Στὴν ἑλληνικὴ γῆ, στὸν χαρούμενο κήπο τῆς Μυθολογίας (...), ἃς χορέψουμε, λοιπόν, ἀφοῦ οἱ φίλοι μας οἱ Ἕλληνες, οἱ φίλοι μας καὶ ἀληθινοὶ πρόγονοί μας, ἔτσι τὸ θέλησαν! Ἄς θυμηθοῦμε, ἐξ ἄλλου, τὸν Αἰγύπτιο ἱερέα, ποὺ εἶπε στὸν Πλάτωνα, ὅταν αὐτὸς πῆγε νὰ τὸν ρωτήσῃ γιὰ τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον τῶν πραγμάτων καὶ τῶν ἀνθρώπων: «Ἐσεῖς οἱ Ἕλληνες εἰσθε καί, ἀσφαλῶς, θὰ μείνετε γιὰ πάντα ἢ νεότες τοῦ κόσμου». Ἐμεῖς οἱ ἄλλοι, οἱ σημερινοὶ ἄνθρωποι, ἃς προσπαθήσουμε νὰ τὴν ξαναβροῦμε μέσα μας, ὅπως ἦταν στοὺς προγόνους μας Ἕλληνες, αὐτὴν τὴν νεότητα, ἀπὸ τὴν ὁποία, ἀλλοίμονον, εἴμαστε τόσο μακριά!».

(α) Ἔνθ. ἀνωτ., σ. 21.

θ. — Παγίδες τῆς Λογοκρατίας

Υπάρχει μιὰ ἰδεολογικοπολιτικὴ τάση στὸ σύγχρονο Κόσμο, συνεχῶς ἐνισχυόμενη, ποὺ ἔχει σὰν θεμέλιο τῆς θεωρίας της τὴν φιλοσοφία τοῦ Γερμανοῦ φιλολόγου Φρειδερίκου Νίτσε καὶ σὰν πρότυπο τῆς πρακτικῆς της τὴν μορφή καὶ τὴν δράση τοῦ Γερμανοῦ πολιτικοῦ ἡγέτη Ἀδόλφου Χίτλερ (ὁ δεύτερος, σημειωτέον, θεωρεῖται «πνευματικὸ τέκνο» τοῦ πρώτου). Ἡ τάση αὐτὴ — τὴν ὁποία, ἂς μᾶς ἐπιτραπῆ γιὰ λόγους τεχνικοὺς νὰ ὀρίσουμε σὰν Χιτλερονιτσεισμὸ — ποὺ ἔχει κατὰ τίς τελευταῖες δεκαετίες ἀποκτήσει πολιτικὴ ἔκφραση, ἔστω σπαργανώδη, σὲ διάφορες χῶρες, ἔχει ἐπισύρει τὴν προσοχὴ πολλῶν ἀνθρώπων ποὺ συνειδητοποιοῦν τὴν ἀθλιότητα στὴν ὁποία ὠδήγησε τὴν ἀνθρωπότητα ἢ ἐπιβολὴ τῆς ἀστοκαπιταλομαρξιστικῆς Λογοκρατίας καὶ ἀναζητοῦν μιὰ νέα πνευματικὴ καὶ πολιτικὴ τάξη πραγμάτων, φυσικώτερη καὶ ὑγιέστερη ἀπὸ τὸν ἀρρωστημένο κατεστημένο Κόσμο μας. Πρόκειται γιὰ ἕνα εἶδος «νεοεθνικοσοσιαλισμοῦ», μὲ πνευματικώτερο περιεχόμενο σὲ σύγκριση μὲ τὸν πρωτογενῆ ἐθνικοσοσιαλισμὸ.

Ἡ λογικὴ ἐκείνων ποὺ ἀποδέχονται ἢ συμπαθοῦν τὸν Χιτλερονιτσεισμὸ εἶναι περίπου ἡ ἑξῆς: Ὁ Νίτσε ἦταν φορεὺς καὶ λειτουργὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος καὶ ἀντίπαλος τοῦ ἑβραϊκοῦ, καὶ ὁ Χίτλερ ἦταν ὁ πολιτικὸς ἐκφραστὴς τῆς θέσεως αὐτῆς. Ἄρα, ἐμεῖς, ποὺ ἀντιλαμβανόμαστε ὅτι τὸ βαθύτερο αἶτιο τῆς σημερινῆς παρακμῆς τῆς ἀνθρωπότητας εἶναι ἡ παγκόσμια πνευματικὴ κυριαρχία τοῦ σιωνισμοῦ, εἴμαστε ὁπαδοὶ τοῦ «ἀντιπάλου δέους» του, δηλαδὴ τοῦ Χιτλερονιτσεισμοῦ.

Ἡ ἀφετηρία τῆς λογικῆς αὐτῆς, ἢ διαπίστωση, δηλαδή, ὅτι ἡ παρακμὴ καὶ ἡ βαθεῖα ἠθικὴ ἔξαθλίωση τῆς σύγχρονης ἀνθρωπότητας εἶναι ἀποτέλεσμα τοῦ παγκόσμιου θριάμβου τοῦ ἑβραϊκοῦ ἐξουσιαστικοῦ πνεύματος, εἶναι ἀληθινή, διότι ὁ παρηκμασμένος Κόσμος μας εἶναι καθ' ὄλοκληρίαν δέσμιος τῆς ἑβραϊκῆς δογματικῆς ἀντιλήψεως περὶ ζωῆς — εἴτε στὴν παλαιὰ θρησκευτικὴ μορφή της εἴτε

στήν νεώτερη πολιτικοκοινωνική (άστο - καπιταλο - μαρξιστική) «έκδοσή» της και τίποτε περισσότερο ή λιγότερο. Άληθινό είναι, όμως, και τὸ τέρμα τῆς λογικῆς αὐτῆς, δηλαδή ἡ ἀντίληψη ὅτι τὸ Ἑλληνικὸ Πνεῦμα ἀποτελεῖ τὸ ἀσφαλέστερο ἰδεολογικὸ θεμέλιο ἑνὸς Κόσμου τελείως διαφορετικοῦ καὶ ποιοτικὰ ἀνώτερου ἀπὸ τὸν σημερινό, διότι τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς πνεύματος ἐκείνου εἶναι οἱ ὑπερραισθητὲς καὶ ἀπόλυτου κύρους ἀλήθειες, ἰδέες καὶ ἀξίες ποὺ ἰσχύουν ἐξ ἀντικειμένου καὶ καθ' ὄλοκληρίαν στὴ ζωὴ καὶ στὸν κόσμο, χωρὶς χωροχρονικοὺς περιορισμούς.

Ἄλλ' ἀν' ἡ ἀφετηρία καὶ τὸ τέρμα τῆς σκέψεως τῶν ὁπαδῶν τῆς παραπάνω λογικῆς εἶναι ἀληθινά, ἢ πορεία ἀπὸ τὴν πρώτη πρὸς τὸ δεύτερο ἐκτροχιάζεται ἀπὸ τὴν ὀρθὴ κατεύθυνσή της, με ἀποτέλεσμα νὰ γίνεται ἐντελῶς ἀδύνατη ἢ μετάβαση στὸ ἰδεατὸ τέρμα, τὴν ἄρνηση, δηλαδή, τοῦ ὑπεύθυνου τῆς σημερινῆς παρακμῆς ἐδραϊκοῦ πνεύματος καὶ τὴν ἀναβίωση καὶ τὸν θρίαμβο τῶν ἀξιῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος.

Ἄς ἐξετάσουμε, ἀν ἀληθινὰ ὁ Χίτλερ καὶ ὁ Νίτσε εἶναι Ἑλληνες — με τὴν ἔννοια τῶν «παιδεύσεως τῆς ἡμετέρας μετεχόντων» — ἀν δηλαδή οἱ τρόποι σκέψεως καὶ δράσεώς τους εἶναι ἴδιοι με τοὺς ἑλληνικούς, ἢ ἀποτελοῦν παραλλαγὴ ἢ ἐξέλιξη τῶν τρόπων σκέψεως καὶ δράσεως ποὺ ἀπορρέουν ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸ Πνεῦμα καὶ τὴν ἑλληνικὴ ἀντίληψη περὶ ζωῆς καὶ περὶ Κόσμου.

* * *

Μολονότι οἱ θέσεις τοῦ Νίτσε πολὺ συχνὰ δὲν παρουσιάζουν ἐσωτερικὴν ἐνότητα, καὶ εἶναι ὄχι σπάνια ἀντιφατικές, ἀσυνεπεῖς με ἀποτέλεσμα νὰ γίνεται σχεδὸν ἀδύνατη ἢ θεώρησή τους σὰν ἐνιαίας Ἐξιολογίας, (α) ἐν τούτοις θὰ σταθοῦμε στὸ κύριο μοτίβο τῆς θεω-

---

(α) Ἡ παραφροσίνη ποὺ ἔβησε τὸν φιλόσοφο, ἔντεκα χρόνια πρὶν ἀπὸ τὸν βιολογικό του θάνατο, στὸ αἰώνιο πνευματικὸ σκότος, δὲν θὰ ἦταν δίκαιο νὰ χρησιμοποιηθῆ σὰν ἐπιχείρημα ἀμφισβήτησεως τῆς πνευματικῆς ἰσορροπίας τοῦ προηγηθέντος ἔργου του, ἀλλὰ οἱ ἀντιφάσεις ποὺ ὑπάρχουν σ' αὐτό, χωρὶς νὰ θεωρηθοῦν σὰν προσηνύματα τῆς τρέλλας, δὲν συμβάλλουν στὴν ἐνάργεια καὶ τὴν ἀρμονία τῆς ὄντολογίας καὶ γνωσεολογίας του. Ὁ Νίτσε ξεκίνησε σὰν ἓνας θρησκὸληπτος Χριστιανός, μεταμορφώθηκε σὲ φανατικὸ ἀντίχριστο καὶ στὸ τέλος τῆς συνειδητῆς ζωῆς του ξαναγίνεται φανατικὸς Χριστιανός· ἀφιερώνει μὲγα μέρος τοῦ ἔργου του στὴν καταπολέμηση τοῦ ἐβραϊκοῦ σκοταδισμοῦ, ἀλλὰ τελικὰ καταλήγει στὴν ἐνθουσιώδη κατάφαση τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, «τοῦ βιβλίου, ὅπως γράφει, τῆς θεϊκῆς Δικαιοσύνης, ὅπου ὑπάρχουν ἄνθρωποι, πράγματα καὶ λόγια καὶ τόσο ὑψηλὸ ὕψος, ὥστε οἱ ἄλλες φιλολογίες, ἢ ἑλληνικὴ καὶ ἡ Ἰνδική, δὲν ἔχουν νὰ παρουσιάσουν τίποτα τὸ παρόμοιο» καὶ κρίνει, ὅτι «τέτοια

ρίας του, τὴν θέληση καὶ τὸν ἰδεατὸ τύπο ποῦ κατὰ τὸν Γερμανὸ φιλόλογο θὰ προέλθῃ ἀπ' αὐτὴν, τὸν Ὑπεράνθρωπο.

Ἡ θέληση, λοιπόν, καὶ τὸ ἀντικείμενό της, ἡ δύναμη εἶτε σὰν κοσμικὲς εἶτε σὰν ἀνθρώπινες, εἶναι, κατὰ τὸν Νίτσε, τὸ πᾶν, ὁ Θεός, τὸ «πρῶτον κινοῦν» τοῦ Κόσμου καὶ τῆς ζωῆς, γιὰ νὰ χρησιμοποιήσουμε τὸν ὄρο τοῦ Ἀριστοτέλη, ποῦ τόσο ἀντιπαθοῦσε. Δίνοντας στὴ θέληση τέτοιες ἀπόλυτες διαστάσεις, ὁ Νίτσε ὀδηγεῖται μοιραῖα στὴν ἄρνηση τῆς γνώσεως καὶ τὴν πολεμικὴ ἀντιπαράθεση τῆς ζωῆς ἐναντίον τῆς γνώσεως, ἀναθεματίζοντάς την σὰν «Πνεῦμα τοῦ Βάρους», ἐχθρὸ τοῦ Θεοῦ του.

«Ἐὸ ἐνστικτο ποῦ τείνει στὴν γνώση —γράφει— ἐκδιάζεται ἀδιάκοπα νὰ ἐγκαταλείψει: τὸ ἔδαφος, ὅπου ὁ ἄνθρωπος συνήθισε νὰ ζῆ, γιὰ νὰ ριχθῆ στὸ ἀβέβαιο, ἐνῶ τὸ ἐνστικτο ποῦ θέλει τὴν ζωὴ εἶναι ὑποχρεωμένο νὰ ἀναζητῆ ἀδιάκοπα καὶ ψηλαφητὰ ἓνα νέο χῶρο γιὰ νὰ ἐγκατασταθῆ (...). Ὁ ἀνταγωνισμὸς αὐτὸς ἀνάμεσα στὴ ζωὴ καὶ στὴ γνώση γίνεται: τόσο πιὸ μεγάλος, ἢ πορεία τούτη κάτω ἀπὸ τὸν ἴδιο ζυγὸ γίνεται: τόσο πιὸ παράξενη, ὅσο δυνατώτερα εἶναι τὰ δύο ἐνστικτα. Δηλαδή ὅσο ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ ἡ ζωὴ εἶναι: πλουσιώτερη καὶ ἁνθηρότερη, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ ἡ γνώση πιὸ ἀπληστη καὶ ἐκτονώτερα προωθητικὴ πρὸς κάθε εἶδος περιπέτεια». («Ἡ Γέννησις τῆς Φιλοσοφίας»).

Ὑποβιβάζοντας τὴ γνώση ὁ Νίτσε κατ' ἀνάγκην στρέφεται ἐναντίον τῆς ἴδιας τῆς ἀλήθειας καὶ τὴν ὑποτάσσει στὴ θέληση καὶ τὴ δύναμη:

«Λόγμῃ καὶ στίς στιγμῆς —γράφει— ποῦ θὰ εἴμαστε τόσο παράλογοι, ὥστε νὰ θεωρήσουμε σὰν ἀληθινὲς ὅλες τὶς γνώμες μας, ἐν τούτοις δὲν θὰ ἐπιθυμοῦσαμε νὰ ὑπάρχουν μόνες — δὲν ξέρω γιὰτί θὰ

βιβλία, βιβλιὰ καὶ μὲ τὴση σημασία, πρέπει νὰ προστατευθοῦν ἀπὸ ἐξωτερικὴν δεσποτικὴν ἐξουσίαν. γιὰ νὰ διατηρηθοῦν στίς χιλιετηρίδες τῶν ἐτῶν ποῦ χρειάζονται γιὰ ν' ἀντίληψη κανεὶς ἀπὸ μέσα τους ὅλη τὴ σημασία τους: ἄλλοτε κατηγορεῖ τὴ γνώση καὶ ἄλλοτε θεοποιεῖ τὴν Ἐπιστήμην, καταράσκει: καὶ ταυτόχρονα ἀναθεματίζει τὸ Ἔθνος πολλὰς φορές μέσα στὸ ἔργο του καὶ στίς ἐπιστολὰς του: καὶ οὕτω καθέξῃς. Αὐτὲς οἱ ἀτέρμινες μεταπτώσεις, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, τὸν φέρνουν πρὸς πλήρη ἀντίθεση μὲ τὰ ἔργα τῶν Ἑλλήνων διανοητῶν ποῦ θεωρεῖ πνευματικὸς προγόνος του, διανοητῶν τῶν ἡποίων κατὰ γενικώτατο κανὸνα οἱ θέσεις χαρακτηρίζονται ἀπὸ γρανιτένια ἐσωτερικὴ, πνευματικὴ συνέπεια. (Βασικὴ γερμανικὴ ἔκδοσις τῶν Ἐπιπέτων τοῦ Νίτσε εἶναι: ἡ Β' τοῦ 1903 πρὸς δεκαεννέα τόμους. Στὸς τόμους X, IX, XIII καὶ XIX ὑπάρχουν οἱ κυριώτερες ἀναφορὰς του πρὸς Ἑλληνικὸ Πνεῦμα).

ἔπρεπε νὰ ἐπιθυμήσω τὴν παντοδυναμία καὶ τὴν τυραννία τῆς ἀλήθειας. Μοῦ εἶναι ἀρκετὸ νὰ γνωρίζω, ὅτι ἡ ἀλήθεια ἔχει μία μ ε γ α λ η ὀ ὕ ν α μ η. Ἄλλὰ θὰ πρέπει νὰ μπορῶ νὰ ἀγωνισθῶ καὶ νὰ ἔχη μιὰ ἀντίθεση, ἀκόμη θὰ πρέπει νὰ μπορῶ κανεὶς ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ νὰ ἀπαλλαγῶ ἀπ' αὐτὴν καὶ νὰ στηριχθῶ στὸ μὴ ἀληθινὸ —ἀλλοιῶς θὰ γινόταν ἐνοχλητικὴ χωρὶς γούστο καὶ χωρὶς δύναμη καὶ θὰ μᾶς ἔκανε καὶ μᾶς ἔτσι». («Ἡ Α Ὑ γ ῆ»).

Ὅπως εἶναι ἐπόμενο, ἡ ἀποστροφή ποῦ αἰσθάνεται ὁ Νίτσε ἐναντίον τῆς ἀλήθειας τὸν ὀδηγεῖ στὴν ἄρνηση τῶν Ἐπιστημῶν καὶ τὸν περιορισμὸ τῆς σκέψεως σὲ καθαρὰ ἐμπειρικό, αἰσθησιοκρατικὸ **ἐπίπεδο**:

«Ἄλλὰ —γράφει— καὶ ὁ ἴδιος ὁ Ἡράκλειτος ἀδίκησε τὶς αἰσθήσεις. Οἱ αἰσθήσεις δὲν ἐξαπατοῦν, οὔτε κατὰ τὸν τρόπο ποῦ διδάξαν οἱ Ἐλεᾶτες, οὔτε κατὰ τὸν τρόπο ποῦ διδάξε αὐτός. Γενικῶς δὲν ἐξαπατοῦν (...).

»Σήμερα δὲν κατέχομε σαφῆ γνώση, παρὰ μόνο σ' ὅ,τι εἴμαστε πρόθυμοι νὰ δεχθοῦμε τὴ μαρτυρία τῶν αἰσθήσεων, σ' ὅ,τι ἐξοπλίζει καὶ ὀξύνει τὶς αἰσθήσεις μαθαίνοντάς τες νὰ φθάνουν μέχρι τὰ ἄκρα. Τὰ ὑπόλοιπα δὲν εἶναι παρὰ μηχανογραφίες καὶ ὄχι ἐπιστήμη. Ἐννοῶ, ὅτι εἶναι μεταφυσικὴ, ψυχολογία, θεωρία τῆς γνώσεως. Ἡ πολὺ περισσότερο ἀκόμη ἐπιστήμη τῆς μορφῆς, θεωρία τῶν σημείων, ὅπως ἡ λογικὴ, τὰ μαθηματικά. Ἐδῶ (στὰ μαθηματικά) ἡ πραγματικότητα δὲν ἐμφανίζεται καθόλου οὔτε ἀκόμη σὰν πρόβλημα» («Τ ὁ Λ υ κ ὀ φ ω ς τ ῶ ν Ε ἰ ὀ ὠ λ ω ν»).

Αὐτὴ ἡ σκοταδιστικὴ θέση τοῦ Νίτσε ἀποτελεῖ τὸν φιλοσοφικὸν ἀντίποδα τῆς θέσεως ὄλων τῶν Ἑλλήνων φιλοσόφων, Προσωκρατικῶν, Πυθαγορείων καὶ νεωτέρων, οἱ ὅποιοι θεωροῦσαν τὰ Μαθηματικὰ καὶ τὴ Γεωμετρία σὰν τοὺς ἀσφαλέστερους δρόμους γιὰ τὴν πορεία τῆς σκέψεως πρὸς τὴν ἀλήθεια. (α)

Ἔτσι δημιουργεῖται τὸ ἀγεφύρωτο, ἀδυσσαλέο ρήγμα μεταξὺ τῆς σκέψεως τοῦ Νίτσε καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος, ρήγμα ποῦ σὲ σχέση μὲ τοὺς Ἕλληνες τοποθετεῖ τὸν Γερμανὸ φιλόλογο στὴν

(α) Ὅλοι οἱ Ἕλληνες φιλόσοφοι ἦσαν σπουδαῖοι μαθηματικοί: ὁ Πλάτων εἶχε ἀναρτήσῃ στὴν εἴσοδο τῆς «Ἀκαδημείας» τοῦ τὴν ἐπιγραφή: «Μηδεὶς ἀγεωμέτρητος εἰσίστω». Ὁ ἴδιος («Νόμοι», Ε, 4) λέγει: «Πρὸς τε γὰρ οἰκονομίαν, καὶ πρὸς πολιτείαν, καὶ πρὸς τὰς τέχνας πάσας, ἐν οὐδὲν οὕτω δύναμιν ἔχει παῖδειον μάθημα μεγάλην, ὡς ἡ περὶ τοὺς ἀριθμοὺς διατριβή».

ἀντιπέραν ὄχθη καὶ συνεχῶς τὸν ἀπομακρύνει ἀπ' αὐτούς. Κύριο γνώρισμα τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος εἶναι τὸ δίπτυχο Λόγος - Ἀλήθεια, δηλαδή ἡ σταθερὴ, ἐλεύθερη, λογικὴ κίνηση τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὴν οὐσία τῆς ζωῆς καὶ τοῦ κόσμου, ἐπέκεινα οἰασθήποτε πρακτικῆς ἢ ἐξουσιαστικῆς σκοπιμότητος καὶ χωρὶς κανένα ὑποκειμενικὸ ἢ ἀντικειμενικὸ περιορισμό. Ἡ ἀλήθεια κατὰ τὴν ἑλληνικὴ ἀντίληψη εἶναι αὐτοσκοπός, δὲν ὑπόκειται σὲ ἄλλο σκοπὸ ἔξω ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ τῆς. Φαίνεται καθαρά, ὅτι ὁ Νίτσε δὲν θέλησε νὰ συλλάβῃ τὴν οὐσία τῆς ἀλήθειας, τὸν Λόγο, παρὰ μόνο σὰν Λογοκρατία, καὶ γι' αὐτὸ τὴν καταδικάζει, ἀποκηρύσσοντάς τὴν σὰν αἴτιο παρακμῆς. Ἀλλὰ ἡ ἀλήθεια, ὁ Λόγος, γιὰ τὸ Ἑλληνικὸ Πνεῦμα εἶναι φῶς, ὄχι λογοκρατικὸ σκότος, εἶναι σκοπὸς τῆς σκέψεως καὶ δὲν καταντᾷ ὑποχείριον τῆς λογοκρατικῆς σκοπιμότητος, γι' αὐτὸ οὔτε φθείρει οὔτε φθείρεται ποτέ. Αὐτὸ πού φθείρει πράγματι καὶ ὀδηγεῖ στὴν παρακμὴ, εἶναι ἡ Λογοκρατία, πρὸς τὴν ὁποία ὁ Νίτσε καταφάσκει μὲ τόσον ἐνθουσιασμό.

Πράγματι ἡ βουλευσιοκρατία τοῦ Νίτσε, ἡ ἐκ μέρους τοῦ καταδίκη τοῦ δίπτυχου Λόγος - Ἀλήθεια σὲ ὑποβίβασμό ἀπέναντι στοῦ δίπτυχου Θέληση - Δύναμη, τὸν ὀδηγεῖ κατ' ἀνάγκην σὲ μιὰ τεράστια ἀνατροπὴ ὅλων τῶν ἀξιῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ, ἀνατροπὴ πού παίρνει τὶς διαστάσεις ὀλοκληρωτικῆς καταστροφῆς. Τὴν καταστροφὴ αὐτὴ, μπορούμε νὰ συνοψίσουμε ἐδῶ ὡς ἐξῆς: Στὴ θέση τῆς ἀλήθειας μπαίνει ἡ ἐξουσία, στὴ θέση τῆς ἰδέας μπαίνει ὁ Ὑπεράνθρωπος, στὴ θέση τοῦ πνευματικοῦ πολιτισμοῦ μπαίνει ἡ τεχνοκρατία καὶ στὴ θέση τοῦ Λόγου μπαίνει τὸ δόγμα του. Πρόκειται στ' ἀλήθεια γιὰ ἄρνηση τῆς ἰδίας τῆς οὐσίας τῆς ζωῆς καὶ τοῦ Κόσμου.

Θῦμα τῆς συθέμελης αὐτῆς ἀνατροπῆς, πού ὁ ἴδιος προκάλεσε, ὁ Νίτσε ἀπομακρύνεται σταθερὰ ἀπὸ τὸν Ἑλληνικὸ Λόγο καὶ κατρακυλᾷ σιγὰ - σιγὰ στὸν κατήφορο τοῦ σκοταδισμοῦ τῆς Λογοκρατίας, σὲ βαθμὸ πού ὁ ἴδιος δὲν ἔχει πιά συνείδηση γιὰ τὸ πού ὀδηγεῖται. Τὸ δόγμα του, ὁ Ὑπεράνθρωπος, μολονότι ξεφεύγει ἀπὸ κάθε μέτρο —εἶναι αὐτὸς καθ' αὐτὸν ὑπέρβαση τοῦ Ἑλληνικοῦ Μέρου— τοῦ φαίνεται σὰν ὑπερνίκηση τῆς πνευματικῆς αὐθαιρεσίας καὶ τῆς κοπώσεως πού προκαλεῖ τὸ ψεῦδος. Δὲν καταλαβαίνει, ὅτι ἴσα - ἴσα ἡ αὐθαιρεσία ἐνσαρκώνεται μέσα στὸν ἴδιο τὸν Ὑπεράνθρωπό του, τὸ «πλάσμα» αὐτὸ τῆς σκέψεώς του πού θρίσκειται ἔξω ἀπὸ κάθε ἀλήθεια καὶ κάθε ἄρμονία, πέρα ἀπὸ κάθε «πόλεμο», γιὰ νὰ χρησιμοποιήσουμε τὸν ὄρο τοῦ Ἡράκλειτου, πού συνδέει μεταξὺ τους ὅλα τὰ ἔμβια καὶ ἀνόργανα ὄντα τοῦ σύμπαντος καὶ τοὺς δί-

νει άέναη κίνηση, συνεχή μεταβολή.

Στήν άσύνειδη άγωνία πού, όπως είναι έπόμενο, τόν καταλαμβάνει, άντιδρά όπως όλοι οί ένοχοι: άποδίδει τήν πλάνη του στους άλλους. Κατηγορεί τόν Πλάτωνα σαν δογματικό, «πού κατοικεί στα καλοφτιαγμένα δώματα τής γνώσεως» («'Η Θέληση της Δυναμείας»), περιορίζει τήν ισχύ του Έλληνικού Μέτρου αυθαίρετα, θεωρώντας ότι «τό άξίωμα του μηδέν άγαν άπευθύνεται σε ανθρώπους πλημμυρισμένους άπό δύναμη και όχι στους μέτριους» (αύτόθι), σαν να μὴν άποτελή ό ίδιος ό 'Υπεράνθρωπος, σαν ιδέα, καθαρή παραβίαση του άξιώματος αυτού, έξαπολύει μιá πρόστυχη και άπόλυτα συκοφαντική επίθεση έναντίον του Σωκράτη, αυτού του «άμόρφωτου πληθείου πού δέν κατώρθωσε να άναπληρώσει με τόν αυτοδιδασκτισμό ό,τι έλειψε άπό τή νεανική του μόρφωση», του «έγκληματικού τύπου», του «προικισμένου με τά πιό βίαια πάθη» και διακρινόμενου για τόν «όργίλο χαρακτήρα» του («'Η Γέννηση της Φιλοσοφείας» και «Τό Λυκόφως των Ειδώλων»), και —τό χειρότερο— διαστρεβλώνει έντελώς τή σκέψη των «προγόνων» και «προδρόμων» του, όπως έπιμένει μέχρι τέλους να τους χαρακτηρίσει, Προσωκρατικών Φιλοσόφων, και ιδίως του 'Ηράκλειτου και του 'Εμπεδοκλή, —καταλήγει να άρνηται τή θεωρία τής άέναης μεταβολής του ένδάλματός του, του 'Ηράκλειτου, και να τήν αντικαθιστά με τή θεωρία τής «'Επιστροφής»— στους όποιους άποδίδει τέτοιες θέσεις πού να άπορη κανείς, στα «πορτραίτα» πού τους φιλοτεχνεί, τί είναι δικό τους και τί είναι νιτσειϊκή παραχάραξη. 'Ο Νίτσε, άλλωστε, έχει έπίγνωση τής αυθαιρεσίας του —και τουτο τόν καταδικάζει άκόμη περισσότερο στή συνείδησή μας— γράφοντας ότι «δέν άναφέρει για κάθε φιλόσοφο παρά έλάχιστες άπό τις θεωρίες του και μένει συνεπώς (ό ίδιος ό Νίτσε) «άτελής» στήν έκθεσή του» («'Η Γέννηση της Φιλοσοφείας»).

'Η κατάφαση προς τήν τεχνοκρατία τόν οδηγεί σε πλήρη σύγκρουση προς μιá άλλη κορυφαία έλληνική αντίληψη, ότι ή γνώση δέν έχει ανάγκη καταξίωσης άπό τήν πράξη και τό συμφέρον, αλλά στέκει αυτοδύναμα μόνη της:

«Κάθε Φιλοκλήτης —γράφει— γνωρίζει καλά ότι χωρίς τό τόξο και τά βέλη του δέν ήά μπορούσε ποτέ να καταληφθή ή Τροία» («'Η Θέληση της Δυναμείας»).

Δέν θέλει κι ἐδῶ νὰ καταλάβῃ τὸ κύριο γνῶρισμα τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος —τοῦ ὁμηρικοῦ ἐπὶ τοῦ προκειμένου— ποῦ εἶναι ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο πρὸς τὴν νιτσεικὴ παραχάραξη τοῦ Φιλοκτήτη: Ἡ Τροία δὲν πέφτει —δὲν ἔπεσε οὔτε ὕστερα ἀπὸ δέκα χρόνια πολιορκίας— μὲ τὰ τόξα καὶ τὰ βέλη (μὲ τὴν τεχνοκρατία), ἐνῶ πέφτει θαυμάσια καὶ ἀμέσως μὲ τὸν Δούρειο Ἴππο (τὴ γνῶση)!..

Φαίνεται, ὅμως, ὅτι ἔχει ἐπίγνωση —καὶ τοῦτο στοιχειοθετεῖ τὴν πνευματικὴ ἐνοχὴ του— γιὰ τὶς ἀλλεπάλληλες προδοσιες τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος, ποῦ διαπράττει ἀκολουθώντας τὸν μονόδρομο τῆς βουλησιοκρατίας του, ὥστε κάποτε νὰ χαρακτηρίσῃ τὸν ἑαυτὸ του καὶ τοὺς ἄλλους παραχαράκτες τοῦ Ἑλληνικοῦ Λόγου «ἐλληνίζοντα φαντάσματα» («Ἡ Θέληση τῆς Δυνάμειως»).

Ἄλλὰ περιπλανώμενος σὲ τέτοιους ἀντιλογικούς, σὲ τέτοιους λογοκρατικούς (=ἀντιελληνικούς) δρόμους, μπαίνει παραπαίοντας σὲ ξένα χωράφια, μαγνητίζεται ἀπὸ τὸν ζωροαστρικὸ κύκλο (θεολογία τῶν ἀρχαίων Περσῶν), ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἀντλεῖ τὴ θάση τῆς θεωρίας του γιὰ τὸν Ὑπεράνθρωπο («Τάδε ἔφη Ζαρατορύστρας») καὶ τὴν Ἰνδικὴ θεολογικὴ φιλοσοφία τῆς Βεδάντας, τὴν ὁποία ἐπίσης ἀνακηρύσσει «προγονό» του, καὶ καταφεύγει, τέλος, σὲ μιὰ ἀκόμη παραποίηση τοῦ ἑλληνικοῦ διονυσιακοῦ μυστηριακοῦ πνεύματος, τὸ ὁποῖο ἀπὸ συνοδοιπόρο τῆς γνώσεως, ὅπως τὸ ἀνύψωσαν καὶ καταξίωσαν οἱ Ἑλληνες, διαστρεβλώνει καὶ μεταμορφώνει σὲ ἐχθρὸ τῆς γνώσεως, αὐτοῦ τοῦ ἀναθεματισμένου «Πνεύματος τοῦ Βάρους».

Καθὼς τὸν παρακολουθεῖ κανεὶς νὰ παρασύρεται ὀλοένα καὶ πιὸ βαθεῖα μέσα σ' ἓνα τέτοιον πνευματικὸ κατήφορο, δὲν θὰ ἐξεπλήσσοτο, ἂν ἔβλεπε τελικὰ τὸν Νίτσε νὰ καταλήγῃ στὴν κατάφαση τῆς ἀρνήσεως, ἀπὸ τὴν ὁποία ξεκίνησε γιὰ νὰ ἐξυγιάνῃ τὸν παρηκμασμένο Κόσμο μας, στὴν κατάφαση, δηλαδή, τοῦ αἰτίου τῆς ἀρρώστιας μας: τοῦ σιωνιστικοῦ σκοταδισμοῦ καὶ τῆς σιωνιστικῆς Παγκόσμιας Ἐξουσίας. Καὶ τοῦτο, δυστυχῶς, συνέβη:

«Καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι (δηλαδή οἱ Ἑβραῖοι) τὸ γνωρίζουν —γράφει— ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποβλέψουν στὴν κατάκτηση τῆς Εὐρώπης ἢ σὲ μιὰ ὁποιαδήποτε πράξιν βίας, ὅπως ἐπίσης γνωρίζουν καλὰ ὅτι σὰν ἕνα ὄριμο φρούτο θὰ μπορούσε μιὰ μέρα ἢ Εὐρώπῃ, νὰ πέσῃ τὰ χέρια τους τὴ στιγμή ποῦ θὰ τὰ ἀπλώνουν.

Ἐν τῇ μεταξὺ πρέπει νὰ διακριθοῦν σ' ὄλους τοὺς τομεῖς τῆς εὐρωπαϊκῆς ἐξουσίας, πρέπει νὰ εἶναι οἱ πρῶτοι παντοῦ, μέχρι πού νὰ φτάσουν στὸ σημεῖο νὰ καθορίζουν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι τίς ἐξουσίες.

Ἐπότε θὰ ἀποτελοῦν τοὺς ἐφευρέτες καὶ τοὺς ὁδηγοὺς τῆς Εὐρώπης καὶ δὲν θ' ἀποτελοῦν ντροπὴ γι' αὐτήν. Καὶ πού θὰ μπορούσε καλύτερα νὰ χρησιμοποιηθῆ αὐτὴ ἡ ἀφθονία τῶν μεγάλων ἐντυπώσεων πού ἔχει συσσωρεύσει ἡ ἐβραϊκὴ ἱστορία σὲ κάθε ἐβραϊκὴ οἰκογένεια, αὐτὴ ἡ ἀφθονία τῶν παθῶν, τῶν ἀποφάσεων, τῶν αὐταπαρνήσεων, τῶν ἀγῶνων, τῶν νικῶν κάθε εἶδους, ἂν ὄχι, σὲ τελευταία ἀνάλυση, στοὺς μεγάλους πνευματικοὺς ἀνδρες καὶ στὰ μεγάλα ἔργα!

Ἐκαὶ τότε, ὅταν οἱ Ἑβραῖοι θὰ μπορέσουν νὰ παραπέμψουν σὲ τέτοια πολυτίμητα κειμήλια, χρυσὰ κύπελλα, ἔργα δικὰ τους —οἱ λαοὶ τῆς Εὐρώπης πού ἔχουν πείρα μικρότερη, λιγότερο βαθειά, δὲν ἦταν ἱκανοὶ νὰ παραγάγουν παρόμοια —ὅταν ὁ λαὸς τοῦ Ἰσραὴλ θὰ ἔχη μεταβάλλει τὴν αἰώνια ἐκδίκησὴ του σὲ αἰώνια εὐλογία γιὰ τὴν Εὐρώπη, τότε θὰ ἔλθῃ καὶ πάλι αὐτὴ ἡ ἑβραϊκὴ μέρα, πού ὁ ἀρχαῖος Θεὸς τῶν Ἑβραίων θὰ μπορέσῃ νὰ ἀπολαύσῃ τὸν ἑαυτὸ του, τὴ δημιουργία του καὶ τὸν ἐκλεκτὸ λαὸ του — *καὶ ἐμεις ὄλοι, ὄλοι θέλωμε ν' ἀπολαύσομε μαζὶ τοῦ!* («Ἡ Λύγῃ», ἀφροισμὸς διακοσιοστὸς πέμπτος).

Ἄλλὰ πού ἄλλοῦ θὰ μπορούσε νὰ καταλήξῃ μιὰ θεωρία πού θεοποιεῖ τὴν ἄλογη ἐξουσία καὶ τοὺς φορεῖς τῆς, τὸν μεσσιανικὸ «Ἐπεράνθρωπο» καὶ τὴν «κάστα τῶν κυριάρχων», —μιὰ ἐξουσία δηλαδὴ ὄχι τῶν λειτουργῶν τοῦ Λόγου, ἀλλὰ τῶν ἐρμαίων τῆς Λογοκρατίας, τῶν θυμοειδῶν αὐτῶν ἐνεργούμενων τῆς βουλήσεως, τῶν φιλάρχων καὶ φιλοδόξων, στοὺς ὁποίους ὁ Πλάτων ἀνέθετε ἀπλῶς τὸν ταπεινὸ ρόλο τῶν ἐκτελεστικῶν ὀργάνων ἢ «φυλάκων» τῆς Ἀρχῆς τῶν φωτισμένων^(α) —ἐκτὸς ἀπὸ τὴν κατάφαση ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπιθυμία νὰ μᾶς κυβερνᾷ —«ὄλους, ὄλους»— ἡ ἀχαλίνωτη ἐξουσιαστικὴ μανία τοῦ περιούσιου λαοῦ τοῦ Ἰσραὴλ; Τί ἄλλο, ἐπὶ τέλους, εἶναι καὶ θέλουν νὰ εἶναι οἱ συνωμότες τοῦ σιωνισμοῦ ἀπὸ μιὰ «κάστα κυριάρχων», πού κυβερνοῦν καὶ ἐκμεταλλεύονται τὸν κόσμο, ἀσκώντας τὴν ἐξουσία μόνο γιὰ τὴν ἐξουσία, μὴ δισταζοντας νὰ δημιουργοῦν τὴν παρακμὴ σὰν μέσον τοῦ σκοποῦ τους καὶ «ἐνδιαφερόμενοι ζωτικὰ νὰ ἀρρωστήσουν τὴν ἀνθρωπότητα καὶ νὰ ἀνατρέψουν μὲ ἐπικίνδυνη καὶ συκοφαντικὴ σημασία τὴν ἔννοια τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, τοῦ ἀληθινοῦ καὶ τοῦ ψεύτικου», γιὰ νὰ διευκο-

(α) Πλάτωνος, «Πολιτεία», Η 545 καὶ Η 548.

λύνουν την άβλια κυριαρχία τους, όπως σωστά ώμολογοῦσε καὶ ὁ ἴδιος ὁ Νίτσε («Ὁ Ἄ ν τ ἰ χ ρ ι σ τ ο ς»);

Καὶ πῶς ἡ νέα τάξη πραγμάτων πού δραματίζεται ὁ Νίτσε θά ἀνασύρη τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὴν παρακμὴ, ἀφοῦ θά οἰκοδομηθῇ μὲ τὰ ἴδια ὑλικά πού δημιούργησαν τὴν παρακμὴ, δηλαδή τὴ «θέληση τῆς δυνάμεως», τὴ φιλαρχία, τὸν σκοταδισμό, τὸν ἀντι - Λόγο, τὸν μεσσιανικὸ Ὑπεράνθρωπο, τὴν τυφλὴ πράξη, τὴν ἐξουσία, τὸ δόγμα, μὲ μιὰ λέξη τὴν χαμερπῆ (θ ο υ λ η σ ι ο κ ρ α τ ι κ ῆ) Λογοκρατία, αὐτὴν ἀκριβῶς πού κατέστρεψε τὴν ἄρμονία, τὴν ἰσορροπία, τὴν ἐλεύθερη κίνηση, τὸ μέτρο καὶ τὴν ἰσορροπη αὐτάρκεια τοῦ Λόγου, τὰ θεϊκὰ αὐτὰ δῶρα πού πῆρε ἀπὸ τὸν Κόσμο καὶ χάρισε στὸν ἄνθρωπο τὸ Ἑλληνικὸ Πνεῦμα —καὶ μ ὁ ν ο ν αὐτό;

Ἐδῶ ἀκριβῶς, μιὰ φρικτὴ ὑποψία προβάλλει, ὑποψία πού δὲν θά διστάσουμε νὰ ἐκφράσουμε, ἀφοῦ πρῶτα ἀσχοληθοῦμε καὶ μὲ τὸ πολιτικὸ πρότυπο τοῦ Χιτλερονιτσεισμοῦ, τὸ πνευματικὸ τέκνο τοῦ Φρειδερίκου Νίτσε, τὸν Ἀδόλφο Χίτλερ.

* * *

Ὅταν ἀσχολῆται κανεὶς μὲ τὸ Χίτλερ, πρέπει νὰ ἔχη ὑπ' ὄψη του, ὅτι ἡ προπαγάνδα καὶ ἡ «ἱστορία» τῶν νικητῶν του —τοῦ Καπιταλισμοῦ καὶ τοῦ Μαρξισμοῦ— ἀλλὰ καὶ ἡ ἐξιδανικευτικὴ φιλολογία τῶν ὀπαδῶν του ἔχουν ἐπισωρεύσει τόσα ψεύδη γύρω ἀπὸ αὐτὲν, ὥστε νὰ ἀνακύπτει σὲ κάθε στιγμή ἀμφιβολία γιὰ τὴν γνησιότητα τοῦ ὑλικοῦ πού ὑπάρχει καὶ ἀναφέρεται στὸν ἀρχηγὸ τοῦ ἐθνικοσοσιαλιστικοῦ κινήματος. Ἔτσι, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι κανεὶς βέβαιος ἂν λόγοι, κείμενα, θέσεις καὶ πράξεις πού ἀποδίδονται σ' αὐτόν, εἶναι πράγματι δικά του, ἢ εἶναι διαστρεβλώσεις ἢ καὶ καθαρὰ «πλάσματα» τῆς «ἱστορίας» καὶ τῆς προπαγάνδας τῶν νικητῶν του —ἢ, ἐξ ἀντιθέτου, τῶν ἐξιδανικευτῶν του.

Γι' αὐτό, στὴν παρούσα κρίση μας θά περιορισθοῦμε σὲ ἀδιαμφισβήτητα στοιχεῖα, σὲ ὠρισμένες, δηλαδή, κεφαλαιώδεις θέσεις καὶ κυρίως σὲ μερικὲς καθοριστικὲς πράξεις τοῦ Χίτλερ, αὐταπόδεικτες, πού μᾶς δίνουν μιὰ αὐθεντικὴ εἰκόνα τῆς προσωπικότητάς του, ὥστε νὰ συναγάγουμε ἀσφαλῆς τὸ συμπέρασμα πού μᾶς ἐνδιαφέρει, τὴν τυχὸν σχέση, δηλαδή, τοῦ Χίτλερ μὲ τὴν ἑλληνικὴ ἀντίληψη περὶ ζωῆς καὶ περὶ Κόσμου καὶ τὴν τυχὸν συγγένειά του μὲ τὸ Ἑλληνικὸ Πνεῦμα.

Τὸ πρῶτο καὶ καθοριστικώτερο ἀπ' ὅλα τὰ γνωρίσματα τοῦ Χίτλερ εἶναι τὸ δόγμα. Ὁ δογματισμός του δὲν ἀναφέρεται μόνο στὴ θεωρία του, τὸ ἐθνικοσοσιαλιστικὸ δόγμα καὶ τὰ παρακλάδια του, ὅπως τὸ δόγμα τῆς ράτσας, τὸ δόγμα τοῦ παγγερμανισμοῦ κλπ., ἀλλὰ πρακτικοποιεῖται καὶ στὸ πολιτικὸ καὶ στρατιωτικὸ ἐπίπεδο, ὅπως εἶναι τὸ δόγμα τοῦ «ζωτικῆς χώρου» καὶ τὸ δόγμα τῆς «νέας τάξεως». Σὲ κάθε βῆμα τῆς σκέψεως καὶ τῆς δράσεως τοῦ Γερμανοῦ πολιτικοῦ ἡγέτη διακρίνουμε καθαρὰ τὴν συμβατικὴ ἀριστεία σκοποθεσία, τὸ βασικὸ χαρακτηριστικὸ τοῦ δογματισμοῦ, ποὺ ὑποτάσσει τὴ σκέψη του καὶ τὴ δράση του στὴν τελεολογία αὐθαιρέτων στόχων, ποὺ ὅμως ποτὲ δὲν συγκρούονται μὲ τὸ ὕλικὸ συμφέρον καὶ τὴν ἐξουσιαστικὴ σκοπιμότητα. Ὁ Χίτλερ εἶναι ὁ «ιδεαλιστής» τοῦ συμφέροντος καὶ τῆς πράξεως ἢ καλύτερα ὁ θυμοειδῆς Λογοκράτης ποὺ βλέπει τὴν πολιτικὴ —γερμανικὴ ἢ παγκόσμια— ὄχι σὰν Ἀρχὴ (Δικαιοσύνη) ἀλλὰ σὰν ἀντικείμενο τῆς ὑπερανεικνυμένης ὁρμῆς τῆς βουλήσεως. Ὅλα τὰ ἄλλα, ιδέες, ἀξίες, καταντοῦν μέσα γιὰ τὴν ἐπιδίωξη τοῦ δόγματος αὐτοῦ. Ἔτσι ὁ σκοπὸς τοῦ «ζωτικῆς χώρου τῶν ἀνατολικῶν σλαβικῶν ἐδαφῶν», δὲν ἐκπηγάζει παρὰ μόνο ἀπὸ τὴν ἀπλὴ θέληση νὰ κατακτηθοῦν αὐτὰ τὰ ἐδάφη γιὰ τὴν ἱκανοποίηση τοῦ ὕλικου συμφέροντος καὶ ὄχι ἀπὸ οἰαδιήποτε ιδέα ἀλήθειας, δικαιοσύνης, Ἐλευθερίας τοῦ Γερμανικοῦ Ἔθνους. Ἄν ὁ Χίτλερ τίς ἐπικαλεῖται, τίς χρησιμοποιεῖ ἀπλῶς ἐκ τῶν ὑστέρων σὰν ἰδεαλιστικὴ δικαιολόγηση, ἐφ' ὅσον ἡ «γερμανικὴ» ἀλήθεια, δικαιοσύνη καὶ Ἐλευθερία δὲν χρειάζονται βέβαια τὴν κατάληψη τῶν ρωσικῶν ἐδαφῶν καὶ τὴν ἐξουσίαση τῶν Σλάβων, γιὰ νὰ ἀποκτήσουν ἐπίγεια κατοικία.

Δὲν μποροῦσε νὰ κἀνὴ ἀλλοιῶς καὶ δὲν νοεῖται πολιτικὴ χωρὶς τέτοια σκηνοθεσία; Βεβαιότατα νοεῖται, βεβαιότατα μποροῦσε νὰ κἀνὴ ἀλλοιῶς, ἐφ' ὅσον ἔβλεπε τὴν πολιτικὴ ἑλληνικὰ. Καὶ ἐδῶ τοποθετεῖται ἡ ἄμεση σύγκρουση τοῦ Χίτλερ μὲ τὴν ἑλληνικὴ ἀντίληψη περὶ πολιτικῆς. Καὶ δὲν ἐννοοῦμε στὸ σημεῖο αὐτὸ τὴν πολιτικὴ σκέψη τῶν Ἑλλήνων διανοητῶν (ἀπόλυτα ἀντιδογματικὴ καὶ ἀπόλυτα ἀντιβουλησιαρχικὴ), ἀλλὰ καὶ τὴν πολιτικὴ πράξη τῶν Ἑλληνικῶν Κρατῶν - καὶ μάλιστα τοῦ Μακεδονικοῦ Βασιλείου, δεδομένου ὅτι γιὰ τὰ ἄλλα κράτη— πόλεις δὲν χρειάζεται νὰ μιλήσουμε.

Τί κοινὸ ἔχει ἡ ἐκστρατεία τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου στὴν Ἀσία μὲ τὴν ἐκστρατεία («σχέδιο Βαρβαρόσας») τοῦ Χίτλερ στὴν Ἀνατολή; Τίποτε τὸ οὐσιαστικόν.

Στην πρώτη περίπτωση ὁ Ἑλληνισμὸς διαχέεται ἔξω ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του σὰν πολιτισμὸς καὶ ἀπλώνεται πάνω στοὺς ἄλλους λαοὺς ὄχι μόνο χωρὶς νὰ τοὺς ἐξοντώνῃ ἢ νὰ τοὺς «ἀπωθῇ πέρα ἀπὸ τὰ Οὐράλια» (ἢ τὸν Ἰνδὸ ποταμὸ ἐπὶ τοῦ προκειμένου) ἀλλὰ καὶ χωρὶς κἄν νὰ προσαρτᾷ τοὺς ἴδιους ἢ τὰ ἐδάφη τοὺς ἐξουσιαστικᾶ στὴ Μητρόπολη (ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος καὶ οἱ διάδοχοί του ἐγκαταστάθηκαν ὀριστικᾶ ἀνάμεσα στοὺς νέους «λαοὺς τοὺς» καὶ δὲν ἐπέστρεψαν ποτὲ στὴ Μακεδονία). Οἱ ἀσιατικὲς κατακτήσεις ὄχι μόνο δὲν μποροῦν μὲ κανένα τρόπο νὰ ὀρισθοῦν σὰν «ζωτικὸς χῶρος» γιὰ τὴν ὑλικὴ ἐπιβίωση τῆς Ἑλλάδας, ἀλλὰ, ἀντίθετα, γίνονται χαῶδες ἔδαφος μέσα στὸ ὁποῖο ἡ Ἑλλάδα ἐξαλλοτριώνεται ὑλικά, ἀλλὰ μόνον ὑλικά, ἐνῶ ἀντίθετα ἐξυψώνει πνευματικᾶ. (α) Ἡ ἐκστρατεία τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, γνήσιου πνευματικοῦ τέκνου τοῦ Ἀριστοτέλη, δὲν ἐνέχει κανένα ἀπολύτως πρακτικὸ-ἐξουσιαστικὸ στοιχεῖο, καμμιά ἀπολύτως ὑλικὴ σκοπιμότητα καὶ κανένα ἀπολύτως ὑλικὸ συμφέρον γιὰ τὸν Ἑλληνισμὸ.

Στὴν δεύτερη περίπτωση ὁ Γερμανισμὸς ἐξορμᾷ ἀπὸ τὴν κοιτίδα του σὰν Κράτος —ὄχι πολιτισμὸς— καὶ ὄχι μόνον ἀδιαφορεῖ τελείως γιὰ τὴν πολιτιστικὴ ἐξύψωση τῶν ἄλλων Ἔθνῶν, ἀλλὰ φροντίζει νὰ τὰ ἐξουσιάσῃ ἢ καὶ νὰ τὰ ἐξαλείψῃ ἀπὸ προσώπου τῆς κατακτωμένης γῆς, διότι δὲν τὸν ἐνδιαφέρουν τὰ ἴδια παρὰ μόνον σὰν δοῦλοι, ὅπως τὸν ἐνδιαφέρουν καὶ τὰ ὑλικά ὑπόβασθρά τους, τὸ ἔδαφος καὶ οἱ ἄλλοι πόροι τους. Ὁ Χίτλερ καὶ ἡ γερμανικὴ του ἰδέα παραμένουν σὰν κοχύλια στερεὰ προσκολλημένοι στὸ γερμανικὸ ἔδαφος, ἔτοιμοι νὰ ἀπολαύσουν τὴ λεία ποὺ θὰ τοὺς προσκομίσουν οἱ ὑλικὲς κατακτήσεις τους. Ὁ πόλεμος τοῦ Χίτλερ, πνευματικοῦ τέκνου τοῦ Νίτσε, ἔχει ἀπόλυτα ἐξουσιαστικὸ, ἀπόλυτα ὑλιστικὸ καὶ ἀπόλυτα συμφεροντολογικὸ σκοπὸ γιὰ τὸν Χιτλερονιτσεισμὸ.

Αἰχμάλωτος τοῦ δογματισμοῦ καὶ μεσσιανισμοῦ του, ὁ Χίτλερ

(α) Ὀλόκληρη στρατιὰ ἐπιστημόνων, τεχνικῶν, καλλιτεχνῶν, γεωγράφων, ἱστορικῶν καὶ χρονικογράφων, φιλοσόφων, ἰατρῶν κλπ. ἀκολούθησε τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρο στὴν ἐκστρατεία του, στρατιὰ ποὺ ἔμεινε στὴν Ἀσία καὶ ἀνέπλασε ἑλληνικὰ τὸν πολιτισμὸ τῆς. Ἀντίθετα, ὀλόκληρη ληστρικὴ στρατιὰ ἀκολούθησε τὴ Βέρμαχτ μὲ μοναδικὴ ἀποστολὴ τὴν ἀρπὰγὴ ἢ ἀξιοποίηση τῶν ὑλικῶν πόρων τῶν κατακτωμένων «ζωτικῶν ἐδαφῶν» γιὰ λογαριασμὸ τῆς Γερμανίας.

καταλήγει σ' αυτό που καταλήγουν όλα τὰ δόγματα, θρησκευτικά ἢ πολιτικά: Στὸ μ α ζ ι κ ὸ κ ί ν η μ α. Τὸ χιτλερικό κίνημα υἱοθετεῖ ἀπὸ τὰ πρῶτα του βήματα τὴν ἀρχὴ τῆς ποσότητας, τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῆς πλειοψηφίας —καὶ μέσω αὐτῆς ἀνεβαίνει στὴν ἐξουσία— καὶ παραβιάζει τὴν ἀρχὴ τῆς ποιότητας. Μαζικοποιεῖ τὴν θεωρία του, ἀναθέτει τὴν προαγωγή καὶ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς στὸ πλῆθος καὶ ἐνεργοποιεῖ τὸν ὄχλο τῶν ἀποκλήρων τῆς ἡττημένης Γερμανίας, ἐρεθίζοντας τὰ πιδ ν ο σ η ρ ἄ ἐνστικτὰ του καὶ πλαστογραφώντας ταυτόχρονα τὸν γνήσιο ἰδεαλισμὸ τοῦ Γερμανικοῦ Ἔθνους. Αὐτὸς ὁ θάρσαρος ἐρεθισμὸς, ποὺ μὲ τόσο ψυχολογικὸ τάλεντο κατορθώνει νὰ προκαλέσῃ στὶς μᾶζες, μεταφράζεται στὴν πράξιν σὲ φανατισμὸ, σ' αὐτὴ τὴν βαρεῖα κατάρρα ποὺ πλάκωσε καὶ πνίγει τὴν ἀνθρωπότητα, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Ἑλληνικὸς Λόγος καὶ τὸ Ἑλληνικὸ Μῆτρο ἐκτοπίσθηκαν ἀπὸ τὸν Κόσμο.

Νὰ ἐπιμείνουμε καὶ σὲ ἄλλα κύρια καὶ καθοριστικὰ γνωρίσματα ποὺ ἀποκρίπτουν ἐντελῶς τὸν Χίτλερ καὶ τὸν Χιτλερισμὸ ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸ Πνεῦμα —ὅπως π.χ. τὴ ράτσα τοῦ αἵματος, τὴν ὁποία οἱ Ἕλληνες ποτὲ δὲν συνέλαβαν κἀν, ἀλλὰ διέκριναν τοὺς ἄριστους ἀπὸ τοὺς ἀχρεῖους, τοὺς Ἑ λ λ η ν ε ς ἀπὸ τοὺς β α ρ β ἄ ρ ο υ ς, μόνον μὲ πνευματικὰ καὶ ποτὲ μὲ φυλετικὰ κριτήρια καὶ ἀνεκήρυσσαν Ἕλληνες ὅλους τοὺς ἀνθρώπους —ἀνεξαρτήτως φυλῆς καὶ ἐθνικότητας— τοὺς «παιδεύσεως τῆς ἡμετέρας μετέχοντας»;

Ἄλλὰ τί χρειάζεται νὰ ἐπεκτείνουμε χωρὶς λόγον τὴν ἀναλυσὴ αὐτῆ; Δὲν εἶναι ὑπερσκετὰ ὁ χιτλερικός δογματισμὸς, τὸ χιτλερικό μαζικὸ κίνημα, ὁ χιτλερικός φανατισμὸς, ἡ χιτλερική σύγχυση μεταξὺ τῆς ἰδέας τῆς αὐτῆς πολιτιστικῆς ὀντότητας Ἔθνος καὶ τῆς ὀλιστικῆς, καθαρὰ λογοκρατικῆς καὶ βουλησιοκρατικῆς ἐξουσίας του, γιὰ νὰ καταλήξουμε ὀριστικὰ στὸ χειροπιαστὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ ἡγέτης αὐτὸς ὄχι μόνον δὲν ἔχει καμμιά σχέση μὲ τὴν ἑλληνικὴ ἀντίληψιν περὶ πολιτικῆς, ἀλλὰ ἀντίθετα εἶναι ὅτι ἀκριβῶς ἀποτελεῖ τὴν ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἀντίληψιν αὐτῆ;

Τί ἄλλο εἶναι ὁ δογματισμὸς ἀπὸ τὸν ἐχθρὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Λόγου καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Θεᾶς Ἀλήθειας, τῆς ἑλληνικῆς ἀποδείξεως, τοῦ ἑλληνικοῦ ἐλέγχου καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ διαλόγου; Καὶ πότε παρουσιάστηκε, ἔστω σὰν ὑποψία, στὴν ἑλληνικὴν πολιτικὴν, πνευματικὴν, ἀκόμη καὶ θρησκευτικὴν ζωὴν τὸ φαινόμενο τοῦ δογματισμοῦ;

Τί ἄλλο εἶναι τὸ μαζικὸ κίνημα ἀπὸ καθαρὴ ἀνατροπὴ τῆς ἑλληνικῆς ἀντίληψεως περὶ ποιότητας, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐλευθερίας καὶ

αυτοδυναμίας του πνεύματος; Και είχαμε ποτέ, έστω κατ' έξαιρέση του κανόνα, μιά, τήν παραμικρή, περίπτωση μαζικοῦ κινήματος, πολιτικοῦ ἢ θρησκευτικοῦ, πού απέρρευσε ἀπό τό 'Ελληνικό Πνεῦμα;

Τί ἄλλο εἶναι ὁ φανατισμός ἀπό καθαρή ἄρνηση ὄχι μόνο τῆς 'Ελληνικῆς Ἀλήθειας, ἀλλά καί τοῦ 'Ελληνικοῦ Μέτρου; Εἴχαμε ποτέ τήν ἐμφάνιση ἔστω ἰχνῶν μεσσιανισμοῦ στίς πρακτικῆς ἐκφράσεις τοῦ ἑλληνικοῦ —πολιτικοῦ καί θρησκευτικοῦ— Πνεύματος;

Καί τί ἄλλο εἶναι ἡ ὑλιστική καί βουλησιοκρατική χιτλερική ἐξουσία ἀπό ἄρνηση ὅλων τῶν πολιτικῶν προτύπων —ἀκόμη καί τῆς τυραννίδας— πού συνέλαβαν καί ἐφάρμοσαν οἱ Ἑλληνες; Ἐχομε περίπτωση 'Ελληνικῆς Πολιτείας πού θέτει σάν σκοπό τῆς τήν ἐξόντωση τῶν ἀντιπάλων τῆς, μόνο —καί— μόνο γιά νά καρπωθῆ τὰ ὑλικά ἀγαθά τους;

Συνοψίζουμε τήν κρίση μας γιά τόν Φρειδερίκο Νίτσε καί τόν Ἀδόλφο Χίτλερ: Ἡ «θέληση τῆς δυνάμεως» καί ἡ ἀχαλίνωτη ἐξουσία τήν ὁποία θεμελιώνει ὁ Γερμανός φιλόσοφος, καθώς καί ὁ δογματισμός, τό μαζικό κίνημα, ὁ φανατισμός καί ὁ ἐξουσιαστικός μεσσιανισμός τοῦ Γερμανοῦ πολιτικοῦ ἡγέτη εἶναι αὐτά τοῦτα τὰ κύρια γνωρίσματα τοῦ Ἑβραϊκοῦ Πνεύματος καί τῆς Ἑβραϊκῆς Πρακτικῆς.

* * *

Καί ἐδῶ θά ἐκφράσουμε τή φρικτή ὑποψία τήν ὁποία ὑπαινιχθήκαμε πάρα πάνω, ἀνακεφαλαιώνοντας τίς κύριες θέσεις τῆς νιτσεϊκῆς φιλοσοφίας: Ἡ ἀντισιωνιστική βιτρίνα καί τῶν δύο αὐτῶν κατὰ βάθος σιωνιστικῶν προσωπικοτήτων, μήπως ἀποτελεῖ μόνιμο χαρακτηριστικό τῆς ἑβραϊκῆς στρατηγικῆς; Μήπως ὁ περιούσιος λαός, μέ τήν ἀκέρεστη δίψα νά ἐξουσιάσῃ, βρῆκε σάν τόν ἀποτελεσματικώτερο τρόπο γιά τήν ἐξάπλωση καί ἐδραίωση τῆς κυριαρχίας του τήν ἀντιπαράταξη κάθε φορά, τοῦ «ἀντι-εβραϊκοῦ» στό ἑβραϊκό, τῆς ἑβραϊκῆς ἀντιθέσεως στήν ἑβραϊκή θέση;

Σάν τί ἄλλο ἐμφανίσθηκε ἡ θεωρία καί τό μαζικό κίνημα τοῦ μετὰ Χριστόν δογματισμοῦ —ἐκτός ἀπό ἀντίθεση στόν ἑβραϊσμό μέ κορυφαία ἔκφραση τῆς τήν σταύρωση τοῦ Ἰησοῦ ἀπό τοὺς ὁμοεθνεῖς του; Καί ὅμως, ποιό τό ἀποτέλεσμα τῆς μετὰ Χριστόν ἀντιθέσεως; Ἡ πνευματική κατάκτηση, μέσω τοῦ δογματισμοῦ, τῆς ἀν-

θρωπότητας από τὸ ἑβραϊκὸ πνεῦμα — ἓνα πνεῦμα ποῦ ἕως τότε εἶχε σὰν μοναδικούς φορεῖς του μιὰ ὀλιγάνθρωπη φυλὴ τῆς ἐρήμου!

Σὰν τί ἄλλο ἐμφανίσθηκε ἡ θεωρία καὶ τὸ μαζικὸ κίνημα τοῦ Μαρξισμοῦ ἐκτὸς ἀπὸ ἀντίθεση στὸν θρησκευτικὸ δογματισμὸ καὶ στὸν ἑβραϊκὸ Καπιταλισμὸ; Καὶ ὅμως, ποῖο τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μαρξιστικῆς ἀντιθέσεως; Ἡ πνευματικὴ ὑποταγὴ τῶν ἀντιπάλων τοῦ θρησκευτικοῦ δογματισμοῦ καὶ τοῦ Καπιταλισμοῦ σὲ μιὰ γνήσια ἑβραϊκὴ ἀντίληψη τῆς ζωῆς καὶ τοῦ Κόσμου, τὴν μαρξιστικὴ!

Καὶ —ἐπὶ τοῦ προκειμένου— ποῦ ὀδηγεῖ ἡ χιτλερονιτσεικὴ ἀντίθεση στὸν σιωνισμό; Μὰ τί λέμε; Ποῦ ὦ δ ἡ γ ἡ σ ε ἡ δ ἡ ἡ θεωρία καὶ τὸ μαζικὸ κίνημα τοῦ Χιτλερονιτσεισμοῦ; Δὲν ἔκανε, μετὰ τὸ τέλος τοῦ Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου — ἐνὸς πολέμου ποῦ ἄ ρ χ ι σ ε, πέρα ἀπὸ κάθε λογικὴ, ὁ Χίτλερ— κατὰ τρόπο πιὸ χειροπιαστὸ ἀπὸ κάθε ἄλλη ἐποχὴ, πραγματικότητα τὸ προαιώνιο σιωνιστικὸ ὄνειρο τῆς Παγκόσμιας Κυριαρχίας;

Καὶ ἡ ἐξοντωτικὴ πάλη μεταξὺ τοῦ χιτλερισμοῦ καὶ τοῦ ἑβραϊκοῦ Ἀστοκαπιταλομαρξισμοῦ δὲν μοιάζει σὰν πιστὴ «ἐπανέκδοση» τῆς ἐξοντωτικῆς πάλης μεταξὺ τοῦ Παλαιοεβραϊσμοῦ καὶ τοῦ μετὰ Χριστὸν δογματισμοῦ ἢ μεταξὺ τοῦ ἑβραϊκοῦ Καπιταλισμοῦ καὶ τοῦ ἑβραϊκοῦ Μαρξισμοῦ;

* * *

Αὐτὸ τὸ ὑπερχρονικὸ, ὑπερεθνικὸ καὶ ὑπερφυλετικὸ μεγαλοῦργημα ποῦ ὀνομάζεται Ἑλληνας ἔχει ἐντελῶς δικά του χαρακτηριστικὰ — π ν ε υ μ α τ ι κ ἄ κ α ι μ ὀ ν ο π ν ε υ μ α τ ι κ ἄ— ποῦ δὲν τὰ ἔχει κανένας ἄλλος, «κοινωνιολογικός» ἢ «ψυχολογικός» τύπος ἀνθρώπου ἐξ ὧσων ὑπῆρξαν καὶ ὑπάρχουν στὴ Γῆ. Ὅσοι θέλουν νὰ εἶναι Ἑλληνας, αὐτὰ τὰ χαρακτηριστικὰ πρέπει νὰ τὰ βροῦν, νὰ τὰ συνειδητοποιήσουν καὶ νὰ τὰ κάνουν πράξη στὴ ζωὴ τους· νὰ τὰ βροῦν δὲ ἀ π ὸ μ ὀ ν ο ι τ ο υ ς, νὰ τὰ ξεχωρίσουν καὶ νὰ τὰ ἀνασύρουν οἱ ἴ δ ι ο ι ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ἐλληνικῆς ψυχῆς τους, νὰ τὰ βγάλουν ἀπὸ τὸν θυθὸ δπου τᾶχει καταχώσει ἡ ἀνελληνικὴ πνευματικὴ καταπίεση, ὁ πολιτιστικὸς διασμὸς τῶσων αἰῶνων. «Ἐνδον σκάπτε!», ἐντέλλεται ὁ ἴδιος ὁ πολυτίμητος ὀδηγὸς μας καὶ προστάτης μας στὴν πορεία μας πρὸς τὶς φωτεινὲς κορυφὲς τῆς Ἀλήθειας του, τὸ Ἑλληνικὸ Πνεῦμα.

Τὴ διέξοδο προσφέρει ἡ κ ε ν τ ρ ο μ ὀ λ ο ς κ ἰ ν ἡ σ ἡ.

καί μόνον αὐτή. Τὸ νὰ στρέψουμε κάθε φορά τὸ βλέμμα πρὸς τὰ ἔξω, πρὸς τὴν περιφέρεια, ἀναζητώντας τὸ φῶς ἀπὸ κάποιο Γερμανό, Ἀμερικανό, Ρῶσο, Ἀσιάτη, Ἀφρικανό, Σημίτη ἢ ἀντισημίτη, Ἄρειο, πολιτικὸ ἢ πνευματικὸ ὁδηγό, δὲν κερδίζουμε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν ἐπιδεινώση τῆς σκοτοδίνης πού μᾶς προκαλεῖ ἡ περιστροφή μας πάνω στὸν τροχὸ ὅπου μᾶς δέσαν χειροπόδαρα καὶ μᾶς στριφογυρίζουν.

Ἡ φυλακή μας δὲν ἔχει ἐξωτερικὲς πόρτες ἢ, ἂν ἔχη, αὐτὲς εἶναι παγιδευμένες: Μᾶς πλακώνει τὸ ἔρησκειτικὸ δόγμα ἢ ἡ καπιταλιστικὴ ἀποκτήνωσις καὶ ψάχνουμε γιὰ μιὰ ἀντιἔρησκειτικὴ καὶ ἀντικαπιταλιστικὴ ἔξοδο διαφυγῆς; Ἔ, μᾶς τὴν ἀνοίγουν μετὰ χαρᾶς, εἶναι ἡ ἔξοδος τοῦ Μαρξισμοῦ, ἔτοιμη μὲ τὰ δίχτυα τῆς νὰ μᾶς περιτυλίξῃ ἀκόμα χειρότερα. Μᾶς πλακώνει, μᾶς φλομώνει ἡ μαρξιστικὴ ἀσφυξία καὶ ψάχνουμε γιὰ μιὰ ἀντιμαρξιστικὴ ἀπόδραση; Ἔ, μᾶς τὴν διευκολύνουν, εἶναι ὁ Χιτλερονιτσεισμός μὲ τὶς καλοστημένες ἀρπάγες του, ἔτοιμες νὰ μᾶς γαντζώσουν καὶ νὰ μᾶς ἀκίνητοποιήσουν, σὰν προμηθεῖς δεσμῶτες στὰ βράχια τοῦ νέου τόπου τῆς ἐξορίας μας.

Ἡ φυλακή μας δὲν ἔχει ἑλληνικὲς ἐξόδους, διότι καὶ τὸ οἰκοδόμημά της ὀλόκληρο δὲν εἶναι ἑλληνικόν. Ἡ μοναδικὴ ἔξοδος μας βρίσκεται μέσα σ' ἐμᾶς τοὺς ἴδιους. Ἄν ἀνακαλύψουμε τὴν χαμένη σήμερα ψυχὴ μας καὶ ἂν ξαναβροῦμε τὸ σκοτεινιασμένον σήμερα πνεῦμα μας, αὐτὸ καὶ μόνον θὰ εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ γιγαντωθοῦμε καὶ πάλι καὶ νὰ ἀποτινάξουμε μὲ τὴν ἔγερσὴ μας σὰν χάρτινον πύργον τὸ φρούριον ὅπου μᾶς ἔχουν ἐγκλείσει, ὀλόκληρον μαζί μὲ τὶς πόρτες —παγίδες του, εἴτε Δογματισμός, εἴτε Λογοκρατία, εἴτε Βουλαιοκρατία, εἴτε Μεσσιανισμός λέγονται.

Ἄς σκύψουμε, λοιπόν, κι ἄς πιοῦμε ἀπὸ τὴν πηγὴ μας τὸ ἀθάνατο νερὸ τῆς. Ἀκόμη κι ἂν εἴμαστε ἤδη νεκροί, θὰ ἀναστηθοῦμε.

ι. — Τὰ Συντάγματα τῆς ἔξουσίας

Η ὑλοποίηση τῆς ἰδέας τῆς Δικαιοσύνης ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη θέληση (ὁμαδικὴ ἢ ἀτομικὴ), ὑπὸ τύπον ὁμαδικοῦ καὶ ἀτομικοῦ τρόπου ζωῆς ἢ γραπτῶν θεσμῶν, νόμων, «συμβάσεων», ἢ ἀτομικῆς ἠθικῆς, ἀκόμα καὶ στὴν τελειότερη μορφή τῆς ὑποβιάζει τὴν ἀξία τῆς καὶ περιορίζει τὴν καθολικὴ ἰσχὺ τῆς. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ θέληση σὰν πηγὴ Δικαίου, δηλαδὴ ἡ ἔννομη θέληση, παράγει Δίκαιο ποὺ ὑπόκειται σὲ μεταβολὴ καί, μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου, σὲ ἀφανισμό. (α)

Καὶ ὅσον ἀφορᾷ μὲν τὴν ἔξουσιαστικὴ κοινωνία καὶ τὶς ἐσωτερικὲς δυνάμεις ποὺ ρυθμίζουν τὴν ὕπαρξή τῆς, ἡ ὑλοποίηση τῆς ἰδέας τοῦ Δικαίου ἀπὸ τὴν ἔννομη θέληση εἶναι νοητὴ καὶ ἀναγκαία σὲ κάθε στιγμή «ζωῆς» τοῦ ἔξουσιαστικοῦ σχηματισμοῦ. Διότι στὴν προκειμένη περίπτωσις ἡ ἔννομη θέληση ταυτίζεται μὲ τὴν θέληση τῆς ἔξουσίας. Ὅσον ἀφορᾷ, ὅμως, τὸ Ἔθνος, ποὺ εἶναι ἱστορικὴ - πολιτιστικὴ ὄντοτητα, ἡ ὑποταγὴ τοῦ στὴν ἔννομη θέληση μιᾶς πρόσκαιρης φάσεως τῆς πολιτικοκοινωνικῆς ἐξελίξεως αὐτόματα ταυτίζει τὴν δράση τοῦ καὶ τὴν τύχη τοῦ μὲ τὴν ὀλιγόχρονη ὁπωσδήποτε φάση τῆς ἰσχύος τῆς ἔννομης θελήσεως τῆς ἔξουσίας, ποὺ ἐπικρατεῖ κατὰ τὴν ὑπ' ὄψιν φάση.

Εἶναι ἀδιανόητο, συνεπῶς, μία θέληση ἐκπηγάζουσα ἀπὸ τὶς ἰδιοτυπίες (ἐξουσιαστικὲς συνθῆκες) μιᾶς συγκεκριμένης χρονικῆς φάσεως, νὰ ὑποτάξῃ καὶ εὐθυγραμμίσῃ πρὸς αὐτὲς τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον τοῦ Ἔθνους. Εἶναι σὰν νὰ ὑποχρέωνε ἓνα θρέφοις τὸν πατέρα τοῦ νὰ τραφῇ κι αὐτὸς μόνον μὲ γάλα, ἢ σὰν νὰ καθώριζε ὁ ἐκαστοτε μαθητῆς στὸν δάσκαλο τὴν ὕλη καὶ τὴν μέθοδο διδασκαλίας.

Καὶ κατὰ λογικὴ συνέπεια, τὰ ἔξουσιαστικὰ προϊόντα τῆς ἔν-

(α) Βλέπετε σχετικὰ στο κλασσικὸ ἔργο τοῦ Rudolf Stammler. «Lehrbuch der Rechtsphilosophie», Berlin und Leipzig 1928, §§ 1 - 48.

νομης θελήσεως —θεσμοί, νόμοι, Σύνταγμα (α) κλπ.—, δὲν ἔχουν ἰσχὺ σ' ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν ἱστορικὴ ὄντοτητα Ἔθνος. Τὸ Ἔθνος «λειτουρ-
γεῖ» ὑπερχρονικά, μὲ βάση τὶς ἐπιβιώουσες ἐκφράσεις τῶν θελή-
σεων ὄλων ἀνεξαιρέτως τῶν προϋπαρξάντων φορέων του, μ' ἄλλα
λόγια ἀποτελεῖ τὴν συνισταμένη μιᾶς παραδόσεως, πολιτικῆς καὶ
πνευματικῆς, τῆς ὁποίας ἡ διάρκεια «ζωῆς» ταυτίζεται μὲ τὴ διάρ-
κεια ζωῆς τοῦ Ἔθνους. Οἱ θελήσεις αὐτὲς δὲν εἶναι μόνον ἔννομες,
ἀλλὰ καὶ ἠθικὲς ἢ αὐθαίρετες.

Ἄρα, γιὰ νὰ χρησιμοποιήσουμε τὸν κατεστημένο ὄρο, «Κατα-
στατικὸς Χάρτης» τοῦ Ἔθνους εἶναι ἡ ἱστορικὴ του παράδοση καὶ
τίποτε περισσότερο ἢ λιγότερο. Οἱ φορεῖς τῆς ἰδέας τοῦ Ἔθνους
συνυπάρχουν, δροῦν, σκέπτονται σὰν σύνολο, χάρη στὴ συνείδηση
(ἀτομικὴ καὶ ὁμαδική) ὅτι ἀποτελοῦν τὴν συνέχεια καὶ τοὺς κληρο-
νόμους μιᾶς συγκεκριμένης σειρᾶς πνευματικῶν καὶ πολιτικοκοινω-
νικῶν γεγονότων, τὰ ὁποῖα ἐδημιούργησαν οἱ προηγηθέντες φορεῖς
τῆς ἴδιας ἰδέας. Οἱ δεσμεύσεις τους, μ' ἄλλα λόγια, πηγάζουν ἀπὸ
τὴν ἱστορία, καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν ἔννομη θέληση τῆς ἐξουσίας. Πρόκειται
γιὰ σκυταλοδρόμους καὶ ὄχι γιὰ δρομεῖς ἀτομικῶν ἀγωνισμάτων, ὅ-
πως εἶναι π.χ. οἱ συνυπάρχοντες, δρώντες καὶ σκεπτόμενοι μέσα στὸ
πλαῖσιο τῆς κοινωνίας.

Ἡ ὑπαγωγή τοῦ συνόλου τῶν φορέων τῆς ἰδέας Ἔθνος στὴν ἔν-
νομη θέληση, βάσει τῶν ἀνωτέρω, δὲν εἶναι νοητὴ οὔτε στὴν περί-
πτωση κατὰ τὴν ὁποία τὸ σύνολο αὐτὸ συμπίπτει μὲ τὸ σύνολο τῶν
φορέων τῆς ἔννομης θελήσεως (=Ἐθνικὴ Πολιτεία). Καὶ τοῦτο,
διότι, ὅπως εἶπαμε, ἡ παράδοση, σὰν δημιουργὸς τῆς ἱστορικῆς ὄν-
τότητας Ἔθνος ἀποτελεῖται ἀπὸ γεγονότα ποὺ δὲν εἶναι προϊόντα
μόνο τῆς σειρᾶς ἐννόμων θελήσεων τῶν προϋπαρξάντων, ἀλλὰ καὶ
τῆς σειρᾶς τῶν μὴ ἐννόμων θελήσεων, δηλ. τῶν ἠθικῶν καὶ τῶν αὐ-
θαιρέτων θελήσεων.

* * *

Μὲ τὴν παραπάνω λογικὴ ἐμβάθυνση καταλήγουμε στὸ συμπέ-
ρασμα ὅτι ἡ ὕπαρξη Συντάγματος, σὰν Καταστατικοῦ Χάρτου καὶ
ἐννόμου θεμελίου τοῦ Ἔθνους, εἶναι ἀσυνμπίπτουσα
πρὸς τὴν ἴδια τὴν ἔννοια τοῦ Ἔθνους.

(α) Γιὰ τὸ ἐρώτημα ἂν τὸ Σύνταγμα, σὰν προϊόν ἔννομης θελήσεως, μπορῇ
ἢ δὲν μπορῇ νὰ ἀναβιβασθῇ πάνω ἀπὸ τοὺς κοινούς κανόνες Δικαίου, βλέπετε
Roudolf Stammier, ἐνθ' ἀνωτ., § 64.

Π ρ ῶ τ ο ν, διότι ἡ πηγή τοῦ Συντάγματος, ἡ ἔξουσιαστική ἔννομη θέληση μιᾶς μόνον φάσεως τῆς ζωῆς τοῦ Ἔθνους καταργεῖ τὴν ἰσχὺ τῶν διαφοροτικῶν ἐννόμων θελήσεων ποὺ προηγήθηκαν κατὰ τὶς ἄλλες φάσεις τῆς ἐθνικῆς ζωῆς. Καί, δ ε ὕ τ ε ρ ο ν, διότι ἡ ἔξουσιαστική ἔννομη θέληση καταργεῖ τὸν ρόλο τῶν ὑπολοίπων, μὴ ἐννόμων, θελήσεων τοῦ ἐθνικοῦ συνόλου, ποὺ ἀναπτύσσονται καὶ εἶναι ζωντανές κατὰ τὴν ὑπ' ὄψιν φάση (ἠθικῆς καὶ αὐθαιρέτου θελήσεως). Καὶ στὴν πρώτη καὶ στὴ δεύτερη περίπτωση ἔχουμε ὑποβιβασμὸ τῆς ἔννοιας Ἔθνους.

Τὸ ἀσυμβίβαστο αὐτὸ ἐπιβεβαιώνεται πρακτικά, ἀπὸ τὸ ἱστορικὸ φαινόμενο, ὅτι ὅσο πιὸ ἐντονα ἐθνικὸ εἶναι τὸ σύνολο, τόσο λιγότερο ἔχει τὴν ἀνάγκη νὰ εὐθυγραμμίσῃ τὴ ζωὴ του πρὸς τὸ Σύνταγμα, καί, ἀντίθετα, ἡ ὑπαγωγή τῆς ζωῆς τοῦ συνόλου στὸ Σύνταγμα εἶναι τόσο εὐχερέστερη καὶ ὁμαλότερη, ὅσο τὸ σύνολο αὐτὸ δὲν παρουσιάζει ἐντονα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Ἔθνους. Πραγματικά, τὸ μόνον Κράτος στὸν Κόσμο ποὺ δὲν εἶχε ποτέ Σύνταγμα εἶναι ἀκριβῶς τὸ Κράτος ἐκεῖνο ποὺ διέπεται ἀπὸ τὴν ἰσχυρότερη καὶ ζωντανότερη ἐθνικὴ παράδοση: Ἡ Μεγάλῃ Βρεταννία. (α) Καί, ἀφ' ἑτέρου, ἡ σημαντικώτερη, ἀπὸ ἀποψη χρονικῆς συνέχειας καὶ παραδοχῆς, περίπτωση ἐφαρμογῆς τοῦ θεσμοῦ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτη εἶναι τὸ Κράτος ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖο συγκροτήθηκε ἀπὸ ἐντελῶς ἀνομοιογενεῖς ἐθνικὰ ὁμάδες, χωρὶς καμμιά κοινὴ ἱστορικὴ — πολιτιστικὴ παράδοση: Οἱ Ἠνωμένες Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς. (β) Στὰ ὑπόλοιπα Κράτη ἡ ἰσχὺς τῶν Συνταγμάτων παρουσιάζει ἀλεπάλληλες μεταπτώσεις, ποὺ ἀντικατροπτίζονται στὴν πράξη εἴτε μὲ συνεχεῖς ἀναθεωρήσεις τῶν συνταγματικῶν κειμένων, εἴτε μὲ φάσεις πλήρους καταργήσεως τῆς συνταγματικῆς νομιμότητος. Παρουσιάζεται ἐπίσης τὸ φαινόμενο τῆς συντάξεως κειμένων Συνταγμάτων, τὰ ὁποῖα εἴτε ἐφαρμόζονται ἐν μέρει εἴτε δὲν ἐφαρμόζονται ποτέ, καὶ μένουν πάντοτε στὰ «χαρτιά». (γ) Σὲ τελευταία ἀνάλυση ὁ θε-

(α) Τὸ ἀγγλικὸ Ἔθνος οὐδέποτε ἀπέκτησε Σύνταγμα. «Καταστατικὸς Χάρτης» τοῦ Κράτους τῆς Μεγάλῃς Βρεταννίας εἶναι ἡ ἐθνικὴ του παράδοση, ἡ ἴδια ἡ ἱστορία του.

(β) Ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ Συντάγματος τῶν ΗΠΑ ἦταν ἀδιατάρακτη ἀπὸ τὸ 1789, ὅποτε καθιερώθηκε ταυτόχρονα μὲ τὴν ἰδρυση τοῦ Ἀμερικανικοῦ Κράτους. Ἐγίναν κατὰ καιροὺς ἐλάχιστες ἀναθεωρήσεις διατάξεων. Οἱ ἀναθεωρήσεις αὐτὲς (12 περίπου) ἀποδίδονται στὸ γεγονός ὅτι οἱ ΗΠΑ ἔχουν ἤδη δημιουργήσει κάποια ἐθνικὴ παράδοση ποὺ ἀρχίζει νὰ ἐπηρεάζῃ τὴν ζωὴ τοῦ συνόλου καὶ τὴν ἱστορικὴ πορεία του.

(γ) Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ περίπτωση τοῦ περίφημου Συντάγματος ποὺ συνέταξε ὁ Ἰωσήφ Στάλιν τὸ 1936. Τὸ Σύνταγμα αὐτὸ, ποὺ χαρακτηρίστηκε ἀπὸ τοὺς συνταγματολόγους ὡς τὸ λαμπρότερο καὶ δημοκρατικώτερο συνταγματικὸ κείμενο τῆς Ἱστορίας, ποτέ δὲν ἀπέκτησε τὴν παραμικρὴ ἰσχὺ.

σμός του Συντάγματος, ως ασυμβίβαστος πρὸς τὶς οὐτότητες Ἑθνη, δὲν παίζει κανένα οὐσιαστικὸ ρόλο στὴν ἱστορικὴ διαδρομὴ τους μέσα στὸ Χρόνο.

Ἡ περίπτωση τοῦ Νεώτερου Ἑλληνισμοῦ

Ἄν ὁ θεσμός τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτη εἶναι ασυμβίβαστος πρὸς τὴν ιδέα Ἑθνος, ἡ ὑπαγωγή τῆς ζωῆς καὶ τῆς πορείας τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἑθνους στὴν ἐξουσιαστικὴ ἔννομη συνταγματικὴ θέληση ποὺ μορφοποιεῖται σὲ μιὰ οἰαδῆποτε φάση τῆς ἱστορίας του εἶναι θεωρητικὰ ἀπολύτως ἀδιανόητη καὶ πρακτικὰ ἀδύνατη. Καὶ τοῦτο, διότι τὸ Ἑλληνικὸ Ἑθνος ἔχει σὺν «καταστατικῷ» θεμέλιό του τὸ λαμπρότερο καὶ μεγαλοπρεπέστερο παρελθόν, σὲ σύγκρισή μ' ἄλλα τὰ ἄλλα Ἑθνη τῆς Γῆς. Ἡ ἑλληνικὴ παράδοση, ἡ Ἑλληνικότητα καὶ ὁ Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς, δὲν εἶναι μόνον ἡ πνευματικὴ καὶ πολιτικὴ ἐγγύηση τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀλλὰ καὶ ὁ μόνιμος, διαρκὴς πρακτικὸς κανόνας τῆς ἐθνικῆς του ζωῆς γιὰ τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον. Οἱ φορεῖς τῆς παραδόσεως αὐτῆς εἶναι, σὺν μέλη τοῦ συνόλου, πολιτικὰ καὶ ιδεολογικὰ αὐτεξούσιοι, δὲν ἔχουν ἀνάγκη τῆς γραπτῆς ἔννομης συνταγματικῆς θελήσεως τῆς ἐξουσίας γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν ζωὴ, τὴν λειτουργίαν καὶ τὴν ἐπιβίωσιν τοῦ ἐθνικοῦ τους συνόλου. Ἡ συντριπτικὴ ἱστορικὴ ἀπόδειξις τῆς ἀλήθειαις αὐτῆς εἶναι τὸ γεγονός ὅτι ὁ Ἑλληνισμὸς «λειτουργεῖ» σὺν ὅνολο ὄχι μόνον στὶς περιόδους ἰσχύος ἐνὸς οἰουδῆποτε Καταστατικοῦ Χάρτη, ἐξ ὧν ἔχουν ἐφαρμοσθῆ ἕως τώρα στὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ σὲ περιόδους ποὺ δὲν διέθετε καν δικὸ του Ἑθνικὸ Κράτος (Ρωμαιοκρατία, Τουρκοκρατία). Θὰ λέγαμε μάλιστα, ὅτι, Ἰσαῖα, ὁ Ἑλληνισμὸς λειτουργεῖ σὺν ὅνολο πολὺ καλύτερα χωρὶς δικὸ του Κράτος παρὰ μὲ Κράτος (σὺν τῷ αἰσχροῦ Νεοελληνικῷ).

Αὐτὸ τὸ Ἑθνος, ποὺ ὄχι ἀπλῶς ἐφάρμοσε, ἀλλὰ ἀνακάλυψε τὰ πιὸ ἐξοχα πολιτικὰ συστήματα ποὺ δημιουργήσε ἕως τώρα ἡ πολιτικὴ σκέψις, τοῦ ἀνθρώπου, ποτὲ δὲν διανοήθηκε νὰ ὑποτάξῃ τὴν δημόσια ζωὴ του στὶς ἐπιταγὰς ἐνὸς γραπτοῦ καταστατικοῦ κειμένου - προϊόντος τῆς ἔννομης θελήσεως μιᾶς οἰαδῆποτε ἐξουσίας. Ἀπὸ τὴν Ἀθηναϊκὴ Πολιτεία ἕως τὶς ἄλλες πόλεις - κράτη ἢ συμπολιτεῖες τῆς Κλασσικῆς Ἑλλάδας καὶ ἀπὸ τὸ Μακεδονικὸ Βασίλειο τοῦ Φιλίππου καὶ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἕως τὸ πολιτικοδιοικητικὸ πρότυπο τῆς Ἑλληνικῆς Κοινότητος ἐπὶ Τουρκοκρατίας οἱ Ἑλληνες ἔζησαν καὶ ἐδράσαν σὺν πολιτικὰ ὅνολα, μὲ βάση τὶς ἀρχὲς καὶ ιδέαις ποὺ συνεχῶς παρήγαζαν καὶ δημιουργοῦσαν χωρὶς ποτὲ νὰ τὶς «παγώνουν» μέσα σὲ κείμενο ἐνὸς Συντάγματος. Γι' αὐτὸ οἱ θεσμικοὶ ἑλληνικοὶ νόμοι, ἂν μεταβάλλονταν σὲ γραπτὸς, διατηροῦσαν τὴν αὐτοτέλειαν καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν τους μεταξύ τους, δὲν ἐντάχθηκαν ποτὲ μέσα σὲ ἓνα καὶ ἐνιαῖο τεχνικὸ πλαίσιο. Τὸ ἐνιαῖο πλαίσιο τῶν θεσμῶν ἦταν ἡ ἴδια ζωὴ τῆς Πολιτείας, ἡ ἄγραφη καὶ ἀδέσμευτη νομικά. Καὶ ἴσως ἡ βαθύτερη, πηγὴ τοῦ δυναμισμοῦ καὶ τῆς ἀκατάβλητης ἰκανότητος πρὸς ἐπιβίωσιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἶναι τὸ γεγονός ὅτι ἡ πολιτικὴ του ζωὴ δὲν κρυσταλλώθηκε ποτὲ μέσα σὲ κατεστημένα σχήματα, ἀλλὰ ἀναπτυσσόταν πάντοτε ἀέλιστα καὶ ἀντικονφορμιστικά, ἀντλώντας τὴ δύναμή της ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ ἱστορικὸ γίγνεσθαι. Καὶ γενικὰ ἡ νομολογία τοῦ Ἑλληνικοῦ Δικαίου, ἀστικὴ καὶ ποινικὴ, ἀπὸ τὰ πανάρχαια χρόνια ποσοτικὰ εἶναι ἐλάχιστη, σὲ σύγκρισιν μὲ ἄλλα Δίκαια. Ὡπως τὸ Ρωμαϊκὸ, τὸ Ἑβραϊκὸ, τὸ νεώτερο Εὐρωπαϊκὸ κλπ. Ὁ Ἑλληνισμὸς στηριζόμενος ἀνάκαθεν στὸν ἄγραφο νόμο, τὴν τιμὴ καὶ τὴν λατρεῖαν τῆς ιδέαις τῆς Δικαιοσύνης (θεὰ Δίκη) δὲν ὑποτάσσεται, ἀλλὰ οὔτε ὑποτάσσει, ἐξουσιαστικά, μέσα σ' ἓνα γραπτὸ (αὐθαίρετο καὶ δογματικὸ) νομικὸ πλαίσιο τὴ ζωὴ του, ἀστικὴ καὶ δημόσια.

Ὁ ἐντελῶς ξένος πρὸς τὴν ἑλληνικὴ πολιτικὴ παράδοση θεσμὸς τοῦ Συντάγματος εἰσήχθη στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὸ λογοκρατούμενο φραγκολεβαντίνικο Κατεστημένο πὸν σχηματίσθηκε ἀπὸ διάφορα ξενοκρατικὰ στοιχεῖα πὸν κατέφθασαν στὸν ἑλληνικὸ χῶρο ἀμέσως μετὰ τὴν ἔκρηξη τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821. Πρόκειται γιὰ καθαρὴ ἀπομίμηση θεσμοῦ πὸν ἴσχυε σὲ διάφορα Κράτη τῆς Εὐρώπης, ὅπως ἄλλωστε συμβαίνει μὲ τὸ σύνολο σχεδὸν τῶν θεσμῶν τοῦ Νεοελληνικοῦ Κράτους ἕως σήμερα. Ἄλλωστε ὅλα σχεδὸν τὰ Συντάγματα πὸν καταρτίσθηκαν ἕως σήμερα στὴν Ἑλλάδα ἀποτελοῦν ἀπλὲς παραλλαγές ἢ καὶ πιστὲς ἐνίοτε μεταφράσεις ξένων Συνταγμάτων. Οἱ γνήσιοι φορεῖς τῆς ἑλληνικῆς παραδόσεως ὄχι μόνον δὲν κατάλαβαν ποτὲ τὴν ἀνάγκη τοῦ Συντάγματος, ἀλλὰ καὶ ἔλασαν ἐχθρική θέση ἐναντίον του. (α)

Ἴδου πῶς ἐκτιμᾷ τὸν καταστρεπτικὸ ρόλο πὸν ἐπαίξει στὴν νεογέννητη Νέα Ἑλλάδα, ἀμέσως μετὰ τὴν Ἐπανάσταση, ἢ εἰσαγωγὴ τοῦ θεσμοῦ τοῦ Συντάγματος, ὁ πῶς πληροφορημένος μελετητὴς τοῦ Εἰκοσιένα, λαμπρὸς ἱστοριοδίφης Γιάννης Βλαχογιάννης:

«Ἡ ἱστορικὴ δωδεκάχρονη —ἐπισημότετη γιὰ τὶς μελλόμενες τύχες τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ — περίοδος τῶν χρόνων 1821 - 1832 θὰ μπορούσε νὰ συνοψισθῇ σ' ἓνα εἶδος παραμυθιοῦ, πὸν τὸ τέλος του νᾶνα τραγικὸ, ὅσο ἢ ἀρχὴ του ἦταν ὀλιγη δνειρο, ὀλιγη ἐλπίδες καὶ ἄσθειές χαρὲς γεμάτη. Ἡ ἱερὴ Ἐπανάσταση τοῦ Εἰκοσιένα πρόβαλε στὴ ζωὴ σὰν ἓνα θαμποχάραμα μουντὸ κι' ἀργό, ἀγουροξυπνημα λαοῦ ἀπὸ τὸν ταραγμένο του ὕπνο, πὸν πατριῶτες ἰδεολόγοι, ἀπὸ τὸν ἀφήσαν αἰῶνες νὰ ὄνειρευτῇ, θελήσανε νὰ τὸν κάμουνε νὰ βγῇ ξαφνικὰ ἀπὸ τὸν θαθὸ τὸν ὕπνο του, χωρὶς νὰ τὸ συλλογισθοῦν ἂν εἶχε φθάσει ἢ ὄρα. Ὁ λαὸς τότε ὀρθὸς τινάχθηκε, καὶ τὸνειρο ἔργο τῶκαμε, ζωὴ λαμπρὴ γεμάτο, καὶ τ' ἀνάστησε, καὶ τῷ δειξε τρανὸ καὶ κοσμοθάμαστο καὶ μὲ τὸ αἷμα του τῷθρεψε, καὶ τὸ γιγάντωσε, παληκάρ: τρυφερό, πὸν χρειάζεταν ὅμως τώρα, κάποιον ὀδηγὸ σοφὸ, δάσκαλο νὰ τ' ὀρμηνέψῃ. Ἦρθε λοιπὸν ὁ Δάσκαλος, ἦρθε ὁ Πατέρας καὶ τὸ πήρε ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ τοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια στὸ φῶς τ' ἀληθινὸ, στὸ νόμο καὶ στὴν τάξη. »
«Ἰστερα κάτι σὰ σκιάχτρο ξαφνικὸ, σὰ φθονερὸς βραχνᾶς, σὰν ἄδικη κατάρρα πλάκωσε τὰ στήθια τοῦ νεοφώτιστου παληκαριοῦ, τοῦ τάραξε τὸ νοῦ, καὶ τῷθριξε σὲ δρόμους κακοτράχαλους, ὅπου πλανήθηκε, κι ἔφτασε στὴν ἄκρη τοῦ χαμοῦ. Τοῦ βραχνᾶ ἔδεινον ὄνομα — ὄνομα καὶ πρᾶμα ξωτικὸ, ἀπὸ τὴν **Φραγκιά φερμένο** — ἦτανε: Σ Ὑ ν τ α γ μ α. Γιὰ ν' ἀφήσομε τὴν ποιητικὴν μεταφορὰ, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ζητήσομε νὰ μάθομε τί λέγαν ἐκεῖνοι, πὸν μᾶς κουβαλήσαν τὸν ξενό-

---

(α) Ὁ Κολοκοτρώνης γράφει: «ἄκουεν ὁ κόσμος τὸ Σύνταγμα καὶ δὲν ἤξερεν ὅτι εἶναι οὐντριμιμα». («Διήγησις συμβάντων τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς», ἐκδ. Πάπυρος Πιρῆς, σ. 188). Ὁ Μακρυγιάννης πὸν παραοῦρηκε ἀπὸ τοὺς Α. Μαυροκορδάτο, Ι. Κωλέτη καὶ Α. Μεταξᾶ καὶ πρωτοστάτησε στὴν ἐπανάσταση τῆς 3ης Σεπτεμβρίου μὲ αἴτημα τὴν χορήγηση Συντάγματος, ὅταν κατάλαβε ὅτι τὸ περιπόθητο Σύνταγμα δὲν ἦταν ἢ πανάκεια τῶν ἐθνικῶν δεινῶν ἀλλὰ ἀντίθετα ἢ ἀπαρχὴ νέας κακοδαίμονιας, ἔγραψε τὰ ἐξῆς: «Βγαίνουν οἱ ἄλλοι: πάλι: «νόμους συνταγματικούς πρέπει νᾶχωμεν νὰ πᾶμε ἔμπρός». Φθάνει πλέον ὁ δόλος καὶ ἢ ἀπάτη! Καὶ σεις οἱ ἄλλοι μᾶς κατανήσατε μ' αὐτὰ σὰν τὴν καλαμιά στὸν κάμπο. Χορτάσαμε πλέον λευτερία συνταγματικὴ ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους καὶ Γάλλους (...). Ἄπ' αὐτὰ ὅλα ἢ πατριδα κλονίζεται, ἀπὸ τὶς ὀδηγίεις τὶς πατρικὲς τῶν Πρέσβειων καὶ τῶν δικῶν μας ξενολατρῶν». («Ἀπομνημονεύματα», ἐκδ. Ι. Βλαχογιάννη σ. 356 - 357). Παρόμοιες θέσεις ἐξέφρασαν καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἠγέτες τοῦ ἐπαναστατημένου Ἑθνοῦ (Καραϊσκάκης, Ἀνδρουτσος κλπ.).

φερτον αυτό καρπό, άνθρωποι κι αυτοί ξενομαθημένοι, για την υποπτη σοφία τους, φαντασμένοι, γνωστοί με τ'όνομα Καλαμαράδες, που ο ίδιος ο λαός άξια τους το κόλλησε: καλύτερα να ιδούμε ο ίδιος λαός ποιά ιδέα σχημάτισε για τ' άκριβο αυτό στολίδι, γιατρικό σωτήριο, δότανο μαγικό, σιδερόχορτο άσφαλο, τετράφυλλο τριφύλλι που θάνοιγε των θησαυρών την πόρτα, κουκουσιάχτη που θάδιωχνε τὰ κοράκια απ' τὰ σπαρτά. Νά πώς έννοιωθε ο λαός το Σύνταγμα: Στόν έμφύλιο πόλεμο του Πόρου, λίγο πριν από το θάνατο του Καποδίστρια, οι επαναστάτες τραγουδούσαν:

«Ο Πόρος κι άν έκάηκε
και γίνηκε ντουμάνι,
το Σύνταγμα νάναι καλά,
και πάλι τότε φτειάνει.

»Αφού μετά το θάνατο πάλι του Καποδίστρια, που οι συνταγματικοί συγκεντρωθήκανε στα Μέγαρα, άπερίγραπτες ήταν οι άρπαγές, οι τυραννίες τους κατά των χωρικών. Η έφημ. «Έλπίς» (26 Ιουλίου 1849) γράφει για αυτή τή συνταγματική περίοδο τήν παράξενη: «Έντεθεν το Σύνταγμα κατέστη τράπεζα πλουσιοπάροχος διά τους πεινώντας και πλεονεκτούντας: το κατέστησε δε τοιοῦτο αυτή ή έξουσία, ήτις προσκαλοῦσα τοιοῦτους ανθρώπους εις τὰ πράγματα, τους κάμνει καθαρά να έννοήσωσιν ότι ή συνταγματική εποχή είναι εποχή άρπαγής και λεηλασίας των δημοσίων. «Ο Σύνταμας, ώρὲ μπέρο μ', θέλει να τρώη!», έλεγαν οι όπαδοί του Ταφιλ Μπούζη το 1832».

«Ο Τουρκαρβανίτης αυτός καπιτάνος —συνεχίζει ο Βλαχογιάννης— κυνηγημένος από τήν πατρίδα του, ήρθε βοήθεια του Κωλέτη (άρχηγοῦ των συνταγματικών) στα Μέγαρα το 1832 (...). Αμα οι συνταγματικοί των Μεγάρων, νικητές, μπήκανε στ' Άργος, κάνανε κι εκεί τὰ ίδια. Ο συνταγματικός ποιητής Άλ. Σούτσος γράφει: «Τού Περούκα οι πύθοι, τους όποιους έσπασε το μεθυσμένον Σύνταγμα μας εις Άργος...». Οι λυστές Ρουπακιάς και Χουσιάδας όταν το 1835 σέ συμμορία από 50, διαπράξανε μιá τολμηρή ληστεία στη Ναύπακτο, «ζήτη το Σύνταγμα» φωνάζανε (έφημ. «Έθνική», 14 του Μάη 1835). Η περίφημη στάση των Σουλιωτών του Άργιρίου, στο 1836, έμεινε γνωστή με τ'όνομα «το Σύνταγμα του Ζέρβα».

«Σύνταγμα, λοιπόν, καταλήγει ο Β'λαχογιάννης, κατά τή λαϊκή αντίληψη, σήμαινε στάση, άναρχία, ρεμπελιό. Νά ένα δημοτικό τραγούδι, ληστρικό τής Δυτ. Έλλάδας (άνέκδ. συλλογή Κ. Χατζόπουλου):

Περικαλιώμα: στο Θεό και στην Άγια Σωτήρα
να γίνη κάνα Σύνταμα, κάνα κακό σεφέρι
να ζώση ο Κούτρας τάρματα κι ο Λέος το σπαθί του
να πάμε άπάνω στα βουνά, ψηλά στα κορφοβούνια...(α).

«Ο Πολυζωίδης στη «Γεν. Ιστορία», τόμ. Β, σελ. 1096 (έκδ. Κρέμου) γράφει για τήν έννοια τής λέξης στην Πελοπόννησο κατά τή ληστεία του 1845: «Έν Πελοποννήσῳ πολυάριθμοι συμμορίαί ληστών ήγον και έφερον τήν χώραν. Πλειστοί: όσοι οὔδέν κακουργήσαντες ήνοῦντο τοίς ληρταίς πρὸς Σύνταγμα (...). Τοιούτοι: έκ φιληούχων πολιτών έννεκα πενίας εις το «Σύνταγμα» τραπέντες και ειτα

(α) Οι Κούτρας και Λέος ήταν λήσταρχοι.

καταδιωχθέντες ήσαν οί πλείστοι τών ληστρικών συμμορίας συστησάντων 'Ελλήνων.
'Εντεϋθεν τών τού Συντάγματος» ληστών επληρώθη σύμπασα ή 'Ελλάς». (α)

Μά, μήπως, σχολιάζουμε έμεις, και ή σημερινή 'Ελλάδα δέν είναι: «πεπληρωμέ-
νη» από τούς συνταγματικούς (ή σ υ ν α γ μ α τ ι κ ο υ ς) ληστές;...

Πώς λειτούργησε ο ξένος αλλά και άσυμβίβαστος πρὸς τήν ιδέα του 'Ελληνισμού θεσμός του Συντάγματος στο Νεοελληνικό Κράτος; "Ας κάνουμε έδώ μιὰ σύντομη σύνοψη της συνταγματικής ιστορίας της Νεώτερης 'Ελλάδας, ιστορίας που είναι πολύ ευγλωττη και χαρακτηριστική:

- 'Η Α' 'Εθνική Συνέλευση της 'Επιδάουρου (έλεγχόμενη από τὰ όργανα της Ξενοκρατίας) ψηφίζει τήν 1η 'Ιανουαρίου 1822 τὸ πρώτο Σύνταγμα, για να αποδείξει στον «πεπολιτισμένον κόσμο», ότι ή 'Επανάσταση, δέν ήταν μιὰ άπλη άνταρσία, αλλά ή καθολική εξέγερση ενός πολιτικά ώριμου λαού. Τὸ Σύνταγμα αυτό, άλλοπρόσαλλο και έλαττωματικό, δέν εφαρμόσθηκε.

- Μετά ένα χρόνο (1823) συνέρχεται στο "Αστρος ή Β' 'Εθνική Συνέλευση και ψηφίζει άλλο Σύνταγμα, τὸν λεγόμενον Νόμον της 'Επιδάουρου». επίσης έλαττωματικό, που δέν εφαρμόσθηκε ποτέ.

- Μετά τέσσερα χρόνια (Μάιος 1827) ή Γ' 'Εθνική Συνέλευση συνήλθε στην Τροιζήνα και ψήφισε τὸ λεγόμενον «Πολιτικὸν Σύνταγμα της 'Ελλάδος», άφθογο από τεχνικής πλευρᾶς, αλλά ο Καποδίστριας στον όποϊον ή Συνέλευση ανέθετε τήν εφαρμογή, μόλις έφθασε στην 'Ελλάδα τὸ κατάργησε με τὸ αιτιολογικό ότι: δέν ήταν τὸ ένδεικνυμένο για τὸν τόπο. Συγχρόνως ή Δ' 'Εθνική Συνέλευση που συνήλθε στο "Αργος έξουσιοδότησε τὸν κυβερνήτη να καταρτίσει νέο Σύνταγμα, αλλά πέρασαν δύο και πλέον χρόνια χωρὶς να καταρτισθῆ τοῦτο.

- Μετά τήν δολοφονία του Καποδίστρια και έν μέσω άναρχίας συνήλθε ή Ε' 'Εθνική Συνέλευση, ή όποια καθήρτισε τὸ Σύνταγμα της 15ης Μαρτίου 1831, τὸ γνωστὸ οάν «ήγεμονικόν», αλλά εκ τῶν ύστερων δέν αναγνωρίσθηκε οὔτε καν ή νομιμότητα της συγκροτήσεως της Ε' 'Εθνικής Συνελεύσεως.

- Μετά τήν επικύρωση της εκλογής του "Οθωνα από τις «Προστάτιδες Δυνάμεις», τὸ 1832, ή συνελοῦσα αρχικά στο "Αργος και μετακινηθεῖσα στο Ναύπλιο και τήν Πρόνοια «'Εθνική τῶν 'Ελλήνων Συνέλευσις» άρχισε τήν κατάρτιση νέου μοναρχικοῦ Συντάγματος «φυλαττομένων και τῶν δικαιωμάτων του λαού», αλλά τὸ συντακτικὸ έργο της διεκόπη, κατόπιν διακοινώσεως τῶν πρεσβευτῶν, που διέταξαν τήν κατάρτιση του Συντάγματος άμέσως μετά τήν άφιξη του "Οθωνα. 'Η Συνέλευση όμως διαλύθηκε βίαια από έναντίον της επίθεση του λαού και ώρισμένων στρατιωτικῶν, και έτσι δέν μπόρεσε να περιμένῃ τὸν έρχομὸ του Βαυαροῦ πρίγκηπα.

- 'Η «άπειθαρχία» του "Οθωνα ώθησε τις Προστάτιδες Δυνάμεις να ύποδαυλίσουν τήν 'Επανάσταση, της 3ης Σεπτεμβρίου 1843 με αίτημα τήν κατάρτιση Συντάγματος. 'Η όνομασθεῖσα «ή της Γ' Σεπτεμβρίου έν 'Αθήναις 'Εθνική Συνέλευσις» ψήφισε στις 21 Φεβρουαρίου 1844 τὸ νέο Σύνταγμα (άντίγραφο του γαλλικοῦ Συντάγματος) που τηρήθηκε μόνο κατά τὸ γράμμα του ένῶ στην οῦσία του δέν εφαρμόσθηκε ποτέ.

- Μετά τήν άνατροπή του "Οθωνα τὸ 1862 ή όνομασθεῖσα «Β' έν 'Αθήναις 'Εθνική Συνέλευσις τῶν 'Ελλήνων» ανέθεσε σέ έπιτροπή τήν κατάρτιση Συντάγματος, τὸ σχέδιο

(α) Ν. Κασμούλης, «'Ενθιμήματα Στρατιωτικά», εκδ. Γιάννη Βλαχογιάννη, τόμ. Γ, σ.σ. 619 - 621.

- του όποιου άρχισε νά ουζήζηται: στη Βουλή με τόσο βραδύ ρυθμό, ώστε ό νέος Βασιλιάς Γεώργιος Α΄ άπηθύβυε στη Βουλή, στις 6 'Οκτωβρίου 1864, διάγγελμα ζυτώντας τήν ψήφιση μέσα σε δέκα μέρες και άπειλώντας ότι άλλουώς θα έγκαταλείψη τήν 'Ελλάδα. Έτσι: ή Βουλή «άρον - άρον» τό ψήφισε, και ό Γεώργιος άφού τροποποίησε ώρισμένες διατάξεις, τό δημοσίευσε στις 16 Νοεμβρίου 1864.
- Μετά τήν στρατιωτική 'Επανάσταση του 1909, έγινε αναθεώρηση του Συντάγματος αλλά κρίθηκε άκυρη, ή δέ κυβέρνηση, διαλύθηκε και τέλος με νέες έκλογές προήλθε ή Β΄ 'Αναθεωρητική Βουλή και έκανε τήν αναθεώρηση (1 'Ιουνίου 1911).
  - Τό Σύνταγμα αυτό άποτέλεσε τήν άφορμή τής μεγάλης έξουσιαστικής κρίσεως, του Διχασμού, διότι από τό 1915 ό Βενιζέλος άμφισβήτησε τήν έρμηνεία ώρισμένων διατάξεων σχετικών με τήν έκταση των βασιλικών άρμοδιοτήτων. "Όταν έπεκράτησε ό Βενιζέλος οι διατάξεις αυτές άνεστάλησαν.
  - Μετά τήν έπιστροφή του Κων(ου) (1920) ή Βουλή αυτοανακηρύχθηκε σε συντακτική αυτονομασθείσα «Γ΄ εν 'Αθήναις Συντακτική Συνέλευσις των 'Ελλήνων» και έπελήφθη του έργου του καταρτισμού του νέου Συντάγματος αλλά με τόσο βραδύ ρυθμό, ώστε μέχρι τής διαλύσεώς της (1922) 5 - 6 μόνον άρθρα είχαν ψηφισθί.
  - 'Η 'Επανάσταση Πλαστήρα - Γονατά άνέδειξε με έκλογή τήν «Δ΄ εν 'Αθήναις Συντακτική Συνέλευσις των 'Ελλήνων», ή όποία ύστερα από μακρές και θυελλώδεις συζητήσεις, άπεφάσισε τήν έκπτωση τής Δυναστείας και τήν καθιέρωση τής Δημοκρατίας με ψήφισμα, αλλά δέν πρόλαβε και νά επικυρώση τό σχετικό Σύνταγμα, διότι σημειώθηκε τό κίνημα του στρατηγού Θ. Πάγκαλου. 'Η Συνέλευσις «έκουσα - άκουσα» έδωσε ψήφο έμπιστοσύνης στον Πάγκαλο και καθήρτισε μέσω έπιτροπής της άλλο Σύνταγμα, τό όποιο ό Πάγκαλος αυθαίρετα τροποποίησε και δημοσίευσε στις 29 Σεπτεμβρίου 1925, διαλύοντας συγχρόνως τή Συνέλευσις.
  - 'Ο Κονδύλης που άνέτρεψε τον Πάγκαλο, δημοσίευσε τό Σύνταγμα αυτό, ως είχε προτού τροποποιηθί, αλλά ταυτόχρονα προκήρυξε έκλογές Βουλής στην όποία άνέθεσε τήν αναθεώρηση και έτσι ή αναδειχθείσα Βουλή καθήρτισε άλλο Σύνταγμα που δημοσιεύθηκε στις 2 'Ιουνίου 1927.
  - Μετά τήν καταστολή του κινήματος τής 1ης Μαρτίου 1935 ή Κυβέρνηση μεταβλήθηκε από κοινοβουλευτική σε έπαναστατική και αναθεώρησε ή ίδια τό Σύνταγμα.
  - 'Η προσελθούσα από τις έκλογές τής 9 'Ιουνίου 1935 Βουλή εξέδωσε σειρά συντακτικών πράξεων που τροποποιούσαν ουσιαστικά τό Σύνταγμα, αλλά ή νέα επανάσταση του Κονδύλη προκάλεσε τήν άμεση έκδοση από τή Βουλή ψήφισματος, με τό όποιο καταργήθηκε τό πολίτευμα τής 'Αθασίλευτης Δημοκρατίας και μεταβλήθηκε σε Βασιλευόμενη, με τήν επαναφορά σε ισχύ του Συντάγματος 1864/1911.
  - Μετά τήν άφιξη του Γεωργίου Β΄ εξέλέγη ή «Γ΄ 'Αναθεωρητική Βουλή των 'Ελλήνων», στις 2 Μαρτίου 1936, αλλά δέν μπόρεσε νά καταρτίσει νέο Σύνταγμα μέχρι τής 4ης Αυγούστου όποτε ό Γ. Μεταξάς επέβαλε τήν δικτατορία.
  - Μετά τήν άπελευθέρωση εξέλέγη στις 31 Μαρτίου 1946 ή «Δ΄ 'Αναθεωρητική Βουλή», αλλά δέν συνέταξε κανένα Σύνταγμα, μέχρις ότου ή Βουλή που προήλθε από τις έκλογές τής 9ης Σεπτεμβρίου 1951 ψήφισε νέο Σύνταγμα που ίσχυσε από τήν 1η 'Ιανουαρίου 1952. Τό Σύνταγμα αυτό μετά τό 1960 έγινε στόχος έπικρίσεων.
  - Τό στρατιωτικό καθεστώς τής 21ης 'Απριλίου 1967 κατάρτισε δύο νέα Συντάγματα (1968 και 1973) που δέν εφαρμόσθηκαν ποτέ.
  - 'Η Μεταπολίτευση του 1974 επανέφερε άρχικά σε ισχύ τό Σύνταγμα του 1951, αλλά χωρίς τις διατάξεις περι πολιτεύματος και τέλος τό 1975 κατάρτισε και δημοσίευσε τό ισχύον μέχρι σήμερα Σύνταγμα.

* * *

Αυτή ή «συνταγματική ιστορία τής Νεωτέρας Έλλάδος» είναι, λοιπόν, μιá κωμικοτραγική ιστορία, με στοιχεία που προκαλούν τὰ γέλια και με στοιχεία που προκαλούν τὰ κλάματα. «Ντουζίνες» συντακτικῶν συναλεύσεων και αναθεωρητικῶν βουλῶν. που ἄλλοτε δὲν κάνουν τίποτε και ἄλλοτε φτιάχνουν «ντουζίνες», ἐπίσης Συνταγμάτων. συνταγματικῶν αναθεωρήσεων, συντακτικῶν πράξεων και ψηφισμάτων που δὲν εφαρμόζονται ποτέ, ἢ εφαρμόζονται ἐν μέρει ἢ ανακατεύονται τὸ ἓνα με τὸ ἄλλο σὰν ρώσικη σαλάτα, ἀνάλογα με τὶς στιγμιαίες ἀνάγκες τοῦ Κατεστημένου. Μέσα σ' ἓνα ὄργιο «συντακτικῶν κυνισμῶν» τῆς φραγκολεβαντίνικης ἐξουσιαστικῆς κάστας, ἡ «συνταγματικότητα» γίνεται κλωτσσοκούφι στὴν Έλλάδα, ἐνῶ ὁ Έλληνισμὸς τελείως ξένος πρὸς τὰ συμβαίνοντα, καλεῖται ἐκάστοτε νὰ νομιμοποιῆ ἐκ τῶν ὑστέρων κανόνες και τύπους που πάντοτε δὲν ἐκπηγάζουν ἀπὸ τὴν παράδοσή του, που πάντοτε ἀποτελοῦν ἀντιγραφές κανόνων και τύπων ἄλλων Ἑθνῶν και που πάντοτε ποδοπατοῦνται.

Ἄλλα πῶς νὰ «ριζώση» και νὰ λειτουργήσῃ ἁμαλὰ μέσα στοὺς κόλπους τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους ἓνα οἰοδῆποτε Σύνταγμα ἀπὸ τὴν πληθώρα που καταρτίσθηκαν, ὅταν ἡ ἐξουσιαστικὴ ἔννομη, θέληση που τὸ θεοπίζει δὲν εἶναι ἑλληνικὴ ἀλλὰ ξένη; Και πῶς νὰ γίνουν κτῆμα τῆς συνειδήσεως τοῦ Ἔθνους οἱ διάφορες διατάξεις του ὅταν δὲν ἔχουν καμμιά σχέση με τὸ παρελθὸν τοῦ Ἑλληνισμοῦ και τὴν ἀντίληψή του γιὰ τὴν πολιτικὴ, τὴ διοίκηση και γενικὰ τὴ δημόσια και ἰδιωτικὴ ζωή;

Γιατί νὰ λειτουργήσῃ ἁμαλὰ ὁ «πλουραλιστικὸς κοινοβουλευτισμὸς», ὅταν τὸ ξένο αὐτὸ φροῦτο που διασπᾷ τὸ Ἔθνος, ἔρχεται σὲ πλήρη σύγκρουση με τὴν πατροπαράδοτη ἑλληνικὴ ἀρχὴ τῆς πολιτικῆς ἐνότητος; Και γιατί νὰ λειτουργήσῃ ἄνευ διακοπῆς αὐτὸ ἡ οἰοδῆποτε ἄλλο σύστημα, ὅταν ὁ Ἑλληνισμὸς ὄχι μόνον ἐφήρμοσε ἀλλὰ και ἀνακάλυψε ἅλα ἀνεξαίρετως τὰ γνωστὰ πολιτικὰ συστήματα; Γιατί νὰ ριζώσῃ και μέσα στις καρδιές τῶν Ἑλλήνων ἡ ἀρχὴ τῆς ἰσότητος και τοῦ ἀριθμοῦ (πλειοψηφίας), ὅταν δὲν κληρῶν ἡ ἑλληνικὴ πολιτικὴ παράδοση, (ἀπὸ τὴν Ἀθηναϊκὴν Δημοκρατίαν μέχρι τὴν Ἑλληνικὴν Κοινότητα τῆς Τουρκοκρατίας) ἀπορρίπτει και ἐδελύσεται τὴν ἐβραϊκὴν αὐτὴ ἀρχὴ και θεοποιῆ τὴν ἐκ διαμέτρου ἀντίθετη τῆς Δικαιοσύνης (στὶς ὑποχρεώσεις και τὰ δικαιώματα) και τῆς ποιότητος - ἀξίας; Γιατί νὰ ἀσπασθῇ ὁ Ἑλληνισμὸς τὴν ἀρχὴ τῆς διακρίσεως τῶν ἐξουσιῶν (νομοθετικὴ, ἐκτελεστικὴ, δικαστικὴ και... Τύπος!), ὅταν οὐδέποτε ἴσχυε στὴν Έλλάδα τέτοια διάκριση, ἐνῶ ἀντίθετα ἡ Πολιτεία νοήθηκε πάντοτε σὰν ἓνας και ἀδιάσπαστος ὀργανισμὸς; Γιατί νὰ μὴν καταστήσῃ τὴν πράξιν κυνισμὸς ἡ ἐπαγγελματοποίηση ἢ ἡ μονιμότητα τῶν λειτουργῶν τῆς Πολιτείας ὅταν σύμφωνα με τὴν ἑλληνικὴν παράδοση δὲν νοῆται ἔμμισθη ἢ δημόσια λειτουργία, ἀλλὰ, ἀντίθετα, ἄνευ ὀφελγημάτων προσφορά, θυσία πρὸ τὸ σύνολο; Γιατί νὰ χρειάζεται ὁ Ἑλληνας «συνταγματικὴν κατοχύρωσιν» τῶν ἐλευθεριῶν του, ὅταν τὸ ὑπέρτατο αὐτὸ ἰδανικὸ του τὸ κατακτᾷ πάντοτε, σὰν ἄτομο ἢ σὰν σύνολο, με ἀγῶνα και δράση και ὄχι με Συντάγματα (πού, ἄλλωστε, ποτέ δὲν τοῦ τὸ ἐξασφαλίζουν);

Και γιατί, τέλος, —γιὰ νὰ μὴν συνεχίσουμε τὴν ἀτέλειωτη καταγραφή ὄλων τῶν ἀντιφάσεων μεταξὺ τῶν ἀρχῶν τῶν διαφόρων συνταγματικῶν διατάξεων και τῆς ἑλληνικῆς παραδόσεως— νὰ μὴ κταντᾷ ὀπερέττα και κωμικοτραγικὴ ἱστορία αὐτὸς τοῦτος ὁ θεομὸς τοῦ Συντάγματος, ἀπὸ τότε που ἐπεβλήθη στὸν Ἑλληνισμὸ ἔως σήμερα, ὅταν εἶναι ὄχι μόνον ξένος και ἀντίθετος πρὸς τὴν ἑλληνικὴν παράδοση, ἀλλὰ και ἀποβλέπει σὲ τελευταία ἀνάλυση στὴν ὑποταγὴ τοῦ Ἑλληνισμοῦ σὲ μιὰ ἐξουσιαστικὴ ἔννομη θέληση τῆς στιγμῆς, ὑποβαθμίζοντας τὴν ἀνάγκη τῆς ἠθικῆς θελήσεως —που δὲν ταυτίζεται ποτέ με τὴν ἔννομη— και ὀποιασδήποτε ἄλλης μὴ ἔννομης θελήσεως στὴ δράση γιὰ τὴν ἐπιβίωση και προκοπὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους;

Στὸ κάτω - κάτω μιὰ ἀπὸ τὶς χαρακτηριστικώτερες ἐκδηλώσεις τοῦ δυναμισμοῦ τοῦ

Ἑλληνισμὸς εἶναι ἢ συνήθειά του νὰ γελοιοποιῆ ὅ,τι εἶναι ψεῦτικο καὶ ξένο πρὸς αὐτόν!...

Δὲν ἔχει λοιπὸν ἀνάγκη ἐξουσιαστικῶν Συνταγμάτων ὁ Ἑλληνισμὸς, γιὰ νὰ ζῆ καὶ νὰ μεγαλοουργῆ, ὅπως δὲν αἰσθάνθηκε ποτὲ τὴν ἀνάγκη Συνταγμάτων ὅταν μεγαλοουργοῦσε, χωρὶς νὰ ἰσχύη ὁ θεσμὸς αὐτὸς στὴ ζωὴ του. Καταστατικὸς χάρτης τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ ἀσπείρευτη πηγὴ τῆς ζωῆς του εἶναι ἡ παράδοση καὶ ἱστορία του, δηλαδὴ ἡ ἴδεια ἢ Ἑλληνικότητα καὶ ὁ Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς ὡς παρελθόν, ὡς παρὸν καὶ ὡς μέλλον (θεόν). Καὶ ὁ Καταστατικὸς αὐτὸς Χάρτης του, ποῦ εἶναι τὸ λαμπρότερο «Σύνταγμα» ἐξ ὧν ἔχουν ἐπινοήσει ἢ μποροῦν νὰ ἐπινοήσουν οἱ διάφοροι ἐξουσιαστές τῆς Γῆς, ἔχει περιφρονηθῆ, ποδοπατηθῆ, κουρελοποιηθῆ βάναισα ἀπὸ τὸ ἄθλιο καστικὸ καὶ διεθνιστικὸ Νεοελληνικὸ Κράτος. Ἄν ἐπαναφερθῆ σὲ ἰσχύ» καὶ καταλάβῃ τὴ θέση τῶν Συνταγμάτων ὡς ὑπέρτατος ἄγραφος νόμος καὶ θεμέλιος τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας, τὸν μέλλον τοῦ Ἑλληνισμοῦ θὰ εἶναι ἓνα λαμπρὸ Ἑλληνικὸ Μέλλον, πρότυπο καὶ ἰδανικὸ γιὰ ὅλα τὰ Ἕθνη, ὅπως παγκόσμιον πρότυπο καὶ ἰδανικὸ εἶναι καὶ τὸ Ἑλληνικὸ Παρελθόν.

ια. — Τὸ παραμῦθι τοῦ Παραλαμέντου

Ανεξαρτήτως τοῦ γεγονότος ὅτι οἱ Ἕλληνες, βέβαια, δὲν ἀνεκάλυψαν μόνο τὴ δημοκρατία, ἀλλὰ ὅλα τὰ πολιτεύματα, καὶ τὰ ἐφάρμοσαν οἱ ἴδιοι —καὶ εἶναι γνωστόν, ὅτι ἀπὸ τοὺς ἐκπροσώπους τῆς ἑλληνικῆς σκέψεως, ἀπὸ τὸν Ἡράκλειτο καὶ τὸν Πλάτωνα μέχρι τὸν Ἀριστοτέλη, κανεὶς δὲν καταφάσκει πρὸς τὴ Δημοκρατία, ἀλλὰ τὴν ἀπορρίπτουν προβάλλοντες ὡς πρότυπα ἄλλα συστήματα, τιμοκρατικά καὶ ἀριστοκρατικά, ὅπως ὠρισμένες Πολιτεῖες τῆς Κρήτης, τὴν Σπάρτη κλπ. —ἄς ἐξετάσουμε τὴν ἑλληνικότητα τοῦ Κοινοβουλευτισμοῦ, ἄς δοῦμε δηλαδὴ ἂν τὸ σύστημα αὐτὸ εἶναι πολίτευμα μὲ ἰδεολογικὸ χαρακτήρα ἴδιον ἢ παρόμοιον πρὸς τὴν Ἑλληνικὴ Δημοκρατία, καὶ δὴ τὴν Ἀθηναίων Πολιτεία, ὅπως ἰσχυρίζονται οἱ ἀπολογητές του.

Πρῶτ' ἀπ' ὅλα, πρέπει μὲ δυὸ λόγια νὰ ὑπενθυμίσουμε, ὅτι ἱστορικά, ὁ Κοινοβουλευτισμὸς ἐμφανίζεται στὴν Δυτικὴ Εὐρώπῃ ὡς πολιτικὸ προϊόν τῶν ἐθραιογενῶν «ἀστικῶν» ἐπαναστάσεων στὴν Ἀγγλία καὶ τὴ Γαλλία, καὶ ὀλοκληρώνεται ὡς σύστημα ἀναπτύσσοντας θεσμοὺς καὶ τύπους ποὺ ἴσχυαν ἤδη στὰ φεουδαρχικά μεσαιωνικά καθεστῶτα (Παραλαμένα). Ὅταν οἱ δύο αὐτὲς χῶρες ἐγίναν παγκόσμιες ἰμπεριαλιστικὲς Δυνάμεις, «ἐξήγαγαν» τὸν Παραλαμενταρισμὸν, μὲσω τῶν τοπικῶν ὀργάνων τους, στὶς χῶρες ποὺ ἤλεγχαν, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸ ἄθλιο Νεοελληνικὸ Κράτος, ποὺ συγκροτήθηκε κάτω ἀπὸ καθεστῶς Προστασίας, μετὰ τὴν μεγαλειώδη Ἐπαναστάση τοῦ Εἰκοσιένα. (α)

(α) Ἡ ἱστορικὴ πολιτικοκοινωνικὴ παράδοση τοῦ Νέου Ἑλληνισμοῦ δὲν ἔχει καμμιά σχέση μὲ τὶς ἀρχὲς τοῦ Κοινοβουλευτισμοῦ, οὔτε, γενικώτερα, τοῦ Ἀστισμοῦ, καὶ τὸ «πλασασάρισμα» τοῦ ξένου αὐτοῦ φρούτου στὴν ἑλληνικὴ πολιτικὴ «ἀγορά» συνάντησε δυσκολίες, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μὴν λειτουργήσῃ ποτὲ κανονικὰ ὡς σύστημα μέχρι σήμερα. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ εἶχαν ἀναλάβει αὐτὸ τὸ πλασασάρισμα, γιὰ νὰ «χρυσώσουν τὸ χᾶπι», μεταξὺ τῶν ἄλλων χρησιμοποίησαν καὶ τὴ μέθοδο τοῦ ἐξελληνισμοῦ τῆς παραλαμενταριστικῆς ἡρολογίας, μὲ σκοπὸ νὰ φανῆ ὅτι τὸ ἀγγλογαλλικὸ αὐτὸ προϊόν εἶναι: ὄχι ἀρχαῖο, ἑλληνικῆς κατασκευῆς, ὅπως ἀκριβῶς τὴν τελευταίαν οἱ εἰσαγωγεῖς τυ-

Κύρια ιδεολογική βάση του Κοινοβουλευτισμού είναι η ἀρχή τῆς ἰσότητος (égalité). Οἱ πολῖτες τοῦ κοινοβουλευτικοῦ καθεστώτος ἔχουν ψῆφο τῆς ἴδιας ἀξίας. Ἡ ψήφος τοῦ βλακὸς ἔχει τὸ ἴδιο βάρος μὲ τὴν ψῆφο τοῦ σοφοῦ, ἡ ψήφος τοῦ ἀπατεώνα μετρᾷ τὸ ἴδιο μὲ τὴν ψῆφο τοῦ ἔντιμου, ἡ ψήφος τοῦ προδότη ἢ τοῦ διεφθαρμένου δὲν ἔχει καμμιά διαφορὰ ἀπὸ τὴν ψῆφο τοῦ ἀγνοῦ ἀνθρώπου κ.ο.κ. Στὸν Κοινοβουλευτισμὸ ἡ ἔννοια τῆς ποιότητος εἶναι ἀπαράδεκτη καὶ «ἀντιδημοκρατική», οἱ ἄνθρωποι ἰσοπεδῶνται ἀπὸ κάποιον δογματικὸ ὁδοστρωτήρα, κυριαρχεῖ ἡ ἔννοια τῆς ποσότητος, τοῦ ἀριθμοῦ, τῆς πλειοψηφίας. Οἱ ἐκλεγόμενοι, ἀντιπρόσωποι ἢ κόμματα, στὴν πραγματικότητα δὲν ἀντιπροσωπεύουν τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἕναν ἀριθμὸ, ἕνα ἄθροισμα ψήφων, ποιοτικὰ καὶ ἠθικὰ ἄχρωον, οὐδέτερον, ἀδιάφορον. Αὐτὰ τὰ «ἄθροίσματα—βουλευτές» ἢ τὰ «ἄθροίσματα—κόμματα» δὲν ἔχουν, ἐπίσης, ποιοτικὴ ἢ ἠθικὴ διαβάθμιση, εἶναι ἰσοπεδωμένα, ὡς τῖς ψήφους ποὺ τὰ ἀνέδειξαν. Δὲν χαρακτηρίζονται ἀπὸ τίποτε, ἔξω ἀπὸ τὴν ἰκανότητα νὰ συγκεντρῶνουν μεγαλύτερο ἀριθμὸ ψήφων ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ ψήφων ποὺ παίρνουν οἱ μὴ ἐκλεγόμενοι καὶ δὲν χρειάζεται καμμιά ἀποδειγμένη προσφορά, ἀξία ἢ ἄλλο γνώρισμα ποὺ νὰ τοὺς καθιστᾷ ἀξιουσὸς νὰ κυβερνοῦν ἐκείνους ποὺ τοὺς ἐκλέγουν. Πρακτικὰ, ἡ ἀπόρριψη τῆς ἀρχῆς τῆς ποιότητος καὶ ἡ ἀντικατάστασή της ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς ποσότητος ὁδηγεῖ στὴν ἐκλογή καὶ παρουσία στὸ Παρλαμέντο καὶ στὴν ἐξουσία ἀτόμων ποὺ συνήθως δὲν ἔχουν προσφέρει τίποτε στὸ Ἔθνος τους, σὲ κανένα τομέα, παρασιτικῶν δημοκόπων ψηφοσυλλεκτῶν, τῶν λεγομένων «ἐπαγγελματικῶν πολιτικῶν».

Αὐτὴ ἡ ιδεολογικὴ ἀρχὴ τῆς ἰσότητος καὶ ἡ συναφὴς πρὸς αὐτὴν ἀρχὴ τῆς ποσότητος, εἶναι ξένες ὄχι μόνον πρὸς τὴν ἑλληνικὴ Δημοκρατία, ἀλλὰ καὶ γενικὰ πρὸς κάθε ἐκδήλωση τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ. (α) Οἱ Ἕλληνες, θιασῶτες καὶ φορεῖς τῶν ἰδεῶν τῆς Ἀλήθειας καὶ τῆς Δικαιοσύνης, θὰ ἦταν ἀδιανόητο νὰ ἀσπασθοῦν ἕνα δόγμα, ὅπως εἶναι ἡ αὐθαίρετη καὶ ἀδικη ἀρχὴ τῆς ἰσότητος, δεδομένου ὅτι ἰσότητα δὲν ὑπάρχει πουθενά, οὔτε στὴ Φύση, οὔτε στὶς βιολογικὲς ἢ πνευματικὲς ἰκανότητες τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ, ἀντιθετα ἰσχύει ἡ ποιοτικὴ διαφοροποίηση καὶ διαβάθμιση σ' ὄλα. Αὐτὴ

ριῶν, πολεῖνε τοὺς Ἕλληνας καταναλωτὲς φέτα ποὺ κατασκευάζεται στὴν Δανία ἢ τὴν Σουηδία σὲ δοχεῖα φέροντα ἑλληνικὰ «σήματα κατατεθέντα». Ἔτσι, ὁ Παρλαμενταρισμὸς ἐαφτίσθηκε Δημοκρατία, τὸ Παρλαμέντο ντύθηκε μὲ τὸν μανδῶα τῆς ἀρχαίας Βουλῆς τῶν Πεντακοσίων, τὸ Κονσταντινουπόλιν ἐγίνε Σύνταγμα, τὸ «παρτίδο», ὅπως τὸ ἔλεγον τὰ χρόνια τῆς Ἑπαναστάσεως. Ἐγίνε Κόμμα, τὸ «μέλος τοῦ Παρλαμέντου», βουλευτῆς κ.ο.κ.

(α) Βλ. σελ. 32 κεξ. καὶ 105.

τὴν ὀλοφάνερη ἀλήθεια — πού τὴν ἔχει πιά συσκοτίσει ἐντελῶς τὸ δόγμα τῆς ἰσότητος— ἔθεταν σὰν ἰδεολογικὴ θάση τῶν Πολιτειῶν τους, δημοκρατικῶν ἢ ὄχι, οἱ Ἕλληνες. Καὶ γι' αὐτὸ κυρίαρχη ἑλληνικὴ πολιτικὴ ἰδέα εἶναι ἡ ἰδέα τῆς Δικαιοσύνης, τῆς δίκαιας δηλαδὴ ἀντιστοιχίας μεταξὺ προσφορᾶς καὶ δικαιώματος, μεταξὺ πραγματικῆς ἀξίας καὶ δυνατότητας ἀναλήψεως δημοσίων καθηκόντων. Στὴν Ἀθηναίων Πολιτεία, ἐκτὸς τοῦ γεγονότος ὅτι δὲν εἶχαν τὸ δικαίωμα ψήφου τὸ 90% τοῦ ἐνήλικου πληθυσμοῦ περίπου (δοῦλοι, γυναῖκες, μέτοικοι, ἄτιμοι, ἀσεβεῖς κλπ.), ἡ ἀξία τῆς ψήφου καὶ τὰ λοιπὰ πολιτικὰ δικαιώματα, σὲ διάφορες φάσεις, ἰδίως στὶς περιόδους ἀκμῆς, διαφοροποιοῦνταν μεταξὺ τῶν πεντακοσιομεδίμων, τῶν ἵππέων, τῶν ζευγιτῶν καὶ τῶν θητῶν, ἀνάλογα πρὸς τὶς ὑποχρεώσεις κάθε τάξεως, τὴν προσφορὰ καὶ τὴν ἀποδεδειγμένη μὲ ἔργα ἠθικὴ καὶ πνευματικὴν ἀξία τοῦ καθενὸς ψηφοφόρου. Καὶ οἱ προσφέροντες π.χ. ἵππο γιὰ τὸ ἵππικὸ ἢ οἱ ἐξοπλιζόμενοι τριήρη γιὰ τὸ Ναυτικὸ εἶχαν περισσότερη πολιτικὴ βαρῦτητα στὴν Γνύκα, σὲ σχέση μὲ τοὺς μὴ προσφέροντες ἢ τοὺς ἐπιστρατευόμενους γιὰ δοθητικὰς ὑπηρεσίες (ὅπως οἱ θῆτες). Ἀλλὰ καὶ οἱ ἐκλεγόμενοι εἶχαν νὰ ἐπιδείξουν σημαντικὸ πολεμικὸ ἢ ἄλλης φύσεως δημόσιο ἔργο, δὲν ἦσαν ἀπλῶς ἐπαγγελματίες πολιτικοί, ὅπως τὰ κοινοβουλευτικὰ παράσιτα, τὸ λειτούργημα πού ἀνελάμβαναν ἦταν ἀνάλογο πρὸς τὴν ἔμπρακτα ἀποδεδειγμένη ἱκανότητα καὶ ὑπεροχὴ τους. Αὐτοὶ πού κυβέρνησαν τὴν Ἀθήνα, ὁ Ἀριστείδης, ὁ Θεμιστοκλῆς, ὁ Μιλτιάδης, ὁ Κίμων, ὁ Περικλῆς κλπ., δὲν εἶχαν ἀναδειχθῆ ρητορεύοντας ἀπλῶς στὴν Πνύκα, ἀλλὰ εἶχαν ἀποδείξει ἤδη τὴν ἠγετικὴ τους ἀξία στὰ ἐξωπολιτικὰ πεδία τῶν μαχῶν ἢ ἀλλοῦ. Ἀκόμη καὶ στὴν περίοδο τῆς παρακμῆς καὶ τῆς διαφθορᾶς, οἱ δημαγωγοὶ αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκη νὰ προσφέρουν ἔργο σημαντικό, ἐξωπολιτικὸ, γιὰ νὰ σταθοῦν πολιτικά, καὶ ὁ χειρότερος ὄλων, ὁ Κλέων, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν πολιτικὴ του ἀναγνώριση, σχεδιάζει καὶ πραγματοποιεῖ αὐτοπροσώπως τὴν ἀστραπιαία νίκη τῆς Σφακτηρίας, ἓνα ἀριστούργημα τῆς πολεμικῆς τέχνης.

Ἡ δευτέρα ἰδεολογικὴ ἀρχὴ τοῦ Κοινοβουλευτισμοῦ εἶναι ἡ ἀ ν τ ι π ρ ο σ ω π ε υ τ ι κ ὄ τ η τ α, ἡ ὑποτιθέμενη δηλαδὴ ἔκφραση τῆς πολιτικῆς θελήσεως τοῦ πολίτη - ψηφοφόρου ὄχι ἅμεσα, ἀλλὰ μέσῳ ἑνὸς ἄλλου προσώπου ἢ ὀμάδας, τοῦ βουλευτῆ ἢ τοῦ κόμματος. Οἱ ὑποτιθέμενοι ἐντολοδόχοι λαμβάνουν πολιτικὴ πληρεξουσιότητα ἀπὸ τὸν πολίτη πού τοὺς ψηφίζει, γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση θεμάτων ἐκκρεμούντων ἢ μελλόντων νὰ ἀνακύψουν μετὰ τὶς ἐκλογές, καὶ γιὰ χρονικὸ διάστημα ἐτῶν, ἀπλῶς διότι ὁ πολίτης ψηφίζει δῆθεν τὸ πρόγραμμά τους καὶ ὄχι τοὺς ἴδιους —πρό-

γραμμα, πού είναι αδύνατο να προβλέπη και να καλύπτει όλα εκείνα τα θέματα για τα οποία έχει την πληρεξουσιότητα να αποφασίσει ο εκλεγόμενος για λογαριασμό του εκλέγοντος. Και οι αντιπρόσωποι, τους οποίους «εκλέγει» ο πολίτης, είναι ήδη εκλεγμένοι εκ των προτέρων από το Κατεστημένο, απλώς ο ψηφοφόρος καλείται να εγκρίνει εκείνους που έχουν ήδη εγκριθεί και μπη στους συνδυασμούς. Πρακτικό αποτέλεσμα της αρχής της αντιπροσωπευτικότητας είναι η ασυδοσία και η αποδέσμευση των αντιπροσώπων από τους αντιπροσωπευόμενους, ή αδυναμία άσκησης της 'Αρχής εκ μέρους του δήμου, μ' άλλα λόγια ή κατάργηση της ίδιας της ουσίας της Δημοκρατίας.

Η ελληνική Δημοκρατία στηριζόταν στην αρχή της αμεσότητας, δεν υπήρχε αντιπροσωπευτικότητα. Ο πολίτης ά ν έ θ ε τ ε σ υ γ κ ρ ι μ έ ν ο έ ρ γ ο στον λειτουργό της Πολιτείας, δεν του έδινε το δικαίωμα να τον αντιπροσωπεύει σε τίποτε. Ο δημόσιος άρχων έλεγχόταν άνά πάσαν στιγμήν, ή θητεία του ήταν σχετικά μικρή —τό πολύ ένός έτους— και για κάθε θέμα που άνέκυπτε, την άπόφαση την έπαιρνε ο δήμος, για να άφήσει απλώς την εκτέλεσή της στον άρμόδιο λειτουργό. Άκόμη και σε ειδικές περιπτώσεις, όπως π.χ. σε πολιτικές και διπλωματικές άποστολές ή σε μακρινές έστρατείες, οί δημόσιοι άνδρες είχαν περιωρισμένη πληρεξουσιότητα και ήταν δυνατόν άνά πάσαν στιγμήν να έλεγχθούν και να άνακληθούν από τον δήμο. Η ψήφος του πολίτη άφωρούσε στην λήψη άποφάσεων και όχι άποκλειστικά στην εκλογή αντιπροσώπων, όπως συμβαίνει στον Παρλαμενταρισμό.

Η τρίτη και πιο χαρακτηριστική αρχή του Κοινοβουλευτισμού είναι ο «π λ ο υ ρ α λ ι σ μ ό ς», ή ύπαρξη δηλαδή περισσότερων του ένός κομμάτων μέσα στα πλαίσια του καθεστώτος. Διάφοροι άπολογητές του Κοινοβουλευτισμού, στρατευμένοι στην κοινοβουλευτική σκοπιμότητα, βρίσκουν στον «πλουραλισμό» την άσφαλέστερη έγγύηση της Δημοκρατίας, διότι τάχα το ένα κόμμα έξουδετερώνει το άλλο και έτσι το κοινοβουλευτικό σύστημα λειτουργεί σαν ένα «σύστημα άντιδάρων», έξασφαλίζοντας την ίσορροπία του. Άλλά ή «ίσορροπία» ένός συγκεκριμένου συστήματος δεν ένδιαφέρει παρά μόνο εκείνους που το άποτελούν και όχι τον δήμο, και ή άλληλοεξουδετέρωση των κομμάτων πρακτικά μεταφράζεται σε συναλλαγή και διαφθορά ή σε άνυπαρξία αρχής και ήγεσίας. Ο άνομολόγητος σκοπός του πλουραλισμού δεν είναι ή επίτευξη δημοκρατικότητας, αλλά ή διάσπαση του συνόλου, ο καταταμαχισμός των Έθνών σε άλληλοτρογόμενα κομμάτια (κόμματα), ή ύπονόμευση και κατάργη-

ση τῆς ἐθνικῆς ἐνότητας καὶ τῆς ἐθνικῆς ὁμοψυχίας. Ὅπως συνέβη καὶ μὲ ἄλλα πολιτικοκοινωνικά προϊόντα τοῦ ἀστικοῦ Διεθνισμοῦ— π.χ. τὶς «κοινωνικὲς τάξεις» ἢ τὴ «διάκριση τῶν ἔξουσιῶν» ἢ τὸν συνδικαλισμὸ — ὁ βαθύτερος σκοπὸς ποὺ ὑπηρετεῖ ὁ πλουραλισμὸς εἶναι ἡ ἀποδυναμώσις καὶ ἐξαφάνισις τῶν Ἐθνῶν, ἡ ἀποσύνθεσις τῆς γενικῆς θελήσεως, καὶ ἡ ὑποταγὴ τους εἰς τὴ Διεθνή Ἐξουσίαν. Ὁ νεώτερος Ἑλληνισμὸς ποὺ γνώρισε ἐπανειλημμένα καὶ πλήρως ἀκριβὰ τὸν πλουραλισμὸ τοῦ Παρλαμενταρισμοῦ, ἀλληλοτρωγόμενος καὶ ἀλληλοσφραζόμενος ὕστερα ἀπὸ ὑποδαύσις τῶν κομμάτων, ἢ ἀλληλοσυγκρουόμενος σὲ ἀνόητες κομματικὰς διαμάχας καὶ ἀλληλοεξουδετερωόμενος ὥστε νὰ μὴν μπορῇ νὰ ἐπιδιώξῃ ἐθνικοὺς στόχους, πρέπει νὰ ἀντιλαμβάνεται τί σημαίνουν εἰς τὴν πραγματικότητά αὐτὰ τὰ λόγια περὶ «συστήματος ἀντιθάρων». Ἡ ἀρχὴ τοῦ «πλουραλισμοῦ» δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ μιὰ «ἔκδοσις» τῆς γνωστῆς τακτικῆς τοῦ «διαίρει καὶ βασίλευε» τῶν ἐξουσιαστῶν τοῦ Κόσμου.

Στὴν θέσιν τοῦ πλουραλισμοῦ οἱ Ἕλληες τοποθετοῦσαν τὴν ἐκ διαμέτρου ἀντίθετη ἀρχὴ τῆς πολιτικῆς ἐνότητος. Κόμμα, μὲ τὴν παρλαμενταριστικὴν ἔννοιαν δὲν ὑπῆρξε ποτέ, οὔτε κανὼν ὡς λέξις, εἰς τὴν ἑλληνικὴν πολιτικὴν ἱστορίαν. Ἡ Ἀθηναίων Πολιτεία λειτουργοῦσε ὡς συμπαγὲς σύνολον, ὃ δῆμος ἦταν ἀδιάσπαστος καὶ ἐνιαίαν ὁλότητα. Ἄν, σὲ περιόδους παρακμῆς ἐμφανίζονταν ὁμαδοποιήσεις, δὲν ἔχουν σχέση μὲ τὶς κοινοβουλευτικὰς φατρίες, ποὺ συγκροτοῦνται ἐκ τῶν προτέρων, προεκλογικὰ, μὲ σκοπὸν τὴν ἐξυπηρέτησιν μερικῶν συμφέροντος—καὶ ἐπομένως τὴν ὑπονόμευσιν τοῦ γενικοῦ συμφέροντος—ἀλλ' ἀπλῶς ἐξέφραζαν διαφωνίαν ἢ σύγκρουσιν εὐγενῶν φιλοδοξιῶν εἰς τὴν ἀντιμέτωπὴν συγκεκριμένου θέματος καὶ ἐκδηλώνονταν ὡς διαμάχη ἀρχηγῶν (ὅπως π.χ. μεταξὺ Θεμιστοκλέους καὶ Ἀριστείδου). Ἐξ ἄλλου, εἰς τὴν ἑλληνικὴν συμπολιτείαν οἱ ἀποστελλόμενοι — καὶ ὅχι οἱ ἀντιπρόσωποι — τῶν πόλεων ποτέ δὲν συγκροτοῦσαν κόμματα. Τὰ «Κοινὰ» τῶν Ἑλλήνων, ὅπως π.χ. τὸ Παναϊτώλιον τῆς Αἰτωλικῆς Συμπολιτείας, ἤνουν τὰ πολλὰ — τὶς πόλεις — σὲ ἓνα — τὴν Συμπολιτείαν — ἐνῶ, ἀντίθετα, τὸ Κοινοβούλιον διασπᾶ τὸ ἓνα — τὸ ἔθνος — σὲ πολλὰ — σὲ κόμματα.

Λοιπὸν, ἰσότης ἀντὶ δικαιοσύνης, δόγμα ἀντὶ ἀλήθειας, ἀντιπροσωπευτικότης ἀντὶ ἀμεσότητος, πλουραλισμὸς ἀντὶ ἐνότητος εἶναι οἱ ἰδεολογικὲς βάσεις τοῦ Παρλαμενταρισμοῦ, βάσεις ποὺ φέρουν τὸ σύστημα αὐτὸ σὲ πλήρη ἀντίθεσιν πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς ἑλληνικῆς Δημοκρατίας. Ἐκβαρβαρισμένη ἀπομίμηση, σκιώδης ἔκδοσις δὲν ἔβη ἑλληνικῶν προτύπων, ὃ Παρλαμενταρισμὸς μῆτε βία

στην ζωή των Ἑλλήνων, ἀλλοίωσε καὶ διαστρέβλωσε τὴν πολιτικὴν συνείδηση καὶ ἀποτέλεσε τὴν πραγματικὴ συμφορὰ, τὴν ἀληθινὴν κατάρα τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ἔχομε ξαναπῆ, ὅτι ἐμεῖς, οἱ Ἕλληνες, οἱ πνευματικὰ Ἕλληνες, δὲν ἔχομε ἄλλο καταφύγιο, γιὰ νὰ διασωθοῦμε ἀπὸ τὴν φυλακὴν ὅπου μᾶς ἔχουν ἐγκλείσει, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν προσφυγὴν στὸν ἴδιον ἑαυτό μας. Ἡ ἐξωστρέφεια, ἡ ἀπομίμηση διαφόρων προτύπων τῆς ἀστοκαπιταλομαρξιστικῆς τάξεως πραγμάτων, ὄχι μόνον δὲν μᾶς ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὸ βάρος ποὺ μᾶς πλακώνει, ἀλλὰ ἀντίθετον μᾶς σπρώχνει ὄλο καὶ πιὸ βαθειὰ στὸ σκοτάδι, στὸ χαμό.

Ἄν «σκάψωμεν ἔνδον», θὰ βροῦμε στὰ βάθη τῆς σήμερα ἐξαλλοτριωμένης ψυχῆς μας, τὴν Ἀλήθεια, τὴν Ἐλευθερίαν, τὴν Δικαιοσύνην, αὐτὲς τὶς ἑλληνικὰς θεάς, ποὺ γκρέμισαν ἀπὸ τὰ βάθρα τοὺς οἱ δάρβαροι καὶ τοποθέτησαν στὴ θέσιν τοὺς τὰ εἰδωλα τοῦ δόγματος, τῆς ἐξουσίας, τῆς ἰσότητος. Ἄν ἀναστηλώσουμε καὶ λατρεύσουμε τὶς ἀληθινὰς αὐτὰς ἰδέας, ἂν ἐξοβελίσουμε τὸ ψέμα καὶ προσπελάσουμε τὸν Ἑλληνικὸν Λόγον, θὰ βροῦμε καὶ τὴν χαμένην σήμερα ἑλληνικὴν πολιτικὴν ἀλήθειαν. Θὰ μπορέσουμε νὰ στηρίξουμε τὴν Ἑλληνικὴν Πολιτείαν, τὴν πανανθρώπινον Πολιτείαν τοῦ Μέλлонτος, πάνω στὶς ἰδεολογικὰς θάσεις ποὺ τὶς ἀρμόζουν.

Δὲν ἔχει σημασίαν, εἶναι ἀνύπαρκτον τὸ πρόβλημα ἂν ἡ ἑλληνικὴ Πολιτεία τοῦ μέλλοντος θὰ εἶναι Δημοκρατία, Τιμοκρατία, Ἀριστοκρατία, Ἀξιοκρατία, τύποι ποὺ ὅλοι τοὺς εἶναι ἑλληνικοί. Ἐνδιαφέρει ἡ Πολιτεία αὐτὴ νὰ ἀποτελῆ ἔκφραση τῶν ἰδεῶν τῆς Ἀλήθειας, τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῆς Ἐλευθερίας καὶ ὄχι παραχάραξη ἢ ἐκδαρβαρισμὸν τοὺς. Καὶ ἔκφραση τῶν ἰδεῶν αὐτῶν μπορεῖ νὰ γίνῃ μέσῳ οἰουδήποτε πολιτεύματος, δημοκρατικοῦ ἢ μὴ. Ἡ Ἑλληνικὴ Πολιτεία τοῦ Μέλлонτος αὐτὸν ἰδεαλιστικὸν στόχον πρέπει νὰ ἐπιδιώξη.

ιβ. — Οί ἐλευθερίες τῆς δουλείας

Ο φορέας τοῦ συνδικαλιστικοῦ πνεύματος ἐξ ὀρισμοῦ ἔχει ἀποδεχθῆ τὴν ὑλικὴ ἐξάρτησή του ἀπὸ τὸν ἐργοδότη του —Κράτος ἢ ἰδιώτη— καὶ δὲν ἀποσκοπεῖ στὴν ἀπόκτηση παραγωγικῆς αὐτεξουσιότητας. Συνδικαλίζεται μὲ μοναδικό του σκοπὸ νὰ βελτιώσῃ ὀπωσδήποτε μέσα στὰ πλαίσια τῆς οἰκονομικῆς του ἐξαλλοτριώσεως τὶς ὑλικὲς παροχὲς ποὺ τοῦ παραχωρεῖ κάποιον —ἀπαραίτητα— ἀφεντικό. Συνδικαλιστικὴ δρᾶση ποὺ ἐπιδιώκει τὴν ἀποτίναξη τῆς ὑλικῆς ὑποδουλώσεως τοῦ ἀτόμου ἀπὸ τοὺς πάτρωνές του καὶ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς παραγωγικῆς του ἐλευθερίας καὶ αὐτενέργειας εἶναι ἐντελῶς ἀσυμβίβαστη πρὸς τὴν ἔννοια τοῦ συνδικαλισμοῦ. Ὁ ὅρος «συνδικαλιστικὲς ἐλευθερίες» ἀποτελεῖ σχῆμα ὀξύμωρον καὶ στερεῖται περιεχομένου, ἐφ' ὅσον ὄχι μόνον δὲν ἔχει σχέση μετὰ τὴν ἐλευθερίαν τῶν ἀτόμων, ἀλλὰ ἀντίθετα προϋποθέτει τὴν οἰκονομικὴν δουλείαν αὐτῶν.

Ἐπομένως ὁ συνδικαλισμὸς προϋποθέτει τὴν δογματικὴν διάκρισιν τῶν ἀνθρώπων σὲ παραγωγικὰ ἐλεύθερους καὶ σὲ παραγωγικὰ κατευθυνόμενους. Ἡ λειτουργία τοῦ συνδικαλισμοῦ συμπίπτει μὲ τὴν ρύθμισιν, τὴν «μεθόδευσιν» τῶν σχέσεων τῶν δύο αὐτῶν κατηγοριῶν. Καὶ τέλος, σκοπὸς τοῦ συνδικαλισμοῦ δὲν εἶναι ἡ κατάργησις, ἀλλὰ ὁ «διακανονισμὸς» τῆς διακρίσεως αὐτῆς.

Γιὰ νὰ θυμηθοῦμε μὴ παρομοίωσιν ποὺ καὶ ἄλλοτε χρησιμοποιήσαμε, σὲ ἄλλη περίπτωσιν, ὁ συνδικαλισμένος — ἄτομον ἢ ὀμάδα— μοιάζει μὲ τὸν δεμένο σκύλον ποὺ γαυγίζει καὶ περιστρέφεται γύρω ἀπὸ τὸ σημεῖον ὅπου εἶναι προσαρτημένη ἡ ἀλυσίδα του, ὄχι γιὰ ν' ἀπελευθερωθῆ, ἀλλὰ γιὰ νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν κύριόν του νὰ τοῦ ρίξῃ τροφήν. Καὶ ἀφοῦ ὁ σκύλος δὲν ἀγωνίζεται γιὰ νὰ σπάσῃ τὰ δεσμά, κατὰ λογικὴ ἀναγκαιότητα στὴν ἀποκλειστικὴν διάκρισιν τοῦ κυρίου παραμένει τὸ ἄν καὶ πόσην τροφήν θὰ ἐξασφαλίσῃ ὁ δεσμώτης. Μ' ἄλλα λόγια, ἀπὸ τὴν διάθεσιν τοῦ ἐργοδότη καὶ τὶς δυνατότητές του νὰ

κάνη παραχωρήσεις από τὰ «πλεονάσματά» του εξαρτᾶται τὸ τί θὰ «ἐπιτύχη» ἢ συνδικαλιστικὴ δράση καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν συνδικαλιστικὴν δράση. Ἀπόδειξη τῆς μὴ ἐμφανοῦς ἐκ πρώτης ὄψεως διαπιστώσεως αὐτῆς εἶναι τὸ γεγονός ὅτι οἱ μακροχρόνιοι συνδικαλιστικοὶ ἀγῶνες ποὺ διεξήχθησαν σ' ὅλες τὶς χῶρες ἀπὸ τότε ποὺ «ἀνακαλύφθηκε» ὁ συνδικαλισμὸς ἕως σήμερα ὄχι μόνον δὲν ἐμείωσαν τὸ ἄνοιγμα μεταξὺ τοῦ εἰσοδήματος τῶν παραγωγικῶν αὐτεξούσιων (τῆς ἐργοδοσίας) καὶ τοῦ εἰσοδήματος τῶν ἐξαρτημένων (τῶν ἐργαζομένων), ἀλλὰ ἀντίθετα, ὡς γνωστόν, τὸ ἄνοιγμα αὐτὸ διευρύνθηκε καὶ διευρύνεται συνεχῶς. Ἄλλωστε, καὶ ἂν ἀκόμη ἡ συνδικαλιστικὴ δράση φέρη κάποιο ἄμεσο, θετικὸ ἀποτέλεσμα γιὰ τοὺς δρῶντες, οἱ ἐργοδότες τοὺς τὸ ἀφαιροῦν ἔμμεσα μὲ πολλοὺς τρόπους (πληθωρισμός, νομικὲς φαλκιδεύσεις κλπ.).

Καὶ ἐπομένως ἡ βελτίωση τῶν ὄρων ἐργασίας καὶ τῆς ἀμοιβῆς ποὺ σημειώνεται μεταγενέστερα σὲ σύγκριση πρὸς τὸ παρελθόν, δὲν ὀφείλεται στὸν συνδικαλισμὸ, ἀλλὰ σὲ κάτι ἄλλο, ξένο πρὸς τὶς καθεαυτοῦ ἐπιδιώξεις του: στὴν ἐξ ἀντικειμένου αὐξηση —λόγω τῆς τεχνολογικῆς καὶ ὀργανωτικῆς «προόδου» — τῆς παραγωγῆς, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἀνάλογη αὐξηση τῆς δυνατότητας τοῦ Κατεστημένου νὰ παραχωρῇ περισσότερα «πλεονάζοντα» ἀγαθὰ του στοὺς παραγωγικῶς ἐξαρτημένους (χωρὶς, πάντως, τοῦτο νὰ ἀποβαίνει εἰς βᾶρος τῶν ποσοστιαίων κερδῶν του). Σχετικὰ, ἡ λογικὴ ποὺ διέπει τὸ ὅλο πρόβλημα εἶναι, ὅτι ἕνα καλοθρεμμένο καὶ καλοζωισμένο σκυλί εἶναι πιὸ ἐξυπηρετικὸ καὶ ταυτόχρονα πιὸ πιστὸ καὶ ὑπάκουο σ' ἕνα ἀφεντικὸ τοῦ τοῦ διαθέτει ὅ,τι τοῦ χρειάζεται γιὰ νὰ καλοτραφῇ.

Ἡ ἀλήθεια αὐτὴ ἔχει καὶ πολιτικὴν ἀπόδειξη: Τὸ γεγονός ὅτι ὁ συνδικαλισμὸς σ' ὅλες τὶς χῶρες ποὺ εἶναι ὑποδουλωμένες στὸ Διεθνὲς Κατεστημένο ποὺ ἐκμεταλλεύεται καὶ κυβερνᾷ τὸν σύγχρονο Κόσμο — δηλαδὴ σ' ὅλες τὶς χῶρες τῆς Ὑφηλίου — ὄχι μόνον δὲν καταπολεμεῖται ἀπὸ τὴν ἐξουσία, ἀλλὰ ἀντίθετα ἐνισχύεται καὶ ὑποστηρίζεται. Πράγματι, σ' ὅλα τὰ Συντάγματα καὶ σ' ὅλες τὶς νομοθεσίαις ἢ νομολογία ποὺ ἀφορᾷ στὴν θεσμικὴ κατοχύρωση καὶ θεμελίωση τοῦ συνδικαλισμοῦ κατέχει σημαντικὴ θέση («Συνδικαλιστικὸ Δίκαιο»), συχνὰ μάλιστα ἡ ἔνταξη στὰ συνδικατὰ τῶν παραγωγικῶν ὑποδούλων εἶναι ὑποχρεωτικὴ ἀπὸ τὸν νόμο. Εἶναι φανερό, ὅτι ὁ συνδικαλισμὸς ἀποτελεῖ ἀπαραίτητο ὀργανικὸ στοιχεῖο γιὰ τὴν ἐπιβίωση τῆς σύγχρονης κρατοῦσης τάξεως πραγμάτων καὶ τὴν διαιώνιση τῆς κυριαρχίας τῶν ἐξουσιαστῶν τοῦ Κόσμου, λειτουργώντας κατὰ κάποιο τρόπο σάν μέσον ἐλέγχου καὶ «βαλβίδα ἀσφαλείας» τῶν κοινωνιῶν καὶ συντηρήσεως τοῦ σχηματισμοῦ τῆς ἐξουσίας.

Πῶς ἐπιτυγχάνεται ἡ συντήρηση τῆς κυριαρχίας τοῦ Διεθνοῦς Κατεστημένου μέσω τοῦ συνδικαλισμοῦ; Τοῦτο θὰ φανῆ, ἂν ληφθῆ ὑπ' ὄψη τὸ ἔμμεσο πολιτικοκοινωνικὸ ἀποτέλεσμα ποὺ προκαλεῖ ἡ ἔνταξη τῶν μελῶν τοῦ συνόλου στὶς διάφορες συνδικαλιστικὲς ἐνώσεις: ἡ διάσπαση τῶν κοινωνιῶν καὶ Ἑθνῶν σὲ ὑποομάδες, «εἰδικότητες», κάστες καὶ κλίκες. Μία κοινότητα σὰν σύνολο (Ἕθνος καὶ ἐθνικὴ κοινωνία), στὴν ὁποία ἐπιβάλλονται ἡ ἰδεολογία, ὁ θεσμὸς καὶ ἡ πρακτικὴ τοῦ συνδικαλισμοῦ, παύει αὐτόματα νὰ ἐνεργῆ σὰν σύνολο. Ὁ ὀριζόντιος κατατεμαχισμὸς τῆς σὲ πολυάριθμα κομμάτια μὲ βάση τὸ στενὸ ἐπαγγελματικὸ ἢ καστικὸ συμφέρον καὶ ἡ ἀλληλοεξουδετέρωση τῶν κομματιῶν αὐτῶν ποὺ ἐπέρχεται σὰν συνέπεια τῆς συγκρούσεως τῶν συμφερόντων τους, καταστρέφει τὴν ἐσωτερικὴ συνοχή, στρέφει τοὺς μὲν ἐναντίον τῶν δὲ καὶ μεταβάλλει τὸ σύνολο σ' ἓνα θρυμματισμένον ὄργανισμὸ, στὸν ὁποῖο κάθε κάστα, κάθε μέλος μάχεται ὄχι γιὰ τὴν λειτουργία καὶ ἐπιβίωση τοῦ ὄργανισμοῦ ἀλλὰ γιὰ τὴν δική του ἐπιβολὴ εἰς βῆρος τῶν ἄλλων μελῶν. Τὸ Ἕθνος, μέσα στὰ σπλάγχνα τοῦ ὁποῖου ὑποδόσκει ὁ συνδικαλισμὸς, ἀποτελεῖ πολιτικὴν ὄντοτητα διαδρωμένη, ἀποδιοργανωμένη καὶ παραλυμένη, σὲ σύγκριση μὲ τὸ Ἕθνος ποὺ δὲν ἔχει καστοποιηθῆ συνδικαλιστικά.

Ὁ συνδικαλισμὸς παίζει σὲ κοινωνικὸ ἐπίπεδο ἀνάλογο διασπαστικὸ ρόλο πρὸς ἐκεῖνον ποὺ παίζει σὲ πολιτικὸ ἐπίπεδο ὁ κομματισμὸς. Ὅπως ὁ διαχωρισμὸς τοῦ Ἕθνους σὲ κόμματα (Κοινοβουλευτισμὸς) κατατεμαχίζει τὴν ἐθνικὴ θέληση καὶ συνεπῶς τὴν ἀποδυναμώνει, κάποτε μάλιστα τὴν ἐκμηδενίζει ἐντελῶς, ἔτσι καὶ ὁ συνδικαλισμὸς, ἐνεργώντας τρόπον τινὰ σὰν ἐπίκουρος τοῦ Κοινοβουλευτισμοῦ, συμπληρῶνει τὸ καταλυτικὸ καὶ «παραλυτικὸ» ἔργο τοῦ πρώτου. Μὲ τὴν βοήθεια τῶν δύο αὐτῶν θεσμῶν — καὶ ὠρισμένων ἄλλων — ἡ Διεθνὴς Ἐξουσία μετατρέπει τὰ Ἕθνη σὲ ἓνα εἶδος «πολιτικῆς σαλάτας», τὰ ἀνακατεύει μὲ τὴν κουτάλα τῆς καὶ τὰ κυβερνᾷ εὐκολώτερα. Ἄλλωστε τὰ δύο αὐτὰ φαινόμενα, στὴ σύγχρονη μορφή τους, παρουσιάσθηκαν σχεδὸν ταυτόχρονα καὶ στὸν ἴδιο γεωγραφικὸ χῶρο. Εἶναι καὶ τὰ δύο τέκνα τοῦ νεώτερου Διεθνισμοῦ ποὺ ἐμφανίσθηκε στὴ Δύση, ὅταν ἐπεβλήθη, μὲ τὴν «βιομηχανικὴ ἐπανάσταση», τὸ οἰκονομιστικὸ - λογοκρατικὸ πνεῦμα στὴν ἀστικοκαπιταλιστικὴ καὶ τὴν μαρξιστικὴ μορφή του.

Ὁ διεθνιστικὸς χαρακτήρας τοῦ συνδικαλισμοῦ, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἱστορικὴν, ἔχει καὶ πολιτικὴν ἀπόδειξη: Οἱ ὀργανωτικὲς του ρίζες φύονται σὲ ἀνεθνικὸ ἐπίπεδο, ὁ συντονισμὸς γίνεται ἀπὸ διεθνεῖς κέντρα καὶ ἡ ὀργανωτικὴ του δομὴ ἀνυψώνεται πάνω ἀπὸ Ἕθνη καὶ

Κράτη. Τὰ κατὰ τόπους ὑποπρακτορεΐα του πειθαρχοῦν στίς διαταγές τῆς κεντρικῆς συνδικαλιστικῆς ἐξουσίας, πού εἶναι εἴτε παγκόσμια εἴτε πολυεθνική (Διεθνῆς Ὀργάνωση Ἐργασίας μέ ἔδρα τήν Ἑλβετία, Παγκόσμια Συνδικαλιστική Ὁμοσπονδία μέ ἔδρα τήν Πράγα κ.ἄ.). Ἐθνικός συνδικαλισμός, πού ἐνεργεῖ ἀνεξάρτητα — καί ἐπομένως καί ἀντίθετα — πρὸς τίς ἐντολές τοῦ διεθνιστικοῦ συνδικαλισμοῦ οὔτε νοεῖται οὔτε εἶναι δυνατόν νά ὑπάρχη πουθενά. Ἡ νεώτερη ἐβραιογενῆς Λογοκρατία, εἴτε σάν ἄπατρι πολυεθνικό κεφάλαιο εἴτε σάν διεθνιστικός (προλεταριακός) ὕλισμός, εἶναι ἐξ ὀρισμοῦ ἐχθρός τῶν Ἐθνῶν, διότι προϋπόθεση τῆς ἐπιβολῆς της εἶναι ἡ ἀνυπαρξία τῆς ἱστορικῆς - ἰδεαλιστικῆς ὄντοτητας Ἐθνός.

Τὸ ὅτι ὁ συνδικαλισμός σάν πνεῦμα καί «φιλοσοφία» ἀποτελεῖ ἔννοια ἀσυμβίβαστη πρὸς τήν ἔννοια Ἐθνός καταφαίνεται καί ἀπὸ φιλοσοφική σκοπιά: Ἐκ τῆ φύσης του ἔχει καθαρὰ ὕλιστικό περιεχόμενο καί εἶναι ἐντελῶς ξένος πρὸς ὅτιδήποτε τὸ ἰδεαλιστικό. Ὁ φορέας τοῦ συνδικαλιστικοῦ πνεύματος ξεκινᾷ ἀπὸ τὴν μοναδική ἰδεολογική ἀφετηρία τοῦ ὕλικου συμφέροντος. Ἀνώτερα ὑπερυλικά ἰδανικά δὲν ὑπάρχουν στὴν «συνδικαλιστικὴ φιλοσοφία». Ἐπομένως, τὰ ἔθνικα ἰδανικά, πού εἶναι, ὡς γνωστόν, καθαρὰ ἰδεαλιστικῆς φύσεως, δὲν μποροῦν μέ κανένα τρόπο νά ἐνταχθοῦν στοῦ συνδικαλιστικό «ἰδεῶδες», τὸ ὁποῖο στέκει ἀνεξάρτητο ἀπέναντί τους, καί στίς πρακτικῆς ἐκδηλώσεις του συγκρούεται μοιραῖα πρὸς αὐτά.

Ἐκτός ἀπὸ τὴν συνειδητὴ παραγωγικὴ ὑποδούλωση καί τὴν οἰκονομικὴ ἐξάρτηση τῶν ἀτόμων, τὴν διάσπαση τῶν συνόλων καί τὴν διεθνιστικὴ, ἀντιεθνικὴ, ὕλιστικὴ καί ἀντιιδεαλιστικὴ φύση πού συνοδεύουν ἐξ ὀρισμοῦ τὸν συνδικαλισμό, ἡ λειτουργία του προϋποθέτει καί τὴν ἰσοπέδωση τῶν ἀτόμων πού ἐντάσσονται σ' αὐτόν. Ὁ συνδικαλισμός, δηλαδή, ἐξ ἀντικειμένου, ἀρνεῖται τίς διαφορῆς πού ὑπάρχουν μεταξύ τῶν ἀτόμων σὲ σχέση με τὴν ἰκανότητά τους νά παράγουν ἔργο —καί, κατὰ λογικὴν ἀναγκαιότητα, ἀρνεῖται τὴν κοινωνικὴ ἀξιοκρατία — καί θεωρεῖ ὅλους τοὺς συνδικαλισμένους σάν παραγωγικά ἰσοδύναμους. Μαζοποιεῖ τὰ αἰτήματά τους ἐπιδιώκοντας τὴν ἐξίσωση τῶν ἀπολαυῶν τους (συλλογικῆς συμβάσεις). Γιὰ τὴν «συνδικαλιστικὴ φιλοσοφία», ὁ ἐργαζόμενος, πού εἶναι ἰκανός, φιλόπρονος, παραγωγικός, πρέπει νά ἀμείβεται τὸ ἴδιο μέ τὸν ἀνίκανο, τεμπέλη, ἀντιπαραγωγικό συνάδελφό του. Ἡ μόνη διάκριση πού ἀποδέχεται στηρίζεται σὲ καθαρῶς τυποκρατικὰ κριτήρια: ἔτη ὑπηρεσίας, ὠρέριο ἐργασίας, τίτλους σπουδῶν καί ἄλλα παρόμοια. Κοινωνικὴ ἔκφραση τοῦ συνδικαλισμοῦ εἶναι στὴν πράξη ἡ ἀναξιοκρατία. Οἱ ἐβραϊκῆς δογματικῆς ἀρχῆς τῆς ἰσότητος καί τῆς ἐργασίας ἀ-

ποτελοῦν τὸ νοσηρὸν, ἀφύσικο καὶ παράλογο ἰδεολογικὸ θεμέλιο τοῦ συνδικαλισμοῦ καὶ τὴν αἰτιολογία τῆς ὑπάρξεώς του. Πρόκειται γιὰ καθαρὰ ἀντιδραστικὸ ἐξουσιαστικὸ φαινόμενο καὶ ἐκδήλωση παρακμῆς τῶν κοινωνιῶν καὶ τοῦ πολιτισμοῦ.

Συνοψίζομε τίς κρίσεις πού συναγονται ἀπὸ τὴν παραπάνω ἀνάλυση τοῦ πνεύματος καὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ συνδικαλισμοῦ:

α.—Ὁ συνδικαλισμὸς ἀποτελεῖ κατεστημένη θεωρία προοριζόμενη γιὰ τοὺς παραγωγικὰ ὑποδούλους καὶ ἀντιπαρέχεται τὸ αἴτημα τῆς παραγωγικῆς ἐλευθερίας καὶ αὐτενέργειας τοῦ ἀνθρώπου.

β.—Ἡ κατεστημένη ἀντίληψη περὶ συνδικαλιστικῶν ἐλευθεριῶν ἀποτελεῖ καθαρὴν ἀπάτη.

γ.—Ἡ συνδικαλιστικὴ ὀργάνωση καὶ δράση ἀπὸ τὴν ἐμφάνισή της ἕως σήμερα ὄχι μόνον δὲν ἐπέτυχε τὴ σμίκρυνση τοῦ ἀνοίγματος μεταξὺ τῶν εἰσοδημάτων τῆς ἐργοδοσίας καὶ τῶν ἐργαζομένων, ἀλλὰ, ἀντίθετα τὸ αὗξησε.

δ.—Ἡ πολιτικὸ ἀποτέλεσμα τοῦ συνδικαλισμοῦ εἶναι ἡ διάσπαση καὶ ἀποδυνάμωση τῆς συνοχῆς τῶν ἐθνικῶν ὀλοτήτων καὶ ὁ εὐχερέστερος ἔλεγχός τους ἀπὸ τὴ Διεθνή Ἐξουσία.

ε.—Ὁ συνδικαλισμὸς ἀποτελεῖ γνήσιο διεθνιστικὸ φαινόμενο καὶ ἄρνηση τῆς ἰδέας καὶ ὀλότητος Ἐθνος, ἀπὸ ἱστορικὴ δὲ σκοπιὰ εἶναι ἀντιδραστικὸς καὶ σύμπτωμα κοινωνικῆς παρακμῆς.

στ.—Ἡ ἰδεολογικὴ βάση τοῦ συνδικαλισμοῦ εἶναι προϊόν τοῦ ἑβραϊκοῦ πνεύματος (ισότης, ἐργασία) καὶ ἀντίκειται πρὸς τὴν ἀρχὴ τῆς ποιότητος καὶ τὴν ἀντίληψη περὶ ἀξιοκρατίας.

* * *

Ὁ συνδικαλισμὸς γιὰ τὴν Ἑλλάδα εἶναι ἐντελῶς ξένο φροῦτο. Τὸ φαινόμενο αὐτὸ δὲν παρουσιάσθηκε ποτὲ στὴν ἑλληνικὴ ἱστορία, ἐν ὅσω ὁ Ἑλληνισμὸς διατηροῦσε τὴν ἰδεολογικὴ καὶ πολιτικὴ αὐτοδυναμία του. Σύγχρονοι ἀστοκαπιταλομαρξιστὲς κοινωνιολόγοι καὶ ἱστορικοί, θέλοντας σώνει—καί—καλὰ νὰ βροῦν ἑλληνικὲς ρίζες στὸν συνδικαλισμὸ — ὅπως ἄλλωστε πράττουν καὶ γιὰ ὄλους τοὺς ἄλλους θεσμοὺς πού εἰσήχθησαν στὴν Ἑλλάδα — βρῖσκουν ὁμοιότητες

μεταξύ τῶν σημερινῶν συνδικάτων καί τῶν ἀρχαίων «ἐράνων»^(α) καί «θιάσων»^(β) ἢ τῶν νεωτέρων συντεχνιῶν καί συναφιῶν,^(γ) καί τέλος ἀποτολμοῦν συγκρίσεις μεταξύ συνδικαλιστικῆς «φιλοσοφίας» καί ἑλληνικοῦ συνεταιριστικοῦ πνεύματος.^(δ) Πρόκειται γιά συνειδητές παραχαράξεις τῆς ἀλήθειας καί τῆς ἱστορίας.

Ἡ ἑλληνική κοινωνική ἰδεολογία στηρίζεται σέ ἀρχές, μέ τίς ὁποῖες ἡ συνδικαλιστική θεωρία ἔρχεται σέ πλήρη σύγκρουση. Ἐχουμε, ἐν μέρει, ἐπισημάνει καί ἀναλύσει ἤδη τίς ἀρχές αὐτές. Θά τίς συνοψίσουμε ἐδῶ:

Πρώτη ἀρχή τῆς ἑλληνικῆς κοινωνικῆς ἰδεολογίας εἶναι ἡ ἀρχή τοῦ ἔργου,^(ε) τοῦ ἀποτελέσματος δηλαδή —ύλικου ἢ πνευματικοῦ — ποῦ ἐπιτυγχάνει τὸ παραγωγικὰ δρῶν ἄτομο ἢ ὁμάδα. Ἡ «ἐργασία», ἡ ἀπασχόληση, αὐτὴ καθ' ἑαυτή, —ποῦ μπορεῖ νὰ μὴ δημιουργῆ ἔργο ἢ ἀκόμη μπορεῖ νὰ παράγῃ ἀρνητικὸ ἔργο — εἶναι ἀδιάφορη κοινωνικὰ γιὰ τὸν Ἑλληνισμό καί ὁ,τιδήποτε τὸ καθαρὰ «ἐργασιακὸ» (ὥρες ἀπασχολήσεως, χρόνος ὑπηρεσίας, τυπικὰ γνωρίσματα τοῦ ἐργαζόμενου κλπ.) δὲν ὑπάρχει οὔτε σὰν ἔννοια στὴν ἑλληνική σκέψη, δὲν ὑπάρχει κὰν σὰν λέξη στὴν ἑλληνική γλῶσσα, ὅπως δὲν ὑπάρχει καί ἡ λέξη «ἐργασία» μέ τὴν νεώτερη, ξένη, ἔννοιά της. Τὸ «ἔ ρ ο» εἶναι ἡ λέξη, ἡ ἔννοια καί ἡ ἀξία ποῦ ἀντιλαμβάνεται ὁ Ἑλληνισμὸς ἀπὸ τὰ πανάρχαια χρόνια, ἐνῶ τὴν «ἐργασία» τὴν ἀγνόησε. Ἡ συνδικαλιστικὴ θεωρία, στηριζόμενη ἀποκλειστικὰ στὴν ἐργασία καί ἀγνοώντας ἐντελῶς τὴν ἀξία ἔργο, δὲν ἔχει τίποτε τὸ ἑλληνικὸ, ἀποτελεῖ ἄρνηση, ἰδεολογικὸν ἐχθρὸ τῆς ἑλληνικῆς ἀντιλήψεως γιὰ τὴν κοινωνία καί τὴν παραγωγή.

Δεύτερη ἀρχή τῆς ἑλληνικῆς κοινωνικῆς ἰδεολογίας εἶναι ἡ ἐνότητα τῆς κοινωνίας. Κοινωνικὲς «τάξεις» μέ τὴν ἀστοκαπιταλομαρ-

(α) Οἱ «ἔρανοι» ἀποτελοῦσαν οἰκονομικὲς ἐνώσεις μὴ ὁμοτέχνων ἀτόμων, τῶν ὁποίων τὰ μέλη χρησιμοποιοῦσαν κοινὸ κεφάλαιο γιὰ εἰδικούς σκοποὺς (προικοδότηση, ἀπελευθέρωση δούλων κ.ἄ.). Ἐμφανίζονται: ἤδη ἐπὶ Ὀμήρου καί παίρνουν τὸ ὄνομά τους ἀπὸ τὸν ἐπικεφαλῆς τῶν μελῶν τους «ἐρανάρχῃ» (π.χ. «ἔρανος Ἀπολλοδώρου»).

(β) Οἱ «θιάσοι» ἀντιστοιχοῦσαν στὴν Ἀθήνα πρὸς τὰ «γένῃ» καί ἀποτελοῦσαν θρησκευτικὲς ἐταιρίες γιὰ τὴν λατρεία διαφόρων θεοτήτων.

(γ) Τὰ συνάφια καί οἱ συντεχνίες ἦταν ἐνώσεις ἐλευθέρων ὁμοτέχνων ἐπαγγελματιῶν ἐπὶ Τυρκοκρατίας, ἀκόμη καί ἐπὶ Βυζαντίου, δηλαδή παραγωγικὰ αὐτοδύναμων καί ὄχι: ἐξαρτημένων ἀτόμων καί ὑπηρετοῦσαν κυρίως τὸν σκοπὸ τῆς ἀλληλοβοήθειας μεταξὺ τῶν μελῶν τους καί ὄχι: τῆς διεκδικήσεως συνδικαλιστικῶν αἰτημάτων.

(δ) Ὁ ἑλληνικὸς συνεταιρισμὸς ἐπὶ Τυρκοκρατίας ἀποτελεῖ ἔνωση κεφαλαίου καί ἐργασίας καί τὰ μέλη του εἶναι αὐτοδύναμα καί ὄχι: ἐξαρτημένα παραγωγικά.

(ε) Βλ. σελ. 41.

ξιστική έννοια του όρου δεν υπήρξαν ποτέ στην Ελλάδα από τα πανάρχαια χρόνια μέχρι τα μέσα του περασμένου αιώνα (όποτε το φραγκολεξαντινικό Κατεστημένο που έγκαθιδρύθηκε στο Νεοελληνικό Κράτος διέσπασε, με την εισαγωγή ξένων κοινωνικών δομών, την πατροπαράδοτη έσωτερική ένότητα του Έλληνισμού). Δεν υπάρχει όριζόντιος κοινωνικός καταταμαχισμός όπως δεν υπάρχει και όριζόντιος πολιτικός καταταμαχισμός (Κοινοβουλευτισμός). Η ελληνική κοινωνία υπήρξε πάντοτε ά τ α ξ ι κ ή, ακριβώς διότι ο χαρακτήρας του Έλληνικού Πνεύματος είναι καθαρά αντιεξουσιαστικός, αντιοικονομιστικός και αντιλογοκρατικός. Η συνδικαλιστική θεωρία, στηριζόμενη στην ιδέα της διεσπασμένης ταξικής κοινωνίας, αντιφάσκει εκ θεμελίου προς την ελληνική κοινωνική θεωρία, ζωή και πράξη.

Τρίτη αρχή της ελληνικής κοινωνικής ιδεολογίας είναι η ιδέα της δικαιοσύνης. Ο καθένας δικαιούται ανάλογα προς αυτό που προσφέρει (= παράγει). Η ιδέα της δικαιοσύνης —καθολική αξία του Έλληνισμού με πολιτική, κοινωνική και πνευματική έκφραση — είναι ασυμβίβαστη προς την ίσοπέδωση της κοινωνίας και την εξομείωση των παραγωγικά δρώντων ατόμων. Ποτέ δεν νοείται εξίσωση δικαιωμάτων μεταξύ ατόμων, απλώς λόγω κοινών τυπικών γνωρισμάτων (ίσος χρόνος υπηρεσίας, ίση διάρκεια εργασίας, όμοια τυπικά προσόντα κλπ.), διότι ποτέ δεν υπάρχει αντικειμενικά εξίσωσή τους στην δυνατότητα παραγωγής έργου. Οί δυνατότητες και το έργο του καθενός είναι πάντοτε διαφορετικά από τις δυνατότητες και το έργο του άλλου. Η εξίσωση αποτελεί άδικία, είναι ασυμβίβαστη προς την ιδέα της δικαιοσύνης — και ταυτόχρονα ασυμβίβαστη προς τη Φύση, την λογική, την αλήθεια και την έλευθερία. Η συνδικαλιστική θεωρία, θεμελιωμένη πάνω στη βάση της ισότητας δικαιωμάτων των εργαζομένων με κοινά τυπικά χαρακτηριστικά, αποτελεί καθαρή άρνηση της ελληνικής κοινωνικής αντιλήψεως και μέσον εξαλλοτριώσεως της ελληνικής κοινωνικής ζωής.

Τέταρτη κεφαλαιώδης αρχή της ελληνικής κοινωνικής αντιλήψεως είναι η ταυτότητα κοινωνίας - Πολιτείας. Το ύλιστικό σχήμα κοινωνία, με την έννοια του συνόλου που στηρίζεται αποκλειστικά στη σύμπτωση καθαρά υλικών συμφερόντων των μελών του, ανεξάρτητα από την ιδέα του Έθνους, άπουσιάζει από την ελληνική ιστορία. Η κοινωνική-παραγωγική δράση του ατόμου ή της ομάδας νοείται σαν έθνική παραγωγική λειτουργία και οί κοινωνικές αξίες σε καμμία περίπτωση δεν μπορούν να τεθούν πάνω από τις πολιτικές ιδέες. Τουτό, άλλωστε, καταφαίνεται από την ελληνική πολιτική

σκέψη. Οί Έλληνες θεμελιωτές τής πολιτικῆς θεωρίας καί Ἐπιστήμης, μέ κορυφαίους τόν Πλάτωνα καί τόν Ἀριστοτέλη, ἀντιπαρέχονται τήν μελέτη τής κοινωνίας, σάν ὑλιστικοῦ - οἰκονομικοῦ σχήματος καί ἀναφέρονται μόνον δευτερευόντως σ' αὐτό — καί πάντοτε σέ συνάρτηση μέ τήν Πολιτεία. Στήν πραγματικότητα, ἑλληνική κοινωνιολογική - οἰκονομολογική σκέψη, μέ τήν σημερινή ἔννοιά της, δέν ὑπάρχει στό Ἑλληνικό Πνεῦμα. Ὁ κοινωνισμός - οἰκονομισμός εἶναι χαρακτηριστικό τής σκέψεως τής Δύσεως καί ἀναπτύχθηκε τερατωδῶς στήν νεώτερη ἐποχή, μετὰ τήν καταστροφή τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος καί τόν θρίαμβο τής ἐβραιογενοῦς Λογοκρατίας. Ἡ συνδικαλιστική θεωρία γνήσιο τέκνο τοῦ ἐξουσιαστικοῦ κοινωνισμοῦ - οἰκονομισμοῦ τής Λογοκρατίας, ἀπορρίπτεται ἀπό τόν Ἑλληνικό Λόγο, ἀποτελεῖ ἀντίφαση πρὸς τόν ἀντιλογοκρατικό - ἰδεαλιστικό χαρακτῆρα τής ἑλληνικῆς σκέψεως.

* * *

Δέν μπορούμε νά μιᾶμε γιά ἀναγέννηση τής Ἑλληνικότητας καί ἀνάδειξή της γιά μιὰ ἀκόμη φορά στήν ἱστορία, σέ ὁδηγὸ καί πρωτοπόρο τοῦ ἄρρωστου καί παραπαίοντος σημερινοῦ Κόσμου, ζῆταν τὸ ψεύτικο παίξιμο ῥέλο ἀληθινοῦ, τὸ νοσηρὸ ἐπέχη θέσιν ὑγιῶς καί τὸ ἄδικο ἐκτοπίζη τὸ δίκαιο ἀπὸ τήν κοινωνία. Ἡ συνδικαλιστική θεωρία καί πράξη ἀποτελεῖ, ὅπως ἀποδείξαμε, ἕναν ἀπὸ τοὺς ἰδεολογικοὺς στυλοβάτες τής ψευτιάς καί τής ἀδικίας, τής ἰσοπεδώσεως καί τής μαζοποίησης, τής δουλοποίησης καί τής ἀντιδραστικότητας, ποὺ χαρακτηρίζουν τήν ἄρρωστημένη ἐξουσιαστικὴ κοινωνία.

Κοινωνία τῶν δημιουργῶν, τῶν παραγωγικῶν αὐτεξούσιων ἀτόμων, πρέπει νά εἶναι ἡ Ἑλληνικὴ Κοινωνία τοῦ Μέλλοντος.

Τὸ ταπεινότερο ἐπάγγελμα καί τὸ ὑψηλότερο λειτούργημα θὰ προσφέρουν τὴν χαρὰ τής δημιουργίας, διότι θὰ ἀξιολογοῦνται σάν ἔργο καί ὄχι σάν ἐργασία.

Τὸ παραγωγικὸ αὐτεξούσιο μέλος της πρέπει νά εἶναι ἐργάτης ἐνὸς καί μοναδικοῦ «ἐργοδότη», καί «συνδικαλισμένος» σ' ἕνα καί μοναδικὸ «σωματεῖο», τήν Ἑλληνικὴ Πολιτεία, ἱεραρχημένος φυσικά, ἀληθινά, ἀξιοκρατικά καί ἐλεύθερα σάν αὐτοδύναμη προσωπικότητα καί ὄχι ἰσοπεδωμένος σάν ἀπρόσωπος μαζάνθρωπος τής συνδικαλιστικῆς δουλείας.

Οί ἑλληνικὲς ἰδέες τῆς Δικαιοσύνης, τῆς Ἀλήθειας, τῆς Ἐλευθερίας καὶ οἱ ἀρχές ποὺ ἀπορρέουν ἀπ' αὐτὲς (ὅπως οἱ κοινωνικὲς ἀρχές τοῦ ἔργου καὶ τῆς κοινωνικῆς ἀξιοκρατίας) πρέπει νὰ ἀναστηλωθοῦν καὶ νὰ γίνουν τὸ ἰδεολογικὸ θεμέλιο τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας. Τὸ σαθρὸ ὑπόβαθρο τῶν σιωνιστικῶν ἐξουσιαστικῶν ἀρχῶν πάνω στὸ ὁποῖο στηρίζεται ἰδεολογικὰ ἡ κρατοῦσα τάξη πραγμάτων τῆς Λογοκρατίας καὶ τοῦ οἰκονομισμού, ἀρχῶν ποὺ ὁ μοναδικὸς καὶ ἀνομολόγητος πρακτικὸς σκοπὸς τους εἶναι ὁ ὀριζόντιος κατατεμαχισμὸς, ἡ διάσπαση τῶν Ἐθνῶν, ἔχει σαπίσει καὶ τὸ κοινωνικὸ ἀστοκαπιταλομαρξιστικὸ καθεστῶς θὰ κλείσῃ τὸν κύκλο τῆς ἱστορίας του. Ἄς συνειδητοποιήσουμε, ὅτι ἡ ἀφετηρία γιὰ τὴν ἀλήθεια ταυτίζεται μὲ τὴν Ἑλληνικότητα καὶ ἄς ἀρχίσουμε νὰ χτίζουμε τὰ ἑλληνικὰ ἰδεολογικὰ θεμέλια τῆς μέλλουσας ὑγιῶς ἑλληνικῆς κοινωνίας, τῆς ἑναρχῆς κοινωνίας, ποὺ θὰ διαδεχθῇ τὴν σημερινὴ ψεύτικη ἐξουσιαστικὴ κοινωνία τοῦ Ἀστοκαπιταλομαρξισμού καὶ Καταναλωτισμοῦ.

ιβ. — Ὁ ἐκβαρβαρισμὸς τοῦ Ὀλυμπιακοῦ Πνεύματος

Χαρακτηρίζοντας βαρβάρους ὅλους τοὺς μὴ Ἕλληνες — δηλαδή τοὺς ἀνθρώπους, ὅλων τῶν φυλῶν, ἀκόμη καὶ τοὺς φυλετικά Ἕλληνες, ποὺ δὲν μετεῖχαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἑλληνικῆς ἀντιλήψεως γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὸν Κόσμο (α) — καὶ ἀποκλείοντας αὐστηρότατα καὶ ἐπὶ ποινῇ θανάτου τὴ συμμετοχὴ τους στοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες, οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες εἶχαν θαυμάτη ἐπίγνωση ἑνὸς πράγματος, ποὺ μὲ τὴν σύγχρονη ἐκπόρνευση τοῦ Ὀλυμπιακοῦ Πνεύματος ἔχει καταστῆ σαφὲς καὶ αὐτονόητο: Ὅτι, δηλαδή, τὸ ἀγνὸ Ὀλυμπιακὸ Ἰδεῶδες, γέννημα καὶ δημιουργία τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος, ὅπως καὶ ὅλες οἱ ἄλλες μεγάλες καὶ ὑψηλές ἑλληνικὲς ἰδέες, ἀρχές καὶ ἀξίες, μόνον ἀνάμεσα στοὺς πνευματικά Ἕλληνες μποροῦν νὰ ἐπιζοῦν, νὰ ἀναπτύσσονται καὶ νὰ γίνονται πράξη καὶ τρόπος ζωῆς, ἐνῶ, ἀντίθετα, εἶναι πράγματα ξένα καὶ ἀσυμβίβαστα πρὸς τοὺς μὴ ἑλληνικοὺς, δηλαδή τοὺς βαρβαρικοὺς «πολιτισμοὺς», καὶ δὲν μποροῦν νὰ ὑπάρξουν ἀλώβητα, ἀναλλοίωτα καὶ ἀτόφια μέσα σ' αὐτοὺς.

Ἀλλὰ ἡ ἀδυναμία οἰασθήποτε ἄλλης, πλὴν τῆς ἑλληνικῆς, ἀντιλήψεως γιὰ τὴν ζωὴ καὶ τὸν Κόσμο, νὰ διατηρήσῃ ἀγνή καὶ νὰ ὑλοποιήσῃ αὐθεντικά τὴν ἑλληνικὴ Ὀλυμπιακὴ Ἰδέα ἀποδείχθηκε ἤδη στὴν ἀρχαιότητα, ὅταν μετὰ τὴν κατάκτηση τοῦ Ἑλληνικοῦ Κόσμου ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους, οἱ τελευταῖοι παραδίασαν, μὲ τὸ «δίκαιο» τοῦ κατακτητῆ, τὸν ἱερὸ νόμο τοῦ ἀποκλεισμοῦ τῶν μὴ Ἑλλήνων — βαρβάρων ἀπὸ τοὺς Ἀγῶνες καὶ ἐπέβαλαν τὴν συμμετοχὴ, γιὰ πρώτη φορά, τῶν ξένων σ' αὐτοὺς: Ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ ὁ πρῶτος Ρωμαῖος ἀθλητὴς μπῆκε στὸ στάδιο τῆς Ὀλυμπίας, ἡ ἀγνότης, ἡ ἱερότητα, ὁ ὑψηλόφρων ἰδεαλισμὸς, ἡ ἀφιλοκέρδεια, ὁ αὐστηρὸς δια-

(α) Ἀπὸ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες, οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἀπέκλειαν — ὄχι μόνον σὰν ἀθλητὲς ἀλλὰ καὶ σὰν θεατὲς — τοὺς ἀτιμους, τοὺς πόρνοους, τοὺς ἀσεβεῖς, τοὺς σκωφάντες καὶ ἄλλους, ποὺ εἶχαν καταδικασθῆ γιὰ πρόμοια ἀτιμωτικά ἀδικήματα.

χωρισμός από την εξουσία, τὸ ἀδέκαστο τῶν Ἑλλανοδικῶν, τὸ ὑψηλὸ ἀγωνιστικὸ πνεῦμα καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ἔξοχα χαρακτηριστικὰ ποὺ οἱ θαυμαστοὶ ἐκεῖνοι ἄνθρωποι ποὺ ζοῦσαν στὰ ἑλληνικὰ χῶματα εἶχαν προσδώσει καὶ καθιερώσει ἐπὶ χίλια καὶ πλέον χρόνια στὸν Ὀλυμπιακὸ θεσμό, πῆγαν περίπατο —καὶ μπῆκαν στὸν ἱερό χῶρο τῆς Ἑλλάδος ἢ λατινικὴ ματαιοδοξία καὶ μεγαλομανία, ἢ λατινικὴ ἐξουσιαστικὴ σκοπιμότητα καὶ γενικὰ ὁ λατινικὸς βαρβαρισμὸς. (α)

Καὶ ὅταν κατὰ τὴν ἴδια περίπου ἐποχὴ, τὸ Σαραντα Τέσσερα μ.Χ., δημιουργήθηκε ὑποκατάστατο τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων στὴν Ἀντιόχεια τῆς Συρίας, οἱ Ὀλυμπιάδες ποὺ διεξήγοντο ἐκεῖ δὲν εἶχαν καμμιά σχέση μὲ τὸ ἑλληνικὸ Ὀλυμπιακὸ Πνεῦμα, ἀλλὰ ἀπέκτησαν αὐτομάτως ὅλα τὰ χαμερπῆ γνωρίσματα τοῦ σημιτικοῦ πνεύματος: Τὸ στάδιο τῆς Ἀντιόχειας γέμιζε ἀπὸ πληρωμένους «ἀθλητές», θυμίζοντας πλατεῖες πόλεων ὅπου διάφοροι σαλτιμπάγκο. ἐπιδεικνύουν τὶς «ἀθλητικὲς» τους ἱκανότητες περιφέροντας ταυτόχρονα καὶ δίσκο ἐπαιτείας, τὰ γεμᾶτα χάρη, ἀπλότητα καὶ τεχνικὴ ἀγωνίσματα τῶν Ἑλλήνων ἀντικαταστάθηκαν ἀπὸ ἐπιδείξεις κτηνώδους σωματικῆς ρώμης τῶν Ἀνατολιτῶν «ἀθλητῶν», ἐνῶ ὁ ἀγωνιστικὸς χῶρος ἦταν κατειλημμένος ἀπὸ στρατιῆς Ἑβραιοφοινίκων ἐμπόρων καὶ τυχοδιωκτῶν, ποὺ προσέδιδαν στοὺς «Ἀγῶνες» χαρακτῆρα μᾶλλον ἀνατολιτικῶ παζαριοῦ παρά Ὀλυμπιάδας.

Καί, τέλος, ὅταν ὁ ἐβραϊκὸς θρησκευτικὸς δογματισμὸς εἰσέβαλε καὶ κατίσχυσε στὸν ἑλληνικὸ χῶρο, ἦταν ἀδύνατο νὰ ἀνεχθῆ τὴν ὑπαρξὴ τοῦ ἑλληνικοῦ θεσμοῦ καὶ τοῦ ὑψηλοῦ καὶ ἐλεύθερου πνεύματός του. Μὲ τὸ μῖσος τοῦ κατὰ τοῦ κάλλους καὶ τοῦ ἀνθρώπινου σώματος, μὲ τὴν ἀπέχθειά του κατὰ τοῦ φυσικοῦ καὶ τοῦ ἀληθινοῦ, μὲ τὸν βαθύτατο φόβο του ἀπέναντι στὸ μεγαλεῖο τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος γενικὰ, ἦταν ἀδιανόητο νὰ συμβιβασθῆ μὲ τὸ Ὀλυμπιακὸ Ἰδεῶδες καὶ νὰ τὸ ἀφήσῃ νὰ ζῆ. Καὶ γι' αὐτὸ, μόλις ἀπέκτησε καὶ σταθεροποίησε τὸν ἔλεγχο ἐπὶ τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας, κατήργησε τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες, διακόπτοντας ἔτσι βίαια τὴν συνεχεῆ λειτουργία, τουλάχιστον ἐπὶ χίλια ἑκατὸ ἐξήντα ἐννέα χρόνια, (β) ἑνὸς ἀπὸ τοὺς λαμπρότερους, ἀγνότερους καὶ καταπληκτικώτερους

(α) Ὁ αὐτοκράτωρ Νέρων, ἀφοῦ «ἀγόρασε» μὲ εὐτελεῖς ποσὸ τὴν νίκη στὴν ἀρματοδρομία, διέταξε τὴν τέλεση τῶν Ἀγῶνων πρόωρα, στοὺς ὁποίους συμμετέσχε καὶ νίκησε κερδίζοντας... 75 στεφάνια.

(β) Σὴν πρώτη Ὀλυμπιάδα ἐκλαμβάνεται ἡ τοῦ ἔτους Ἑπτακόσια Ἑβδομήντα Ἑξή, π.Χ., ὁπότε νικητὴς στὸν δρόμο ἐνὸς σταδίου ἀναδείχθηκε ὁ Κόροιβος ἀπὸ τὴν Ἥλεια, ἀλλὰ θεωρεῖται βέβαιον ὅτι ἀθλητικοὶ ἀγῶνες διεξήγοντο στὴν Ὀλυμπία καὶ σὲ ἄλλους ἑλληνικοὺς χῶρους πολλοὺς αἰῶνες ἐνωρίτερα. Τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες κατήργησε ὁ Βυζαντινὸς αὐτοκράτορας Θεοδοσίος ὁ «Μέγας», τὸ Τριακόσια Ἐνενήντα Τρία μ.Χ.

θεσμούς ἐξ ὧων ποτὲ ἐμφανίστηκαν σ' ὀλόκληρη τὴν ἱστορία τοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητας.

Αὐτὸ πού ἀπεδείχθη στὴν ἀρχαιότητα, ὅτι δηλαδή τὸ Ὀλυμπιακὸ Πνεῦμα ἀποκεκομμένο ἀπὸ τὸν ὀμφάλιο λῶρο του, τὸ Ἑλληνικὸ Πνεῦμα, εἶναι ἀδύνατο νὰ ὑπάρξῃ, καί, ἀφ' ἐτέρου, ὅτι ἡ λειτουργία τοῦ ὀλυμπιακοῦ θεσμοῦ μέσα στὰ πλαίσια ἄλλων πολιτισμῶν καὶ ἄλλων κοσμοθεωριῶν δὲν εἶναι δυνατὸν παρά νὰ ὀδηγήσῃ στὴν ἐκπόρνευση καὶ τὸν ἐκβαρβαρισμὸ του, ἐπιβεβαιώθηκε στὴ σύγχρονη ἐποχὴ, ἀπὸ τότε πού ὀρισμένοι φωτισμένοι ἀνθρωποί, Ἑλληνες πνευματικά, ἐπέδιωξαν καὶ πέτυχαν τὴν ἀναδίσωση τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων. (α)

Πολιτικὴ σκοπιμότητα καὶ ἱμπεριαλιστικὲς ἐπιδιώξεις τῶν ἐξουσιαστῶν τοῦ Κόσμου, ματαιοδοξίες καὶ ἐπιδειξιμανία τῶν διαφόρων καθεστῶτων, προπαγάνδα καὶ παραπλάνηση τῶν λαῶν, ἐμπόριο καὶ διαφήμιση, ντοπάρισμα καὶ ἀθέμιτος συναγωνισμὸς τῶν ὀθλητῶν, ἐπαγγελματισμὸς καὶ χρηματισμὸς, σαμποτάζ καὶ δολοφονικὲς ἐπιθέσεις, ὑποκριτικὲς «ἀποχές» καὶ «ἡμισυμετοχές», ἀμφίβολης ἀξίας καὶ εἰλικρίνειας κηρύγματα περὶ συναδελφώσεως, ἱδεολογικὲς σοῦπες, σερβιριζόμενες χωρὶς νὰ παραγγελθοῦν, περὶ εἰρηνισμοῦ, «ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων», διεθνισμοῦ κλπ. βρωμίζου καὶ μολύνου τὴν Ὀλυμπιακὴν Ἰδέα καὶ τὴν κατάντησαν ἐξάμβλωμα, «παράλλαγμα», σκιά τοῦ ἑαυτοῦ τῆς. Τὸ Ὀλυμπιακὸ Πνεῦμα δὲν εἶναι πιά ἱδανικὸ καὶ αὐτοσκοπός, ἀλλὰ μέσον ἐξυπηρετήσεως διαφόρων ταπεινῶν σκοπῶν καὶ ἐπιδιώξεων, ὀικονομικῶν, προπαγανδιστικῶν καὶ γενικὰ ἐξουσιαστικῶν.

Ἄλλὰ πῶς ἄλλοιῶς θὰ μπορούσε νὰ καταντήσῃ ὁ ὕψηλός αὐτὸς θεσμός, τὴ στιγμὴ πού ὑπάρχει σὰν ξένο σῶμα μέσα στοῦ γενικὸ ἱδεολογικὸ πλαίσιο τοῦ καθεστῶτος τοῦ ὀικονομισμοῦ, τῆς Λογοκρατίας, τοῦ ὀφελιμισμοῦ, τῆς ἀχαλίνωτης ἐξουσιαστικῆς μανίας, τῆς τεχνοκρατίας καὶ τοῦ Ἀστοκαπιταλομαρξισμοῦ, πού ἱσχύει καὶ διέπει ὀλόκληρο τὸ σύγχρονο Κόσμο;

Ὁ Κόσμος «μας», ὁ Κόσμος μέσα στὸν ὀποῖο μᾶς ἔχουν ὀποχρεώσει νὰ ζοῦμε, ὁ Κόσμος πού τυραννεῖται καὶ ἐξουσιάζεται ἀπὸ τὸ ψέμα, τὸ δόγμα, τὴν τυφλὴ θέληση τῆς ἐξουσίας, τὴν παντοδυναμία τῆς ὕλης, ὁ Κόσμος πού θύει χίλιες φορές τὴ στιγμὴ σ' ἕνα

(α) Οἱ πρῶτοι Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες τῆς νεώτερης ἐποχῆς διεξήχθησαν στὴν Ἀθήνα τὸ Χίλια Ὀκτακόσια Ἑνενήντα Ἑξή μ.Χ.

καὶ μόνο Θεό, τὸν Μαμωνᾶ, δὲν ἔχει κανένα περιθώριο πιά, γιὰ νὰ ἀνακαλύψῃ καὶ νὰ λατρεύσῃ κανέναν ἄλλο Θεό, καμμιάν ἀλήθεια, καμμιάν ἰδέα. Ὁ ἀθλητὴς ποὺ ἀποφασίζει νὰ προετοιμασθῇ γιὰ τὴν Ὀλυμπιάδα, καὶ ἂν ἀκόμη ὁ ἴδιος προσέβλεπε ἰδεαλιστικά στὴν μοναδικὴ ἀμοιβὴ τοῦ ἀπλοῦ καὶ ἀπέριττου κότινου τῆς νίκης, στὸ στεφάνωμα μὲ τὸ κλαδί τῆς ὀλυμπιακῆς ἀγριελιάς, ἢ ὑλιστικὴ καὶ χυδαία συμμορία καὶ τὰ κατὰ τόπους παρακλάδια τῆς ποὺ κυβερνοῦν, σὰν Διεθνῆς Ἐξουσία, τὴν ἀνθρωπότητα καί, σὰν τοπικὲς ἐξουσίες, τὰ Ἔθνη, θὰ τὸν διαφθείρουν μὲ τὰ πρόστυχα «κίνητρα» ποὺ θὰ τοῦ προσφέρουν, μὲ τὸν μισθό, τὴν ἀποζημίωση, τὰ πρίμ, τὴν τοποθέτηση σὲ προσοδοφόρους θέσεις καὶ τὰ ἄλλα παρεμφερῆ μὲ τὰ ὁποῖα ἐκπορνεύουν κάθε ἀξία καὶ κάθε ἄτομο.

Οἱ ὀργανωτικὲς ἐπιτροπὲς καὶ ἂν ἀκόμη οἱ ἴδιες εἶναι φορεῖς τῆς λιτότητας καὶ ἀπλότητος τοῦ ἀπολιτικοῦ Ὀλυμπιακοῦ Πνεύματος, θὰ ὑποταχτοῦν στὸν πειρασμὸ τῆς ματαιοδοξίας, ἀπὸ τὴν ὁποία διέπεται ἡ πολιτικὴ ἐξουσία καὶ θὰ δοῦν τὴν διοργάνωση τῶν ἀγῶνων σὰν ἀπλὸ μέσον ἐπιδείξεως πλοῦτου ἢ «ὑψηλῆς τεχνολογίας», σὰν διτρίνα προβολῆς καὶ διαφημίσεως τῆς «εὐημερίας» τῶν καθεστῶτων.

Οἱ Ἑλλανοδίκες, καὶ ἂν ἀκόμη συναισθάνωνται ὅτι εἶναι αὐθεντικοὶ λειτουργοὶ τοῦ Ὀλυμπίου Ζηνός, δηλαδὴ τῆς Ἀλήθειας καὶ τῆς Δικαιοσύνης, δὲν θὰ ἀρνηθοῦν νὰ βραβεύσουν ἐπαγγελματίες, χρηματιζόμενους, ἄτιμους ἢ ντοπαρισμένους, διότι δὲν ὑπόκεινται πιά στὴν ὑπέρτατη αὐτὴ ἀρχὴ τῆς ἰδέας —καὶ μόνο σ' αὐτήν— ἀλλὰ διότι ἡ θέση τους ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἐξουσία καὶ τὴν σκοπιμότητές της.

Οἱ Ὀλυμπιονίκες, καὶ ἂν ἀκόμη ἐπιστρέφοντας στὴν πατρίδα τους δὲν φιλοδοξοῦν παρὰ νὰ δεχτοῦν τὴν δίκαιη ἀμοιβὴ τῆς τιμῆς καὶ τῆς δόξας, ἀμοιβὴ καθαρὰ ἠθικοῦ καὶ ἰδεαλιστικοῦ χαρακτήρα, καὶ νὰ τοὺς ὑμνήσουν ποιητὲς σὰν τὸν Πίνδαρο, δὲν θὰ ἀντέξουν στοὺς πειρασμοὺς καὶ τὰ δολώματα ποὺ θὰ τοὺς προσφέρῃ ἢ κρατοῦσα τάξη πραγμάτων γιὰ νὰ τοὺς ἐκμεταλλευθῇ πολιτικά, καὶ θὰ καταντήσουν «γυρολόγοι» καὶ «ἀθανταδόροι» τῶν ἐκπορνευτῶν τους.

Καὶ τὰ Ἔθνη, καθὼς εἶναι ἐθισμένα, ἀπὸ τὴν ψυχρὴ λογοκρατικὴ τάξη πραγμάτων ποὺ ἐπιβάλλει ἡ ἐξουσία, νὰ ἀσπάζονται καὶ νὰ χειροκροτοῦν τὴν μεθόδους της, δὲν θὰ «κατεδαφίσουν τὰ τείχη», ὑποδεχόμενα τοὺς νικητὲς οὔτε θὰ τοὺς ἀνακηρύξουν «ἀείσιτους» στὸ

Πρυτανείο —τιμή, επίσης, καθαρά συμβολικοῦ καὶ ἰδεαλιστικοῦ χαρακτηριστῆρα— ἀλλὰ θὰ διαβουκοληθοῦν ἀπὸ τὴν προπαγάνδα καὶ θὰ θαυμάσουν τὶς ἐπιτυχίες τῶν ἀθλητῶν τοῦ «ἐλευθέρου» ἢ τοῦ «σοσιαλιστικοῦ κόσμου» —ἀναλόγως. Καὶ βεβαιότατα, ἡ λογοκρατικὴ ἐξουσία ποὺ κυβερνᾷ τὸν Κόσμο, ἀντὶ νὰ κρατήσῃ μακριὰ ἀπὸ τὴν πολιτικὴ καὶ τὴν σκοπιμότητα τὸν Ὀλυμπισμό, μέσω μιᾶς σιωπηρῆς «ίερᾶς ἐκεχειρίας», θὰ δῆ σ' αὐτὸν τὴν εὐκαιρία τῆς προπαγάνδας καὶ τῆς ὑποκριτικῆς συνθηματολογίας περὶ ἐδαφικῆς ἀκεραιότητος καὶ «ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων» ἢ, ἀφ' ἑτέρου, περὶ ἐνότητος τοῦ «σοσιαλιστικοῦ Κόσμου» καὶ οὕτω καθεξῆς.

Ὁ ἐκβαρβαρισμὸς καὶ ὁ εὐτελισμὸς τοῦ Ὀλυμπιακοῦ Πνεύματος, ὄντας μοιραία καὶ ἀναγκαστικὴ συνέπεια τῆς ἀποβολῆς ἀπὸ τὸν Κόσμο μας τοῦ ἑλληνικοῦ ἰδεαλισμοῦ καὶ τῆς κατισχύσεως τοῦ ἀστοκαπιταλομαρξιστικοῦ ὕλισμοῦ καὶ τῆς Λογοκρατίας, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σταματήσῃ ἐν ὄσω ἐπικρατεῖ τὸ ἰσχυρὸν παγκόσμιον ἰδεολογικὸ καὶ ἠθικὸ καθεστῶς. Ὁ θεσμὸς τῶν νεωτέρων Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων, θλιβερὴ ἀπομίμηση τοῦ μεγαλειώδους ἑλληνικοῦ θεσμοῦ, δὲν βρῖσκει τὸ κατάλληλον ἔδαφος γιὰ νὰ ριζώσῃ καὶ νὰ ἀνθήσῃ — καὶ γι' αὐτὸ εἶναι καταδικασμένος, ἀργὰ ἢ γρήγορα, νὰ ἐκλείψῃ, νὰ πεθάνῃ. Ὅπως δὲν φύονται πορτοκαλιές στὴ Σιβηρία, οὔτε ἔλατα στὸν Ἰσημερινό, ἔτσι δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ἡ ἀγνότης, ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ὑψηλοφροσύνη μέσα σ' ἓνα περιβάλλον προστυχίας, δόγματος καὶ χαμέρπειας. Οἱ νεώτεροι Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες ἀκολουθοῦν σταθερὰ κατιοῦσα καὶ ἐκφυλιστικὴ πορεία καὶ τὸ τέλος τους θὰ ἔρθῃ σύντομα.

Ἡ ἀπολύτως ἀπαραίτητη, ἡ κεφαλαιώδης προϋπόθεση γιὰ τὸν ἐξαγνισμό καὶ τὴν κάθαρση τοῦ ἱεροῦ Ὀλυμπιακοῦ θεσμοῦ ἀπὸ τὸ ἄγος καὶ τὴ βρωμιὰ τῆς Λογοκρατίας καὶ τῆς σκοπιμότητος μὲ τὰ ὁποῖα τὸν ἔχουν μαγαρίσει —καὶ, ἐπομένως, ἡ μοναδικὴ προϋπόθεση γιὰ τὴν διάσωση τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων ἀπὸ τὸν κίνδυνον τῆς καταργήσεως καὶ διακοπῆς τους— εἶναι ἡ ἀναστήλωση καὶ ἀναβίωση τοῦ ἀγνοῦ καὶ ἰδεαλιστικοῦ πνεύματος, ποὺ εἶναι συμφυές μ' αὐτούς, ὅπως, ἄλλωστε, εἶναι συμφυές πρὸς κάθε τι τὸ μεγάλο καὶ ὑψηλό.

Γιὰ νὰ ἐπανεύρῃ ὁ Ὀλυμπισμὸς τὴν χαμένη ἠθικὴ ὑγεία του πρέπει νὰ προηγηθῇ ἡ ἀνάρρωση ὁλόκληρου τοῦ πολιτισμοῦ μας.

Οίοδήποτε μέτρο είναι μάταιο. (α)

“Όταν μιὰ Ἑλληνικὴ Πολιτεία ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὸ ψεῦδος, τὴν ἀπάτη καὶ τὸν ὕλισμό, τότε οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες θὰ ἀναβιώσουν πραγματικά, θὰ ἀναστηθοῦν. Τότε τὸ Ὀλυμπιακὸ Πνεῦμα θὰ ξαναεπιστρέψῃ στὴ Γῆ ἀπὸ τὸν ἐξωγήϊνο χῶρο, ὅπου τώρα ζῆ ἐξόριστο.

Τότε τὸ ἑλληνικὸ ἰδανικὸ «νοῦς ὑγιῆς ἐν σώματι ὑγιεῖ» θὰ πάρῃ τὴν θέσιν τοῦ ψεύτικου «ἰδανικοῦ τύπου» τοῦ μικροῦ, ἄρρωστου νόμου, ποῦ παρὰ τὴν σωματικὴ, ἠθικὴ καὶ πνευματικὴ μηδαμινότητά του, ἐπιβάλλεται μὲ τὸν δόλο καὶ τὴν ἀπάτη καὶ κυριαρχεῖ πάνω στὶς εὐγενεῖς καὶ φωτισμένες φύσεις. (β) Τότε ἡ Ἑλληνικὴ Πολιτεία θὰ διοργανώσῃ τὶς Ὀλυμπιάδες στὴν ἱερὴ Ἄλτι, χωρὶς τὶς «συνεννοήσεις» καὶ τὰ «παρασκήνια» τῆς Διεθνοῦς Ἐξουσίας, χωρὶς νὰ ρωτᾶ καὶ νὰ διαπραγματεῦται μὲ κανένα, ὅπως οἱ ἀρχαῖοι Ἑλληνες δὲν ρωτοῦσαν κανένα ἑ ἄ ρ ἑ α ρ ο, ὅταν διοργάνωναν τοὺς Ἀγῶνες —καὶ θὰ συμμετέχουν σ’ αὐτοὺς ὅλοι οἱ ἀγνοὶ ἀθλητὲς καὶ φίλαθλοι τοῦ Κόσμου, ὅλοι οἱ πολιτιστικὰ Ἑ λ λ η ν ε ς. Οἱ βαρβαρικοὶ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες βαδίζουν πρὸς τὸ τέλος τους, αὐτοκτονοῦν κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τῶν ἁμαρτιῶν τους. Οἱ μόνοι Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες τοῦ Μέλλοντος θὰ εἶναι Ἑ λ λ η ν ι κ ο ἰ, δηλαδὴ ἔκφραση τοῦ πνεύματος τοῦ Μεγάλου, τοῦ Ὁραίου καὶ τοῦ Ἀληθινοῦ, ποῦ τοὺς γέννησε.

(α) Εἶναι πρόσφατὴ ἡ «διεθνὴς καμπάνια» τοῦ ἑλληνικοῦ καθεστώτος, ποῦ συντασόμενο καὶ συμμετέχον στὰ προπαγανδιστικὰ παιχνίδια τῆς Διεθνοῦς Ἐξουσίας ποῦ τὸ πατρωνάρεῖ, καὶ μὲ ἀφετηρία τὸ γεγονός τῆς ἄτιμης ρωσικῆς εἰσβολῆς στὸ Ἀφγανιστάν πρότεινε τὴν μόνιμη διεξαγωγὴ τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων στὴν Ὀλυμπία, προσφέροντας μάλιστα καὶ ἑλληνικὸ ἔδαφος, τὸ ἱερὸ ἔδαφος τῆς Ἄλτιως, στὸν Διεθνοισμό, σὰν νὰ μὴν ἔπρεπε νὰ διατηρῆ τὴν ἑλληνικότητά του ὁ χῶρος, ὅπου καταξιώθηκε ἕνας ἀπὸ τοὺς πῦλ ἐ λ λ η ν ι κ ο ἰ ε ς θεσμοὺς τῆς ἱστορίας. Ἀλλὰ πῶς μπορεῖ νὰ ἐξυγιανθῇ ἡ Ὀλυμπιακὴ Ἰδέα θάσει μιᾶς προτάσεως ποῦ ἀπορρέει ἀπὸ τὴν προπαγάνδα, μὲ ἀφορμὴ τὸ «θέατρο», δηλαδὴ, τῶν ἐξουσιαστῶν τοῦ Κόσμου, τὴν «παράσταση» ποῦ παίζουσι γιὰ νὰ παραπλανοῦν τοὺς λαοὺς καὶ νὰ συγκαλύπτουσι τὶς συμπαιγνίες τους; Καὶ πῶς τὸ «δικόν» μας Κατεστημένο θὰ μπορέσῃ νὰ προσδώσῃ στοὺς Ὀλυμπιακοὺς τὸν χαμῆνο ἰδεολογικὸ τους χαρακτήρα, ὅταν τὸ ἴδιο εἶναι δέσμιον καὶ ἀπλὸ ἐξαρτηματάνι τοῦ παγκόσμιου ὕλιστικοῦ καὶ λογοκρατικοῦ Κατεστημένου; Δὲν ἔχει, λοιπόν, καμμιά ἄξια καὶ ἡ πρότασις τοῦ Κατεστημένου μας, ἀλλὰ παρεμβάλλεται σὰν μιὰ ἀπλὴ «σκηνὴ» στὶς ἀτίλειαιτες «πράξεις» τοῦ δόλου, τοῦ θεατρινισμοῦ καὶ τῆς ὑποκρισίας.

(β) Πολλοὶ Ὀλυμπιονίκες στὴν ἀρχαιότητα ἦσαν ταυτόχρονα καὶ κορυφαῖοι πνευματικοὶ καὶ πολιτικοὶ ἄνδρες, ὅπως ὁ Μίλων ὁ Κροτωνιάτης, κύριον στέλεχος τῆς φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Πυθαγόρα, ὁ Ἀλκιδιδάδης, ὁ Ἀρχύτας, γεωμέτρης, φιλόσοφος, στρατηγὸς καὶ πολιτικὸς, καὶ πολλοὶ ἄλλοι.

ιδ. — Λειτουργίες και επαγγελματισμός

Στὰ λεξικά σὰν «ἐπάγγελμα» ὀρίζεται ἡ «βιοποριστικὴ ἔργασία τινός» καὶ σὰν «ἐπαγγελματίας» ὁ «ἀσκῶν βιοποριστικὴν ἔργασίαν». Ἐπομένως, ὅταν ἀσκῶ ἐπάγγελμα, σκοπός μου εἶναι νὰ ἐξασφαλίζω τὰ πρὸς τὸ ζῆν, καί, κατὰ λογικὴν ἀναγκαιότητα, ἡ ψυχολογικὴ ἀφετηρία καὶ τὸ λογικὸ κίνητρό μου ὡς ἐπαγγελματία εἶναι τὸ ἀτομικὸ καὶ οἰκογενειακὸ μου συμφέρον. Δὲν νοεῖται ἐπαγγελματίας ποὺ σκοπεύει στὴν ἱκανοποίηση τοῦ ἀτομικοῦ ἢ οἰκογενειακοῦ συμφέροντος ἄλλου ἀτόμου. Τὸ συμφέρον τοῦ δεύτερου ἀτόμου ἱκανοποιεῖται ἀπὸ τὴν ἄσκηση ἐπαγγέλματος ἐκ μέρους αὐτοῦ τοῦ ἴδιου καὶ ὄχι ἐκ μέρους τοῦ πρώτου.

Ἡ ἀτομιστικὴ ἀρχὴ τοῦ ἀσκοῦντος τὸ ἐπάγγελμα δὲν αἶρεται μέσα στὰ πλαίσια τῆς ὁμαδικῆς συμβιώσεως. Ὅπως τὸ ἐκτὸς ὁμάδος ζῶν ἄτομο ξεκινᾷ κάθε πρωτὶ, γιὰ νὰ ἀσκῆσθαι τὴν βιοποριστικὴ ἔνασχόλησή του (π.χ. συλλογὴ ἄγριων καρπῶν ἢ σύλληψη θηραμάτων) μὲ μοναδικὸ σκοπὸ τὴν κάλυψη τῶν ἀτομικῶν ἀναγκῶν τοῦ ἢ τῶν ἀναγκῶν τῆς οἰκογένειας του, ἔτσι καὶ ὁ βιοποριζόμενος μέσα στὸ πλαίσιο τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου ξεκινᾷ κάθε πρωτὶ ἀπὸ τὸ σπιτί του, γιὰ νὰ ἀσκῆσθαι τὸ ἐπάγγελμά του γιὰ τὸν ἴδιο ἀκριβῶς σκοπὸ καὶ ὄχι γιὰ νὰ καλύψῃ τίς ἀνάγκες ἄλλων. Ἡ μοναδικὴ διαφορὰ ποὺ ἐδῶ προκύπτει εἶναι «τεχνικῆς» φύσεως, ἀφορᾷ στὴν πρακτικὴ καὶ ὄχι τὰ κίνητρα καὶ τοὺς σκοποὺς τοῦ ἐπαγγελματία: ἐπειδὴ γι' αὐτὰ ποὺ ἐπιδιώκει νὰ ἀποκτήσῃ γιὰ λογαριασμό του ἐνδιαφέρονται καὶ ἄλλα μέλη τοῦ συνόλου, οἱ ἄλλοι ἐπαγγελματίες τῆς κοινωνίας, γίνεται μεταξύ τους ἐξ ἀνάγκης μία «συνδιαλλαγὴ». Παίρνει ὁ καθένας ὅ,τι τοῦ ἐπιτρέπουν οἱ ἄλλοι (σὰν ἄτομα ἢ σὰν σύνολο) ζητώντας ἀπ' αὐτὸν ἀπλῶς κάποιο ἀντάλλαγμα, κάτι ποὺ διαθέτει ἤδη καὶ γιὰ τὸ ὁποῖο ἐνδιαφέρονται οἱ ἄλλοι. Ἔτσι, τὸ ἐπάγγελμα μέσα στὰ πλαίσια τοῦ συνόλου, χωρὶς νὰ χάνῃ τίποτε ἀπὸ τὴν ἀτομιστικὴ φύση του, ἀσκεῖται πάνω σὲ βάση ἀναγκαστικῆς ἀμοιβαιότητος, δηλαδὴ συμβατικότητος. Ἐνῶ ὁ σκοπὸς τοῦ ἐπαγγελματία

τοῦ ὑπαγορεύει νὰ π ἄ ρ η, οἱ ἄλλοι, τὸν ἐξαναγκάζουν «νὰ δ ὶ σ η, γ ι ἄ ν ἄ π ἄ ρ η». Δίνει λοιπὸν κι αὐτὸς (ἀγαθὰ, γνώσεις κλπ.) καὶ παίρνει κάτι ἀνάλογο. Ἐάν ἔλειπε αὐτὸς ὁ κοινωνικὸς ἐξαναγκασμὸς, ὁ ἐπαγγελματίας, συνεπῆς πρὸς τὸ ἀτομιστικὸ κίνητρό του, θὰ ἔπαιρνε μόνο, χωρὶς ποτὲ νὰ σκεφθῆ νὰ δώσει τίποτε.

Ἐκ διαμέτρου ἀντίθετα πρὸς τὴν ἀφετηρία, τὰ κίνητρα καὶ τοὺς σκοποὺς τοῦ ἐπαγγέλματος καὶ τοῦ ἐπαγγελματία εἶναι ἡ ἀφετηρία, τὰ κίνητρα καὶ οἱ σκοποὶ τοῦ λειτουργήματος καὶ τοῦ λειτουργοῦ. Ἐνῶ τὸ ἐπάγγελμα ἀφορᾷ στὸ ἄτομο καὶ στὴν ἱκανοποίηση τοῦ ἀτομικοῦ συμφέροντος, τὸ λειτούργημα εἶναι ἔννοια ἀπαραίτητα συναρτημένη πρὸς τὶς ἔννοιες τοῦ συνόλου καὶ τοῦ γενικοῦ συμφέροντος. Καὶ ἂν ὁ ἐπαγγελματίας ξεκινᾷ ἀπὸ τὴν ἀφετηρία τοῦ λαμβάνειν, ὁ λειτουργὸς ξεκινᾷ ἀπὸ τὴν ἀφετηρία τοῦ προσφέρειν. Στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα λειτούργημα (ἀρχ. «λειτουργία») σημαίνει «ἐν τῇ εὐρείᾳ ἐννοίᾳ πᾶσαν παροχὴν, ὑπηρεσίαν, δαπάνην, προσφερομένην ἀπὸ τὸ ἄτομον πρὸς τὴν Πολιτείαν» καὶ λειτουργὸς σημαίνει «ὁ παρέχων, προσφέρων, ὑπηρετῶν, δαπανῶν διὰ τὴν Πολιτείαν» αὐτὰ πού σὰν ἄτομο κατέχει ὁ ἴδιος (ἀγαθὰ, χρήματα, ὑπηρεσία, γνώσεις κλπ.). Ὅταν ἀσκῶ λειτούργημα, σκοπὸς μου δὲν εἶναι νὰ ἐξασφαλίσω τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐμοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας μου (ὅπως συμβαίνει, ὅταν ἀσκῶ ἐπάγγελμα), ἀλλὰ νὰ π α ρ α χ ω ρ ἦ σ ω πρὸς τὸ σύνολο, τὴν Πολιτεία, ὅ,τι χρειάζεται γιὰ τὴ δική της ἐπιβίωση («διδόναι τοῖς πολλοῖς τὰ ἐμά»). Τὸ ἀτομικὸ συμφέρον ὄχι μόνο δὲν συμβιβάζεται μὲ τὸ λειτούργημα, ἀλλὰ καὶ συγκρούεται πρὸς αὐτό, δεδομένου ὅτι, ἀπὸ τὴ σκοπιὰ τοῦ ἀτόμου, ἢ προσφορὰ, παροχὴ, δαπάνη κλπ. πρὸς τὴν Πολιτεία ἀποτελεῖ μείωση, ζημία τῶν προσωπικῶν καὶ οἰκογενειακῶν ἀγαθῶν, δυναμικοῦ κλπ.

Τὸ ἀσυμβίβαστο μεταξὺ τοῦ ἐπαγγέλματος καὶ τοῦ λειτουργήματος ἐφαρμόσθηκε ἀπ' ὅλες τὶς Πολιτεῖες πού ἀποτέλεσαν καταστάσεις Ἀρχῆς καὶ ὄχι ἐξουσίας. Δὲν ἔχουμε λόγους νὰ ἀναφερθοῦμε σὲ περιπτώσεις ἄλλων Ἐθνῶν, ἀφοῦ στὰ πολιτικοκοινωνικὰ πρότυπα πού συνέλαθε καὶ ὑλοποίησε τὸ Ἑλληνικὸ Ἔθνος σ' ὅλες σχεδὸν τὶς φάσεις τῆς ἱστορίας του —μὲ ἐξαίρεση τὶς περιόδους καταπτώσεως, ἢ τὶς περιόδους ἔντονης παρουσίας ξένων ἐπιδράσεων, ὅπως ἦταν οἱ ἐποχὲς τοῦ Βυζαντίου καὶ τοῦ σημερινοῦ Νεοελληνικοῦ Κράτους— ἢ ταύτιση τῆς ιδιότητος τοῦ ἐπαγγελματία μὲ τὴν ιδιότητα τοῦ δημόσιου λειτουργοῦ ἦταν ἀδιανόητη σὰν σύλληψη καὶ ἀπαράδεκτη σὰν πολιτικὴ πρακτικὴ. Στὴν περίοδο ἀκμῆς ὄλων τῶν πόλεων - κρατῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδας, οἱ πολιτικοὶ ἄρχοντες, οἱ δικαστές, οἱ διπλωματικοὶ ἀπεσταλμένοι καὶ οἱ «πρέσβεις», οἱ στρα-

τιωτικοί ήγήτορες και γενικά όλα τα άτομα που είναι τεταγμένα στην ύπηρεσία του συνόλου και της Πολιτείας δεν αποζούν από το λειτούργημα που ασκούν, είναι ἄ μ ι σ θ ο ι. (α)

Ὁ θεσμός του ἀμίσθου —μη ἐπαγγελματία ὑπηρετή του συνόλου δεν ἀφωροῦσε μόνο τους ἀναλαμβάνοντες δημόσια ἀξιώματα, ἀλλὰ σὲ πολλές περιπτώσεις ἐπεκτεινόταν καὶ σὲ οἰοδήποτε ἄπλο πολίτη που προσέφερε οἰαδήποτε ὑπηρεσία στὴν Πολιτεία: οἱ στρατιῶτες, οἱ πολῖτες - δικαστές, οἱ ἀστυνομικοί, οἱ «ὑπάλληλοι» δημοσίων λειτουργῶν, οἱ ἐργάτες δημοσίων, κοινωτικῶν καὶ κοινωφελῶν ἔργων δεν ἔπαιρναν κανενὸς εἴδους ἀμοιβῆς. Τὸ πολὺ - πολὺ νὰ καταβάλλονταν σ' αὐτοὺς ἔξοδα που εἶχαν κάνει (π.χ. ταξιδίου). Στὴν Ἀθηναϊκὴ Πολιτεία, μάλιστα, λειτουργοὶ κατ' ἐξοχὴν ἦσαν οἱ ἰδιῶτες πολῖτες, που ἀνελάμβαναν μὲ δικά τους χρήματα τὴν κάλυψη δημοσίων δαπανῶν, ὅπως ἡ συντήρηση πολεμικῶν πλοίων, ἡ ὀργάνωση ἀγώνων (τριηραρχία, χορηγία κλπ.). Ἀπὸ τὸ πρῶτο μέχρι τὸ τελευταῖο μέλος τῆς Πολιτείας, κανεὶς δεν ἀποζοῦσε ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν Πολιτεία. Τὸ Δημόσιο Ταμεῖο ὑπῆρχε γιὰ νὰ καλύπτει δαπάνες ἄσχετες πρὸς τὴν μισθοδοσία: ἀγορὰ ὑλικοῦ, ἐξοπλισμός, κατασκευὴ στόλου, πόλεμος, προμήθειες πάσης φύσεως, ἐφοδιασμός, κοινωνικὴ πρόνοια, παιδεία, κονδύλια καὶ δαπάνες (ὄχι μισθοί) γιὰ τὴν ἐξωτερικὴ πολιτικὴ. Δημόσιο ταμεῖο, που μεταβάλλεται σὲ «κορβανᾶ» (ἀπὸ τὴν ἑβραϊκὴ λέξη *korvan*), δηλαδὴ σὲ χρηματοφυλάκιο τῆς Ἱερουσαλήμ, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἀπομυζοῦν μηνιατικά, μεροκάματα καὶ ἀποζημιώσεις οἱ πάσης κατηγορίας μισθοφόροι, ὑπῆρξεν ἔννοια που συνέλαβε τὸ ἑβραϊκὸ πνεῦμα, εἶναι θεσμός ἐντελῶς ξένος πρὸς τὴν ἑλληνικὴ πολιτικὴ ἀντίληψη.

Γιὰ ν' ἀποφύγει τὸν ἀποκλεισμό ἀπὸ τὰ δημόσια λειτουργήματα τῶν ἄξιων καὶ ἱκανῶν πολιτῶν, που δεν εἶχαν περιουσία ἢ εἰσοδήματα —καὶ ἐπομένως οἱ ὑποχρεώσεις τους ἐκ τῆς ἀναλήψεως δημοσίων καθηκόντων καὶ ἀποστολῶν θὰ τοὺς ἀφαιροῦσαν τὴ δυνατότητα νὰ ἀσκοῦν τὸ ἐπάγγελμά τους γιὰ νὰ ζήσουν— ἡ ἑλληνικὴ πολιτικὴ σκέψη συνέλαβε τὴν ἰδέα τῆς ἀμεσης καλύψεως ἀπὸ τὴν Πολιτεία τῶν βιοτικῶν ἀναγκῶν τῶν πτωχῶν λειτουργῶν της. Ἡ ἰδέα αὕτη ὑλοποιήθηκε μὲ λαμπροὺς θεσμούς, ὅπως ἡ «ἐν πρυτανείῳ σίτησις» τῆς Ἀθηναϊκῆς Δημοκρατίας —ἐπὶ προσκαίρου ἡ μονίμου βάσεως (ἀέισιτοι)— δημοσίων ἀνδρῶν που προσφέρουν πολλὰ στὴν Πολιτεία, τὰ «σουσίτια» τῶν στρατιωτικῶν στὴ Σπάρτη, τὸ

(α) Πρὸς τὴν ἑλληνικὴ Κοινότητα τῆς Τουρκοκρατίας, ὅπου οἱ ἀρχόντες ἦσαν ἀμισθοί, ὅπως καὶ οἱ ὑπάλληλοι, μὲ ἐξαιρεση τὴν δωρεὰν χορηγηση εἰδῶν ἐνδύσεως καὶ ὑποδήσεως σ' ὑποζυμένους (ντελάτδες, ὑδρονόμους, δραγάτες καὶ πολιτοφύλακες).

«Λήϊον» τῆς Αἰτωλικῆς Συμπολιτείας κλπ.,

Στὸ σημεῖο αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ κάνουμε μιὰ διπλῆ ἱστορικὴ παρατήρηση πολὺ μεγάλῃς πρακτικῆς καὶ πολιτικῆς σημασίας:

α) Οἱ θεσμοὶ τῶν ἀμίσθων λειτουργῶν, ἐν ὧσιν ἴσχυαν, ὡδηγοῦσαν, ὅπως εἶπαμε, στὴν ραγδαία ἄνοδο τῶν πολιτικῶν ὀργανισμῶν ποὺ τοὺς ἐφάρμοζαν. Ἔτσι π.χ. τῆς περιόδου μεγίστης ἀκμῆς καὶ ἰσχύος τῆς Ἀθηναϊκῆς Πολιτείας (χρυσοῦς «αἰὼν» τοῦ Περικλέους) προηγήθηκε ἡ περίοδος τῆς ἀνοδικῆς πορείας, κατὰ τὴν ὁποία ἡ ἀμισθία ὄλων τῶν λειτουργῶν ἦταν κανόνας χωρὶς ἐξαιρέση.

β) Ἡ «ἐκμίσθωση» τῶν λειτουργῶν ὑπῆρξεν ἡ ἀπαρχὴ τῆς παρακμῆς καὶ τῆς καταπτώσεως. Ἔτσι, ἀφ' ὅτου ὁ Περικλῆς καθιέρωσε τὴν χρηματικὴ ἀποζημίωση ἐνὸς ἡμερομισθίου, ἔστω μὲ τὸ ἀσήμαντο ποσὸ τοῦ ἐνὸς ὄβολου (= ἐνὸς ἔκτου τῆς δραχμῆς), γιὰ τοὺς δικαστῆς καὶ ὠρισμένους ἄλλους λειτουργοὺς ἀρχίζει ἡ διαφθορά, ἡ ἀποσύνθεση καὶ ἡ κατιοῦσα πορεία τῶν Ἀθηνῶν, ἡ ἧττα καὶ ἡ ὑποταγή. (α)

Ὁ Ἑλληνισμός, μεταξὺ τῶν ἄλλων, εἶχε καθιερώσει καὶ σὴν ἀρχὴ τῆς ἀμυντικῆς πρακτικῆς τοῦ τῆ συνολικῆ εὐθύνη γιὰ τὴν ἄμυνα. Ὅλα τὰ μέλη τοῦ συνόλου συμμετέχουν στὴν προετοιμασία καὶ τὴ διεξαγωγὴ τῆς ἄμυνας, ὑπεύθυνα καὶ ἐπὶ ἴσοις ὅροις (μὲ ἐξαιρέση τῶν ἀκαταλλήλων λόγῳ ἀντικειμενικῆς ἀδυναμίας, δηλαδὴ τῶν παιδιῶν, γερόντων, ἀσθενῶν καὶ γυναικῶν). Σ' ὅλες τίς πόλεις - κράτη τῆς προκλασσικῆς, κλασσικῆς καὶ μετακλασσικῆς Ἑλλάδας ἡ ἰδιότητα τοῦ ἐλεύθερου πολίτη ταυτίζεται μὲ τὴν ἰδιότητα τοῦ στρατιώτη (ἡγήτορος ἢ ὀπλίτη). Οἱ ἱκανοὶ πολῖτες τῆς Σπάρτης συναποτελοῦσαν αὐτὸ τοῦτο τὸ σπαρτιατικὸ στράτευμα, ὅπως καὶ οἱ πολῖτες τῆς Ἀθηναϊκῆς Δημοκρατίας, τῶν Θηβῶν κλπ.

Δὲν ὑπῆρχε διάκριση μεταξὺ στρατιωτικοῦ καὶ ἰδιώτη, δὲν ὑ-

(α) Καὶ ἀφ' ὅτου ἐπεκτιήθη καὶ ἐπισημοποιήθη ἀπὸ τὰ ὄργανα τῆς Ξενοκρατίας ὁ θεσμὸς τῆς μισθοδοσίας τῶν πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν στὴ Νέα Ἑλλάδα, ἡ Ἐπαναστάση μὲν κλονίσθη καὶ κινδύνευσε νὰ σβῆση, ὁ ἐπαγγελματικὸς δὲ στρατὸς τοῦ Νεοελληνικοῦ Κράτους ἀπεδείχθη ἀργότερα ἀνίκανος νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸν ἴδιον ἐκεῖνον σουλτανικὸν στρατὸν, τὸν ὁποῖον κατανικόσσε ἐπὶ πέντε χρόνια ὁ μὴ ἐπαγγελματικὸς στρατὸς τοῦ Εἰκοσιένα. Καὶ τοῦτο, δηλαδὴ ἡ ἐπαίσχυνη ἧττα τοῦ Ἐνενήντα Ἐπτὰ συνέβη ὕστερα ἀπὸ ἑβδομήντα χρόνια ἰσχύος τοῦ θεσμοῦ τῶν ἐπαγγελματικῶν στρατιωτικῶν ἡγητῶρων, καὶ μάλιστα σὲ στιγμὴ ποὺ ὁ σουλτανικὸς στρατὸς βρισκόταν πιά σὲ πλήρη ἀποδυνάμωση, λόγῳ τῆς μεγάλῃς παρακμῆς τοῦ σουλτανικοῦ καθεστώτος.

πῆρχε λέξη ιδιώτης με τὴ σημερινὴ ἔννοια, ὅπως δὲν ὑπῆρχε καὶ λέξη στρατιωτικὸς με τὴν σημερινὴ ἔννοια (τοῦ ἐπαγγελματία). Ὅλοι οἱ ιδιώτες ἦσαν στρατιωτικοί, καί, ἀφ' ἑτέρου, ὅλοι οἱ στρατιωτικοὶ ἦσαν ιδιώτες, δεδομένου ὅτι κανεὶς δὲν ἀποζοῦσεν ἀπὸ πόρους ποὺ ἐξασφάλιζε ἀπὸ τὸ «στρατιωτικὸ ἐπάγγελμα». Τὸ τελευταῖο τοῦτο, εἰσῆχθη στὸν ἑλληνικὸ χῶρο γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τὴ Ρώμη καὶ ἴσχυσε στὴν Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία, ποὺ καθιέρωσε τὸν θεσμὸ τοῦ ἐμμίσθου ἐπαγγελματικοῦ στρατοῦ, ἐφ' ὅσον ὁ θεσμὸς τοῦ πολίτη — στρατιωτικοῦ ἦταν ἀδύνατο, λόγῳ τῆς ἐθνικῆς ἀνομοιογένειας τῶν ὑπηκόων της, νὰ ἐφαρμοσθῆ. (α)

Ὅπως ἐπισημαίνεται, ἡ καθιέρωση ἀποζημιώσεων σὲ λειτουργοὺς τῆς Ἀθηναϊκῆς Δημοκρατίας — στίς ἄλλες πόλεις — κρᾶτη τῆς κλασσικῆς Ἑλλάδας ποτὲ δὲν καθιερώθηκε τέτοιος θεσμὸς — κοτακρίθηκε με μεγάλη δριμύτητα ἀπὸ τοὺς ἱστορικοὺς, «μὲ τὸ ἐπιχείρημα πὺς ἦταν διαφθορὰ τοῦ λαοῦ». (β)

«Στὴν Ἀθήνα δὲν ὑπῆρχαν δικαστὲς ἐξ ἐπαγγέλματος· κάθε πολίτης ἠλικίας ἄνω τῶν τριάντα ἐτῶν, ποὺ νὰ μὴ χρεωστῆ στὸ δημόσιο καὶ νὰ μὴν ἔχη στερηθῆ τῶν πολιτικῶν του δικαιωμάτων, μπορούσε νὰ γίνῃ δικαστής. φθάνει νὰ εἶχε ἐγγραφῆ στὸν κατάλογος (γ). Στὴν

(α) Στὴν Ἀθηναϊκὴ Πολιτεία ὅλοι οἱ πολῖτες οἱ δυνάμενοι νὰ φέρουν ὄπλα (εἰκοσι εἰς ἑξήντα ἐτῶν) ἦσαν στρατιωτικοὶ καὶ διατηροῦσαν τὸν ὄπλισμό τους στὰ σπίτια τους. Τὰ ὁμαδικὰ ὄπλα (ὅπως οἱ πολεμικὲς τριήρεις, οἱ πολιορκητικὲς μηχανεὲς κλπ.) συντηροῦνταν καὶ ἐπανδρώνονταν μὲ εὐθύνη καὶ ἐξοδα τῶν εὐκατάστατων πολιτῶν («λειτουργῶν», «τριηράρων»), ποὺ ἀνῆκαν στὴν τάξη τῶν πεντακοσιομεδίωνων. Τὸ ἱππικὸ συνετηρεῖτο καὶ ἐκπαιδεύονταν μὲ τὴν εὐθύνη καὶ τὴ δαπάνη τῆς δευτέρας τάξεως πολιτῶν, τῶν «ἰππέων». Οἱ στρατηγοὶ (δέκα τὸν ἀριθμὸ) ἐξελέγοντο τὸν Φεβρουάριον κάθε χρόνου ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Δήμου γιὰ θητεία ἐνὸς ἔτους μεταξὺ ὄλων ἐκείνων τῶν πολιτῶν ποὺ ἀπλῶς διέθεταν ἰγχετικὰς ἰκανότητες. Τὸν ἴδιον μῆνα ἐξελέγοντο ἐπίσης οἱ ὑπόλοιποι ἀξιωματικοὶ (οἱ «ταξίχαροι» γιὰ τὸ πεζικὸ καὶ οἱ «φύλαρχοι» γιὰ τὸ ἱππικὸ), ὁμοίως γιὰ θητεία ἐνὸς ἔτους, μεταξὺ πολιτῶν μὲ ἀνάλογες ἰκανότητες. Ὅλοι ἦσαν ἄμισθοι, ἀλλὰ στίς μακρυνὲς ἐκστρατείας μπορούσαν νὰ διαχειρισθοῦν ὠρισμένα ποσά. Διόντες μετὰ τὴν λήξιν τῆς ἐκστρατείας λογαριασμὸν στὴν Ἐκκλησίαν. Οἱ ἀξιωματικοὶ στίς ἐκστρατείας εἶχαν πλήρεις πολιτικὰς καὶ διπλωματικὰς ἀρμοδιότητας. (Βλέπετε συνοπτικὰ, εἰς «Ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους», Ἐκδοτικὴ Ἀθηνῶν, τόμος Γ1, σ.σ. 95 - 96).

(β) Ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους», Ἐκδοτικὴ Ἀθηνῶν, τόμ. Γ1, σ. 61.

(γ) Σύγχρονον περίπτωσιν μὴ ἐπαγγελματικῆς Δικαιοσύνης συναντοῦμε στὴ Μεγάλη Βρεταννία. Τὸ Δίκαιον στὴ χώρα αὕτη βασίζεται στὴν παράδοση καὶ τὸ ἔθιμον. Ἰπάρχει ἕνας μικρὸς ἀριθμὸς ἐπαγγελματιῶν δικαστῶν (γύρω στοὺς ἑκατὸ) ποὺ ἐδρεῦνται στὸ Λονδίνον καὶ περιοδεῖσιν, ἔχοντας ὁ καθένας τὴν εὐθύνην γιὰ μιὰ ὠρισμένην περιοχὴ τοῦ Κράτους. Οἱ ὑπόλοιποι δικαστὲς εἶναι πρόκριτοι πολῖτες ποὺ προσφέρουν τίς δικαστικὰς ὑπηρεσίας τους ἄμισθί.

ἀρχὴν ἑκάστου ἔτους, δηλαδή, ἀπὸ τοὺς εἴκοσι περίπου χιλιάδες Ἀθηναίους πολίτες καταρτίζονταν διὰ κλήρου ἕνας πίνακας ἕξ χιλιάδων δικαστῶν, χωρὶς διάκριση τάξεως ἢ περιουσίας. Οἱ δικαστὲς αὐτοὶ κατανέμονταν σὲ ἑξά δικαστήρια, τὸ κυριώτερο τῶν ὁποίων ἦταν ἡ Ἡλιαία. Πρὶν ἀπὸ κάθε συνεδρίαση κληρώνονταν τὰ ὀνόματα ἐκείνων ποὺ θὰ συνεδρίαζαν σὲ κάθε δικαστήριον· ὁ ἀριθμὸς τους ἐπείκιλλε ἀναλόγως τῆς σοβαρότητος τῆς ὑποθέσεως: διακόσιοι ἕνας, πεντακόσιοι ἕνας, χίλιοι ἕνας, κάποτε μάλιστα καὶ περισσότεροι.

»Οἱ δικαστὲς τὴν ἀρχὴν συνεδρίαζαν ἄμισθοι. Ὁ Περικλῆς ἐθέσπισε νὰ τοὺς δίδεται ὡς ἀμοιβή, ὑπὸ τύπον ἀποζημιώσεως, ἕνας ὀβολὸς κατὰ συνεδρίαν, ὁ δικαστικὸς ἢ ἡλιαστικὸς μισθός. Ἡ καθιέρωση αὐτῆς τῆς πληρωμῆς τῶν δικαστῶν εἶχε δύο συνέπειες:

»Πρῶτον, οἱ πλούσιοι καὶ εἰς εὐκατάστατοι πολῖτες περιφρονοῦσαν ἢ παραμελοῦσαν λειτουργήματα μὲ τόσο γλίσχρες ἀμοιβές, ἐνῶ οἱ ἀνεργοὶ καὶ οἱ ὀνηροὶ εὗρισκαν σ' αὐτὰ ἕνα μέσον ὁσιπορισμοῦ. Πρὶν ἀπὸ κάθε συνεδρίαση συνωθοῦντο μπρὸς στὶς θύρας τῶν δικαστηρίων, μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς θὰ κληρωθῶν καὶ θ' ἀποκτήσουν τὸ πολῦτιμο διάσημο τοῦ δικαστικοῦ ἀξιώματος.

»Δεύτερον, τὰ δικαστήρια περιέπεσαν ὑπὸ τὴν ἐπίδραση τῶν δημαγωγῶν, ἰδίως ἀφ' ὅτου ὁ Κλέων (τὸ 425 ἢ 424), γιὰ νὰ καταστή δημοφιλῆς, ὕψωσε τὸν δικαστικὸ μισθὸ σὲ τρεῖς ὀβολούς. Τὸ τριῶβολο ἔθεσε στὰ χέρια τῶν φτωχῶν μιὰ σημαντικὴ καὶ ἐπικίνδυνη ἐξουσία. Καθοδηγούμενοι ὄχι ἀπὸ τὴν φρονίδα τῆς ἀποδόσεως τῆς δικαιοσύνης, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ τὸ προσωπικὸ τους συμφέρον, καὶ προσπαθώντας νὰ ἐξασφαλίσουν τὴ ζωὴ τους ἀποκλειστικὰ καὶ μόνον ἀπὸ τὴν ἐνάσκησι τοῦ λειτουργήματος αὐτοῦ, τίποσ' ἄλλο δὲν εἶχαν στὸ νοῦ τους παρὰ πῶς θὰ εἶχαν συγχρότερα τὴν εὐκαιρία νὰ δικάσουν. Τίς διαθέσεις αὐτῆς ἐφρόντιζαν νὰ ὑποθάλλουν οἱ δημαγωγοί, πολλαπλασιάζοντας τίς κατηγορίες καὶ τίς δίκες ἐναντίον τῶν πολιτικῶν τους ἀντιπάλων καὶ ἐκείνων τῶν ὁποίων ἐπωφθαλμιοῦσαν τὰ πλούτη. Ἔτσι ἐβασίλευσαν οἱ καταδότες καὶ οἱ συκοφάντες.

»Στὰ αἴτια ποὺ προκαλοῦσαν κάποιο συναίσθημα ἀνασφαλείας καὶ ἀναταραχῆς, εἶχαν προστεθῆ καὶ ἄλλοι λόγοι ἐχθρότητος μεταξὺ τῶν πολιτῶν, καὶ ἄλλες εὐκαιρίες καχυποψίας, καταδόσεων καὶ δικῶν. Τῆ στιγμῇ ποὺ ἡ ἀνακωχὴ ἑνὸς ἔτους, ἡ συναφθεῖσα μὲ τοὺς Λακεδαιμονίους τὸ 423, ἔφθανε στὸ τέλος τῆς, ὁ ἀγῶνας μεταξὺ δημοκρατικῶν, ὀπαδῶν τοῦ πολέμου καὶ ἀριστοκρατικῶν, ὀπαδῶν τῆς εἰρήνης, ἐπανήρ-

χισε με όλη του την ένταση. Οί κατηγορίες για προδοσία, για συναμοσία, για τυραννία, για «λακωνισμό», γίνονταν ευκολότερα πιστευτές (...).

»Ο πρωταίτιος της καταστάσεως αυτής ήταν ο Κλέων. Φιλοχρήματος και συκοφάντης όπως ήταν, είχε σκορπίσει τη διχόνοια στην πόλη. Κολακεύοντας τον λαό για να τον εχθρύνει ευκολότερα υποχείριόν του, είχε δημιουργήσει, με την καθιέρωση του τριωδούλου, μιαν αξιοθρήνητη νοσοτροπία, καθιστώντας τους δικαστές κακούς και συμφεροντολόγους». (α)

Η μετατροπή των λειτουργών σε έμμισθους υπαλλήλους, αποζώντας από το λειτούργημα που ασκοῦν, προκαλεί, μέσω μιας αυτόματα λειτουργούσης εξέλιξεως, τις ακόλουθες συνέπειες:

Πρῶτον, διαφθορά τῆς Πολιτείας. Η πρακτική της χρησιμοποίησεως της δημόσιας θέσεως ως μέσου διορισμοῦ οδηγεί τον κάτοχο τῆς θέσεως στην απόκτηση τῆς κοινῆς και χαρακτηριστικῆς για όλους τούς επαγγελματίες νοσοτροπίας τοῦ ἐπαγγελματικοῦ συμφέροντος. Ἔτσι ὁ λειτουργός ὄχι μόνο ἐπιδιώκει με κάθε θεμιτό καὶ ἀθέμιτο τρόπο τὴν ἐξασφάλιση καὶ αὐξηση τῶν νομιμοποιημένων ἀπολαυῶν του (μισθός, ἐπιδόματα, «ἐξοδα παραστάσεως» κλπ.), ἀλλά, δέσμιος τῶν κινήτρων του ὡς ἐπαγγελματία, προσπαθεῖ νὰ ἐξεύρη, μέσω τῆς δημόσιας θέσεως, πού κατέχει, καὶ ἄλλους πόρους, πού δὲν ἀντλοῦνται ἀπὸ τὸ Δημόσιο Ταμεῖο, ἀλλά ἀπὸ ἄλλες πηγές. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ἡ ἐμφάνιση τῶν φαινομένων τῆς δωροληψίας, τῆς συναλλαγῆς, τῆς «προμήθειας» καὶ τῆς διαφθορᾶς τῶν υπαλλήλων. Ἡ διαφθορά, κατὰ μοιραίαν προέκτασιν, ἐξαπλώνεται καὶ στοὺς μὴ υπαλλήλους πολῖτες, οἱ ὅποιοι μεταβάλλονται σὲ δωροδοκοῦντες, «πριμοδότες» κλπ.

Δεύτερον, ὑποδούλωση τοῦ λειτουργοῦ. Ὁ ἔμμισθος υπάλληλος, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐπιδίωση ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ Δημόσιο Ταμεῖο, ὑποτάσσεται καὶ ἐξανδραποδίζεται ἀπὸ αὐτοὺς πού κρατοῦν τὰ κλειδιά του, δηλαδή ἀπὸ τὸ ἐκάστοτε ἢ τὸ μόνιμο πολιτικὸ Κατεστημένο. Ὁ ἐπαγγελματίας λειτουργός δὲν ὑπόκειται πιά ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο στὴν ἀρχὴ τῆς ἀπόρρωπης Πολιτείας, τῆς ὁποίας ὑποτίθεται ὅτι εἶναι ὑπηρέτης, ἀλλά ὑποκύπτει στὴν τυραννία διαφόρων ἀτόμων, κλικῶν καὶ φατριῶν ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐξαρτᾶται ἡ μισθολογικὴ καὶ βαθμολογικὴ του πορεία.

Τρίτον, ποιοτικὴ κατὰ πτωση, φθορὰ καὶ

(α) Γιάννη Οἰκονομίδη, «Ἄπαντα Ἀριστοφάνους», ἔκδ. Δ. Δαρμεῖα, σ.σ. 207 - 209.

ἀποδυναμωσῆ τῶν λειτουργημάτων καὶ κατ' ἐπέκτασιν, τῶν θεσμῶν τῆς Πολιτείας. Τὸ ἐπαγγελματοποιημένο λειτούργημα, καθὼς μεταλλάσσεται ὁ ἀρχικός του χαρακτήρας καὶ μετατρέπεται ἀπὸ δραστηριότητα γιὰ τὴν ὑπηρεσία τοῦ συνόλου σὲ δραστηριότητα γιὰ τὴν ἐξυπηρέτηση τῶν ἀσκούντων αὐτό, χάνει τὸ κύρος του, υποβιβάζεται στὴ συνείδηση τοῦ συνόλου. Οἱ ἱκανοὶ ποὺ δὲν ἐνδιαφέρονται γιὰ τὸ δημόσιο χρῆμα, διότι μποροῦν νὰ ζήσουν ἀπὸ οἰαδήποτε ἄλλο ἰδιωτικὸ ἐπάγγελμα, δὲν προσφέρονται γιὰ ὑπάλληλοι οὔτε γιὰ ἡγήτορες τῆς Πολιτείας. Ἔτσι υποβιβάζεται τὸ ἐπίπεδο τῶν προσφερομένων δημοσίων ὑπηρεσιῶν, δυσχεραίνεται ἡ ἐπίτευξη τοῦ σκοποῦ γιὰ τὸν ὁποῖο θεσπίσθηκε τὸ λειτούργημα, καὶ τελικὰ γίνεται προβληματικὴ ἡ καλὴ λειτουργία τῶν θεσμῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν διαφόρων τομέων τοῦ μηχανισμοῦ τῆς Πολιτείας.

Τέταρτον, ἀνάπτυξη τῆς κλίμακας καὶ τῆς κάστας. Καθὼς ὁ ἔμμισθος λειτουργὸς ὑπηρετεῖ τὸ ἐπαγγελματικὸ του συμφέρον, «συμμαχεῖ» μὲ ἄλλους ποὺ ἔχουν τὰ ἴδια μ' αὐτὸν συμφέροντα, γιὰ νὰ μπορέσῃ ἔτσι νὰ τὰ ἐξασφαλίσῃ καὶ προωθήσῃ εὐχερέστερα. Ἔτσι ἀρχίζει ἡ ὁμαδοποίηση τῶν λειτουργῶν, ποὺ ὁδηγεῖ στὴ συγκρότηση μικρῶν καὶ εὐρυτέρων κλικῶν. Σταδιακά, ἡ κλίμακα ποὺ δημιουργεῖται μεταξὺ τῶν ὑπαλλήλων μιᾶς ὑπηρεσίας, ἐπεκτείνεται στὴν κάστα τῆς κατηγορίας τους ἢ τοῦ τομέως ποὺ ἐπανδρῶνουν. Τελικὴ κατάληξη τῆς ὁμαδοποιήσεως τῶν λειτουργῶν εἶναι ἡ ἀνάπτυξη κοινοῦ καστικοῦ πνεύματος μεταξὺ ὄλων ὅσοι ἀποζοῦν ἀπὸ τὸ Δημόσιο Ταμεῖο, δηλαδὴ ὄλων τῶν ἐμμίσθων ὑπαλλήλων τοῦ Κράτους. Ἔτσι ἡ Πολιτεία ἀπὸ σχῆμα ποὺ ἐξ ὀρισμοῦ δημιουργεῖται γιὰ νὰ ὑπηρετῇ, γίνεται σχῆμα ποὺ ὑπάρχει γιὰ νὰ ὑπηρετῆται ἀπὸ τὰ ἐκτὸς αὐτῆς εὐρισκόμενα μέλη τοῦ συνόλου, καταντᾷ δηλαδὴ αὐτὸ τὸ βδέλυγμα τῆς ἐποχῆς μας ποὺ ὀνομάζουμε «ληστρικὸ Κράτος», δηλαδὴ ἐξουσιαστικὸ ὑποσύνολο, ποὺ ἀπομυζᾷ τοὺς πολίτες γιὰ νὰ τρέφῃ ἐκείνους ποὺ τὸ ἀποτελοῦν (πολιτικούς ἡγέτες, βουλευτές, στρατιωτικούς, διπλωμάτες, δικαστές, υπηρεσιακοὺς παράγοντες, ὑπαλλήλους πάσης κατηγορίας).

Πέμπτον, οἰκονομικὴ ἀφαίμαξη τῆς Πολιτείας. Ἡ δαπάνη τοῦ δημοσίου χρήματος πολλαπλασιάζεται μὲ τὴν παροχὴ μισθῶν, ἐπιδομάτων καὶ συντάξεων, ποὺ σὰν κονδύλια συχνὰ καλύπτουν ποσὰ πολὺ μεγαλύτερα ἀπὸ ὅσα χρειάζεται ἓνα ἔθνος γιὰ νὰ «λειτουργήσῃ» σὰν σύνολο. Ἔτσι, ἡ οἰκονομικὰ ἀπομυζομένη Πολιτεία καθίσταται ἀνίκανη νὰ ἀντιμετωπίσῃ μὲ ἀνεση ἄλλες δαπάνες, ἀπαραίτητες γιὰ τὴν ἐπιβίωση καὶ προκοπὴ τοῦ συνόλου.

Με τὴν ἀνάθεση τῶν δημοσίων θέσεων, καὶ συνεπῶς τῶν τυχῶν τῆς ὁμάδας, στοὺς ἐπαγγελματίες καὶ τὸν ἀποκλεισμό τῶν ὑπολοίπων μελῶν ἀπὸ τῆ διαδικασίας τῶν ἀποφάσεων, ἡ Πολιτεία μεταβάλλεται σὲ καστικὸ Κράτος, δηλαδή σ' ἓνα ὑποσύνολο ποὺ ἀναπτύσσεται σὰν ἐξόγκωμα πάνω στὸν κορμὸ τοῦ συνόλου καὶ ἐξελισσεται σὲ κλειστὸ «κουφὸρμ» ἐξουσίας ποὺ λειτουργεῖ μόνο γιὰ τὴν ὕλική συντήρηση τοῦ ἴδιου τοῦ ἑαυτοῦ της, ἀδιαφορώντας γιὰ τὸ Ἔθνος.

Τὸ καστικὸ Κράτος ἐκτὸς τοῦ ὅτι, ὡς ἐκ τῆς φύσεώς του, ἀποτελεῖ σχῆμα ὑποβιθασμένο σὲ σχέση μετὰ τὸ ἐθνικὸ σύνολο, εἶναι ταυτόχρονα σχῆμα ἀνίσχυρο, χαλαρὸ, συνεπτυγμένο καὶ ἀνενεργὸ σὲ σύγκριση μετὰ τὴν Πολιτεία, ποὺ στηρίζεται στὴ συνεχῆ δημόσια ἐνεργοποίηση ὀλοκληροῦ τοῦ δυναμικοῦ τῆς ὁμάδας καὶ ἀντλεῖ τίς δυνάμεις της ἀφ' ἑνὸς ἀπὸ τὸ σύνολο τῶν ἔμψυχων φορέων τῆς Ἰδέας τοῦ Ἔθνους καὶ ἀφ' ἑτέρου ἀπὸ τὸ σύνολο τῶν ἀτόμων, τῶν ὁποίων τὸ συμφέρον συμπίπτει μετὰ τὸ συμφέρον τῆς δικῆς τους, μὴ καστικῆς Πολιτείας, δηλαδή ἀπὸ τὸ σύνολο τῶν πολιτῶν.

Τὰ καστικὰ Κράτη, καθὼς εἶναι ἀποδυναμωμένα, χωρὶς ἐσωτερικὴ συνοχὴ καὶ ἐκ τῶν πραγμάτων ἀποχωρισμένα ἀπὸ τὸ κύριον σῶμα τοῦ συνόλου, μοιραῖα ἐξελισσονται σὲ διεθμιστικὰ καὶ τελικὰ ὑποτάσσονται στὴ Διεθνή Ἐξουσία — πράγμα ποὺ ἐξ ἀντικειμένου δὲν μπορεῖ νὰ συμθῆ μετὰ τὴν Πολιτεία, δεδομένου ὅτι Πολιτεία καὶ Διεθνὴς Ἐξουσία εἶναι δυνάμεις ἐξ ὀρισμοῦ ἀντίθετες, ἀντίπαλες καὶ ἀσυμβίβαστες.

Ἡ κατάργηση τοῦ ἐπαγγελματισμοῦ τῶν λειτουργῶν ἀποτελεῖ κεφαλαιώδη προϋπόθεση τῆς ἑναρχῆς κοινωνίας καὶ τῆς Πολιτείας καὶ ἀποκατάσταση τοῦ φυσικοῦ κοινωνικοῦ ρόλου τῶν μελῶν τους, ρόλο ποὺ ἀνετράπη στὴν ἐξουσιαστικὴ κοινωνία τῆς παρακμῆς, τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ἀνελευθερίας.

Τὸ λειτούργημα τῆς ἄμυνας στὴ σύγχρονη Ἑλλάδα

Ἄς δοῦμε τί ἀποδίδει ἐν πολέμῳ μέσα στίς σημερινές συνθήκες τὸ ἰσθμὸν καθέστῳς στὴν ἄμυνα Ἑλληνισμοῦ. Ἄς ξεκινήσουμε μετὰ τὴν ἀνάλυση τοῦ χρονικὰ τελευταίου πολεμικοῦ ἐπεισοδίου τῆς ἱστορίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ, δηλαδή τῆς τουρκικῆς εἰσβολῆς στὴν Κύπρον τὸ καλοκαίρι τοῦ Ἑξομηνίου Τέσσερα.

Τὸ Ἑξομηνίου Τέσσερα - ἕως καὶ σήμερον - ἡ στρατιωτικὴ εὐθύνη τῆς ἄμυνας τῶν δύο ἐλληνικῶν Κρατῶν, τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας καὶ τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας, ἀνήκε στίς Ἑλλαδικὰς Ἕνοπλες Δυνάμεις καὶ στὴν Κυπριακὴ Ἐθνοφρουρά, ὁ στρατιωτικὸς ἔλεγχος τῶν ὁποίων βρισκόταν καθ' ὀλοκληρίαν στὰ χέρια τῶν Ἑλλήνων καὶ Ἑλληνοκυπρίων ἐπαγγελματιῶν ἀξιωματικῶν, πλαισιωμένων ἀπὸ τοὺς ἐφέ-

δρους, ως εκτελεστικά όργανα. Ο υπόλοιπος Έλληνισμός ήταν, από άποψη εθνικής αμυνας, τυπικά ανεύθυνος. Ίδού χονδρικά πώς λειτούργησε ή ελληνική άμυνα κατά τη διάρκεια του εθνικού ακρωτηριασμού:

—Ο Έλληνισμός της Κύπρου, δηλαδή ένας πλθυσμός από πεντακόσιες χιλιάδες Έλληνες—άρα ικανός να ενεργοποιήσει γύρω στις όγδόντα χιλιάδες μαχητές—δέχεται στρατιωτική επίθεση ξένου Έθνους, και όντας άοπλος και έστερημένος κάθε άμυντικής εθύνης, μένει άπλός αυτόπτης μάρτυρας άπέναντι στην εισβολή, «ήττάται», ύποδουλώνεται, χάνει τις έστίες του και καταντά κατά μεγάλο ποσοστό «αχνίτης», χωρίς να έχη τό δικαίωμα να υπερασπισθή ένοπλα τόν έαυτό του, χωρίς να έχη τή δυνατότητα να ρίξει έστω μία ντουφεκιά έναντίον τού θάρβαρου εισβολέα, πού τόν σκοτώνει, τόν ατιμάζει και τόν έξοντώνει ήθικά και υλικά.

—Η έπαγγελματική ήγεσία της Έθνοφρουράς, συντασσόμενη πρós τις διαταγές της καστικής έξουσίας, διατάσσει ώριαμένες κινήσεις μονάδων — έντελώς άσκοπες — ένώ τά υπόλοιπα έπαγγελματικά στελέχη της ύποτάσσονται στην ήγεσία τους, όπως και οί υπό τόν έλεγχο τους έφεδροι έν ύπηρεσία (δέκα χιλιάδες άνδρες περίπου).

—Ο Έλληνισμός της Έλλαδικής Έλλάδας, δηλαδή έννιάμισυ εκατομμύρια Έλληνες, πού μπορούν να ρίξουν στην μάχη κατά τού επιτιθέμενου εθνικού έχθρου τουλάχιστον ένάμισυ εκατομμύριο μαχητές, όντας έστερημένος κάθε εθύνης στην άμυνα, παρακολουθεί άπραγος από τις έφημερίδες και τά μέσα ένήμερώσεως — όπως, άκριβώς, δηλαδή, παρακολουθούν τήν εθνική μας τραγωδία και τά υπόλοιπα, άσχετα πρós τά συμβαίνοντα, Έθνη της Γής — χωρίς τήν παραμικρή δυνατότητα να άντιδράσιν.

—Η υπεύθυνη για τήν άμυνα έπαγγελματική ήγεσία τών Έλλαδικών Ένόπλων Δυνάμεων διατάσσει: μία έπιστράτευση, στην όποια δέν δίνει καμμία συνέχεια ούτε σκοπό, ένώ ένας έπαγγελματίας ναύαρχος άπαγορεύει στά κυβερνώμενα από έπαγγελματίες έλληνικά ύποβρύχια, πού είχαν στό στόχαστρο τών τορπιλλοβλητικών σωλήνων τους τά τουρκικά πολεμικά, να πυροδοτήσουν τις τορπίλλες τους: και ένας άλλος έπαγγελματίας, πτέρναρχος αυτός, άπαγορεύει στην επανδρωμένη με έπαγγελματίες μοίρα τών έλληνικών βομβαρδιστικών πού στάθμευε στην Κρήτη, να έξορμήσει και να πλήξει τις άποδισταζόμενες τουρκικές δυνάμεις, επικαλούμενος άργότερα τό πρόστιχο έπιχειρήματα ότι τά άεροσκάφη, λόγω καισίμων, θά έμεναν λίγο χρόνο στον κυπριακό έναέριο χώρο. Τά υπόλοιπα έπαγγελματικά στελέχη συντάσσονται πρós τήν ήγεσία τους, δηλαδή δέν πράττουν άπολύτως τίποτε κατά τού επιτιθέμενου έχθρου, όπως και οί υπό τόν έλεγχο τους έφεδροι.

—Έκτοτε, έως σήμερα, τά εκατομμύρια τών αξιολομένων Έλλήνων —Κυπρίων και Έλλαδικών— δέν προβάλλουν καμμία ένοπλη αντίσταση: θεωρητικά, είναι ήττημένοι και ταπεινωμένοι χωρίς άγώνα και έχουν χάσει τό σαράντα τοίς εκατό της Κύπρου, χωρίς και πάλι να μπορούν να πολεμήσουν για να τό άνακτήσουν.

Άς καταγράψουμε τά αναγκαία συμπεράσματα πού λογικά βγαίνουν από τό γεγονός αυτό, πού είναι, όπως τό έχουν χαρακτηρίσει άλλοι, τό καταπληκτικότερο της Έλληνικής Ιστορίας, δεδομένου ότι δέν έχουμε άλλη περίπτωση, άπόλεμης κατακτήσεως έλληνικών εδαφών από ξένους (με έξαίρεση τό άπαίσιο έπεισόδιο της έκούσιας παραδόσεως από τό διεθνιστικό Κατεστημένο μας της Άνατολικής Μακεδονίας και της ταυτόχρονης έκούσιας παραδόσεως τού εκεί έδρεύοντος ελληνικού Σώματος Στρατού στούς Γερμανοβουλγάρους τό Δεκαεπτά).

Π ρ ώ τ ο σ υ μ π έ ρ α σ μ α: Καθώς ο Έλληνισμός δέχεται επίθεση και χάνει έδάφη άνήκοντα σ' αυτόν, τό σύνολο τών εθνικών άμυντικών δυνάμεών του μένει άναξιοποίητο και έκτός άγώνος.

Δ ε ύ τ ε ρ ο σ υ μ π έ ρ α σ μ α: Τά έπαγγελματικά στελέχη τών Ένόπλων

Δυνάμεων, καθώς είναι υποτεταγμένα στην κάστα, παρακολουθούν αδρανῆ τὴν ἐπιθεσὴ χωρὶς νὰ πράττουν τίποτε ἀπολύτως γιὰ τὴν ἐθνικὴ ἄμυνα.

Τ ρ ί τ ο σ υ μ π έ ρ α σ μ α : Ἡ ἐπαγγελματικὴ ἡγεσία τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων, δέσμια καὶ ὑποχείριο τοῦ καστικῆ (μὴ ἐθνικῆ) Κράτους, τοῦ ὁποίου ἀποτελεῖ ὄργανικὸ τμήμα, ἀποδεικνύεται ἀ π ο λ ὄ τ ω ς ἔ χ θ ρ ι κ ῆ, —ὄχι μόνον ὡς πρὸς τὴν πράξιν, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὴν σκέψιν της— πρὸς τὴν ἰδέαν Ἑλληνικὸν Ἔθνος, ἀπαγορεύει τὴν ὑποταξὴ τῆς ἐθνικῆς ἄμυνας, καὶ ταυτόχρονα ὑπηρετεῖ τὴν ἰδιὰ, ἐκμεταλλευστένην τὴν «εὐκαιρίαν», τὰ συμφέροντα τοῦ κοινῶν ἐξουσίας (ἐπαναφορὰ στὴν ἐνέργειαν καὶ ἀνάληψιν τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας ἀπὸ τοῦ πατροπαράδοτου ἐκπροσώπου τῆς πολιτικῆς Κάστας).

Ἰ έ τ α ρ τ ο σ υ μ π έ ρ α σ μ α : Ἡ καστικὴ (μὴ ἐθνικὴ) «Πολιτεία», συνειδητὸ ὄργανον τοῦ Διεθνισμοῦ, πλήττει σκόπιμα, ἐν ὧρα ξένης ἐπιθέσεως, τὰ συμφέροντα τοῦ Ἑλληνισμοῦ (ἄμυνα καὶ διατήρησις τῶν ἀπειλουμένων ἐδαφῶν), ὑπηρετεῖ ἐμπρακτικὰ (μὲ τὴν ἀδρανοποίησιν τῶν ἑλληνικῶν δυνάμεων) τὸν σκοπὸν τῆς Διεθνούς Ἐξουσίας (νέος χάρις στὴν Ἀνατολικὴν Μεσόγειον) καὶ συνεργεῖ ταυτόχρονα στὴν κατοχύρωσιν τῶν ἐθνικῶν συμφερόντων τοῦ ἀντιπάλου Ἑθνοῦ (τοῦ τουρκικοῦ).

Π έ μ π τ ο σ υ μ π έ ρ α σ μ α : Τὸ ἐπιτιθέμενον ἀντίπαλον Ἔθνος καταλαμβάνει (καὶ διατηρεῖ ἕως σήμερον) τὸν ἀντικειμενικὸν τοῦ σκοποῦ ἀνευρόχλητον καὶ μὲ πολεμικὰς δυνάμεις ὑποπολλαπλασίας τῶν δυνάμεων θὰ ἀπαιτοῦντο, ἂν ἡ ἄμυνα τοῦ Ἑλληνισμοῦ δὲν εἶχε καστικὴν, ἀλλὰ πανεθνικὴν ἀφετηρίαν. (Θεωρεῖται βέβαιον, ὅτι, ἀνεξαρτήτως τῆς ἑλλαδικῆς ἀντιδράσεως, ἂν ἡ ἄμυνα τῆς Κύπρου στηριζόταν στὴν ἀρχὴν τῶν πολιτικῶν - μαχητῶν, ἡ ἀπόβασιν καὶ ἡ προέλασιν στὴν Κύπρον θὰ ἦταν στρατιωτικῶς ἀδύνατη, ἀκόμη καὶ ἂν ἡ Τουρκία διέθετε ἐξαπλάσιον ἕως ἐπταπλάσιον ἀποβατικὰς δυνάμεις ὑποστηρίξεως σὲ σύγκρισιν πρὸς αὐτὰς ποὺ χρησιμοποίησε τὸ Ἐβδομηντατέσσαρον - μ' ἄλλα λόγια, ἡ Τουρκία σὰν στρατιωτικὴ δύναμις θὰ ἦταν ἀπολύτως ἀνίσχυρη, ἔστω καὶ ἂν ἐξαντλοῦσε ὅλες τὰς πολεμικὰς τῆς δυνατότητας, γιὰ τὴν ἐπίτευξιν τοῦ ἀντικειμενικοῦ σκοποῦ τῆς ἀποβάσεως καὶ καταλήψεως τῆς Κύπρου).

Τ Ε Λ Ι Κ Ο Σ Υ Μ Π Ε Ρ Α Σ Μ Α : Κατὰ τὴν ἐνοπλὴν ἐπιθεσὴν ποὺ δέχθηκε τὸ Ἐβδομηντατέσσαρον ὁ Ἑλληνισμὸς, α) ἡ κυβερνώσα κάστα ἀπέτρεψε τὴν ἄμυναν, β) τὰ ἐπαγγελματικὰ στελέχη συνταχθέντα πρὸς τὴν κυβερνώσα κάστα ἀδράνησαν, καὶ γ) τὸ σύνολον τοῦ ἐθνικοῦ δυναμικοῦ ἀποκλεισθήκε ἀπὸ τὸν ἀγῶνα.

Ἡ συγκλονιστικὴ αὕτη ἱστορικὴ ἀλήθεια ἀποτελεῖ τὴν πειστικώτερην καὶ τραγικώτερην ἀπόδειξιν ὅτι κάτω ἀπὸ τὰς συνθήκας τῆς σημερινῆς ἐθνικῆς μας πραγματικότητος, τὸ ἰσχυρὸν ἀμυντικὸν καθεστῶς ὄχι μόνον δὲν ἐξυπηρετεῖ καὶ δὲν προάγει τὴν ἑλληνικὴν ἄμυναν, ἀλλὰ, ἀντίθετα, τὴν καθιστᾷ ἀδύνατην. Μὲ μιὰ καστικὴν ἐξουσίαν ποὺ εἶναι ἔρμαιον τοῦ Διεθνισμοῦ, μὲ μιὰ στρατιωτικὴν ἡγετικὴν κάσταν ποὺ εἶναι ὑπόδουλη στὸ Κατεστημένον, μὲ ἓνα κεντρικὸν σκελετὸν τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων ἀποτελούμενον ἀπὸ ἐπαγγελματικὰς ἀξιοματικῶν τῶν ὁποίων ἡ ἐπιβίωσιν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν κάσταν καὶ, τέλος, μὲ τὸ ὑπόλοιπον Ἔθνος ἀμυντικὰ ἀνεύθυνον, ἀνεργὸν καὶ ἀναξιοποίητον, ὁ Ἑλληνισμὸς εἶναι αὕτη τὴν στιγμὴν στρατιωτικὰ ἐκμηδενισμένος, ἀνίκανος νὰ προτάξῃ οἰαδήποτε σοβαρὴν ἀντίστασιν ἀπέναντι στὸν οἰοδήποτε ἐθνικὸν ἐχθρὸν, ἔ χ τ ὄ ς ἂ ν σ υ μ π έ ς η, ὁ ἔ θ ν ι κ ὄ ς ἔ χ θ ρ ὄ ς ν ἂ ε ἶ ν α ι τ α υ τ ὄ χ ρ ο ν α κ α ἰ ἔ χ θ ρ ὄ ς τ ο ὕ Δ ι ε θ ν ι σ μ ο ὕ. Αὕτη εἶναι ἡ ὡμὴ δσο καὶ πικρὴ ἀλήθεια, καὶ ὅσοι δὲν τὴν ἀντιλαμβάνονται βρίσκονται ἔξω ἀπὸ τὴν ἐ-

θητική» πραγματικότητα που ισχύει στη σημερινή Ελλάδα. (α)

Το αίτημα της ανακήρυξης της χαμένης άμυντικής ισχύος του Έλληνισμού, αίτημα που ταυτίζεται με τον στόχο της ελληνικής επιδιώξεως και προκοπής, αποτελεί ένα από τα σημαντικότερα εθνικά ζητήματα, όσο κι αν το διεθνιστικό Νεοελληνικό Κράτος προσπαθεί να το παραμερίσει.

Με βάση την παραπάνω ανάλυση χαράσσονται αυτόματα δύο κατευθύνσεις, προς τις οποίες πρέπει να στραφεί ή σκέψη όλων των Ελλήνων τους οποίους απασχολεί το πρόβλημα της δημιουργίας μηχανισμού πραγματικά εθνικής α μ υ ν η ς.

Η πρώτη κατεύθυνση της σκέψέας μας τείνει προς την απελευθέρωση των Ελληνικών Ένοπλων Δυνάμεων από τον έλεγχο του Κατεστημένου (πολιτικού και στρατιωτικού).

Η δεύτερη κατεύθυνση της σκέψέας μας τείνει προς την οργάνωση της ελληνικής ξιμνας με βάση ένα θεσμικό πλαίσιο που καθιερώνει την εθούνη δλόκληρου του Έλληνισμού και επιβάλλει την πανστρατιά κινητοποίηση και αξιοποίηση του συνόλου του διαθεσίμου στρατιωτικού του δυναμικού.

Η σκέψη μας, δηλαδή, τείνει στην πράξη προς ένα άμυντικό καθεστώς, που θα καθιστά την άμυντική θέληση και την άμυντική δυνατότητα και δράση του Έλληνισμού ταυτόσημες με την ίδια τη ζωή του: Η ξιμνά του έναντιον του έχθρου θα πάυση, μόνο τη στιγμή που θα πάυση να υπάρχει Έλληνικό Έθνος. Η καταστροφή της Ελληνικής Πολιτείας ή του Έλληνικού Κράτους δεν θα επηρεάζουν την άμυντική του θέληση και δράση. Αν επί Γερμανικής Κατοχής, το Έθνος άμύνηκε σαν Έθνος, δεδομένου ότι το Κράτος είχε καταργηθεί, ενώ οι καστικές Ένοπλες Δυνάμεις είχαν διαλυθί, ή μετασταθμεύση εκτός του εθνικού χώρου, στο μέλλον το Έθνος πρέπει να άμύνηται σαν Πολιτεία και ταυτόχρονα ή Πολιτεία πρέπει να άμύνηται σαν Έθνος.

Οραματιζόμαστε μ' άλλα λόγια ένα άμυντικό καθεστώς που θα μεταβάλλη τον ελληνικό χώρο από τον Έβρο μέχρι την Κρήτη και από την Ήπειρο μέχρι την Κύπρο σε μία πυκνή τάξη μάχης, για την εκμηδένιση της οποίας θα χρειάζονται έχθρικές δυνάμεις πολλαπλάσιες των δσων άπαιτούνται για την στρατιωτική εκμηδένιση μίας Έλ-

---

(α) Το ίδιο φαινόμενο πολεμικής συντριβής του Έλληνισμού χωρίς τη δυνατότητα άμυντικής ενεργοποίησης του Έθνους παρατηρήθηκε στις δύο άλλες μεγάλες πολεμικές τραγωδίες της Νεώτερης Ιστορίας μας. Στην ήττα του Ένενηντα Έπτά, όπως και στη Μικρασιατική Καταστροφή του Είκοσι Δύο, μετά τη διάλυση του καστικού μας στρατού οι Έλληνες της Θεσσαλίας και της Φθιώτιδος, στην πρώτη περίπτωση και τα τρία εκατομμύρια του Μικρασιατικού Έλληνισμού στη δεύτερη περίπτωση— είδαν τους έαντούς τους να περιέρονται στην άπόλυτη διάθεση του έχθρου χωρίς να μπορούν να αντίτάξουν την παραμικρή αντίσταση για υπεράσπιση της ζωής, της τιμής, των δωμών και των έσπιών τους. Αν είχαν την εθούνη και δυνατότητα της άμύνης, είναι ζήτημα, αν ο έχθρος θα μπορούσε να προέλσει, ή τουλάχιστον είναι βέβαιον, ότι ο τουρκικός «περίπατος» του Ένενηντα Έπτά και το άνεμπόδιστο όργιο του Είκοσι Δύο, θα ήσαν αδύνατο να συμβούν όπως συνέβησαν. Οι νίκες του Δώδεκα, του Δεκαοκτώ και του Σράντα μπορούν, έξ άλλου, να έρμηνευθούν από το γεγονός ότι: στις περιπτώσεις αυτές ή Διεθνής Έξουσία ήταν σύμφωνη—αν δεν το έπεδίωξε και το έζημουργήσει έξ υπαρχής ή ίδια— με το νικηφόρο αποτέλεσμα των πολέμων, διότι έξηπηρετούσε την διεθνή πολιτική της ή τα γενικότερα έξουσιαστικά της σχέδια (Α' και Β' Παγκόσμιος Πόλεμος).

λάδας, μ' ένα άμυντικό καθεστώς σαν τὸ σημερινό. (α) Ἀκριβῶς εἶπειν, ἡ ἤτιτα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους —κάτω ἀπὸ τὸ προτεινόμενο άμυντικό καθεστώς— ἀπὸ οἰαδήποτε στρατιωτικὴ δύναμη, μὲ καστική ὀργάνωση τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων, ἀκόμη καὶ τὴν ἰσχυρότερη, εἶναι ἀδύνατη μὲ τὸν κλασσικὸ - συμβατικὸ πόλεμο, ἐξαιρουμένης τῆς διὰ πυρηνικοῦ πολέμου ἐξουτύσεως ὁλοκλήρου τοῦ Ἔθνους.

Ἄς δοῦμε χονδρικά τις πρακτικὲς πλευρὲς τῆς ὑλοποιήσεως τῶν παραπάνω δύο κατευθυντηρίων σκέψεων.

Ἡ ἀποτίναξη τῆς τυραννίας τῆς ἀνεθνικῆς κἀστας ταυτίζεται μὲ τὴν «ἀποεπαγγελματικοποίηση» τῶν στελεχῶν. Ὁ διαχωρισμὸς τῆς ιδιότητος τοῦ στρατιωτικοῦ λειτουργοῦ ἀπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ ἀποζῶντος ἀπὸ τὸ στρατιωτικὸ λειτουργήμα, εἶναι ὁ μόνος τρόπος νὰ ἀπαλλαγῇ ὁ στρατιωτικὸς λειτουργὸς ἀπὸ τὴν ἐξάρτησή του ἀπὸ τὴν πολιτικὴ καὶ στρατιωτικὴ κἀστα καὶ ὁ μόνος δρόμος ποῦ θὰ τὸν ὀδηγήσῃ κάτω ἀπὸ τὴν ἄυλη Ἀρχὴ τοῦ Ἔθνους. Ὁ ἄμισθος Ἑλληνας στρατιώτης θὰ εἶναι ἀδύνατο νὰ γίνῃ δοῦλος τῆς κἀστας. Ὁ ἀμνόμενος περὶ πάτρης θὰ προσφέρῃ σ' αὐτὴν καὶ δὲν θὰ λαμβάνῃ τίποτε ἀπ' αὐτήν. ἔκτος ἕως ἀπὸ τὰ ὄπλα, τὴν στολή, τὴν ὑπόδηση, τὴν τροφή καὶ τὰ μέσα μετακινήσεώς του. (β)

Ἡ καθέρωση τοῦ ἀμισθοῦ στρατιωτικοῦ λειτουργήματος, δηλαδὴ ἡ μετατόπιση τῆς ἀμυντικῆς εὐθύνης ἀπὸ τὴν κἀστα στὸ σύνολο. (γ) παρουσιάζει προβλήματα πρόσκαιρα καὶ προβλήματα οὐσιαστικά.

Τὰ οὐσιαστικὰ προβλήματα ἀναφέρονται στὸ ζήτημα ἂν οἱ ἀνάγκες τῆς στρατιωτικῆς ἐκπαίδεσεως καὶ ὑπηρεσίας τοῦ σύγχρονου στρατιωτικοῦ τοῦ ἐπιτρέπουν νὰ ἀσκήσῃ ἄλλο ἐπάγγελμα, καθὼς καὶ στὸ ζήτημα ἂν ἡ «εἰδίκευση» ποῦ ἀπαιτεῖ ὁ σύγχρονος πόλεμος εἶναι τίτεια ὥστε νὰ μὴ εἶναι ἀρκετὴ μιὰ ὀσθλή ποτὴ μὴ ἐπαγγελματικὴ ἐκπαίδευση.

Γιὰ τὴν ὀρθὴ ἀντιμετώπιση τῶν προβλημάτων αὐτῶν ἰσχύουν οἱ ἀκόλουθοι ἀρχές:

α) Ἡ ἡγετικὴ στρατιωτικὴ ἱκανότητα δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα τῶν ἐγκύκλιων («α-

---

(α) Στὴν ὀκτάχρονη Ἐπανάσταση τοῦ Βίκοσιένα, μιὰ ἀπὸ τις λαμπρότερες πολεμικὲς προσπάθειες τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, ὁ στρατὸς ταυτιζόταν μὲ τὸ σύνολο τοῦ Ἑλληνικοῦ τῶν περιοχῶν ποῦ εἶχαν ἐξεγερθῇ. Ὅλοιο οἱ ἱκανοὶ Ἑλληνας τῆς Πελοποννήσου, τῆς Ρούμελης καὶ τῶν νησιῶν ἦσαν στρατιῶτες ἢ ναῦτες. Πλείστοι ἡγέτες (Κανάρης, Μιχαήλης, Γκούρας, Μακρυγιάννης, Παπαφλέσσας καὶ πολλοὶ ἄλλοι) δὲν εἶχαν στρατιωτικὴ ιδιότητα (μὲ ἐξαιρέση ὠρισμένων ὀπλαρχηγῶν ποῦ διέθεταν, ὡς παλαιοὶ ἀρματολοὶ, πολεμικὴ πείρα). Ἀπ' αὐτοὺς τοὺς λίγους, ἀτελῶς ἐξοπλισμένους καὶ ἀνεκπαίδευτους, συντρίβησαν ὅλες οἱ ἐπαγγελματικὲς στρατιῆς τῆς ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας καὶ τῶν συμμάχων τῆς.

(β) Ὁ ἐπαναστατικὸς στρατὸς ἦταν ἄμισθος, μέχρις οἱ πράκτορες τῆς Βενοκρατίας (Μαυροκορδάτος καὶ Κωλέτης), γιὰ νὰ ἐξαγοράσουν τοὺς ἐπαναστάτες καὶ νὰ τοὺς καταστήσουν ἄργανά τους, καθέρωσαν μισθοὺς (λουφέδες), κυρίως στὸ ναυτικὸ καὶ στὰ ρουμελιώτικα καὶ σουλιώτικα ρήματα. Ἀπὸ τότε ἀρχίζει ἡ Ἐπανάσταση νὰ κλονίζεται καὶ νὰ χάνῃ τὴν ὀρμὴ τῆς. Οἱ Πελοποννήσιοι ἀγωνιστῆς ποτέ, μέχρι τέλους, δὲν πήρουν μισθοὺς.

(γ) Στὸ σύνολο ἀνίσχουν καὶ οἱ Ἑλληνίδες τῶν ὀποίων ὁ ρόλος στὴν ἄμυνα ὑπῆρξε πάντοτε σημαντικώτατος. Ἀπὸ τις Σπαρτιάτισσες μέχρι τις Σουλιώτισσες, τὴν Μαντιῶ ἢ τὴν Μπουμπουλῖνα καὶ τις Ἑπειρώτισσες τοῦ Σαράντα, οἱ Ἑλληνίδες, χωρὶς νὰ εἶναι ἐπαγγελματίες, ἐπραξαν τὸ στρατιωτικὸ καθήκον τους. Ἡ ἐπαγγελματικοποίησή τους ποῦ ἐπιχειρεῖ τώρα τὸ Κατεστημένο ἐντάσσεται μέσα στὰ πλαίσια τῆς ἐκστρατείας ποῦ ἐξοπλίσσε γιὰ τὴν ὀλιστικοποίηση καὶ καταστροφή ὀλων τῶν Ἰδανικῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους.

καδημαϊκῶν), στρατιωτικῶν γνώσεων οὔτε τοῦ χρόνου στρατιωτικῆς προϋπηρεσίας.

β) Ἡ στρατιωτικὴ ἐκπαίδευση εἶναι ὑποχρεωτικὴ γιὰ ὅλους τοὺς Ἑλλήνες πολίτες.

γ) Ἡ στρατιωτικὴ μετεκπαίδευση εἶναι ἐτήσια καὶ ὑποχρεωτικὴ γιὰ ὅλους τοὺς ἡγήτορες —ἀνεξαρτήτως βαθμοῦ— καὶ ὀπλίτες.

δ) Οἱ ἐπανδρώνοντες ὠρισμένους τομεῖς ποῦ ἀπαιτοῦν εἰδικὲς γνώσεις, ὅπως π.χ. οἱ χειριστὲς ὀπλων προηγμένης τεχνολογίας, δηλ. ἀεροσκαφῶν, πυραύλων, πολεμικῶν πλοίων κλπ. πρέπει νὰ ἔχουν ὡς ἰδιώτες σχετικὲς γνώσεις (πιλότοι, μηχανολόγοι, μετεωρολόγοι, πλοίαρχοι ἐμπορικοῦ ναυτικοῦ κλπ.), καὶ νὰ εἶναι ταυτόχρονα ὑποχρεωμένοι νὰ ἐκπαιδεύονται συχνότερα στὸ ἀντικείμενό τους.

ε) Ἄν ὑπάρχη, ἢ ὑπάρξῃ στὸ μέλλον τομέας, τοῦ ὁποῖου τὸ ἀντικείμενο δὲν εἶναι δυνατόν νὰ καλύπτεται ἀπὸ μὴ μόνιμο ὑπέρτερο, τότε ὁ ἔμμισθος μόνιμος εἰδικὸς ποῦ τὸ καλύπτει δὲν φέρει τὴν ιδιότητα τοῦ στρατιωτικοῦ λειτουργοῦ, ἀλλὰ τοῦ ὑπαλλήλου - συμβούλου ἢ τεχνοκράτη.

στ) Ἡ προμήθεια καὶ συντήρηση τοῦ πολεμικοῦ ὀπλοῦ, ἀποτελοῦν ἀντικείμενα ἐδ-θύνης τῆς Πολιτείας ἀπὸ κοινῶν μὲ τοὺς ἐκπαιδευόμενους καὶ μετεκπαιδευόμενους στρατιωτικοὺς λειτουργοὺς, ἢ τῶν προσφερομένων πρὸς τοῦτο πολιτῶν καὶ ὁμάδων.

Ἐξ ἄλλου, ἡ ὀργάνωση τῆς ἐθνικῆς ἀμυνας μὲ βάση ἓνα θεσμικὸ καθεστῶς ποῦ καθιερώνει τὴν εὐθύνη ὀλόκληρου τοῦ ἔθνους, παρουσιάζει προβλήματα ἐπιστρατεύσεως, συγκεντρώσεως τῶν δυνάμεων καὶ ἱεραρχίας, τὰ ὁποῖα εἶναι τεχνικῆς φύσεως καὶ λύονται εὐχερῶς, καὶ κατὰ τρόπο πολὺ ἀποτελεσματικὸ, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν θαυμάσια λειτουργία τῶν ἰσχυρῶν ἀνάλογων συστημάτων σὲ διάφορες χῶρες, ὅπως τὴν Ἑλβετία, τὸ Ἰσραήλ, τὴ Γιουγκοσλαβία, τὴ Λιβύη κλπ.

Θὰ χρειασθοῦν μόνον σὰν κατακλειδα λίγα πρὸς ἀπάντηση στὸ «ἐπιχειρήμα» τοῦ ἀστοκαπιταλομαρξιστικοῦ Κατεστημένου, σύμφωνα μὲ τὸ ὁποῖο δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐξοπλισθῇ κανεὶς αὐτὴ τὴ στιγμή τὸ σύνολο τῶν ἱκανῶν νὰ φέρουν ἑπτα Ἑλλήνων, διότι ἂν συμῆ αὐτό, αὐτομάτως θὰ ὀδηγηθῶμε στὸν ἀλληλοσπαραγμὸ: οἱ κομμουνιστὲς θὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον τῶν δεξιῶν καὶ ἀντίθετα: οἱ σοσιαλιστὲς ἐναντίον τῶν δεξιῶν καὶ κομμουνιστῶν καὶ τ' ἀνάπαλιν καὶ οὕτω καθεξῆς.

Τὸ ἐπιχειρήμα αὐτὸ τοῦ ἀστοκαπιταλομαρξιστικοῦ Κατεστημένου, θυμίζει τὴν γνωστὴ παροιμία «φωνάζει ὁ κλέφτης γιὰ νὰ φοβηθῇ ὁ νοικοκύρης». Αὐτὸς ὁ ἀλληλοσπαραγμὸς θὰ συμῆ πράγματι, ἐφ' ὅσον τὸ ἴδιο τὸ αἰσχρὸ καπιταλομαρξιστικὸ Κατεστημένο στρέφει: τὸ ἓνα τμήμα τοῦ ἔθνους ἐναντίον τοῦ ἄλλου.

Τὸ ἀνώνυμο ἔθνος ποτὲ δὲν διασπάται καὶ ποτὲ δὲν ἀλληλοεξοντώνεται ἀπὸ μόνο του, ἂν δὲν τὸ διασπᾶσουν οἱ κάστες. Ἄν οἱ κατεστημένες ἐξουσιαστικὲς κλίκες ἐξαφανισθοῦν, αὐτόματα ἐξαφανίζονται καὶ τὰ αἷτια τοῦ ἀλληλοσπαραγμοῦ. Ἐπομένως, ἐξυπακούεται, ὅτι προϋπόθεση τῆς ὀργανώσεως τῆς ἀμυνας τοῦ Ἑλληνισμοῦ πάνω σὲ πα-νεθνικὴ βάση, εἶναι ἡ κατάργηση τοῦ ἐξουσιαστικοῦ διεθνιστικοῦ Κράτους μας καὶ ἡ ἀντικατάστασή του ἀπὸ μιὰ Ἑλληνικὴ Πολιτεία Ἀρχῆς.

ιε. — Ἀγωνιστικὲς αὐταπάτες καὶ ἀγωνιστικὴ ἀλήθεια

Εἶναι ὀλοφάνερο, ὅτι ἡ ὕλη εἶναι τὸ ὄπλο τοῦ ἐχθροῦ — δηλαδή τοῦ διεθνοῦς λογοκρατικοῦ Κατεστημένου — καὶ μάλιστα τὸ μ ο ν α δ ι κ ὸ τοῦ ὄπλο. Καὶ κάθε προσπάθεια τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς Ἑλληνικότητος νὰ καταπολεμήσῃ τὸν ἀντίπαλο σὲ ὕλικὸ ἐπίπεδο σημαίνει, ὅτι παρασύρεται νὰ δώσῃ τὴ μάχη στὸ πεδίο ἀκριβῶς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖο ὁ δεύτερος εὔχεται καὶ προτιμᾷ, διότι ἀπλῶς πλεονεκτεῖ ἀπόλυτα.

Στὶς τρεῖς μορφές πάλης, στὶς ὁποῖες χονδρικὰ μπορούμε νὰ υποδιαιρέσουμε τὸν ὕλικὸ ἀγῶνα, δηλαδή τὸν οἰκονομικὸ, ὀργανωτικὸ καὶ ἔνοπλον ἀγῶνα, οἱ φορεῖς τῆς Ἰδέας Ἑλλάδα ὅσο καὶ ἂν προσπαθήσουν, εἶναι ἀδύνατο νὰ ἐξασφαλίσουν τὰ μέσα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἔστω στοιχειωδῶς θὰ μπορούσαν νὰ ἀποτελέσουν ἓνα ἀξιόλογο δυναμικὸ, ἄρκετὸ γιὰ νὰ δημιουργήσῃ οἰοδῆποτε πρόβλημα στὸν ἐχθρό.

Διότι:

Στὸ ο ἰ κ ο ν ο μ ι κ ὸ πεδίο μάχης τὸ λογοκρατικὸ Κατεστημένο ἔχει στὴ διάθεσή του καὶ ὑπὸ τὸν πλήρη ἔλεγχό του ὁ λ ὅ κ λ η ρ ο τ ὸ ν π α γ κ ὸ σ μ ι ο π λ ο ὕ τ ο.

Στὸ ὀ ρ γ α ν ω τ ι κ ὸ πεδίο μάχης τὸ λογοκρατικὸ Κατεστημένο μπορεῖ νὰ χρησιμοποιήσῃ οἰαδῆποτε ὀργανωμένη δύναμη ἐξ ὅσων ὑφίστανται αὐτὴ τῇ στιγμῇ στὸν Κόσμο, ἀπὸ τοὺς στρατούς, τὶς ὑπηρεσίες καὶ τὴ διοίκηση τῶν διαφόρων Κρατῶν μέχρι τὶς διεθνεῖς καὶ κατὰ τόπους πολιτικὲς παρατάξεις, κινήσεις, ὀργανώσεις, κλπ., καθὼς καὶ οἰουδῆποτε ἄλλου εἴδους μυστικά, συγκεκριμένα ἢ «ἀνοιχτὰ» ὀργανωτικὰ σχήματα.

Στὸ πεδίο τοῦ ἔ ν ο π λ ο υ ἄ γ ῶ ν α τὸ λογοκρατικὸ Κατεστημένον διαθέτει καὶ ἐλέγχει σύμπασα τὴν διεθνή τεχνολογία καὶ τὰ ὄπλα πάσης φύσεως ποὺ ὑπάρχουν ἢ θὰ ὑπάρξουν στὸ μέλλον.

Δίνοντας τὴ μάχη στὰ τρία αὐτὰ πεδία, παραβιάζεις τὴν στρατηγικὴ ἀρχὴ σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ἀπαραίτητη προϋπόθεση τῆς νίκης εἶναι νὰ ἀντιμετωπίσης τὸν ἀντίπαλο στὸν χῶρο ὅπου ἐστὶ πλεיוνεκτεῖς.

Ἡ ὀρθότητά τῆς παραπάνω τοποθετήσεως τοῦ ὄλου προβλήματος ἀποδεικνύεται πρακτικὰ ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ὄλοι ὅσοι θέλησαν νὰ χτυπήσουν τὴν τυραννία τοῦ Διεθνοῦς Κατεστημένου μὲ ὀργανώσεις, μὲ οἰκονομικὰ μέσα καὶ μὲ ἔνοπλες μορφές δράσεως, εἴτε σὰν κινήσεις, κινήματα καὶ ὀμάδες στὰ διάφορα ὑποδουλωμένα Ἑθνη τῆς σύγχρονης Εὐρώπης, τῆς Ἀμερικῆς, τῆς Μέσης Ἀνατολῆς κλπ., εἴτε σὰν Ἑθνη, ἠττώνται, ἀποτυγχάνουν ἢ τελικὰ διαβιβρῶσκονται, (α) προτοῦ προλάβουν νὰ ἐπιτύχουν κάτι τὸ ἄξιο λόγου—καὶ ἐν πάση περιπτώσει χωρὶς νὰ σημειώσουν καμμιά νίκη κρίσιμης σημασίας γιὰ τὴν ἄρση τῆς κρατούσης παγκόσμιας τάξεως πραγμάτων.

Τότε, λοιπόν, τί ἀπομένει γιὰ τὴν Ἑλληνικότητα; Ἀφοῦ σ' ὄλα πλεονεκτοῦν οἱ ἐχθροὶ τῆς, δὲν ὑπάρχει γι' αὐτὴν καμμιά προοπτική; Εἶναι, καταδικασμένο τὸ Ἑλληνικὸ Πνεῦμα, τὸ μεγαλύτερο αὐτὸ «κτῆμα» τῆς ἀνθρωπότητας, νὰ πεθάνη καὶ χαθῆ ὀριστικὰ—συμπαρασύροντας στὸν θάνατό του καὶ κάθε ἐλπίδα νὰ ξαναδρῆ τὸ ἀνθρώπινο γένος τὴν «ταυτότητά» του καὶ τὴν ἠθικὴ του εὐδαιμονία καὶ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν χαμένο δρόμο του γιὰ μιὰ ἀσφαλῆ πορεία χωρὶς καμμιά δυνατότητα νὰ ἀμυνθῆ καὶ νὰ νικήσῃ τοὺς δολοφόνους τοῦ πολιτισμοῦ, τοὺς σκοταδιστὲς συνωμότες τοῦ χαμερποῦς Καπιταλομαρξισμοῦ; Καὶ οἱ φορεῖς τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος—καὶ δὲν ἐννοοῦμε μόνο τοὺς φυλετικὰ Ἑλληνες, ἀλλὰ τὸν κάθε ἀνθρώπο, ὅπου γῆς, τὸν «παιδεύσεως τῆς ἡμετέρας μετέχοντα»—δὲν διαθέτουν τίποτε, ἀπὸ τὴν πλευρά τους, ἱκανὸ νὰ τοὺς παράσχῃ τὴν δυνατότητα μάχης;

Τὰ ἀπαισιόδοξα αὐτὰ ἐρωτηματικά, ἔχουν ὄλα τους αἰσιόδοξες ἀπαντήσεις. Καὶ ἡ αἰσιόδοξία στηρίζεται σὲ ἀτράνταχτη βᾶση: στὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Ἑλληνικότητα, δηλ. τὸ ἰδεαλιστικὸ καὶ ἡρωικὸ στοι-

(α) Προφανῶς εἶναι: ξεκινῶν ἀπὸ τὴν ἴδια ἐξουσιαστικὴ ἀρετήρια τῶν ἀντιπάλων τους.

χειό που αποτελούν τὰ κύρια χαρακτηριστικά τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος, εἶναι ἡ ἀλήθεια, ἡ ἴδια ἡ φύση τοῦ ἀνθρώπου, ὁ καθρέφτης τῆς πραγματικῆς ψυχικῆς του ὑποστάσεως, ὅ,τι γνήσιο διαθέτει.

Οἱ σημερινές ἀνθρώπινες ἀγέλες, ζώντας μέσα στοῦ ζόφου τῆς ἐξουσίας, ἔχουν κάποια συναίσθηση τῆς δυστυχίας τους καί τοῦ ἐξευτελισμοῦ τους, ἔστω φευγαλέα καί ἀκαθόριστη, σάν διακοπτόμενη πνοή ἀνέμου πού τοὺς χαρίζει κάπου - κάπου λίγο ὀξυγόνο καί κάποια δροσιά, γιά νά ἀντιμετωπίσουν τὸ καταθλιπτικὸ ἄγχος πού τὶς κατατρύχει. Αὐτὲς οἱ πνοές ἀνέμου, αὐτὲς οἱ ἐλάχιστες «στιγμές» — ἂν θέλετε — τοῦ παγιδευμένου ἀνθρώπου, πού ἐκδηλώνονται, σὲ ἐπίπεδο δμάδων καὶ Ἑθνῶν, αὐτὲς ἀκριβῶς αποτελοῦν τὸν σπόρο, πού ἂν καλλιεργηθῆ, θὰ ξεπεταχθῆ γιά νά δώση κάποτε σάρκα καὶ ὄστᾱ καὶ νά ἐκφράση πρακτικὰ τὴν ἀθάνατη Ἰδέα Ἑλλάδα. Καὶ ἀκριβῶς αὐτὲς οἱ ἰδεαλιστικὲς πνοές, τὸ μακρυνὸ δῖραμα τῆς χαμένης ἀλήθειας, εἶναι ἐκεῖνο πού περισσότερο ἀπὸ κάθε τι ἄλλο στοῦ Κόσμου φοβᾶται τὸ Διεθνὲς Κατεστημένο, διότι γνωρίζει ὅτι ἀπέναντί τους εἶναι ἐντελῶς ἀνίσχυρο καὶ ἄοπλο.

Ἡ Διεθνὴς Ἐξουσία, ἂν κυριαρχῆ ἀπόλυτα στοῦ ὑλικό-τεχνολογικὸ πεδίο, στοῦ πνευματικὸ εἶναι ἀνύπαρκτη, ἀποτελεῖ ἓνα μεγάλο μηδενικό. Τὰ ἰδεολογικά της κατασκευάσματα μὲ τὰ ὁποῖα προσπαθεῖ νά ξεγελάσῃ τὴν αἰώνια δίψα τοῦ ἀνθρώπου γιά τὶς ἰδέες, εἶναι «ἐρζάτς», εἶναι ὑποκατάστατα τῆς πνευματικῆς τροφῆς, δὲν εἶναι ψωμί ἀπὸ ἀλεύρι ἀλλὰ ἀπὸ πριονίδια. Γιαυτὸ καὶ οἱ φορεῖς ὄλων τῶν συγχρόνων ἰδεολογικῶν ὑποπροϊόντων εἶναι κ υ ν ι κ ο ἰ. Ὁ κυνισμὸς δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸν ἰδεολογικὸ ὑποσιτισμὸ. Ὁ ἔμφυτος ἰδεαλισμὸς τοῦ ἀνθρώπου δὲν μπορεῖ σὲ καμμιά περίπτωση νά ὑποκατασταθῆ ἀπὸ τὸ δόγμα, τὸν ἐξουσιαστικὸ ὕλισμὸ καὶ τὴν τεχνοκρατία.

Νά, λοιπόν, τὸ πεδίο μάχης ὅπου πλεονεκτοῦν ἀπόλυτα οἱ φορεῖς τῆς Ἑλληνικότητος: Ἡ ἀποκάλυψη τῆς ἀλήθειας. Αὐτήν, πού ἡ παγκόσμια τάξη πραγμάτων προσπαθεῖ νά διαστρεβλώσῃ καὶ νά φθείρῃ, γιά νά μὴν πάρῃ συγκεκριμένη κοινωνικὴν ὑπόσταση. Αὐτήν, πού οἱ κρατοῦντες θέλουν νά ἐξαλείψουν ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη φύση καὶ ζωὴ, σάν κίνητρο λαμπρῶν ἡρωϊκῶν καὶ ἠθικῶν ἔργων καὶ πράξεων. Αὐτήν, πού ὁ σκοταδισμὸς, ἀγωνιώντας μήπως ὁ ὑποδουλωμένος ἀνθρώπος τὴν κατακτῆσῃ, τὴν ἀποκτήσῃ καὶ δώσῃ μ' αὐτὴν τὴ μάχη του, τὴν ναρκοθετοῦν μὲ τὴν κοσμοπολίτικη ψευτοκουλτούρα, τὰ δόγματα, τὴν τεχνοκρατία.

Ἀπαλλαγμένοι ἀπὸ τὴν ἐξουσιαστικὴν στέγη τῶν ὀργανωτικῶν σχημάτων, ἄτρωτοι ἀπὸ τὶς νάρκες ἑνὸς ἄχρηστου γιὰ τὸν ἀγῶνα τοὺς χρήματος καὶ ἀποδεδειγμένοι ἀπὸ τὶς ὀλέθριες αὐταπάτες περὶ ἐνόπλου ἀγῶνος κλπ., οἱ φορεῖς τῆς Ἰδέας Ἑλλάδα, ἄς ἀντιληφθοῦν τὴν μεγάλη ἀλήθεια καὶ ἄς κατανοήσουν, ὅτι ὁ καθένας ἀπ' αὐτοὺς σὰν ἠθικοπνευματικὸ ὄν ἀποτελεῖ τὴν πιὸ σκληρὴν καὶ ἀπρόσβλητὴν δύναμιν ἀπέναντι στὰ ὄπλα τοῦ Κατεστημένου. Ἄς ἀντιληφθοῦν, ὅτι, ἂν ἡ τεχνητὰ ἐξωβελισμένη ἀπὸ τὶς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων ἀλήθεια ἀποκατασταθῇ, αὐτὸ καὶ μόνον ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸν θάνατον τῆς κατεστημένης τάξεως πραγμάτων.

Καὶ ἄς δώσουν τὴ μάχην τοὺς σὰν αὐτοδύναμες ἠθικὰς καὶ ἡρωϊκὰς συνειδήσεις στὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν ἀποδέσμευσιν καὶ ἐνεργοποίησιν τοῦ ἰδεαλισμοῦ.

Κάθε Ἑλληνας μὲ τὰ λόγια του, τὶς πράξεις του, τὶς ἰδέες του, τὴ θέσιν ποὺ παίρνει ἀπέναντι στὴ ζωὴ καὶ τὸν Κόσμον, ἄς γίνῃ φῶς γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ στενοῦ καὶ εὐρύτερου περιβάλλοντός του.

Κάθε Ἑλληνας μὲ τὴ θυσίαν του, ἂν χρειασθῇ, ἄς γίνῃ ὀλοκαύτωμα γιὰ τὸ ξύπνημα τῶν ἄλλων συνειδήσεων καὶ πολυτίμητο μέλος τῆς ἀτέλειωτης φάλαγγος τῶν Μαρτύρων τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ποὺ μὲ τὸ μαρτύριόν του ὑψώσαν τὴν Ἑλλάδα στὸ ἐπίπεδον τῆς Ἰδέας.

Κάθε Ἑλληνας μὲ τὸ ἡρωϊκὸ ἔργον του στὸ χῶρον ποὺ κινεῖται —ἀπὸ τὸν δημόσιον μέχρι τὸν ἰδιωτικὸν τομέαν— ἄς ἐνσαρκώσῃ τὸ ἀθάνατον καὶ μεγαλοῦργον πνεῦμα τοῦ ἑλληνικοῦ ἡρωϊσμοῦ συντρίβοντας μ' αὐτὸν τὴν κακομοιρίαν τοῦ ἀντιηρωϊκοῦ «πνεύματος» ποὺ ἐπέβαλε στὸν κόσμον ἡ χαμερπὴς Λογοκρατία.

Καὶ ὅλοι μαζί, οἱ ἥρωες τῆς Ἰδέας Ἑλλάδα, ἄς ἀποτελέσουν τὴν Κλίμακα τῆς Ἑλληνικῆς Ἀξίας, ποὺ δὲν εἶναι ὀργανωτικὸ σχῆμα, ἀλλὰ δεσμὸς ἐκλεκτικῆς συγγένειας, ἡ ἴδια ἡ μεγάλη, οἰκουμηνικὴ Οἰκογένεια τῆς Ἑλληνικότητος. Τὰ μέλη αὐτῆς τῆς Οἰκογένειας, τὰ πνευματικὰ αὐτὰ ἀδελφία, δρώντας σὲ ἐπίπεδον ἀτόμων, ἀποτελοῦν ταυτόχρονα ἓνα συμπαγές, ὁμοιογενές καὶ σφιχτοδεμένο σύνολον, διότι ἡ συνεκτικὴ οὐσία ποὺ τὰ ἐνώνει δὲν εἶναι ἡ φθαρτὴ ὀργάνωσις, οἱ φθαρτοὶ ἀρχηγοί, τὰ φθαρτὰ ὄργανα καὶ οἱ φθαρτοὶ ὀργανωτικοὶ κανόνες, ἀλλὰ ἡ ἀφθαρτὴ, ἄσπλη Ἰδέα τῆς Ἑλλάδος, ποὺ δὲν προδίδει ποτὲ τοὺς φορεῖς τῆς καὶ δὲν διαθρώνεται ποτὲ ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς τῆς.

Καὶ ὅταν ὁ χρόνος ἐπέλθῃ, ὅταν ἡ ἰδέα γίνῃ κοινωνικὴ συνείδησις —ἀνεξαρτήτως προθεσμιῶν— ἡ νίκη θὰ εἶναι τὸ ἀπλούστερον πρᾶγμα τοῦ Κόσμου.

ιστ. — Ὁ Ἑλληνικὸς Ὅμιλος τῆς Ἀλήθειας

Όσοι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἢ καὶ τὶς ομάδες— ἔχουν ἐπίγνωση τῆς τραγικῆς κοινωνικῆς πραγματικότητος ποὺ τοὺς περιβάλλει καὶ ταυτόχρονα διαθέτουν, ἔστω ὑποσυνείδητα, τὴν αἴσθησιν τοῦ ὀρθοῦ, τῆς κοινωνικῆς ἀλήθειας, μποροῦν νὰ ἐπικοινωνοῦν μετὰ τὸν ἄλλο, νὰ ὑλοποιοῦν στίς μεταξὺ τοὺς σχέσεις τὴν ἀλήθειαν, τὴν ἀρετὴν, τὸν ἥρωισμό καὶ τὴν ἀξιοκρατίαν, νὰ ἀποβάλλουν ὅτιδήποτε ἀπορρέει ἀπὸ τὴν θέλησιν καὶ τὸ δόγμα, νὰ δημιουργοῦν ἔργον, ἀντὶ νὰ ἀσχολοῦνται μὲ τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν οἰκονομίαν, καὶ νὰ καθιερώσῃν ὠρισμένους ἄδολους τύπους ὁμαδικῆς συμπεριφορᾶς, ἀπολύτως ἑναρμονισμένους πρὸς τοὺς ἀληθινούς φυσικοὺς ρόλους, ποὺ συντείνουν εἰς τὴν ἐλευθέρωσιν καὶ προκοπὴν τῆς ἀρχικῆς μικρῆς ἑναρχικῆς κοινωνίας τοὺς καὶ κατ' ἐπέκτασιν τοῦ ἀνθρώπινου συνόλου. Μ' ἄλλα λόγια ἡ ἑναρχικὴ κοινωνία μπορεῖ ν' ἀρχίσῃ τὴ ζωὴν τῆς σὰν «κοινωνία ἐν κοινωνίᾳ», σὰν ἐλευθερωμένος, ἀληθινός, δίκαιος Ὅμιλος συγκροτημένος μέσα σ' ἓνα ἀνελεύθερον, βουλευσιοκρατικόν, δόλιον, ψεύτικον καὶ ἄδικο περιβάλλον, ἀδιαφορώντας γι' αὐτό.

Τὸ ζωτικὸ πρόβλημα ποὺ πρέπει νὰ ἐπιλύσῃμε δὲν εἶναι ἡ ἀντιμετώπιση τῆς ἐξουσίας, ἀλλὰ ἡ ἑναρμόνισις τῆς ζωῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὅμιλου πρὸς τὶς ἀξίους τῆς ἑναρχικῆς κοινωνίας τῆς ἀλήθειας. Πολλὰ ἐπὶ μέρους προβλήματα ἐκπηγάζουν ἀπὸ τὸ βασικόν αὐτὸ πρόβλημα, προβλήματα καθορισμοῦ τῶν φυσικῶν ρόλων, ἐσωτερικῆς λειτουργίας καὶ ὑλικῆς αὐτάρκειας τῶν μελῶν καὶ τοῦ συνόλου, ἀλλὰ καὶ προβλήματα σχέσεων μὲ τὴν περιβάλλουσα ἐξουσιαστικὴ τάξιν πραγμάτων.

Ὁ Ἑλληνικὸς Ὅμιλος τῆς Ἀλήθειας, ὅπως κάθε τι τὸ γνήσιον ἑλληνικόν, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἔχῃ πανανθρώπινον, οἰκουμενικόν χαρακτηρισμόν. Ἡ ἀνώτατη Ἀρχὴ τοῦ, ἡ Μήτηρ — Τροφός τοῦ, ἡ θεὰ Ἀλήθεια, τέκνον, κατὰ τὴν ἑλληνικὴν μυθολογίαν, τοῦ Διὸς (=τοῦ Ὑπερτάτου Ὄντος), καὶ τροφός τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀθηνᾶς (=τῆς Γνώσεως καὶ τῆς Σοφίας) θὰ ἔπαυεν νὰ ὑπάρχει, θὰ ἐξωδελίζονταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπινους ναούς, ἂν ἔχανεν τὸ καθολικόν κύρος τῆς, ἂν ἡ ἰσχὺς τῆς κάλυπτε μόνον μιὰ ἢ μερικὰς ἀνθρώπινες κοινότητες, ἓνα ἢ μερικὰ Ἔθνη, καὶ ἄφηνεν ἔξω τὰ ὑπόλοιπα. Ἡ «ἀλή-

θεια» με σχετική ἢ περιορισμένη ἰσχύ μεταβάλλεται ἀπλῶς σέ δόγμα, γίνεται κατὰ βάθος ὑπερέτρια τῆς θελήσεως, κατανατᾶ νεκροθάφτης τοῦ ἀνθρώπινου Μέλλοντος.

Γιά νά ἐπανεέλθουμε γιά μιὰ ἀκόμη φορά στίς κοινωνίες τῶν μελισσῶν, παρατηροῦμε ὅτι ἡ ἀρμονική εὐθυγράμμιση τῶν μελῶν τους πρὸς τὸν Κοσμογονικὸ Νόμο, τὴν κοινωνικὴ ἀλήθεια, ἀποτελεῖ κανόνα ἄνευ ἐξαιρέσεων, φαινόμενο καθολικόν. «Ὅλα τὰ μέλη δλων τῶν κυψελῶν τοῦ Κόσμου ὑπόκεινται στὴν ἴδια ἀρχή, συμπεριφέρονται καὶ δροῦν πανομοιότυπα. Δὲν ὑπάρχει περίπτωση ἢ ζωὴ μιᾶς κυψέλης στὴν Ἑλλάδα π.χ., νά παρουσιάσῃ τὴν παραμικρὴ διαφοροποίηση ἀπὸ τὴ ζωὴ μιᾶς κυψέλης ποὺ ζῆ π.χ. στὴν Κίνα. Ὁ θεῖος Νόμος, ἡ ὑπερβατικὴ Ἀρχή, ὑλοποιεῖται καὶ ἐκτελεῖται τὸ ἴδιο στίς διάφορες μορφές τῆς κοινωνικῆς συμβιώσεως, ὅπως τὰ σύννεφα μεταβάλλονται σέ σταγόνες βροχῆς ποὺ δὲν διαφέρουν σέ τίποτα μεταξύ τους.

Καὶ ταυτόχρονα ἡ ἰσχύς τῆς ὑπερβατικῆς Ἀρχῆς στὴν ὁποία ὑπόκειται ἡ κοινωνία τῶν μελισσῶν, δὲν περιορίζεται στὴν λειτουργία τῆς κάθε μιᾶς κυψέλης χωριστά, ἀλλὰ ἐπεκτείνεται στὸ παγκόσμιο σύνολο τῶν κυψελῶν. Ἡ ὁρμὴ ἐπιβολῆς τῆς μιᾶς κυψέλης ἐπὶ τῆς ἄλλης, ἡ ἀναμέτρηση θελήσεως καὶ δυνάμεως ἀνάμεσα σέ δύο κοινότητες, ἡ πρόθεση κυριαρχίας τῆς μιᾶς ἐπὶ τῆς ἄλλης, εἶναι πράγματα ἀδιανόητα, δὲν παρουσιάσθηκαν ποτὲ καὶ πουθενά. Ὄντας ἐλεύθερες, ἀπέχουν ταυτόχρονα καὶ αὐτόματα ἀπὸ οἰαδήποτε ἐνέργεια ποὺ θὰ ἔθιγε ἢ θὰ περιώριζε σέ οἰοδήποτε βαθμὸ τὴν ἐλευθέρωση τῶν ἄλλων. Ἡ γενικὴ αὐτὴ ἀρμονία προκύπτει αὐθόρμητα, χωρὶς «νόμους», «κανόνες», «ἐπαφές», «συνεννοήσεις», ἀλλὰ χάρις στὴν καθολικὴ ἑναρμόνιση τοῦ εἴδους πρὸς τὴν μία, ἐνιαία ὑπερβατικὴ Ἀρχή, τὸν κοινὸ Πατέρα, τὸν Κοσμογονικὸ Νόμο.

Ἀπὸ τὰ προηγηθέντα συνάγεται, ὅτι ὁ πανανθρώπινος καὶ οἰκουμενικὸς χαρακτήρας τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὁμίλου τῆς Ἀλήθειας δὲν μπορεῖ νά εἶναι ταυτόχρονα καὶ διεθνιστικὸς. Οἱ ἀνθρώπινες κοινότητες, τὰ Ἔθνη, ἀπελευθερωμένα ἀπὸ τὴν ὁρμὴ τῆς ἐπιβολῆς, ὑποκείμενα στὴν μία, καθολικοῦ κύρους ἀλήθεια, συνυπάρχουν ἀρμονικά, δὲν συγκρούονται μεταξύ τους, δὲν καταργοῦνται βίαια. Ἄν δὲν εἶχεν ἐμφανισθῆ τὸ σύμπτωμα ἐπιβολῆς τῶν ἐξουσιαστῶν, οὐδέποτε Ἔθνος θὰ ἐπετίθετο ἐναντίον ἄλλου Ἔθνους. Ὁ Διεθνισμὸς, ἡ ἄρνηση τοῦ Ἔθνους, ἀποτελεῖ προϊόν τῆς σημιτικῆς παραφροσύνης, εἶναι δόγμα, ἐξουσιαστικὴ παραχάραξη τῆς ἀλήθειας, μὲ σκοπὸ τὴν παγκόσμια βουλησιοκρατικὴ ἐξουσία. Τὸ δόγμα τοῦ Διε-

θνισμοῦ ἐπιχειρεῖ θίαια νὰ διαλύσῃ ὅλες τὶς ἀνθρώπινες κυψέλες καὶ νὰ συγκεντρώσῃ τὸ σύνολο τῶν μελῶν τοῦ ἀνθρώπινου εἴδους μέσα στοῦ «διεθνιστικὸ μαντρί», ἓνα μαντρί αὐθαίρετο, παρὰ φύσιν, ὅπως καὶ παρὰ φύσιν θὰ ἦταν ἡ συγκέντρωση τῶν μελισσῶν ὄλου τοῦ Κόσμου σὲ μία γιγαντιαία συμβατικὴ καὶ τεχνητὴ ὑπερ-κυψέλη. Ὁ Διεθνισμὸς εἶναι τὸ τέρας ποῦ γεννᾷ ἢ θανάσιμη ὑπερτέλεια τῆς θελήσεως τῶν ἐξουσιαστῶν τοῦ Κόσμου, καθὼς καταστρέφει τὴν ἔναρξη κοινωνία καὶ τὴν ἀντικαθιστᾷ μὲ τὸν ἀνθρωποφάγο δράκοντα τῆς ἐξουσίας. Τὸ Ἔθνος, θερμοκοιτίδα τοῦ πνεύματος, δημιουργημὰ τῆς ἀλήθειας καὶ τοῦ Κοσμογονικοῦ Νόμου, ὑπάρχει γιὰ τὸν Ἑλληνικὸ Ὅμιλο σὰν μικρογραφία τῆς ὁμαδικῆς ζωῆς τῆς ἀνθρωπότητος, σὰν ἀπαραίτητο στοιχεῖο τοῦ οἰκουμενικοῦ οἰκοδομήματος καὶ σὰν φυσικὸ ὑπόδαθρο τῆς ἰδεαλιστικῆς Ἑθνικῆς Πολιτείας τῆς Ἀλήθειας. Ὅπως τὸ ἄτομο, σὰν λειτουργός, ἐκτελεστὴς τοῦ ἀτομικοῦ φυσικοῦ καὶ ἀληθινοῦ ρόλου του, ἀποτελεῖ τὸ κύτταρο τῆς κοινότητος, ἔτσι καὶ τὸ Ἔθνος, σὰν σύνολο ὑποκείμενο στοῦ νόμου τῆς Ἀλήθειας, ἀποτελεῖ μιὰ ἀπὸ τὶς πέτρες τοῦ παναθρώπινου οἰκοδομήματος.

Ἡ ἑλληνικότητα τοῦ Ὁμίλου τῆς Ἀλήθειας ἀπλῶς ἐπιβεβαιώνει τὴν παγκοσμιότητά του. Ἀληθινὸ πρέπει νὰ εἶναι τὸ ἑλληνικόν, καὶ οἱ ἀρχές, ιδέες καὶ ἀξίες καθολικοῦ κύρους, καθὼς καὶ τὸ τελετουργικὸ μέρος τῆς λατρείας τους, δηλαδὴ ὁ ἔλεγχος, ὁ διάλογος, ἡ ἔρευνα, ἡ ἀπόδειξη, ἡ «διαλεκτικὴ» —μὲ τὴν ἀρχαιοελληνικὴ σημασία τοῦ ὄρου— μπορεῖ νὰ εἶναι πράγματα ποῦ μόνο ἡ ἑλληνικὴ σκέψη —κ α ἰ μ ὄ ν ο α ὕ τ ῆ— θεοποίησε, ἀλλὰ τοῦτο μὲ κανένα τρόπο δὲν σημαίνει, ὅτι ἡ ἀξία τους δὲν ἀφορᾷ ὀλόκληρο τὸ ἀνθρώπινο εἶδος, δὲν καλύπτει ὁ λ ὀ κ λ η ρ ο τ ὸ Σ ὕ μ π α ν. Ὁταν τὸ Χίλια Ἑξακόσια Εἰκοσιτέσσερα ἢ γαλλικὴ Ἑθνοσυνέλευση ἀπαγόρευε κάθε ἀντιλογία κατὰ τῶν θεωριῶν τοῦ Ἀριστοτέλη ἐπὶ ποινῇ θανάτου, (α) ἢ πράξη αὐτὴ δὲν σήμαινε ἀπλῶς σύνταξη τῆς ζωῆς τοῦ Γαλλικοῦ Ἔθνους πρὸς τὴν ἑλληνικὴ σοφία, ἀλλὰ πρόθεση ἔναρμονίσεως του πρὸς τὶς ἀλήθειες καθολικοῦ κύρους, λ α τ ρ ε ἰ α τ ῆ ς θ ε ᾱ ς Ἀ λ ῆ θ ε ι α ς καὶ προσπάθεια ἀπελευθερώσεως του ἀπὸ τὸ δόλο καὶ τὴ βία τοῦ σημιτικοῦ δόγματος, ἀποτινάξεως τῆς ἐξουσιαστικῆς πνευματικῆς κυριαρχίας τοῦ Γιαχθὲ τῆς Βίβλου, ἐξαλείψεως τῆς διαστροφῆς αὐτῆς καὶ τῆς παραχαράξεως τῶν ἀληθινῶν θεῶν, διαλύσεως τοῦ μεσαιωνικοῦ σκότους ποῦ ἐφεῦρε καὶ ἐπέβαλε στὸν Κόσμο ἢ θέληση ἐπιβολῆς τοῦ περιούσιου λαοῦ, σκότους ποῦ κατεκάλυψε σήμερα τὰ πάντα χάρι στὰ νεώτερα, ἐβραιογενῆ ἐπίσης, πολιτικοκοινωνικὰ δόγματα.

(α) Max Simon, «Geschichte der Mathematik im Alterum», Berlin 1909, σ. 224.

Τὸ ἑλληνικὸ τελετουργικὸ τῆς λατρείας τῆς ἀλήθειας, δηλαδή ὁ ἔλεγχος, ἡ ἀπόδειξη, ὁ διάλογος, ἡ ἔρευνα καὶ ἡ διαλεκτικὴ, καὶ ἡ δελφικὴ ρῆσις «γνώθι σαυτὸν», τὸ «ἔνδον σκάπτε», τὸ «ἐδιζήσαμην ἐμευτὸν», εἶναι αὐτὸ ποῦ ἐξασφαλίζει τὴν ἀέναη, ἐλεύθερη ἐπικοινωνία τοῦ ἀνθρώπινου εἴδους, σὰν ἀτόμου καὶ σὰν συνόλου, μὲ τὸν Κοσμογονικὸ Νόμο. Κίνδυνος παγοποιήσεως, δογματοποιήσεως, «κατεστημενοποιήσεως» τῆς ἀλήθειας μέσα στοὺς κόλπους τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὀμίλου δὲν ὑπάρχει, ἀκριβῶς διότι ἡ δομὴ τῆς ἔναρχης κοινωνίας του εἶναι κινητικὴ, δηλαδή συνεχῆς πορεία πρὸς τὸ ὀρθὸν καὶ ὄχι τὸ ἴδιο, τὸ τ ἔ λ ε ι ο ὀ ρ θ ὄ ν, ποῦ ταυτίζεται μὲ τὸ θεῖο. Ἡ ἀπελευθέρωση, αὐτὴ ἡ αἰώνια ἀνηφορικὴ ὥθηση τοῦ βράχου στὴν πλαγιά τοῦ λόφου ἀπὸ τὸν Σίσυφο, δὲν διακόπτεται ποτέ, ὅπως καὶ δὲν τελειώνει ποτέ. Ἡ κορυφὴ τοῦ λόφου, ἡ ἀπόλυτη ἐλευθερία, ἡ ἀπόλυτη τελειότητα, εἶναι σημεῖο ἀνέφικτο, εἶναι ὁ ἴδιος ὁ θεός. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Ὀμιλος τῆς Ἀλήθειας δὲν ἐξασφαλίζει ἀπλῶς τὴν ἐπιδίωξη, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀδιάκοπη προαγωγή καὶ ἀτέρμονα τελειοποίηση τοῦ ἀνθρώπινου εἴδους. Ὁ σκοπὸς αὐτός, ταυτῶσμος μὲ τὴν κοινωνικὴ ἀλήθεια, ὑπηρετεῖται κατὰ ἰδανικὸ τρόπο.

Εἶναι πολλές, συσσωρευτικὲς οἱ ἐνδείξεις ὅτι οἱ τάσεις φυγῆς, ἐξόδου τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὸ θανάσιμο καὶ ἀποπνικτικὸ τέλμα τῆς ἐξουσιαστικῆς παγίδας, ἀπὸ τὴν ὁποία ἔχουν πιασθῆ, αὐξάνονται, ἐνισχύονται, μὲ ρυθμὸ ἀνάλογο πρὸς τὸ ξέφρενο ρυθμὸ τῆς ὑπερναπτύξεως τῆς βουλευσιοκρατίας. Ὁ κόσμος ἀσύνειδα ἀλλὰ σταθερὰ προσπαθεῖ νὰ βρῆ καὶ νὰ ἀναπνεύσῃ τὸν ζωογόνο ἀέρα τῆς Ἀλήθειας, τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῆς Ἐλευθερίας ποῦ τοῦ στέρησε ἡ ὑλικὴ σκλαδιὰ τῆς τεχνοκρατίας, τῆς «ὀργανώσεως» καὶ τοῦ οικονομισμοῦ καὶ ἡ ἠθικὴ σκλαδιὰ τοῦ δόλου καὶ τοῦ δόγματος. Ὅσοι δραπετεύουσιν ἠθικὰ καὶ πνευματικὰ ἀπὸ τὴν ἄθλια περιβάλλουσα κοινωνία, ἅς προσκαλοῦνται νὰ καταλύσουν στὰ ἐλεύθερα, γαλήνια καὶ φωτεινὰ πεδία τῆς ἔναρχης κοινωνίας. Καὶ οἱ πιὸ συνειδητοί, οἱ πιὸ φωτισμένοι λειτουργοὶ τῆς θεᾶς Ἀλήθειας, ἅς ἱερουργήσουν στὸ Ναὸ τῆς, μεταδίδοντας τὸ ἅγιο φῶς τῆς στοὺς τυφλοὺς καὶ παραπαίοντες κάτω ἀπὸ τὸ θανάσιμο θάρος τῶν κεράτων τους τραγικοὺς μελλοθάνατους δίποδες μεγάλκερους, ἅς σαλπίσουν τὸ προσκλητήριον γιὰ τὴν συγκρότηση τοῦ Ὀμίλου τῆς Πανανθρώπινης Ἐλευθερώσεως.

Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α

Ίδεολογικὲς ἀφετηρίες τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας

- Α' Εἶναι ἰδεολογικῶς ἀσυμβίβαστα πρὸς τὴν Ἑλληνικὴ Πολιτεία καὶ ἀπορρίπτονται:
- α.—Τὸ Δόγμα, ὁ Ἰουδαιοχριστιανισμὸς, ὁ Ἀστοκαπιταλομαρξισμὸς, ὁ Διεθνισμὸς καὶ ὁ Ἐθνικισμὸς.
  - β.—Ἡ Ἐξουσία, ἡ Ὁργάνωση, ἡ Διοίκηση, ὁ Οἰκονομισμὸς καὶ τὸ Νόμισμα, ἡ Τεχνοκρατία.
  - γ.—Ὁ Κοσμοπολιτισμὸς, ἡ Ἐξουσιαστικὴ Παιδεία καὶ ἡ Ἐξουσιαστικὴ Ἐπιστήμη.
  - δ.—Ἡ Ἰσότης (πλειοψηφία), τὸ Κόμμα καὶ οἱ Τάξεις, τὸ Σύνταγμα, ἡ «διάκριση ἐξουσιῶν», ἡ κάστα, ὁ Συνδικαλισμὸς.
  - ε.—Ὁ ἑπαγγελματισμὸς στὶς λειτουργίες καὶ οἱ ὕλικές ἀμοιβές τῶν λειτουργῶν.

* * *

- Β' Καταξιῶνονται ὡς ἰδεολογικὲς βάσεις τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας:
- α.—Ἡ Ἰδέα Ἑλλάδα ὡς πολιτικὴ ἔκφραση τοῦ Λόγου, ὡς ἐγγυήτρια τοῦ ἐλέγχου, τοῦ διαλόγου, τῆς ἀποδείξεως, τῆς θεωρίας, τῆς Ἐπιστήμης καὶ Τέχνης—καὶ ὡς Ἑλληνικότητα (κατεύθυνση καὶ δέον - μέλλον).
  - β.—Οἱ Ἰδέες Ἐλευθερία, Ἀλήθεια, Δικαιοσύνη (καὶ ἡ λατρεία τους ὡς θεῶν).

γ.—Ἡ Σοφία, ἡ Γνώση, ἡ ἐλευθερωμένη (μὴ κρατική) Παιδεία, Ἐπιστήμη καὶ Τέχνη.

δ.—Τὸ Ἔθνος σὰν κυψέλη πνευματικοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἡ Ἀνθρωπότητα σὰν οἰκουμένη ἔκφραση τοῦ Κοσμογονικοῦ Νόμου.

ε.—Ὁ Ἡρωϊσμός καὶ τὸ ἐλεύθερο καὶ ἀληθινὸ Ἔργο, ἀτομικὸ ἢ ὁμαδικό.

στ.—Ἡ (ἄνευ ἐκλογῆς) ἀξιοκρατικὴ ἱεράρχηση τῶν Δημιουργῶν σὲ μιὰ Κλίμακα Ἑλληνικῆς Ἀξίας (βάσει τοῦ Ἡρωϊκοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔργου ποὺ ὁ καθένας ἐπετέλεσε στοὺς διάφορους τομεῖς, ὅπως τῶν ἰδεῶν, τῶν τεχνικῶν κατασκευῶν, τῆς ἄμυνας, τῆς γεωργίας καὶ κτηνοτροφίας, τῆς Ἐπιστήμης, τῆς Τέχνης κλπ.), τὰ μέλη τῆς ὁποίας εἶναι οἱ λειτουργοὶ τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας.

ζ.—Ἡ ὑπὸ τύπον «ἀναλήψεως ἔργου» ἀνάθεση τῶν δημοσίων ἀποστολῶν στοὺς λειτουργοὺς καὶ ἡ ἀμισθία τους. (Γιὰ ὅσους στεροῦνται τῶν πρὸς τὸ ζῆν νοεῖται δημόσια κάλυψη τῶν βιοτικῶν ἀναγκῶν τους ὑπὸ τύπον «ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως»).

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ζητείται τὸ ἀρχιμήδειο σημεῖο

Κατὰ τὸν Πλούταρχο, ὁ Ἕλληνας μηχανικὸς Ἀρχιμήδης «εἰ γῆν εἶχεν ἑτέραν, ἐκίνησεν ἂν ταύτην μεταβάς εἰς ἐκείνην» (= ἂν εἶχε μιὰ ἄλλη γῆ, πηγαίνοντας σ' ἐκείνη θὰ μετακινούσε ἐτούτη). (α)

Ἄν στὴ θέση τῆς ὑλικῆς Ὑδρογείου, τοποθετήσουμε τὴν «ἰδεολογικὴ Ὑδρόγειο», δηλαδὴ τὴν κατεστημένη τάξη πραγμάτων καὶ ἀντιλήψεων ποὺ ἰσχύει στὸν σύγχρονο δογματοκρατούμενο καὶ βουλευσιοκρατούμενο Κόσμο μας, τότε ἡ «ἑτέρα γῆ» ποὺ μᾶς χρειάζεται γιὰ νὰ ἀνατρέψουμε τὴν παρούσα ἄθλια, ψεύτικη καὶ νοσηρὴ ζωὴ ποὺ μᾶς ἐπέβαλαν, πρέπει νὰ βρῆσκειται ἀναγκαστικὰ **Ξ Ξ Ω** ἀπὸ τὸν κύκλο τοῦ ὑπάρχοντος πνευματικοῦ, πολιτικοῦ καὶ κοινωνικοῦ καθεστῶτος τῆς σημερινῆς ἀνθρωπότητας.

Ἄν γιὰ νὰ ἀποδράσουμε ἀπὸ τὴν φυλακὴ μας, τὴν κόλαση μέσα στὴν ὁποία μᾶς ἔρριξαν, ξεκινούμε μὲ ἀφετηρία αὐτὰ ποὺ ἰσχύουν τώρα, ἂν δηλαδὴ νομίζουμε ὅτι μ' ἓνα νέο δόγμα, μιὰ νέα λογοκρατία, μιὰ νέα ἐξουσία, θὰ ἀποκαταστήσουμε μιὰ ζωὴ ποὺ θὰ διέπεται ἀπὸ τὴν ἀλήθεια, τὸ Λόγο καὶ θὰ ἐντάσσεται μέσα σὲ μιὰ κατάσταση Ἀρχῆς, δὲν διαφέρουμε ἀπὸ τοὺς μεθυσμένους ποὺ τὴν ὥρα τῆς κραιπάλης τοὺς θέλουν «νὰ εἶχε ἡ γῆ ἓναν κρῖκο, γιὰ νὰ τὴ σηκώσουν».

(α) Κατὰ τὸν Σενέκιο, ὁ Ἀρχιμήδης «ἤτει χωρίον ὡς ἑαυτὸν ἀντιταλαντεύσων ὀλη τῇ γῆ» (=ἔψαχνε νὰ βρῆ θέση, γιὰ νὰ ἐξισορροπήσῃ μὲ τὸ δικό του σῶμα δλόκληρη τὴ γῆ). Ἄλλοι συγγραφεῖς παρουσιάζουν ἀλλιῶς τὴν περίφημη φράση μὲ τὴν ὁποία ὁ Ἀρχιμήδης διετύπωνε τὸ αἰτημὰ του γιὰ ἀπόκτηση τοῦ ζητουμένου μηχανικοῦ σιμείου, ὅπως «Πᾶ ἔω καὶ κινῶ τὰν γᾶν» (Σιμπλικίος), «Δός μοι πᾶ σῶ καὶ τὰν γᾶν κινάσω» (Ἡρων καὶ Πάππος). «Ὅπα ἔω καὶ σαλεύω τὴν χθόνα» (Τζέτζης).

Οί διάφορες αλλαγές που σημειώθηκαν στην Ιστορία, στην πραγματικότητα όχι μόνο δεν αντιπροσωπεύουν ανατροπή ή ξστω τάλαντευση τής κρατούσης τάξεως πραγμάτων και αντιλήψεων, αλλά αντίθετα είχαν σαν αποτέλεσμα την δλο και μεγαλύτερη έδραίωση τής παρά φύσιν καταστάσεως έξουσίας, την δλο και ευρύτερη ανάπτυξη τής νοσηρής όρμης έπιβολής, τής «ύπερτέλειας» αϋτής τής θελήσεως που σπρώχνει τὸ ανθρώπινο είδος στον κατήφορο — κατήφορος του όποιου τὸ τέρμα ταυτίζεται με την έξαφάνιση τής ανθρωπότητας από προσώπου Γής. Και τούτο, διότι ή αρχή τους θρισκόταν μέσα σ' «έτούτη τή γή» και ή φύση τους δεν διέφερε από τις προϋπάρχουσες καταστάσεις.

Έχουμε παρατηρήσει ήδη ότι αντιλήψεις που φαίνονται εκ πρώτης όψεως σαν έκ διαμέτρου αντίθετες και συγκρούσθηκαν μεταξύ τους σφοδρότατα, όπως ο Μωσαϊσμός και ο Χριστιανισμός, ο Χριστιανισμός και ο Μαρξισμός, ο Καπιταλισμός και ο Μαρξισμός, ο Χιτλερονιτσεισμός και ο Άστοκαπιταλομαρξισμός κλπ., δεν ήσαν στην πραγματικότητα παρά διαφορετικά πρόσωπα ενός και του αϋτου δαίμονα, γνήσια όμογάλακτα τέκνα ενός και του αϋτου πατέρα, του τρισυπόστατου τέρατος Δόγμα — Λογοκρατία — Έξουσία, που έμφανίσθηκε από την αϋγή τής Ιστορίας και απλώνοντας τὰ πλοκάμια του σ' όλη την Ύδρόγειο δεν άφησε πιά καμμιά πτυχή τής ζωής μας άληθινή, δίκαιη, έλεύθερη και φυσική.

Φοβόμαστε, ότι ή μόλυνσή μας από την άρρώστια τής ύπερανεπτυγμένης θελήσεως, από τή διαστροφή τής έπιβολής τών μεν επί τών δέ, έχει πάρει τέτοιες διαστάσεις, ώστε να μην ύπάρχη κανείς από μās που να μπορη να τοποθετήση τον έαυτό του έξω από «έτούτη τή γή», έξω από την «ίδεολογικήν Ύδρόγειο», μέσα στην όποία έχει καταδικασθή να ζή και να κινηται σύμπασα ή ανθρωπότητα. Η «έτέρα γή» του Άρχιμήδη φαίνεται να αποτελεη σήμερα κάτι σαν ανέφικτη, «μεταφυσική» έπιδίωξη — εκεί μās έχει καταντήσει ή μακραιώνη πνευματική τυραννία που άσκοϋν πάνω μας οι νάνοι Δαβίδ, οί τρελλοί κηφήνες που κάθισαν στο σβέρκο τής ανθρωπότητας και προσπαθοϋν να την «κοντύνουν» και να την φέρουν στα δικά τους άσήμαντα μέτρα, για να την έξουσιάζουν και να την έκμεταλλεύωνται πιο εύκολα.

Μολοντί δεν μπορεί να ύπάρχη φυσικός άνθρωπος που να μην άπεχθάνεται τὸ δόγμα, τὸν ύλισμό, τὸν Ίουδαιοχριστιανισμό, τὸν Άστοκαπιταλομαρξισμό, τὸν Χιτλερονιτσεισμό, τήν τεχνοκρατία, τή θία, τή δύναμη, τήν όργάνωση, τὸν οίκονομισμό, τήν έργασία, τήν

ισότητα και να μη προτιμᾶ χίλιες φορές ἀντ' αὐτῶν τὴν ἀλήθεια, τὸν ἰδεαλισμὸν, τὴν κατάστασιν τῆς Ἀρχῆς, τὴν γνώσιν καὶ τὴν ἀρετὴν, τὴν ἐλευθέρωσιν, τὸν ἠρωϊσμὸν, τὸ ἔργον, τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν ἀξιοκρατίαν, ἐν τούτοις, φαίνεται, ὅτι μετὰ τὴν προσβολὴν μας ἀπὸ τὴν βουλευσιοκρατικὴν ἀρρώστια καθέννας ἀπὸ μᾶς κρύβει μέσα του ἕναν ἠθικὰ καὶ πνευματικὰ διεστραμμένον καθ' ἕξιν λογοκράτην, ἕνα τρελλὸν κηφῆνα-ἐξουσιαστήν, ἕναν παρανοϊκὸν ὕλιστήν, ἕναν ψεύτην, διαστρεβλωτὴν τῆς ἀλήθειας καὶ δογματικόν, ἕνα δοῦλον καὶ ταυτόχρονα ἕνα τύραννον — μὲ μιὰ φράσιν, φαίνεται ὅτι ἡ ὑπερανάπτυξις τῶν κερμάτων τοῦ ἀνθρώπινου μεγάλου εἶναι καθολικὴ ἐπιδημία, ἕνα εἶδος χολέρας ἢ πανώλους ποὺ ξαπλώθηκε σὰν μᾶστιγα καὶ νεκρώνει καὶ ἀποσυνθέτει τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα, τὴν ἀνθρώπινον ψυχὴν.

Ἡ ἀναζήτησις τοῦ ἀρχιμήδειου σημείου, ἡ ἀπόδρασις ἀπὸ τὴν «ἰδεολογικὴν Ὑδρόγειον» καὶ ἡ ἀνακάλυψις τῆς «ἑτέρας γῆς», σὰν πνευματικῆς θέσεως, ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ εἶναι δυνατὴ ἡ ἀνατροπὴ τοῦ καθεστῶτος τῆς παρακμῆς καὶ τοῦ θανάτου, συνιστᾷ τὸ μεγαλύτερον χρέος τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τὸ ὕψιστον αἶτημα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὀμίλου τῆς Ἀλήθειας — αἶτημα ποὺ ταυτίζεται μὲ τὸ ἔνστικτον αὐτοσυντηρήσεως τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ «ἑτέρα γῆ» ὄχι μόνον δὲν ἀποτελεῖ «μεταφυσικὴν ἀναζήτησιν» ἢ χίμαιρα, ἀλλὰ εἶναι τὸ πιὸ χειροπιαστόν, τὸ πιὸ «πραγματικόν» πρᾶγμα στὸν Κόσμον, ἀφοῦ ταυτίζεται μὲ τὴν ἴδιαν τὴν φύσιν μας, μὲ τὴν ἴδιαν τὴν ἀλήθειαν. Ἀντίθετα τὸ χιμαιρικὸν θὰ ἦταν «ἑτούτη ἡ γῆ», ἐτούτο τὸ πνευματικὸν καθεστῶς τῆς ὑποκρισίας καὶ τῆς διαστροφῆς, ἐτούτη ἡ παρὰ φύσιν ζωὴ μας.

Καὶ μάλιστα, γιὰ νὰ ἀκριβολογήσωμε, τὸ «ἀρχιμήδειον» σημεῖον δὲν εἶναι ἕνα, εἶναι ἄπειρα σημεῖα, ὅπως ἄπειρα εἶναι ἡ ἀλήθεια καὶ ἄπειρος εἶναι ὁ χῶρος ὅπου ἰσχύει ὁ Λόγος καὶ ὁ Κοσμογονικὸς Νόμος, ποὺ μᾶς γέννησαν καὶ μᾶς ἔδωσαν τὴν δυνατότητα νὰ ζοῦμε. Ἐνῶ ἀντίθετα, ἡ «ἰδεολογικὴ Ὑδρόγειος» μέσα στὴν ὁποία μᾶς ἔχουν ἐγκλείσει οἱ κρετῖνοι καὶ οἱ ἐγκληματίες τοῦ Ἐξουσιασμοῦ, εἶναι μιὰ ἀσήμαντη, μικρὴ θεσοῦλα, ὅπου βρισκόμαστε παγιδευμένοι χάριν στὰ τεχνητὰ δεσμὰ μὲ τὰ ὁποία μᾶς ἔχουν δέσει — μιὰ θεσοῦλα, ποὺ ἀποτελεῖ μιὰ μηδαμινὴ ἔκτασις, σὲ σύγκρισιν μὲ τὴν ἀπέραντον δυνατότητα τοῦ ἀνθρώπινου πνεύματος.

Ἄν καταπολεμήσωμε τὸν μικρὸν διεστραμμένον λογοκράτην, τὸν ὁποῖον τεχνητὰ δημιούργησαν μέσα μας οἱ νάνοι Δαβίδ, ἂν παύσωμε νὰ εἴμαστε πνευματικὰ δογματικοί, ἐξουσιαστικοί καὶ βουλευσιοκράτες, αὐτόματα θὰ βγοῦμε ἔξω ἀπὸ τὴν πνευματικὴν δογματικὴν γῆν, καὶ

θα έχουμε στη διάθεσή μας όχι μόνον ένα αλλά άπειρα αρχιμήδεια σημεία, από τὰ ὁποῖα ἐξορμώντας θὰ «ἀντιταλαντεύσωμεν» ὅλη τὴν ἠθικὰ ἀφρωστη Ὑδρόγειο μὲ τὴν μεγαλύτερη εὐκολία ποὺ μπορούμε νὰ φαντασθοῦμε.

Ὁ πρόγονός μας Ἀρχιμήδης, ὅταν ναυπήγησε ἕνα γιγαντιαῖο σκάφος, τὴν «Συρακοσία», μὲ ἐκτόπισμα ἴσο πρὸς τὸ ἐκτόπισμα ἐξῆντα πλοίων καὶ μὲ πλήρωμα χιλιάδων ἀνδρῶν, τὸ καθείλκυσε μόνος του κινώντας μόνον τὸ ἀριστερὸ του χέρι. (α) Ἄν ἐμεῖς, τὰ μέλη τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὀμίλου τῆς Ἀλήθειας, σκάψωμε ἕνδον, ἂν ἐξοβελίσωμε τὸν παρεΐσακτο μικρὸ λογοκράτη, ποὺ θροιάστηκε μέσα στὴν ψυχὴ καὶ τὸ πνεῦμα μας, καὶ ἂν ἀπελευθερώσωμε τὸν καταπιεσμένον σήμερα στὰ βάρη τοῦ ὑποσυνειδήτου μας ἀληθινὸ ἄνθρωπο, τὸν Ἑλληνα ἄνθρωπο, καὶ τὸν τοποθετήσωμε στὴ φυσικὴ θέση του, τὴν «ἑτέραν γῆν», τὴν πνευματικὰ ἐλευθερωμένη, ἀληθινὴ «Γῆ», τὴν Ἑλληνίδα «Γῆν», τότε θὰ ἀνατινάξωμε στὸν ἀέρα τὸν ἀθλιο Κόσμος «μας» κινώντας, ὅπως ὁ παλιὸς Ἑλληνας, μόνον τὸ ἕνα μας χέρι...

(α) «Τῆ τριπάστω μηχανῆ χειρὶ λαίῃ καὶ μόνῃ» (*Αθήναιος).